

The Effectiveness of Community Development Policy Implementation Based on the Principle of Sufficiency Economy Philosophy of the Municipalities in the Eastern Region of the Country
Kampanart Pornpromvinnij, Kasemchart Naressenie, Boonrueng Sriharun..... 1

The Problems of Relationship between Disciplinary Liability Based on Official Duties Negligence and Tort Liability when Official Duties Negligence Pertains to Civil Servants
Kayasit Kaewyasri.....18

Review of Land use Conflicts and Resolution Processes: A Case Study of Land Use in Tung Rangsit Irrigation Area
Kittikan Hankun32

Farmer's Knowledge of Chemical Use
Waraporn Nunthasen, Ke Nunthasen.....44

The Participatory Development of an Ethnographic Museum to Promote Ethical Careers for Ethnic Youth in Learning Community School "Somdej-Ya" Mae Cheam, Chiang Mai
Jareeporn Naksamrit52

The Relationship of Best Internal Audit Practices on Operational Effectiveness of Internal Audit Departments in Higher Education Institutions, Thailand
Amorn Thotham.....64

Processes of 11th Grade Students' Mathematical Concept Formation of Exponents in Classroom using Open Approach
Nalintip Vongsapat, Kiat Sangaroon, Somkuan Srichompoo76

Enhancing Services for Extending Visa and Work Permits for Visiting Professors
Nipawan Charoenlak.....87

Effects of Family and Community Network on Attitude towards Aging people in Chiangmai Province
Bangon Sirisunyaluck.....99

The Transnational Human Trafficking Network Form in Thailand in Cases where Thailand is the Originating Country
Pattakorn Sasanasuphin, Piyaluk Potiwan117

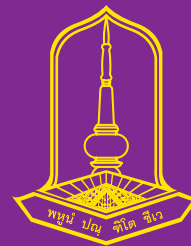
The development of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4 Students
Ploypailin bubphachart, Pissamai Sri-ampai.....138

1st Grade Students' Problem Solving Types in Mathematics Classroom Using Lesson Study and Open Approach.
Pattiya Pong-aram, Auijit Pattanajak147

Lifestyle Following the Sufficiency Economy Philosophy with Delicate Farming (Kasetpranit)
Wilailak Ratanapeantamma.....160

Income Security for the Elderly
Sathitpong Thanaviriyakul.....174

Green Supply Chain Management and Effectiveness of Small and Medium Enterprises in the Agro-Industry
Nalinrat Jannoy, Nartraphee Chaimongkol.....184

ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก
กัมปนาท พรพรหมวินิจฉัย, เกษมชาติ เนรศเสณีย์, บุญเรือง ศรีเทระญู 1

ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดชอบทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการกับความรับผิดชอบทางละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อของข้าราชการพลเรือนสามัญ
กายสิทธิ์ แก้วยาศรี.....18

บทวิเคราะห์ข้อขัดแย้งเรื่องการใช้ประโยชน์ที่ดินและกลไกการแก้ไขปัญหา: ศึกษาเฉพาะกรณีที่ดินในเขตชลประทานทุ่งรังสิต
กิตติกาญจน์ หาญกุล.....32

ระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร
วราภรณ์ นันทะเสน, เก นันทะเสน44

การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมทักษะวิชาชีพแก่เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้
สมเค็ญ่า อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่
จวีพร นาคสัมฤทธิ์52

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย
อมร โทท่า.....64

กระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด
นลินทิพย์ วงษาพัศ, เกียรติ แสงอรุณ, สมควร สีมงกุฏ.....76

การให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ
นิภาวรรณ เจริญลักษณ์.....87

ผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัว ชุมชน ความรู้ และประสบการณ์ ต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่
บังอร ศิริสุนทรลักษณ์99

รูปแบบของเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ศึกษากรณีประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง
พัทธกร ศาสนะสุพันธ์, ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ117

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
พลอยไพลิน บุนผาชาติ, พิศมัย ศรีอำไพ138

แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด
ภัศติญา พงศ์อร่าม, เอื้อจิตร พัฒนจักร147

การดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำการเกษตรประณีต
วิไลลักษณ์ รัตนเพียรธัมมะ160

การสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ
สถิตพงษ์ ธนวิริยะกุล174

การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรม
เกษตรแปรรูป
นลินรัตน์ จันทร์น้อย, นาถรพี ชัยมงคล184

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ปีที่ 36 ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม-กุมภาพันธ์ พ.ศ.2560

เจ้าของ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาองค์ความรู้ทางวิชาการ และเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงวิชาการ โดยครอบคลุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา ศิลปกรรม ดนตรี สถาปัตยกรรม ภาษา วรรณกรรม กำหนดการตีพิมพ์ปีละ 6 ฉบับ ออกราย 2 เดือน คือ เล่ม 1 มกราคม – กุมภาพันธ์ / เล่ม 2 มีนาคม – เมษายน/เล่ม 3 พฤษภาคม – มิถุนายน/เล่ม 4 กรกฎาคม – สิงหาคม /เล่ม 5 กันยายน – ตุลาคม และ เล่ม 6 พฤศจิกายน – ธันวาคม

บทความวิชาการและบทความวิจัยที่นำมาตีพิมพ์ในวารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคามนี้ จะต้องได้รับการตรวจสอบทางวิชาการ (Peer review) ซึ่งปกติจะมี Double Blind (ผู้พิจารณา 2 คน) หรือ Triple Blind (ผู้พิจารณา 3 คน) ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย

ที่ปรึกษา อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บรรณาธิการ รองศาสตราจารย์ ดร.ปพฤกษ์บารมี อุตสาหะวานิชกิจ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร.อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ ปิ่นมิม	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมศักดิ์ พิภูลศรี	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ชัย ปิฎกวัชต์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์ ดร.คาราวรัตน์ เมตตาริกานนท์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศิลป์ สืบวัฒนะ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.มนวิภา ผดุงสิทธิ์	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภชัย สิงห์ยะบูนชัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.สุจินดา เจียมศรีพงษ์	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิวรรณ ตันติรจนางค์	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา
รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิวรรณ พิรศักดิ์โสภณ	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ทั่วยเรือคำ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.วณิช นิรันทรานนท์	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอุดรธานี
รองศาสตราจารย์พิทักษ์ น้อยวงค์คลัง	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ยงยุทธ ชูแฉ่น	มหาวิทยาลัยศิลปากร
รองศาสตราจารย์สิทธิพร ภิรมย์ริน	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร สอนศรี	มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญญา สังขพันธานนท์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรวิทย์ จันทร์ศิริ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กอบศักดิ์ สมุทรจักร	มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ภัทรธนานันท์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ คำคง	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมินทร เบ้าธรรม	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตสกลนคร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรศิริ ปิยะพิมพ์สิทธิ์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม นาคอ้าย	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
อาจารย์ ดร.พิมพ์ยุพา ประพันธ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
Mr.Paul Dulfer	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
นางฉวีวรรณ อรรถะเศรษฐ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เลขานุการ

จิราวัฒน์ ภูสิทธิ์

สำนักงานกองบรรณาธิการ

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150
โทรศัพท์ 0-4375-4321 ต่อ 1754 หรือ 0-4375-4416

ราคาปก 60 บาท

ราคาสมาชิก ราย 1 ปี 240 บาท

ราย 2 ปี 480 บาท

กำหนดเผยแพร่ ปีละ 6 ฉบับ

ฉบับที่ 1 มกราคม-กุมภาพันธ์

ฉบับที่ 2 มีนาคม-เมษายน

ฉบับที่ 3 พฤษภาคม-มิถุนายน

ฉบับที่ 4 กรกฎาคม-สิงหาคม

ฉบับที่ 5 กันยายน-ตุลาคม

ฉบับที่ 6 พฤศจิกายน-ธันวาคม

พิมพ์เผยแพร่เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560

บทบรรณาธิการ

สวัสดีครับ วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฉบับที่ 1 ประจำปี 2560 ฉบับนี้ยังเข้มข้นด้วยเนื้อหาและสาระทางวิชาการ ทุกบทความวิจัยและบทความวิชาการได้ผ่านการกลั่นกรองจากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบทางวิชาการ เพื่อให้วารสารเป็นที่ยอมรับและเกิดความเชื่อมั่นในวงการวิชาการ

ในการจัดทำวารสารทางวิชาการ กองบรรณาธิการได้ให้ความสำคัญกับคุณภาพของบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่คัดเลือกนำมาลงตีพิมพ์ในแต่ละฉบับ โดยบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ถูกคัดเลือกตีพิมพ์จะต้องผ่านการตรวจสอบทางวิชาการจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviewers) ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติสอดคล้องกับสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ท่านเหล่านี้ได้สละเวลาอันมีค่าในการช่วยอ่านและพิจารณาต้นฉบับ พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ต่อการดำเนินการจัดทำวารสารเป็น อย่างดี กองบรรณาธิการขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฉบับนี้ประกอบด้วยบทความจำนวน 15 เรื่อง ได้แก่ (1) ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (2) ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดชอบทางวินัยฐานประมาทเส้นเลือดในหน้าที่ราชการ (3) ทบทวนสถานการณ์และข้อขัดแย้งเรื่องการใช้ประโยชน์ที่ดิน (4) ระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร (5) การพัฒนาพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติแบบมีส่วนร่วม (6) ความสัมพันธ์ระหว่างวิถีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิภาพการดำเนินงาน (7) กระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ (8) การให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ (9) ผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน (10) เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย (11) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ (12) แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ (13) การดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้สูงอายุโดยการทำเกษตรประณีต (14) การสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ และ (15) การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลการดำเนินงาน

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ยินดีต้อนรับสำหรับบรรดานักวิชาการและนิสิตนักศึกษาที่ต้องการนำเสนอผลงานวิชาการ ไม่ว่าจะเป็นบทความวิจัย บทความวิชาการ บทความทั่วไป หรือบทความวิจารณ์หนังสือ ทั้งจากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมหาสารคาม กองบรรณาธิการยินดีต้อนรับ เปิดกว้าง และพร้อมรับต้นฉบับของท่านตลอดเวลา ขอให้ศึกษารูปแบบการเขียนจากทำวารสารแต่ละฉบับ ส่งมาให้ยังกองบรรณาธิการโดยไว หัวข้อเรื่องและประเด็นนำเสนอที่เกี่ยวข้องกับมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ และอื่นๆ กองบรรณาธิการยินดีและพร้อมรับต้นฉบับเป็นอย่างมาก เพื่อให้เกิดการเปิดกว้างด้านเนื้อหาและสาระที่จะบรรจุในวารสารและเพื่อให้ครอบคลุมทุกสาขาและวิทยาการที่เกี่ยวข้องกับทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ในสุดท้ายนี้ กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ได้ให้คำติชมและให้คำแนะนำ
เพื่อการปรับปรุงการดำเนินการจัดทำวารสารมาโดยตลอด โดยกองบรรณาธิการได้ให้ความสำคัญและ
มุ่งเน้นกับการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพของวารสารให้เป็นที่น่าเชื่อถือและยอมรับในวงการวิชาการอยู่
เสมอและต่อเนื่อง

รองศาสตราจารย์ ดร.ปพฤกษ์บาร์มี อุตสาหะวาณิชกิจ
บรรณาธิการ

สารบัญ

ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติ ของเทศบาลในภาคตะวันออก	
<i>กัมปนาท พรพรหมวิณี, เกษมชาติ นเรศเสนีย์, บุญเรือง ศรีเหรียญ</i>	1
ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดชอบทางวินัยฐานประมาทเดินเลื้อในหน้าที่ราชการ กับความรับผิดชอบละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเดินเลื้อของข้าราชการพลเรือนสามัญ	
<i>กายสิทธิ์ แก้วยาศรี</i>	18
บทวิเคราะห์ข้อขัดแย้งเรื่องการใช้ประโยชน์ที่ดินและกลไกการแก้ไขปัญหา: ศึกษาเฉพาะกรณีที่ดินในเขตชลประทานทุ่งรังสิต	
<i>กิตติกาญจน์ หาญกุล</i>	32
ระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร	
<i>วราภรณ์ นันทะเสน, เก นันทะเสน</i>	44
การพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมทักษะวิชาชีพแก่เยาวชน กลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่	
<i>จรีพร นาคสัมฤทธิ์</i>	52
ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงาน ของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย	
<i>อมร ไทท่า</i>	64
กระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด	
<i>นลินทิพย์ วงษาพั๊ด, เกียรติ แสงอรุณ, สมควร สีชมพู</i>	76
การให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ	
<i>นิภาวรรณ เจริญลักษณ์</i>	87
ผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัว ชุมชน ความรู้ และประสบการณ์ ต่อทัศนคติ ที่มีต่อผู้สูงอายุของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่	
<i>บังอร ศิริสัญลักษณ์</i>	99
รูปแบบของเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ศึกษากรณีประเทศไทย เป็นประเทศต้นทาง	
<i>พัทธกร ศาสนะสุพันธ์, ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ</i>	117
การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	
<i>พลอยไพลิน บุปผาชาติ, พิศมัย ศรีอำไพ</i>	138
แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษา ชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด	
<i>ภัสตีญา พงศ์อร่าม, เอื้อจิตร พัฒนจักร</i>	147

การดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำเกษตรประณีต	
วิไลลักษณ์ รัตนเพียรธัมมะ.....	160
การสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ	
สถิตพงศ์ ธนวิริยะกุล.....	174
การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการ	
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป	
นลินรัตน์ จันทร์น้อย, นาถรพี ชัยมงคล.....	184

Contents

The Effectiveness of Community Development Policy Implementation Based on the Principle of Sufficiency Economy Philosophy of the Municipalities in the Eastern Region of the Country <i>Kampanart Pornpromvinnij, Kasemchart Naressenie, Boonrueng Sriharun</i>	1
The Problems of Relationship between Disciplinary Liability Based on Official Duties Negligence and Tort Liability when Official Duties Negligence Pertains to Civil Servants <i>Kayasit Kaewyasri</i>	18
Review of Land use Conflicts and Resolution Processes: A Case Study of Land Use in Tung Rangsit Irrigation Area <i>Kittikan Hankun</i>	32
Farmer's Knowledge of Chemical Use <i>Waraporn Nunthasen, Ke Nunthasen</i>	44
The Participatory Development of an Ethnographic Museum to Promote Ethical Careers for Ethnic Youth in Learning Community School "Somdej-Ya" Mae Cheam, Chiang Mai <i>Jareeporn Naksamrit</i>	52
The Relationship of Best Internal Audit Practices on Operational Effectiveness of Internal Audit Departments in Higher Education Institutions, Thailand <i>Amorn Thotham</i>	64
Processes of 11 th Grade Students' Mathematical Concept Formation of Exponents in Classroom using Open Approach <i>Nalintip Vongsapat, Kiat Sangaroon, Somkuan Srichompoo</i>	76
Enhancing Services for Extending Visa and Work Permits for Visiting Professors <i>Nipawan Charoenlak</i>	87
Effects of Family and Community Network on Attitude towards Aging people in Chiangmai Province <i>Bangon Sirisunyaluck</i>	99
The Transnational Human Trafficking Network Form in Thailand in Cases where Thailand is the Originating Country <i>Pattakorn Sasanasuphin, Piyaluk Potiwan</i>	117
The development of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4 Students <i>Ploypailin bubphachart, Pissamai Sri-ampai</i>	138

1 st Grade Students' Problem Solving Types in Mathematics Classroom Using Lesson Study and Open Approach.	
<i>Pattiya Pong-aram, Auijit Pattanajak</i>	147
Lifestyle Following the Sufficiency Economy Philosophy with Delicate Farming (Kasetpranit)	
<i>Wilailak Ratanapeantamma</i>	160
Income Security for the Elderly	
<i>Sathitpong Thanaviriyakul</i>	174
Green Supply Chain Management and Effectiveness of Small and Medium Enterprises in the Agro-Industry	
<i>Nalinrat Jannoy, Nartraphee Chaimongkol</i>	184

ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก

The Effectiveness of Community Development Policy Implementation Based on the Principle of Sufficiency Economy Philosophy of the Municipalities in the Eastern Region of the Country

กัมปนาท พรพรหมวินิจ¹, เกษมชาติ นเรศเสนีย์², บุญเรือง ศรีเหรียญ³

Kampanart Pornpromvinnij¹, Kasemchart Naressenie², Boonrueng Sriharun³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก และ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชาชนในเขตเทศบาลนครและเทศบาลเมือง ในจังหวัดจันทบุรี จังหวัดชลบุรี จังหวัดตราด จังหวัดระยอง จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว จำนวน 400 คน ด้วยสูตรคำนวณของทาโร ยามาเน่ ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.05 เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามแบบมาตราวัดประมาณค่า 5 ระดับ ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.876 และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วยการวิเคราะห์ถดถอยแบบขั้นตอน ซึ่งเลือกมาแบบเจาะจงวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีอุปมานวิเคราะห์และการตีความ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก พบว่า โดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.89$, $S.D = 0.96$) โดยที่ด้านการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่อยู่ในระดับสูงสุดนั้นเนื่องจาก หน่วยงานเทศบาล และประชาชนมีความร่วมมือกันอย่างแท้จริงในการพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ส่วนด้านความยั่งยืนของวิถีสู่ชุมชนที่อยู่ในระดับต่ำสุดนั้น เนื่องจากประชาชนมีความพึงพอใจตามกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดค่านิยมสากล โดยละเลยมิติความเป็นมนุษย์ส่งผลให้เกิดสภาพการเสียคุณภาพของการพัฒนาชุมชน 2) ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของ

¹ รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

² อาจารย์, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

³ อาจารย์, คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

¹ Doctor of Philosophy Program in Public Administration Valaya Alongkorn Rajabhat University

² Teacher Program in Public Administration Valaya Alongkorn Rajabhat University

³ Teacher in Faculty of Science and technology Valaya Alongkorn Rajabhat University

เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มี 3 ปัจจัย ประกอบด้วย 8 ตัวแปร คือ 1) ปัจจัย การนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\beta=0.48$) มี 3 ตัวแปร ได้แก่ วัตถุประสงค์ มีวัตถุประสงค์และประเมินผลได้ และการสนับสนุนทางการเมือง 2) ปัจจัยเศรษฐกิจพอเพียง ($\beta=0.53$) มี 3 ตัวแปร ได้แก่ สิ่งแวดล้อม การสนับสนุน และทรัพยากรธรรมชาติ และ 3) ปัจจัยการพัฒนาชุมชน ($\beta=0.56$) มี 2 ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพในชุมชน และการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยปัจจัยทั้ง 3 ดังกล่าว สามารถอธิบายความผันแปรของประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ร้อยละ 54.20 (Adjusted $R^2 = 0.542$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) แนวทางการปรับปรุงประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย การปฏิบัติที่สำคัญ 4 ประการคือ (1) ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือต้องมีแนวทางการปฏิบัติ และหลักการดำเนินงานที่แตกต่างกล่าวคือ การพัฒนาที่มุ่งเน้นพื้นที่หมู่บ้าน และชุมชนควรคำนึงถึงปัจจัยความแตกต่าง ความต้องการที่แท้จริงของชุมชน (2) ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรส่งเสริมการประกอบอาชีพฝึกอาชีพ การสร้างงาน และจ้างงานในชุมชน รวมถึงการพัฒนาผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษาให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง (3) ด้านเศรษฐกิจพอเพียงควรมีการปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติให้ดีขึ้นในด้านต่าง ๆ เช่น ใช้ทรัพยากรน้ำอย่างประหยัด การบำรุงรักษาและบำบัดมลพิษ และ (4) ด้านการพัฒนาชุมชนควรให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาชุมชน การนำเสนอโครงการต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ, นโยบายพัฒนาชุมชน, ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

Abstract

The objectives of this research were to 1) study the effectiveness of community development policy implementation based on the principle of the Sufficiency Economy Philosophy of municipalities in the eastern region, 2) study the factors affecting the effectiveness of community development policy implementation based on the principle of the Sufficiency Economy Philosophy of municipalities in the eastern region, and 3) propose developing approaches for improving the effectiveness of community development policy implementation based on the principle of Sufficiency Economy Philosophy of the municipalities in the eastern region. This study was a mixed methods research. The quantitative method was conducted by collecting data from a sample of 400 respondents who were the population living in the city and town municipalities of Chanthaburi, Chon Buri, Trat, Rayong, Chachoengsao, Prachin Buri and Sa Kaeo provinces. The sample size was obtained by calculating with the Taro Yamane formula with a level of sampling error at 0.05. The research tool for data collection was a 5-level rating scale questionnaire at the reliability of 0.876. The data were analyzed by using statistics consisting of frequency, percentage, mean, standard deviation, and the hypotheses were tested by stepwise multiple regression analysis. The data were analyzed by using analytic induction and interpretation methods. The research results

revealed that: 1) The effectiveness of community development policy implementation based on the principle of Sufficiency Economy Philosophy of the municipalities in the eastern region overall was at the moderate level ($\bar{X} = 2.89$, S.D=0.96). The aspect of policy objectives attainment was at the highest level due to having effective cooperation between the municipalities and the people in developing their own communities based on the principle of Sufficiency Economy. The aspect of sustainability of community lifestyle was at the lowest due to extravagant living in the globalization-era that brings about universal values and ignores the human dimension, affecting an unbalance of the development of communities. 2) The factors affecting the effectiveness of community development policy implementation in the eastern region consisted of 3 factors with 8 variables composed of (1) policy implementation factor ($\beta=0.48$) with 3 variables: objective attainment, measurable and evaluable, and political support, 2) The sufficiency economy factor ($\beta=0.53$) with 3 variables: environment, support, and natural resource, and (3) the community development factor ($\beta=0.56$) including status in community and people's participation. These three factors explain 54.20% of the municipalities in the eastern region (Adjusted $R^2 = 0.542$) at the statistical level of significance 0.05. 3) The proposed approaches for improving the effectiveness of community development policy implementation of the municipalities in the eastern region consisted of 4 principle practices, (1) improve the effectiveness of policy development because community action councils in the east must have a guideline. The implementation should be different; it should be village development oriented. The communities should take into account the different factors, including the real need of the community, (2) the implementation of the eastern district should promote occupational and vocational training, job creation and increased employment in the community, including the development of teacher and education personnel to ensure effective and continuous work, (3) the economic, environmental and natural resources should be improved in areas such as efficient use of water resources, maintenance and pollution treatment and (4) community development should allow for public and community participation in determining the direction of its development. There should be project presentation done with state officials concerning the true problems and needs of the people.

Keywords: Effectiveness of Community Development Policy, Sufficiency Economy Philosophy

บทนำ

ประสิทธิผลของนโยบายพัฒนาชุมชนเป็นกลไกและเป็นเข็มทิศสำคัญในการขับเคลื่อนการบริหารของเทศบาล ทั้งนี้นโยบายพัฒนาชุมชนเป็นเสมือนแผนโครงการและการตัดสินใจกระทำสิ่งที่มีคุณค่าต่าง ๆ เพื่อให้ชุมชนเกิดการพัฒนาและเกิดประโยชน์แก่ประชาชนในเขตเทศบาลนั้น ๆ ทั้งนี้การนำนโยบายไปปฏิบัตินั้น คือ การนำหลักการและวิธีการเฉพาะเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ครอบคลุมถึงการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนาเพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจ สังคม และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตชุมชนในระดับท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น (บุญทัน ดอกไธสง, 2530) การพัฒนาชุมชนเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลเพื่อปรับปรุงความเป็นอยู่และมาตรฐานการครองชีพของประชาชนให้มีความเสมอภาคกัน ซึ่งใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทยปี พ.ศ. 2552 โดยให้กรมการพัฒนาชุมชนมีภารกิจเกี่ยวกับการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมของประชาชน สนับสนุนให้มีการจัดทำและใช้ประโยชน์ข้อมูลสารสนเทศ พัฒนาการศึกษา การวิเคราะห์วิจัย จัดทำยุทธศาสตร์ชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น ตลอดจนการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาชุมชน ทั้งนี้เพื่อให้ชุมชนมีฐานรากที่มีความมั่นคง มีเสถียรภาพและมีความเข้มแข็งอย่างยั่งยืน (กรมการพัฒนาชุมชน, 2555) การพัฒนาศักยภาพการจัดการชุมชนจะต้องพัฒนายกระดับความรู้และทัศนคติของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคท้องถิ่น และภาคอื่น ๆ ที่ต้องพัฒนาเพื่อเสริมหนุนซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดพลังในการขับเคลื่อนการพัฒนาชุมชนตามหลักของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งกลไกการขับเคลื่อนที่สำคัญ คือต้องให้ชุมชนเป็นศูนย์กลางมีเครื่องมือบริหารหรือกลไกการบริหาร และกำหนดบทบาทภารกิจของแต่ละภาคส่วนให้ชัดเจน พร้อม

ทั้งการติดตามความก้าวหน้าในการขับเคลื่อนกิจกรรมต่าง ๆ และการประเมินผลความสำเร็จ จะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และมีตัวชี้วัดที่สะท้อนถึงหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ความสุขและความเข้มแข็งของชุมชน เช่น การลดค่าใช้จ่าย การออม เป็นต้น

โดยหลักการกระจายอำนาจไปยังส่วนภูมิภาค เพื่อสนองหลักคิดในการพัฒนาชุมชนในเรื่องการปรับตัวในปัจจุบันในความเป็นจริงของชีวิตไม่ว่าเราจะเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจ (พ.ศ. 2540) หรือไม่ก็ตาม เราต้องปรับตัวอยู่เสมอ ชีวิตจึงจะดำรงอยู่ได้ และดำรงอยู่อย่างมีความสุข สภาพสังคมโลกเปลี่ยนแปลงเร็ว เพราะความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สภาพสังคมไทยก็ปรับตัวและเปลี่ยนแปลงเร็วตามไปด้วย เราไม่ปรับตัวเองก็ไม่ได้แล้ว จะอยู่ลำบาก กับสภาพสังคมไทยในปัจจุบันเราจะปรับตัวเองกันอย่างไรบ้าง ในภาคการเมืองการปกครองซึ่งเป็นผู้นำสังคม ภาคราชการ องค์กรต่าง ๆ จะคิดเหมือนเดิมและจะทำการเดิมต่อไปอีกไม่ได้ กล่าวคือ ภาคราชการเมืองการปกครอง ต้องคิดในเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาคุณภาพ ชีตความสามารถ มีความจริงใจ ซื่อสัตย์สุจริต โดยเอาผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ดูแลประชาชนให้ออก และรู้จักรับฟังประชาชน ภาคราชการ จะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างจากแนวตั้ง (Vertical) มาเป็นโครงสร้างแบบแนวนอนหรือแนวนราบ (Horizontal) เพราะโครงสร้างแนวตั้งไม่ทันกับงานและสังคมที่ซับซ้อนในปัจจุบัน จะต้องเปลี่ยนจากระบบรวมศูนย์อำนาจ (Centralization) เพราะรวมศูนย์อำนาจทำให้การตัดสินใจช้าและห่างไกลข้อมูลข้อเท็จจริง และจะต้องเปลี่ยนจากการสั่งการ คิดแทนประชาชน มาเป็นการส่งเสริม สนับสนุน และรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ให้โอกาสประชาชนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเอง ราชการควรทำหน้าที่เป็นผู้อำนวย การ (Facilitator) ให้ประชาชนเป็นผู้แสดง (Actor) องค์กรต่าง ๆ ก็ควรจะเล่นบทเดียวกันกับราชการ และจัดโครงสร้างในลักษณะอย่างเดียวกัน แม้แต่

บริบทอันหลากหลาย นอกจากต้องมีความเสมอภาคทั่วถึง และเท่าเทียม ในเรื่องของโอกาสแล้ว ต้องมีคุณภาพด้วย ระบบเศรษฐกิจ ควรเป็นเศรษฐกิจแบบพึ่งตนเอง บนรากฐานศักยภาพแต่ละชุมชน ผลิตเพื่อบริโภคเองเป็นหลัก เหลือจึงจำหน่ายจ่ายแจก การศึกษา เน้นคุณภาพ คิดเป็นมีทักษะปฏิบัติได้จริง ทั้งทักษะอาชีพและทักษะชีวิต มีจิตวิญญาณของการเรียนรู้และพัฒนาตนเองตลอดชีวิต และมีความเสมอภาค มีความเท่าเทียมในโอกาส การขนส่ง ทุกชุมชนมีโอกาสเข้าถึงสะดวก รวดเร็ว ราคาถูก เพียงพอ เน้นระบบขนส่งมวลชน เพื่อลดความสูญเสียและฟุ่มเฟือยโดยใช้เหตุ การสื่อสาร ซึ่งไม่เพียงการสื่อสารส่วนบุคคลเท่านั้น การสื่อสารมวลชน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศทั้งหลาย ไม่เพียงเป็นแค่สื่อที่ทั่วถึง ควรให้ความสำคัญกับคุณธรรม จริยธรรมของสื่อ มุ่งยกระดับคุณภาพประชาชนด้วย การสาธารณสุข ที่เน้นการป้องกันและสร้างสุขภาพ นำการซ่อมสุขภาพ มีการบริการที่สะดวก รวดเร็ว และมีคุณภาพสวัสดิการสังคม มีการกระจายรูปแบบให้หลากหลายมากขึ้น ไม่ใช่เพียงเรื่องของการเจ็บป่วย เรื่องการประกันชีวิตการประกันภัย เรื่องการฃาปนกิจหรืออื่นใดที่มีอยู่ในสังคมไทยขณะนี้เท่านั้น อาจมีรูปแบบใหม่ที่จูงใจให้คนประพฤติดีทำคุณประโยชน์ให้แก่สังคมและประเทศชาติ เป็นต้น

ซึ่งนโยบายสำคัญยิ่งประการหนึ่งของรัฐบาลในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้แก่ การสนับสนุนให้ส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นต่างๆ ทั่วราชอาณาจักรได้พัฒนาเจริญก้าวหน้าไปตามแนวทางซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของแต่ละท้องถิ่นและบังเกิดผลสนองนโยบายส่วนกลางในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท้องถิ่นซึ่งยังล้าหลังในความเจริญเนื่องจากอยู่ในเขตทุรกันดารและห่างไกล รัฐมีนโยบายที่จะส่งเสริมเป็นพิเศษเพื่อให้สามารถเร่งรัดการพัฒนาได้โดยด่วนที่สุด ด้วยเหตุผลเพื่อการพัฒนาส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นต่างๆ เข้าไว้เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง ด้วยบทบาท

ของการพัฒนาส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นนี้ถือได้ว่าเป็นการเสริมโครงการพัฒนาจากส่วนกลาง โดยอาศัยกำลังสมทบจากท้องถิ่นทั้งในด้านกำลังคนและกำลังเงิน อย่างไรก็ตาม ภาระด้านการเงินส่วนใหญ่เป็นของส่วนกลางในรูปงบประมาณอุดหนุนประมาณแผ่นดิน (โกวิทย์ พวงงาม, 2540)

นโยบายพัฒนาภาคตะวันออก มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อระบบเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ และมีลู่ทางที่จะสามารถพัฒนาออกไปได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านอุตสาหกรรมและพาณิชย์ในบริเวณชายทะเล นโยบายพัฒนาภาคตะวันออกจึงเน้นหนักการพัฒนาตั้งกล่าว ส่วนภาคตะวันออกบริเวณชายแดนและตอนเหนือมีหลายแห่งซึ่งยังทุรกันดารและประชาชนมีฐานะยากจน นโยบายการพัฒนาจึงเน้นหนักในด้านการขยายงานขั้นพื้นฐาน เช่น การคมนาคม เป็นต้น (การตักลุ่มบอน, 2551)

โดยนโยบายพัฒนาภาคตะวันออกของประเทศไทย มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ แต่ต้องอาศัยแรงขับเคลื่อนด้านความร่วมมือภาคประชาชนกับภาครัฐควบคู่กันไป โดยภาครัฐได้อาศัยหน่วยการปกครองท้องถิ่นเป็นองค์กรของรัฐ ที่เข้ามาช่วยในการประสานงานและร่วมมือสนองต่อนโยบายของภาครัฐที่เข้าไปช่วยเหลือประชาชนในพื้นที่ ซึ่งระบบการปกครองของประเทศไทยในปัจจุบัน แบ่งราชการบริหารส่วนท้องถิ่นเป็น 5 รูปแบบ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ อบจ. เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล หรือ อบต. กรุงเทพมหานคร หรือ กทม. และเมืองพัทยา หน่วยการปกครองท้องถิ่นเหล่านี้เป็นองค์กรของรัฐ แยกต่างหากจากราชการบริหารส่วนภูมิภาค ในขณะนี้ มีเทศบาลทั่วประเทศอยู่ 2,266 แห่ง องค์การบริหารส่วนจังหวัด 76 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 5,509 แห่ง และการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ (กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา) อีก 2 แห่ง มีส่วนสัมพันธ์ กับชีวิตประจำวันของประชาชนอย่างใกล้ชิด หน้าที่ส่วน

ใหญ่ขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น นอกเหนือไปจากงานบริหารประจำแล้ว ได้แก่การจัดหาบริการและสาธารณูปการ เช่น การคมนาคมและขนส่ง การสาธารณสุข การศึกษา และการพัฒนาเมือง เป็นต้น บริการต่าง ๆ เหล่านี้มีส่วนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ในปัจจุบันเทศบาลเป็นองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่มีความสำคัญที่สุด นอกจากเทศบาลซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็วแล้ว การที่ประชากรในเขตเทศบาลเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในด้านจัดหาบริการสนองความต้องการของประชาชนในเมือง ซึ่งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะต้องสร้างความเข้มแข็งต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลรวมถึงการมีผู้นำที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Creative leader) มีความสามารถในการบูรณาการเชื่อมโยงกิจกรรมเศรษฐกิจตั้งแต่ระดับท้องถิ่น (นันทิยา หุตานวัตร และ ณรงค์ หุตานวัตร, 2546; Hughes, 2005) ด้วยบทบาทของการพัฒนาส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นนี้ถือได้ว่าเป็นการเสริมโครงการพัฒนาจากส่วนกลางโดยอาศัยกำลังสมทบจากท้องถิ่นทั้งในด้านกำลังคนและกำลังเงิน อย่างไรก็ตาม นโยบายพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลภาคตะวันออก มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาท้องถิ่นตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งต้องเริ่มต้นจากการสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงให้กับสมาชิกของชุมชน และกระตุ้นพร้อมทั้งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้รู้จักมีชัยศึก รักสันโดษ สร้างจิตสำนึกให้รู้จักคุณค่าของการมีชีวิตที่พอดี รู้จักคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติรอบ ๆ ตัวเอง ดังคำกล่าวที่ว่า “มีชีวิตที่พอดี มีชีวิตที่พอเพียง” (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย, 2546)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก
- 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก
- 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก

วิธีดำเนินการวิจัย

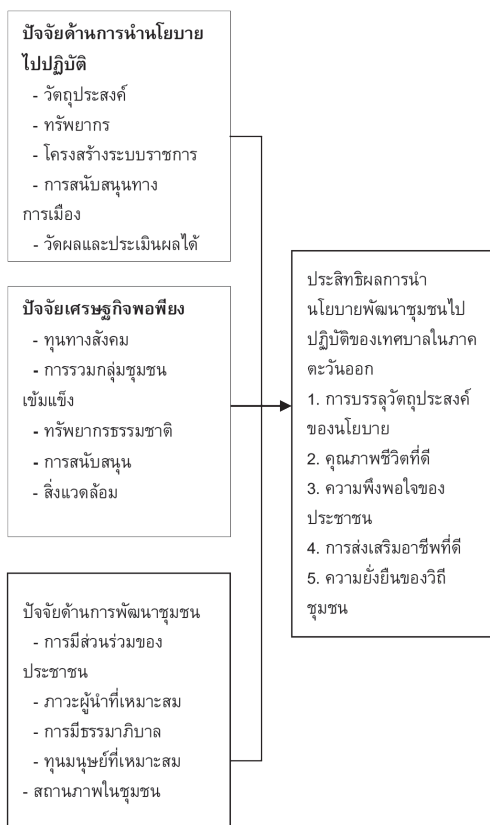
การวิจัยเรื่อง ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดชลบุรี จังหวัดตราด จังหวัดระยอง จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว การศึกษาในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถาม ในการเก็บข้อมูล เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในเชิงประจักษ์ สามารถควบคุมและทำนายได้ (นิศา ชูโต, 2551)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้อยู่ในพื้นที่ 7 จังหวัด ในภาคตะวันออก ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดชลบุรี จังหวัดตราด จังหวัดระยอง จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว โดยเลือกจากเขตเทศบาล และเทศบาลเมืองในพื้นที่จังหวัดของภาคตะวันออก จำนวน 10 แห่ง คำนวณโดยสูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane อ้างถึงใน ธนภูมิชาติดี, 2555) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน .05 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling)

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน การวิจัยครั้งนี้จึงเลือกวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบสอบถามในการสุ่มตัวอย่างเฉพาะในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเขตเทศบาลนครและเทศบาลเมืองในพื้นที่จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียง

1.2 กรอบแนวคิด

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.3 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1) ปัจจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย (1) วัตถุประสงค์ (2) ทรัพยากร (3) โครงสร้างระบบราชการ (4) การสนับสนุนทางการเมือง (5) มีวัตถุประสงค์และประเมินผล

2) ปัจจัยเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย (1) ทูทางสังคม (2) การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง (3) ทรัพยากรธรรมชาติ (4) การสนับสนุน (5) สิ่งแวดล้อม

3) ปัจจัยด้านการพัฒนาชุมชน ประกอบด้วย (1) การมีส่วนร่วมของประชาชน (2) ภาวะผู้นำที่เหมาะสม (3) การมีธรรมาภิบาล (4) ทูมนุษย์ที่เหมาะสม (5) สถานภาพในชุมชน

1.4 ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง ได้แก่ 1) การบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2) คุณภาพชีวิตที่ดี 3) ความพึงพอใจของประชาชน 4) การส่งเสริมอาชีพที่ดี และ 5) ความยั่งยืนของวิถีชุมชน ภายใต้เงื่อนไข ภายในกำหนดเวลา และได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการจัดเก็บข้อมูลจะดำเนินการโดยผู้วิจัยจัดเก็บด้วยตนเองและมีผู้ช่วยวิจัย ในการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามของการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ผู้ทำการวิจัย ได้สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2. ผู้ทำการวิจัย ได้ยื่นขอหนังสือขออนุญาตแจกแบบสอบถามจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนทั่วไปในเขตเทศบาลนครและเทศบาลเมืองในพื้นที่จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียง จำนวน 10 แห่ง ในพื้นที่ 7 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดชลบุรี จังหวัดตราด จังหวัดระยอง จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว

3. ผู้ทำการวิจัยแจกแบบสอบถามและรับกลับคืนมาครบตามจำนวนที่ได้แจกไป

4. ผู้ทำการวิจัยดำเนินการตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการต่อไป

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ของแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง นำข้อมูลที่ได้มารวบรวมจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาสรุปหาใจความสำคัญโดยตีความหมาย การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจพอเพียง และปัจจัยด้านการพัฒนาชุมชน ที่เกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) และการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) (พิชิต พิทักษ์สมบัติ, 2548)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือโดยหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบวัดบุคลิกภาพ

ผู้วิจัยมีการจัดลำดับความเห็นในแบบสอบถาม ซึ่งเป็นการจัดลำดับระดับการปฏิบัติหรือความสำคัญเป็นระดับ ดังนี้

ระดับการปฏิบัติ 5 หมายถึง ข้อคำถามนั้น ตรงกับการปฏิบัติมากที่สุด

ระดับการปฏิบัติ 4 หมายถึง ข้อคำถามนั้น ตรงกับการปฏิบัติมาก

ระดับการปฏิบัติ 3 หมายถึง ข้อคำถามนั้น ตรงกับการปฏิบัติปานกลาง

ระดับการปฏิบัติ 2 หมายถึง ข้อคำถามนั้น ตรงกับการปฏิบัติน้อย

ระดับการปฏิบัติ 1 หมายถึง ข้อคำถามนั้น ตรงกับการปฏิบัติน้อยที่สุด

การอภิปรายผลของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยใช้คะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในการแปลความหมายโดยจัดแบ่งเป็น 5 ระดับ ซึ่งได้กำหนดคะแนนสูงสุด เท่ากับ 5 และคะแนนต่ำสุด เท่ากับ 1

การแปลความหมายการประเมินระดับการปฏิบัติที่ได้จากค่าเฉลี่ยแต่ละข้อ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ มีความหมาย ดังนี้

4.21 – 5.00 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด

3.41 – 4.20 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติมาก

2.61 – 3.40 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติปานกลาง

1.81 – 2.60 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติน้อย

1.00 – 1.80 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาความถี่ และค่าร้อยละ (Percentages)

2. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ค่าถดถอย (Regression) การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า โดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.89, S.D = 0.96$) โดยที่ด้านการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่อยู่ในระดับสูงสุดนั้น เนื่องจาก หน่วยงานเทศบาลและประชาชนมีความร่วมมือกันอย่างแท้จริงในการพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ส่วนด้านความยั่งยืนของวิถีชุมชนที่อยู่ในระดับต่ำสุดนั้น เนื่องจากประชาชนมีความพึงพอใจตามกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดค่านิยมสากล โดยละเลยมิติความเป็นมนุษย์ ส่งผลให้เกิดสภาพการเสียคุณภาพของการพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง

	ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง	ระดับประสิทธิผล		แปลผล
		S.D.	\bar{X}	
1	การบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.04	0.95	ปานกลาง
2	คุณภาพชีวิตที่ดี	2.97	0.94	ปานกลาง
3	ความพึงพอใจของประชาชน	2.81	0.93	ปานกลาง
4	การส่งเสริมอาชีพที่ดี	2.85	0.98	ปานกลาง
5	ความยั่งยืนของวิถีชุมชน	2.79	0.98	ปานกลาง
	รวม	2.89	0.96	ปานกลาง

วัตถุประสงค์ที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง มี 3 ปัจจัย ประกอบด้วย 8 ตัวแปร คือ 1) ปัจจัย การนำนโยบายไปปฏิบัติ มี 3 ตัวแปร ได้แก่ วัตถุประสงค์ มีวัตถุประสงค์และประเมินผลได้ และการสนับสนุนทางการเมือง 2) ปัจจัยเศรษฐกิจพอเพียง มี 3 ตัวแปร ได้แก่ สิ่งแวดล้อม การสนับสนุน และทรัพยากรธรรมชาติ และ 3) ปัจจัยการพัฒนาชุมชน

มี 2 ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพในชุมชน และการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยปัจจัยทั้ง 3 ดังกล่าวสามารถอธิบายความผันแปรของประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงได้ร้อยละ 54.20 (Adjusted $R^2 = 0.542$) และที่มีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย ($B=1.31$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปัจจัยการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง

	ปัจจัยการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง	ระดับความสำคัญ		
		S.D.	แปลผล	\bar{X}
1	ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.04	1.05	ปานกลาง
2	ด้านผลการนำนโยบาย	3.03	0.98	ปานกลาง
3	ด้านการพัฒนาชุมชน	3.12	1.01	ปานกลาง
	รวม	3.06	1.01	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยเศรษฐกิจพอเพียง และปัจจัยด้านการพัฒนาชุมชนที่มีผลต่อประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง ดำเนินการวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นตอน การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง ดำเนินการวิเคราะห์การถดถอย

แบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) โดยผู้วิจัยได้ใช้ตัวแปรพยากรณ์ 15 ตัว ได้แก่ วัตถุประสงค์ (X1) ทรัพยากร (X2) โครงสร้างระบบราชการ (X3) การสนับสนุนทางการเมือง (X4) มีวัตถุประสงค์และประเมินผลได้ (X5) ทุนทางสังคม (X6) การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง (X7) ทรัพยากรธรรมชาติ (X8) การสนับสนุน (X9) สิ่งแวดล้อม

(X10) การมีส่วนร่วมของประชาชน (X11) ภาวะผู้นำที่เหมาะสม (X12) การมีธรรมาภิบาล (X13) ทูณมนุษย์ที่เหมาะสม (X14) สถานภาพในชุมชน (X15) เพื่อที่จะศึกษาว่าการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยเศรษฐกิจพอเพียง และปัจจัยด้านการพัฒนาชุมชนที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ และมีปัจจัยใดบ้างที่จะสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ วิเคราะห์ปัจจัยการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ รวม 15 ปัจจัย ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ ทรัพยากร โครงสร้างระบบราชการ การสนับสนุนทางการเมือง มีวัดผลและประเมินผลได้ ทูณทางสังคม การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง ทรัพยากรธรรมชาติ การสนับสนุน สิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของประชาชน ภาวะผู้นำที่เหมาะสม การมีธรรมาภิบาล ทูณมนุษย์ที่เหมาะสม สถานภาพในชุมชน ที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ (Y)

วิเคราะห์ถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ดังตารางที่ 3

- Y = ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้
- (X1) = วัตถุประสงค์
- (X2) = ทรัพยากร
- (X3) = โครงสร้างระบบราชการ
- (X4) = การสนับสนุนทางการเมือง
- (X5) = มีวัดผลและประเมินผลได้
- (X6) = ทูณทางสังคม
- (X7) = การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง
- (X8) = ทรัพยากรธรรมชาติ
- (X9) = การสนับสนุน
- (X10) = สิ่งแวดล้อม
- (X11) = การมีส่วนร่วมของประชาชน
- (X12) = ภาวะผู้นำที่เหมาะสม
- (X13) = การมีธรรมาภิบาล
- (X14) = ทูณมนุษย์ที่เหมาะสม
- (X15) = สถานภาพในชุมชน

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การแปรปรวนจากปัจจัยการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของ เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ รวม 15 ปัจจัย (Stepwise Regression Analysis)

สมการ	แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	Df	Mean Square	F	Sig.
X1, X10, X8, X15, X9, X11, X5, X4	Regression	139.16	8	17.39	132.41	0.00
	Residual	103.91	791	0.13		
	Total	243.07	799			

a Predictors: (Constant), X1, X10, X8, X15, X9, X11, X5, X4

b Dependent Variable: Y

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเกณฑ์ และตัวแปรพยากรณ์ มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรตาม (y) กับตัวแปรต้น 8 ตัวแปร ในมิติของวัตถุประสงค์ (X1) สิ่งแวดล้อม (X10) ทรัพยากรธรรมชาติ (X8) สถานภาพในชุมชน

(X15) การสนับสนุน (X9) การมีส่วนร่วมของประชาชน (X11) มีวัดผลและประเมินผลได้ (X5) การสนับสนุนทางการเมือง (X4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากการคำนวณ จะสามารถนำไปสร้างสมการได้โดยมีตัวแปรพยากรณ์ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นตอนปัจจัยการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ โดยใช้ตัวแปรพยากรณ์ X1, X10, X8, X15, X9, X11, X5, X4 พยากรณ์ตัวแปร y

	R	R ²	Adjusted R ²	Unstandardized	Standardized	t	Sig.
				Coefficients	Coefficients		
				B	Beta		
Constant	0.74	0.54	0.54	1.31		16.17	0.00
X1	0.69	0.48	0.48	0.16	0.22	3.89	0.00
X10	0.72	0.53	0.52	0.12	0.15	2.97	0.03
X8	0.73	0.54	0.54	0.19	0.26	5.65	0.00
X15	0.74	0.55	0.55	0.10	0.13	-3.89	0.00
X9	0.75	0.56	0.55	0.10	0.14	2.95	0.03
X11	0.75	0.56	0.56	0.13	0.16	3.65	0.00
X5	0.75	0.57	0.56	0.06	0.09	3.62	0.00
X4	0.76	0.57	0.57	0.06	0.086	-3.34	0.01

* Correlation is Significant at the 0.05 Level

จากตารางที่ 4 พบว่า ตัวแปรอิสระที่ได้รับ การคัดเลือกเข้าสมการตามลำดับความสัมพันธ์คือ วัตถุประสงค์ (X1) สิ่งแวดล้อม (X10) ทรัพยากรธรรมชาติ (X8) สถานภาพในชุมชน (X15) การสนับสนุน (X9) การมีส่วนร่วมของประชาชน (X11) มีวัดผลและประเมินผลได้ (X5) การสนับสนุนทางการเมือง (X4) ทั้ง 8 ตัวแปรที่มี ปัจจัยโดยตรงต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนา ชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า

สัมประสิทธิ์ประสิทธิผลความเชื่อถือได้ของตัวแปร ชีวัดการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทาง ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลใน ภาคตะวันออกเฉียงใต้ (R²) เท่ากับ 0.54 และมีค่า สัมประสิทธิ์ประสิทธิผลความเชื่อถือได้ที่ปรับแล้ว ของตัวแปรชีวัดการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตาม แนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของ เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ (Adjusted R²) เท่ากับ 0.54 แสดงว่า วัตถุประสงค์ สิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ สถานภาพในชุมชน การ

สนับสนุน การมีส่วนร่วมของประชาชน มีวัดผลและประเมินผลได้ การสนับสนุนทางการเมือง ทั้ง 8 ตัวแปร สามารถอธิบายประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ร้อยละ 54.20

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 1.31 + 0.16 (X1) + 0.12 (X10) + 0.19 (X8) + 0.10 (X15) + 0.10 (X9) + 0.13 (X11) + 0.06 (X5) + 0.06 (X4)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{Y'} = 0.22 (X1) + 0.15 (X10) + 0.26 (X8) + 0.13 (X15) + 0.14 (X9) + 0.16 (X11) + 0.09 (X5) + 0.08 (X4)$$

จากสมการถดถอยแบบขั้นตอนเส้นตรงข้างต้นสามารถแปลความหมายได้ ดังนี้

1. ถ้าตัวแปรด้านวัตถุประสงค์ มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.16 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

2. ถ้าตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อม มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.12 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

3. ถ้าตัวแปรด้านทรัพยากรธรรมชาติ มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนนทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.19 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

4. ถ้าตัวแปรด้านสถานภาพในชุมชน มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.10 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

5. ถ้าตัวแปรด้านการสนับสนุน มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.10 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

6. ถ้าตัวแปรด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้

ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.13 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

7. ถ้าตัวแปรด้านวัดผลและประเมินผลได้ มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.06 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

8. ถ้าตัวแปรด้านการสนับสนุนทางการเมือง มีคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้ประสิทธิผลของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เพิ่มขึ้น 0.06 คะแนน โดยที่ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

สำหรับปัจจัยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้แก่ ทรัพยากร โครงสร้างระบบราชการ ทุนทางสังคม การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง ภาวะผู้นำที่เหมาะสม การมีธรรมาภิบาล ทุนมนุษย์ที่เหมาะสม

วัตถุประสงค์ที่ 3 นำเสนอแนวทางการปรับปรุงประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้

1. แนวทางการปรับปรุงประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับการกำหนดนโยบาย พบว่าผู้กำหนดนโยบายได้พยายามปรับเปลี่ยนหน้าตาของนโยบายการพัฒนาความเข้มแข็งของชุมชน โดยการกระจายเงินไปยังชุมชนในแบบที่เคยทำมาให้เป็นนโยบายการพัฒนาชุมชนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งถือเป็น “เหล้าเก่าในขวดใหม่” ไม่น่าจะเป็นเครื่องมือที่นำพาชุมชนไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาตามแนวทางที่เป็นทางเลือกนี้ได้ อย่างแท้จริง

2. แนวทางการปรับปรุงประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับการปรับตัวของชุมชน พบว่า มีการปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งอาจมาจากประสบการณ์การเป็นผู้รับกิจกรรมการพัฒนา และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตาม ยังพบประเด็นสำคัญที่ต้องทบทวนพิจารณา คือ ข้อจำกัด

เรื่องความเข้าใจวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยเฉพาะเศรษฐกิจพอเพียง ความเพียงพอของข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ ความคิดริเริ่ม และการรอฟังพาทรัพยากรจากภายนอกชุมชน เป็นต้น

3. แนวทางการปรับปรุงประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับการปรับตัวของหน่วยงานภาครัฐในระดับพื้นที่ พบว่า ประเด็นสำคัญที่ต้องทบทวนพิจารณา คือ ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยเฉพาะความเข้าใจในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การคิดริเริ่มหาหนทางและกิจกรรมที่เหมาะสมในพื้นที่ และการบริหารจัดการทรัพยากร เป็นต้น โปร่งใส สุจริต และยึดหลักคุณธรรม ซึ่งจะเป็นโยบายที่ต่อประชาชน สังคม และประเทศโดยรวม

อภิปรายผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแสวงหาวิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ได้ดำเนินการตามนโยบายของกระทรวงมหาดไทยที่จะทำการขับเคลื่อนการพัฒนาชุมชนสู่การปฏิบัติทุกอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน โดยเริ่มต้นจากการสร้างความเข้าใจถึงความพอประมาณ การมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน ภายใต้เงื่อนไขความรู้ และคุณธรรม ตลอดจนความสามารถในการปฏิบัติตามตัวชี้วัดทั้ง 15 ตัว ซึ่งได้แก่ วัตถุประสงค์ พาทรัพยากร โครงสร้างระบบราชการ การสนับสนุนทางการเมือง มีวัดผลและประเมินผลได้ ทู่นทางสังคม การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง พาทรัพยากรธรรมชาติ การสนับสนุน สิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของประชาชนภาวะผู้นำที่เหมาะสม การมีธรรมาภิบาล ทู่นมนุษย์ที่เหมาะสม และสถานภาพในชุมชน จากการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบาย

ของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาชุมชนของนโยบายเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และสามารถในการปฏิบัติตามแนวทางการขับเคลื่อนตามตัวชี้วัด ซึ่งสามารถอธิบายได้ ในการพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติจะทำให้วัตถุประสงค์ของนโยบายมีการพัฒนาใน 1) ด้านประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาชุมชนบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายโดยยึดกรอบแนวทางของความพอประมาณ ซึ่งเทศบาลสามารถนำมาประยุกต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาองค์กรให้เป็นองค์กรที่มีความเข้มแข็ง และมั่นคงอย่างยั่งยืน รวมถึงประชาชนในเขตพื้นที่ได้รับประโยชน์โดยตรง และมีความรู้ ความเข้าใจสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีเหตุมีผล ซึ่งนโยบายการพัฒนาชุมชนของแต่ละเทศบาลมีความแตกต่างกันคือ พัฒนาด้านเกษตรกรรม พัฒนาด้านการผลิตอาหาร พัฒนาด้านการศึกษา พัฒนาด้านอาชีพ (กานดาพันธุ์ วันทยะ . 2551) 2) ประสิทธิภาพด้านคุณภาพชีวิตที่ดี ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าประชาชนดำรงชีวิตอยู่อย่างพอดี พอมี พอกิน สมควรตามอัตภาพ และฐานะของตนประกอบอาชีพสุจริต โดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น มีรายได้สมดุลกับรายจ่ายแต่ถ้าประชาชนมีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รู้รักสามัคคี สร้างความเข้มแข็งให้ครอบครัวและชุมชน รู้จักฝึกฝนกำลัง มีกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากรากฐานที่มั่นคงแข็งแรงส่งผลให้คุณภาพชีวิตที่ดีสูงขึ้น ซึ่งผู้บริหารในกลุ่มประชาชนสภาเทศบาล พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนรับผิดชอบในการขับเคลื่อนนโยบายสร้างความรู้ความเข้าใจ ให้กับบุคลากรขององค์กรด้วยการประชุมชี้แจงประจำเดือน และการจัดฝึกอบรม มีการบริหารจัดการเทคโนโลยีอื่นที่เหมาะสมกับการเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กรให้สูงขึ้น 3) ประสิทธิภาพด้านความพึงพอใจของประชาชน และกลุ่มต่างๆ ได้รับความพึงพอใจจากการบริหารงานของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือไปปฏิบัติในขณะที่ถ้าประชาชนและกลุ่มต่าง ๆ

มีจิตใจเข้มแข็ง มีจิตสำนึกที่ดี เอื้ออาทร และนึกถึงประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลักของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงจะส่งผลให้ประชาชนมีความพึงพอใจตามนโยบายพัฒนาชุมชนดีขึ้น เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีการพัฒนาสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการให้บริการ มีการพัฒนาผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษาให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาบุคลากรให้มีทัศนคติที่ดีและมีใจรักในการให้คำแนะนำไปปฏิบัติ ซึ่งถ้าเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีการส่งเสริมการประกอบอาชีพฝึกอาชีพส่งเสริมการสร้างงานและจ้างงานในชุมชนเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้โครงสร้างระบบราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติในเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงสูงขึ้น 4) การส่งเสริมอาชีพที่ดีตามนโยบายพัฒนาชุมชนในการส่งเสริมความรู้ด้านการตลาด ทุก ๆ ด้านทั้งด้านผลิตภัณฑ์ ต้นทุนการผลิต การจัดหาสถานที่ผลิตและจัดจำหน่าย รวมถึงการโฆษณาประชาสัมพันธ์ การบริหารงานแบบมีส่วนร่วม การติดตามประเมินผลความสำเร็จมาใช้ในภาพรวม เพื่อการสะท้อนกลับไปสู่การปรับปรุงนโยบายขององค์กร และ 5) ความยั่งยืนของวิถีชุมชนตามนโยบายพัฒนาชุมชนสามารถวางแผนจัดการกับทรัพยากรหรือทุนในชุมชนทั้งทุนบุคคลและทุนสังคมที่มีอยู่ได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพชุมชน ทั้งนี้ ถ้าความเจริญทางวัตถุ และสาธารณูปโภคต่าง ๆ ระบบสื่อสารที่ทันสมัยในภาคตะวันออกเฉียงมากขึ้นจะส่งผลให้วิถีชุมชนมีความยั่งยืนมากขึ้นตามนโยบายพัฒนาชุมชนซึ่งจะเห็นได้จาก การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนกับองค์กรในเรื่องการพัฒนาด้านอาชีพ ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและการพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชนและเทศบาลร่วมกัน (ชมลดา จันทรสาขา และคณะ. 2546) ซึ่งในแนวทางปฏิบัติสามารถทำได้และสามารถปฏิบัติร่วมกับชุมชนและเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง โดยมีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอทำให้การพัฒนาชุมชนเป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีพัฒนา

กระบวนการจัดสรรงบประมาณให้สามารถสนับสนุนการปฏิบัติงาน และเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีการบริหารจัดการผลิตภัณฑ์เพื่อการพัฒนาชนบทไทยไปปฏิบัติ แต่ถ้าเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีการบริการอำนวยความสะดวกในการติดต่อราชการเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงสูงขึ้น (พิมพ์ แสนมะโน. 2551)

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียง พบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงอยู่ในระดับมาก ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า 1) ด้านวัตถุประสงค์ผู้นำท้องถิ่นมีการพัฒนาคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ ผู้นำท้องถิ่นต้องมีการปรับตัว มีการพัฒนาผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษาให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง และพัฒนาบุคลากรให้มีทัศนคติที่ดีและมีใจรักในการให้คำแนะนำไปปฏิบัติ 2) ด้านการสนับสนุนทางการเมือง เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีการพัฒนาระบบสวัสดิการ และเพิ่มศักยภาพและโอกาสความเท่าเทียม คุณภาพชีวิต เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีพัฒนากระบวนการจัดสรรงบประมาณให้สามารถสนับสนุนการปฏิบัติงานและด้านการวัดผลและประเมินผลเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีการพิจารณาว่าคุณภาพ ประสิทธิภาพประสิทธิผลของงานและโครงการต่างๆของการศึกษาเหมาะสมหรือไม่เพียงใด มีสิ่งใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข การวัดผลประเมินผลสามารถนำไปใช้กำหนดเน้น ด้านทุนทางสังคมในเขตเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่นที่มีรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีอยู่ในแต่ละชุมชนชนบทที่ทำหน้าที่จัดระเบียบความสัมพันธ์ ให้ความชอบธรรม และความเป็นกลุ่มก้อนทางสังคม 3) ด้านการรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็งชาวบ้านในชุมชนของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงมีความตั้งใจจริงที่จะพัฒนาชุมชนซึ่งเกิดจากการร่วมมือกันในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ

ของชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และความพร้อมของชาวบ้านที่มีที่ทำกินเป็นของตัวเอง โดยที่มีที่ดินไม่มีการติดภาระจำนำหรือจำนองใดๆ แต่ถ้าผู้นำเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ให้ชาวบ้านได้รับความรู้และความเข้าใจอย่างถ่องแท้เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้การรวมกลุ่มชุมชนเข้มแข็งในการนำนโยบายไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้สูงขึ้น 4) ด้านทรัพยากรธรรมชาติเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้มีการปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติให้ดีขึ้นในด้านต่าง ๆ ชาวบ้านมีการใช้ทรัพยากรกันอย่างประหยัดคุ้มค่าเกิดประโยชน์สูงสุด และการนำทรัพยากรหรือวัสดุต่าง ๆ ที่สามารถหาได้ง่ายในชุมชนมาใช้ประโยชน์ ซึ่งมีการบำรุงรักษาและบำบัดมลพิษในดินเพื่อป้องกันการพังทลายของดินเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติในการนำนโยบายไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้สูงขึ้น 5) ด้านการสนับสนุนเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้หรือองค์การรัฐมีการสนับสนุนงบประมาณการขับเคลื่อนโครงการลงไปสู่ประชาชนในพื้นที่ มีการขับเคลื่อนโครงการให้เดินไปข้างหน้า ภาคชุมชน ประชาชน ชาวบ้าน ภาควิชาการ สถาบันการศึกษา นักวิชาการอิสระ ภาคธุรกิจเอกชน ภาคประชาสังคม และภาครัฐบาล และเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้หรือองค์การรัฐมีการดำเนินงานที่สอดคล้องเชื่อมโยงกับโครงการอื่นเนื่องมาจากพระราชดำริปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และดำเนินตามแนวทางนี้อย่างจริงจังจะส่งผลให้การสนับสนุนการนำนโยบายไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้สูงขึ้น 6) ภาวะผู้นำที่เหมาะสมที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ผู้นำเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้มีจิตสำนึกเกิดขึ้นในตัวของผู้เป็นแรงกระตุ้นที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ต่อแรงจูงใจที่จะโน้มน้าวให้ผู้ปฏิบัติงานมีความปรารถนาที่จะทำงานตรงนั้น ผู้นำมีทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ที่จะสามารถรับรู้และรับฟังสิ่งที่ผู้อื่นต้องการสื่อออกมาจริงๆ และผู้นำเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้

มองทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลึกถึงเหตุปัจจัย และสามารถคาดคะเนผลที่เกิดตามมาในปัจจุบัน แต่ถ้าผู้นำมีความอดทน มุ่งมั่น ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคพร้อมที่จะเสียสละร่างกาย เพื่อให้ได้มาซึ่งอุดมคติแห่งตน และความดีที่ยึดมั่น ไม่หวั่นไหว ต่อความลำบากและอุปสรรคใดๆ จะส่งผลให้ภาวะผู้นำที่เหมาะสมในการนำนโยบายไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ สอดคล้องกับงานวิจัยของเอกรินทร์ ปินตาปลุก (2551) พบว่าการรวมกลุ่มในการผลิตสินค้าทางการเกษตรมีจำนวนมากที่สุด ซึ่งมีการกระจายการผลิตในแทบทุกตำบลด้านทุนมนุษย์ที่เหมาะสม ความสามารถในการอธิบายตามเชิงตรรกะในการขยายความเนื้อหาของทฤษฎีปัญหาหลาย ๆ ด้าน มีการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน โดยทุนมนุษย์ที่มีอยู่มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ สามารถ นำมาใช้เพื่อช่วยสร้างความแตกต่างให้กับองค์กร และเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้มีความสามารถในการการสังเคราะห์ในงานได้เป็นอย่างดีไปปฏิบัติ ด้านการมีธรรมาภิบาลพบว่าเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้มีการบังคับให้เป็นไปตามกฎระเบียบข้อบังคับ การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้โดยยึดมั่นในความถูกต้องดีงามและเป็นแบบอย่างแก่ประชาชน และการออกกฎระเบียบ ข้อบังคับของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนไปปฏิบัติ

3. แนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายพัฒนาชุมชนไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จากผลการวิเคราะห์คำถามปลายเปิด พบว่า 1) ผู้กำหนดนโยบายควรปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนหน้าตาของนโยบายการพัฒนาความเข้มแข็งของชุมชนโดยการกระจายเงินไปยังชุมชนในแบบที่เคยทำมา (ศักดิ์ศรี มงคลอิทธิเวช. 2552) ให้เป็นนโยบายการพัฒนาชุมชนได้ 2) ควรมีการปรับตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งอาจมาจากประสบการณ์การเป็นผู้รับกิจกรรมการพัฒนา และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

แต่อย่างไรก็ตาม ยังพบประเด็นสำคัญที่ต้อง ทบทวนพิจารณาคือ ข้อจำกัดเรื่องความเข้าใจ วัตถุประสงค์ของนโยบาย การพัฒนาชุมชนการรับ ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ ความคิดริเริ่ม และการพึ่งพา ทรัพยากรจากภายนอกชุมชน เป็นต้น และ 3) ประเด็นสำคัญที่ต้องทบทวนพิจารณาคือ ความ เข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยเฉพาะความ เข้าใจในการพัฒนาชุมชน การคิดริเริ่มหาหนทาง และกิจกรรมที่เหมาะสมในพื้นที่ และการบริหารจัดการ ทรัพยากร เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นมีข้อเสนอแนะ ดังนี้คือ

1. เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรมี มาตรการส่งเสริมหรือจูงใจให้ผู้นำชุมชนและ ประชาชนให้ความสำคัญ และสนับสนุนการปฏิบัติ ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เช่น การตั้ง หน่วยงานหรือองค์กรกลางประจำชุมชน หรือ หมู่บ้าน เพื่อให้คำปรึกษา แนะนำตามแนวทาง ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

2. เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรสร้างเครือข่ายชุมชน และผู้นำ ชุมชน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์จากการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอ เพียงไปปฏิบัติแล้ว เพื่อหาจุดเด่นจุดด้อย ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการแก้ไข โดยการรวมเป็น องค์กรความรู้ (KM) ให้เครือข่ายและผู้สนใจได้ศึกษา ค้นคว้า

3. เทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรมีการส่งเสริมแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยการประชาสัมพันธ์ การให้ความรู้ความ เข้าใจแก่ประชาชน การจัดทำโครงการ/กิจกรรม เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้เหมาะสมกับสภาวะเศรษฐกิจและสังคมใน ปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. การนำนโยบายการพัฒนาตามหลัก เศรษฐกิจพอเพียงสู่ภาคปฏิบัติอาจเลือกศึกษาใน พื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน หรือในกลุ่มประชากรอื่น เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ และสร้างองค์ความรู้แบบ องค์กรรวม ขณะเดียวกันก็สามารถศึกษาความ สัมพันธ์ระหว่างตัวแปร นอกจากที่ได้ศึกษาไว้แล้ว

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับ วิถีชีวิต วัฒนธรรมของชุมชนที่นำหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติ เพื่อใช้เป็นแนวทางใน การปรับปรุงวิธีการในการนำไปปฏิบัติต่อไป

3. ควรมีการศึกษาวิจัยพฤติกรรม ความ เป็นอยู่ และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ใน การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติใน ชุมชนอื่นๆ ด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรมการพัฒนาชุมชน. (2555). *การขับเคลื่อนการประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่ชุมชนท้องถิ่น*. กลุ่มงานส่งเสริมการบริหารจัดการชุมชน. กรุงเทพฯ.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. (2546). *คู่มือแนวทางการปฏิบัติราชการเพื่อบริการประชาชนสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: (ม.ป.ท).
- กานดาพันธุ์ วันทยะ. 2551. *ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพึ่งพาตนเองตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดเชียงใหม่*. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ การเมือง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- การ์ด กล้าตลุมบอน. (2551). *คุณลักษณะนักการเมืองท้องถิ่นในความคาดหวังของประชาชนในเขตเทศบาลนครนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์*. สารนิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัยบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคามกุฏราชวิทยาลัย.
- โกวิทย์ พวงงาม. (2540). *นโยบายและมาตรการในการส่งเสริมธุรกิจชุมชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชลลดา จันทรสาขา และคณะ. 2546. *ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองไปปฏิบัติ กรณีศึกษา :หมู่บ้านที่ได้รับมาตรฐานการบริหารจัดการกองทุนระดับที่ 1 (AAA) อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี*. ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเงินการคลัง คณะรัฐประศาสนศาสตร์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ธนภูมิ ชาติดี. (2555). *ผลสัมฤทธิ์การบริหารนโยบายตำรวจไทยยุคใหม่*. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- นิตา ชูโต. (2551). *การวิจัยเชิงคุณภาพ = Qualitative research*. กรุงเทพฯ : บริษัทพรินต์โพร.
- นันทิยา หุตานุกัฏ และณรงค์ หุตานุกัฏ. (2546). *การพัฒนาองค์กรชุมชนอุบลราชธานี: คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*.
- บุญทัน ดอกโรสง. (2552). *ขอบข่ายรัฐประศาสนศาสตร์ยุคโลกาภิวัตน์*. Monograph มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. กรุงเทพฯ: แพร์พิทยา.
- พิมพ์ แสนมะโน. (2551). *บทบาทผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการส่งเสริมเศรษฐกิจพอเพียงในพื้นที่อำเภอสันกำแพงจังหวัดเชียงใหม่*. แบบฝึกหัดการวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชิต พิทักษ์สมบัติ. (2548). *การสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่าง : ทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.
- ศักร์ศรินทร์ มงคลอิทธิเวช. (2552). *กระบวนการพัฒนาศักยภาพชุมชนเพื่อให้เป็นชุมชนน่าอยู่:กรณีศึกษาบ้านสบยาบ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย*. แบบฝึกหัดการวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เอกรินทร์ ปินตาปลุก. (2551). *การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง*. แบบฝึกหัดการวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Hughes. O.E. (2005). *Public Management and Administration*. New York: Pal Grave Macmillan.
- Yamane, Taro.(1967). *Statistics: An introductory analysis*. New York: Harper and Row.

ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ กับความรับผิดทางละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อของข้าราชการพลเรือนสามัญ

The Problems of Relationship between Disciplinary Liability Based on Official Duties Negligence and Tort Liability when Official Duties Negligence Pertains to Civil Servants

กายสิทธิ์ แก้วยาศรี¹

Kayasit Kaewyasri ¹

บทคัดย่อ

การวิจัยทางกฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการกับความรับผิดทางละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อของข้าราชการพลเรือนสามัญ ดำเนินการด้วยวิธีการเชิงคุณภาพโดยสังเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของความผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการกับความผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อมีความสัมพันธ์กัน แต่ส่วนที่แตกต่างกันคือ ความเสียหายของราชการทางวินัยจะครอบคลุมกว้างกว่าความเสียหายทางละเมิด ส่วนระดับความร้ายแรงของความรับผิดทางละเมิด ในการปฏิบัติหน้าที่จะขึ้นอยู่กับระดับความประมาทเลินเล่อ แต่ระดับความร้ายแรงของความรับผิดทางวินัยจะขึ้นอยู่กับระดับความเสียหายของทางราชการที่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำผิดวินัย

การแก้ไขปัญหาค่าความไม่ชัดเจนว่าจะต้องดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนสามัญฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันมีสาเหตุจากการกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่อย่างไรนั้น คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ควรเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อมีมติกำหนดแนวทางในเรื่องดังกล่าวให้ส่วนราชการถือปฏิบัติเป็นแนวเดียวกัน

คำสำคัญ: ประมาทเลินเล่อ, ละเมิด, ความรับผิดทางวินัย

¹ นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเลย โทร 081-873-7478 Email: kayasit.k@hotmail.com

¹ Public Health Technical Officer, Senior Professional Level. Loei Provincial Health Office. Tel 081-873-7478. Email: kayasit.k@hotmail.com

Abstract

This research aims to study the problems of the relationship between disciplinary liability, based on official duty negligence, and tort liability. The relationship between the two is frequently seen when investigating official duty negligence of civil servants. This research was legal research using qualitative methodology. The data were synthesized from documents and other related laws.

The results reveal that the composition of disciplinary negligence offenses and the composition of tort offences are related. The difference is that disciplinary offenses cover a wider range than tort. The severity of tort depends on the level of negligence; whereas, the severity of disciplinary offense depended on the level of government damages.

Problem solving in disciplinary proceedings is not obvious. The civil service commission should propose that the cabinet establish guidelines for determining negligence in official duties.

Keywords: negligence, tort, disciplinary liability

บทนำ

มนุษย์ทุกคนเกิดมามีศักดิ์ศรี รัฐธรรมนูญของรัฐเสรีประชาธิปไตยทุกรัฐ จึงได้บัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพด้านต่างๆ ให้แก่ราษฎร เพื่อให้ราษฎรแต่ละคนใช้สิทธิและเสรีภาพเหล่านั้นพัฒนาบุคลิกภาพแห่งตนทั้ง ในทางกายภาพและในทางจิตใจตามใจปรารถนา แต่บางกรณีรัฐก็บัญญัติจำกัดการใช้สิทธิหรือเสรีภาพไว้ เพื่อให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่ให้เกิดสิทธิเสรีภาพของตนกระทำการใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของผู้อื่นหรือต่อประโยชน์มหาชน และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า “หลักนิติรัฐ” (Rechtsstaatsprinzip) เป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพของราษฎรจากการใช้อำนาจตามอำเภอใจขององค์กรฝ่ายบริหารอย่างดีที่สุด หลักการสำคัญอย่างหนึ่งของหลักนิติรัฐคือ กำหนดให้องค์กรฝ่ายบริหารจะกระทำ การใด ๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของราษฎรหรือเอกชนคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้ก็ต่อเมื่อมีกฎหมายให้อำนาจ และเฉพาะแต่

ภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น แม้การกระทำนั้นๆ จะเป็นไปเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพหรือประโยชน์อันชอบธรรมของผู้อื่นหรือเพื่อปกป้องรักษาประโยชน์ของมหาชนส่วนรวม ก็จะต้องเป็นไปตามหลักแห่งความเสมอภาค (Principle of Equality before the Law) ซึ่งบังคับให้องค์กรฝ่ายบริหารปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญอย่าง เดียวกันและปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของแต่ละบุคคล และหลักนิติรัฐนี้เป็นหลักการปกครองโดยกฎหมายเพื่อก่อความเป็นธรรมทั้งต่อ เอกชนแต่ละคนอันเป็นสมาชิกของรัฐ (individual interest) และเป็นธรรมต่อประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งรัฐมีหน้าที่ดำเนินการคุ้มครองทั้งประโยชน์เอกชนและประโยชน์มหาชน ในกรณีที่ประโยชน์ทั้งสองขัดกันก็ต้องคุ้มครองให้เกิดดุลยภาพที่เป็นธรรม โดยเฉพาะองค์กรฝ่ายบริหาร หลักการดังกล่าวนี้เรียกร้องให้องค์กรฝ่ายบริหารต้องกระทำการโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และในกรณีที่การกระทำทางปกครองมีผลก้าวล่วงสิทธิเสรีภาพของราษฎรจะต้องมีกฎหมายให้อำนาจองค์กรฝ่าย

บริหารกระทำการเช่นนั้นได้ หากไม่มีกฎหมายให้อำนาจแล้วการกระทำทางปกครองนั้นจะไม่ชอบด้วยกฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินนั้นข้าราชการพลเรือนสามัญเป็นองค์กรหนึ่งขององค์กรฝ่ายบริหารที่มีบทบาทสำคัญในการจัดทำการกิจของรัฐ โดยจะต้องปฏิบัติหน้าที่ตามตำแหน่งหน้าที่ของตนให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ตามกรอบของกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และระเบียบแบบแผนราชการตามหลักนิติรัฐภายใต้การควบคุมกำกับโดยผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น (Hierarchy) ซึ่งวินัย (discipline) เป็นเครื่องมือหนึ่งในการควบคุมกำกับเพื่อเป็นหลักประกันว่า กฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และระเบียบแบบแผนราชการจะได้รับการปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์ของราชการและส่วนรวม ทั้งยังเป็นกรอบควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้เป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้ประชาชนเชื่อถือศรัทธาต่อตัวข้าราชการและส่งผลให้ประชาชนเชื่อถือ ศรัทธาต่อหน่วยงานและรัฐบาลด้วย หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามก็จะถูกลงโทษ วินัยจึงเป็นข้อกำหนดที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของข้าราชการซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 31 บัญญัติยกเว้นให้กระทำได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาคการบริหารงานบุคคลด้านวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่ผ่านมายังมีปัญหามากมาย ทั้งขาดมาตรฐานในการบริหารจัดการที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ปัญหาการตีความบทบัญญัติของกฎหมาย มาตรฐานการลงโทษมีความแตกต่างกัน รวมทั้งมิได้ใช้บทบัญญัติเรื่องวินัยเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการที่ดี แต่กลับนำไปใช้ในการปกป้องผู้กระทำผิด เป็นผลก่อให้เกิดความเสียหายแก่ระบบราชการโดยรวม และยังพบว่าบทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับวินัยบางเรื่องมีความล้าสมัย ขาดความชัดเจนไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ได้แก่

- (1) ปัญหาความไม่ชัดเจนของตัวบทบัญญัติ
- (2) ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติไม่มีผลในทางปฏิบัติ
- (3) ปัญหาเกี่ยวกับจรรยาบรรณของข้าราชการ
- (4) ปัญหาการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในการกำหนดฐานความผิด
- (5) บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวินัยขาดความเป็นมืออาชีพ และปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายว่าด้วยวินัยกับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง แม้ปัจจุบันการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญจะบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งโดยมากเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของบทบัญญัติ ส่วนเนื้อหานั้นมีการกำหนดลักษณะของการกระทำผิดเพิ่มขึ้นบ้าง แต่หลักการต่างๆ ยังคงหลักการเดิมไว้ จึงทำให้ปัญหาต่างๆ ดังกล่าวรวมถึงปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายว่าด้วยวินัยกับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องยังคงมีอยู่ เมื่อได้มีการประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 113 ตอนที่ 60 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2539 และเริ่มใช้บังคับเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2539 มีการปรับเปลี่ยนหลักการใหม่โดยมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการเพื่อประโยชน์ส่วนรวมไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายสินไหมทดแทนจากกรณีกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ที่มีได้เกิดจากการจงใจหรือประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของรัฐ โดยเห็นว่า การดำเนินงานต่างๆ ในหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวม การปล่อยให้เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบละเมิดตามหลักกฎหมายเอกชนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นการไม่เหมาะสม ทั้งที่บางกรณีเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจหรือเป็นความผิดพลาดเล็กน้อยในการปฏิบัติหน้าที่ และยักรนำหลักกฎหมายนี้รวมมาใช้ซึ่งมุ่งหมายแต่จะได้รับเงินให้ครบโดยไม่คำนึง ความเป็นธรรมของแต่ละคน และยังเป็นการบั่นทอนขวัญกำลังใจทำให้เจ้าหน้าที่

ไม่กล้าตัดสินใจในการดำเนินงานเท่าที่ควรเป็นผลให้การทำงานล่าช้าขาดประสิทธิภาพ สำหรับการให้คุณให้โทษเจ้าหน้าที่เพื่อควบคุมการทำงานของเจ้าหน้าที่นั้น มีวิธีการในการบริหารงานบุคคลและการดำเนินการทางวินัยกำกับดูแลอีกส่วนหนึ่ง อันเป็นหลักประกันมิให้เจ้าหน้าที่ทำการใด ๆ โดยไม่รอบคอบอยู่แล้ว จึงให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะกรณีที่จงใจให้เกิดความเสียหายและประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้นและแบ่งแยกความรับผิดชอบของแต่ละคนมิให้นำหลัก ลูกหนี้ร่วมมาใช้ ดังนั้น การคุ้มครองเจ้าหน้าที่ในการทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ที่มีได้เกิดจากการ จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 จึงไม่ใช่บทบัญญัติที่ยกเว้นหรือเป็นหลักประกันว่าเจ้าหน้าที่ที่กระทำละเมิดดังกล่าวจะไม่ต้องรับผิดทางวินัยหรือทางอื่นตามกฎหมาย กล่าวคือ ข้าราชการพลเรือนสามัญ ที่กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 นอกจากอาจต้องรับผิดทางละเมิดแล้วอาจต้องรับผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เช่นฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ เนื่องจากกำหนดองค์ประกอบความผิดไว้ลักษณะใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ถ้าการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการนั้นเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการไม่ ร้ายแรงจะเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 83(4) แต่หากเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง จะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85(7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 โดยผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ก็จะสามารถสั่งย้ายตามมาตรา 96 หรือมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 พิจารณาโทษทางวินัยไปตามกรอบอำนาจหน้าที่

ของตน

จากการศึกษาค้นคว้า ของนักกฎหมาย พบว่าการกระทำอย่างหนึ่งอาจเป็นได้ทั้งกรณีผิดวินัยและในขณะเดียวกันก็เป็น การกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ด้วย แต่มิได้กล่าวถึงความรับผิดทางละเมิดและทางวินัยนั้นมีความเกี่ยวข้อง สัมพันธ์กันอย่างไรและการพิจารณาลงโทษจะต้องใช้มาตรฐานเดียวกันหรือไม่ มีเพียงเสนอแนะว่า การกระทำอย่างหนึ่งอาจเป็นได้ทั้งกรณีผิดวินัยและเป็นการกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ และความรับผิดสองกรณีดังกล่าว นั้นแยกต่างหากจากกันและไม่มีผลเป็นการลบล้าง อีกความรับผิดหนึ่ง แม้เจ้าหน้าที่จะถูกลงโทษทางวินัยไปแล้ว หากการกระทำที่เป็นเหตุให้ถูกลงโทษทางวินัยนั้นเป็นเหตุให้ต้องรับผิดฐาน ละเมิด เจ้าหน้าที่ก็ต้องรับผิดทางละเมิดอีกด้วย โดยไม่ถือเป็นการลงโทษซ้ำ และการลงโทษไม่จำเป็นต้องใช้มาตรฐานความรับผิดเดียวกัน กล่าวคือ แม้เจ้าหน้าที่ที่กระทำผิดต้องรับโทษทางวินัย แต่หากการกระทำดังกล่าวไม่ถือเป็นการผิดในทางละเมิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดทางละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ หรือหากการดำเนินการทางวินัยเห็นว่าเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงแต่ความรับผิดทางละเมิดอาจเห็นว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ได้ และในกรณีเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐแต่เป็นการกระทำโดยประมาท เลินเล่อธรรมดา เจ้าหน้าที่ก็ไม่ต้องรับผิดคดีค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 แต่เจ้าหน้าที่ไม่หลุดพ้นความรับผิดทางวินัย เช่น อาจต้องรับผิดทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา 83 (4) ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการหรืออาจต้องรับผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 85(7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 83(4) และมาตรา 85(7) กำหนดข้อวินัยอันเป็นข้อห้ามฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ หากฝ่าฝืนเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการไม่ร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือหากการฝ่าฝืนเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ซึ่งมีบทลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน (มาตรา 96) หรือลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง คือ ปลดออก หรือไล่ออก (มาตรา 97) แล้วแต่กรณี ข้อกำหนดวินัยดังกล่าวจึงมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของข้าราชการพลเรือนสามัญ แต่อย่างไรก็ดี การกระทำผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดองค์ประกอบความผิดไว้เพียงว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ หากฝ่าฝืนเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง แต่ถ้าประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการและเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” โดยมีได้กำหนดว่าต้องเป็นกรณีการกระทำประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจึงจะผิดวินัยและถูกลงโทษทางวินัย ทั้งนี้ การจะดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญหรือไม่ นั้น มาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 มีอำนาจหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัตินี้โดยเร็วด้วยความ ยุติธรรมและปราศจากอคติ หากละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริตให้ถือว่าผู้นั้น กระทำผิดวินัย การดำเนินการทางวินัยจึงเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา 57 นอกจากนี้ คำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธี

ปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของข้าราชการ จึงต้องอยู่ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองและหลักความเสมอภาคตามหลักนิติรัฐ ที่ผ่านมาเมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำ ละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 แล้ว ยังไม่มีแนวทางชัดเจนว่า จะต้องถูกดำเนินการทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการด้วยหรือไม่ และกรณีใดจะต้องถูกลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือกรณีใดจะต้องรับโทษวินัยอย่างร้ายแรง หรือกรณีใดไม่ต้องรับผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ทำให้ผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจในการบังคับใช้กฎหมายที่แตกต่างกัน เป็นเหตุให้ผู้ได้บังคับบัญชาเดือดร้อนเสียหายและไม่ได้รับความเสมอภาคอย่างเป็นธรรม ดังนั้น การศึกษาเพื่อให้ทราบถึงลักษณะความสัมพันธ์ของกรณีดังกล่าว ย่อมจะเป็นแนวทางในการพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการได้อย่างถูกต้องเป็นธรรม อันจะเป็นประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมายของผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบความรับผิดชอบทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กับองค์ประกอบการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อตามพระราชบัญญัติความรับ

ผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ความรับผิดชอบในฐานะประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ในกรณีที่ได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

4. เพื่อศึกษาแนวทางในการบังคับใช้กฎหมายและการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำละเมิดได้อย่างเสมอภาคและเป็นธรรม

สมมติฐานของการวิจัย

เมื่อมีกรณีเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดอันเกิดจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ไม่ว่าจะเกิดจากการประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 จะต้องดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นร่วมด้วยเสมอ โดยไม่ต้องคำนึงว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะได้รับผิดทางละเมิดตามพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 หรือไม่ และระดับความร้ายแรงของการลงโทษทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ย่อมขึ้นอยู่กับระดับความเสียหายของทางราชการที่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำ ละเมิด ไม่ว่าจะผู้นั้นจะได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือได้ซัดใช้คำสลับใหม่ทดแทนอันเกิดขึ้นจากการกระทำของตนนั้นแล้วหรือไม่

วิธีการศึกษา

ขอบเขตวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาการดำเนินการทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่มีสาเหตุจากการกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการดำเนินการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และใช้วิธีการวิจัยเชิงวิเคราะห์ทางนิติศาสตร์(Legal Analysis) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ บทความ งานวิจัย คู่มือ ตำรา หนังสือตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. แนวทางการดำเนินการทางวินัยและการลงโทษทางวินัย และความรับผิดทางละเมิดของผู้บังคับบัญชาหรือองค์กรในฝ่ายปกครอง การวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษา อภิปรายผล

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผิดทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 83(4) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จากคู่มือดำเนินการทางวินัย คู่มือการดำเนินการทางละเมิด ตำราทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง แนวทางการลงโทษวินัยของฝ่ายปกครอง การพิจารณาความรับผิดทางแพ่งและคำวินิจฉัยของศาล เห็นได้ว่าแม้การดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ที่ได้กระทำประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ราชการและเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทาง

ราชการจะเป็นคนละส่วนกันก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาถึงความมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์ความผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ก็มีความมุ่งหมายอย่างใกล้เคียงกัน คือเพื่อไม่ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐประมาทเลินเล่อ ขาดความระมัดระวัง เอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเกิดประโยชน์ความเจริญก้าวหน้า และความสงบเรียบร้อยของราชการ แต่ส่วนที่มีความแตกต่างกันคือ พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ยังมุ่งหมายให้เจ้าหน้าที่ที่กล้าตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล โดยไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาท เลินเล่อธรรมดารับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อการกระทำนั้น โดยรัฐจะเข้าไปรับผิดชอบเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ แต่ความผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการนั้น ไม่ว่าจะข้าราชการพลเรือนสามัญได้กระทำประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการจะเป็นการประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็เป็นความผิดทางวินัย

1.1 ปัญหาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อกับความผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ บทบัญญัติอันเป็นองค์ประกอบความผิดทั้งทางวินัยฐานประมาท เลินเล่อในหน้าที่ราชการและความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติ หน้าที่โดยประมาทเลินเล่อมีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันอย่างมาก กล่าวคือ เป็นการกระทำประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการและก่อให้เกิด

ความเสียหายแก่ทางราชการ จึงทำให้ขาดความชัดเจนในการดำเนินการทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ ราชการจากกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นได้กระทำประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ที่ถูกดำเนินการทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ว่าจะต้องรับผิดทางวินัยด้วยหรือไม่อย่างไร ซึ่งจากองค์ประกอบที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความรับผิดทางวินัยและทาง ละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่มีความใกล้เคียงสัมพันธ์กันประกอบด้วย 4 ส่วนคือ (1) เจ้าหน้าที่ผู้กระทำการ (2) การกระทำประมาทเลินเล่อ (3) การปฏิบัติหน้าที่ราชการ และ (4) ความเสียหายทางราชการ โดยองค์ประกอบแต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กันดังนี้

1.1.1 เจ้าหน้าที่ผู้กระทำการ

ในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 4 กำหนดว่า “เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด ซึ่งคำว่า “ข้าราชการ” จึงครอบคลุม “ข้าราชการพลเรือนสามัญ” ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ข้าราชการพลเรือนสามัญจึงเป็นเจ้าหน้าที่ ตามความหมายที่บัญญัติในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 4 ดังนั้น ข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่จึงเป็น เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด และเป็นผู้กระทำผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

1.1.2 การกระทำประมาทเลินเล่อ

การกระทำประมาทเลินเล่อ เป็นองค์ประกอบความผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นองค์ประกอบความรับผิดทางละเมิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ซึ่งกฎหมายทั้งสองฉบับไม่ได้นิยามหรือให้ลักษณะ

ของการกระทำประมาทเลินเล่อไว้ จากการศึกษาพบว่า การพิจารณาลักษณะของการกระทำประมาทเลินเล่อได้ใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาแบบเดียวกัน ทั้งนี้ตามความหมายทั่วไป ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคสี่ ประกอบกัน กล่าวคือ “ประมาทเลินเล่อธรรมดา” หรือ “การกระทำโดยประมาทเลินเล่อ” เป็นการกระทำที่ไม่ใช่โดยเจตนาหรือโดยจงใจ แต่เป็นการกระทำที่ผู้กระทำได้กระทำโดยขาดความระมัดระวังตามสมควรซึ่งบุคคล ในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวัง เช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ และ “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” เป็นการกระทำที่ผู้กระทำแม้ไม่ได้จงใจหรือเจตนา แต่ผู้กระทำได้กระทำโดยขาดความระมัดระวังที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐาน อย่างมาก และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้แต่กลับมิ ได้ใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นเลย เป็นการกระทำที่ผู้กระทำเสี่ยงทำลงไปทั้งที่รู้ว่าอาจเกิดความเสียหายขึ้นได้

ในการพิจารณาความผิดทางวินัย ข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่า เป็นการกระทำประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เพราะไม่ว่าจะเป็นการกระทำประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็เป็นความผิดวินัยทั้งสิ้น แต่สำหรับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่นั้น นอกจากจะพิจารณาว่าเป็นเจ้าหน้าที่ ได้การกระทำประมาทเลินเล่อในหน้าที่ ราชการหรือไม่แล้ว จะต้องพิจารณาให้ได้ว่าเป็นการกระทำประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือกระทำประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงด้วย เพราะระดับของการกระทำประมาทเลินเล่อจะมีผลต่อความรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนของเจ้าหน้าที่ กล่าวคือเจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เป็นการประมาท เลินเล่อธรรมดา แต่จะต้อง

รับผิดชอบเฉพาะที่เป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น ดังนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการกระทำประมาทเลินเล่อตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ไม่ว่าจะเป็นการประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ก็ย่อมเป็นการกระทำที่เป็นองค์ประกอบการกระทำผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อใน หน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ด้วยเช่นกัน มีข้อสังเกตว่า การประมาทเลินเล่อ ที่เป็นความผิดทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการนั้น จะต้องถึงขนาดเป็นการกระทำโดยผิดกฎหมายเช่นเดียวกับความผิดทางละเมิดตามหลัก เกณฑ์ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 หรือไม่ ซึ่งหากพิจารณาจากข้อความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้ว ก็ได้กำหนดว่า การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการนั้นต้องเป็นการกระทำโดยผิดกฎหมายด้วยหรือไม่ แต่จะให้ความสำคัญกับความเสียหายทางราชการอันเป็นผลที่เกิดจากการกระทำ ประมาทเลินเล่อเป็นหลัก จึงอาจกล่าวได้ว่า การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการทางวินัยครอบคลุมถึงการกระทำประมาทเลินเล่อทั้งที่ไม่ใช่การทำผิดกฎหมายและที่เป็นการทำผิดกฎหมายอันเป็นการ ละเมิดด้วย

1.1.3 การปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ความรับผิดชอบทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการและความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่นั้นจะต้องเป็นการประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ไม่ได้บัญญัติให้ความหมายของ “หน้าที่ราชการ” ไว้ จากการศึกษาพบว่า หน้าที่ราชการในทางวินัยและการปฏิบัติหน้าที่ในทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ มีลักษณะเช่นเดียวกัน และเป็นแบบเดียวกับหน้าที่ของข้าราชการตามระบบกฎหมายฝรั่งเศส

และเยอรมัน กล่าวคือ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการของเจ้าหน้าที่รัฐ ตามตำแหน่งหน้าที่ที่กฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายระเบียบอื่นกำหนดไว้ รวมถึงหน้าที่ตามคำสั่งหรือที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาทั้ง ที่เป็นลายลักษณ์อักษร โดยวาจาหรือโดยพฤตินัย และหน้าที่ราชการตามพฤตินัยที่ตนสมัครใจเข้าผูกพันตนเอง หรือการกระทำโดยอาศัยโอกาสในการปฏิบัติงานตามปกติในตำแหน่งหน้าที่แม้จะมีได้กระทำไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ การกระทำโดยใช้อุปกรณ์ของรัฐเพื่อประโยชน์ของทางราชการซึ่งได้การกระทำใน ช่วงเวลาที่ใกล้ชิดกับการปฏิบัติงานในหน้าที่ซึ่งเป็นการกระทำในทางส่วนตัว ที่เป็นส่วนหนึ่งของงานและกระทำไปโดยมีมูลเหตุจูงใจหรือความเข้าใจว่าเป็น การกระทำเพื่อประโยชน์ของราชการหรือประโยชน์สาธารณะ ไม่ว่าจะการปฏิบัติหน้าที่นั้นจะปฏิบัติในสถานที่ราชการหรือนอกสถานที่ราชการ หรือในวันหยุดราชการหรือนอกเวลาทำงานปกติ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำทางปกครองที่เป็นนิติกรรม(Juristic Act) หรือ “นิติกรรมกรรมทางปกครอง” หรือ “การกระทำโดยใช้อำนาจ” และการกระทำทางข้อเท็จจริง(Real Act) หรือที่เรียกว่า “ปฏิบัติการทางปกครอง” หรือ “การกระทำทางกายภาพ” ซึ่งอาจอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาของศาลปกครองหรือศาลยุติธรรมก็ได้ ดังนั้น ลักษณะของ “หน้าที่ราชการ” ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และ “การปฏิบัติหน้าที่” ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 จึงมีความสัมพันธ์เป็นอย่างเดียวกัน มีข้อสังเกตว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการบางกรณี เช่นกรณีข้าราชการของทางราชการ ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้ขับไม่มีหน้าที่ขับรถยนต์ แต่ได้ขับรถไปในภารกิจของทางราชการก็อาจเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ทาง ละเมิดของเจ้าหน้าที่แต่ไม่ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการทางวินัย แต่ถ้าผู้นั้นได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ขับรถก็ย่อมเป็นการปฏิบัติหน้าที่ ราชการทางวินัยได้ด้วย ซึ่งจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นกรณีไป

1.1.4 ความเสียหายทางราชการ

ความเสียหายของทางราชการ เป็นองค์ประกอบความรับผิดทั้งทางวินัยและทางละเมิด ความเสียหายทางราชการในทางวินัยนั้น มีได้ทั้งความเสียหายที่เป็นตัวเงินหรือตราค่าเป็นเงินได้ เช่น เงินหรือทรัพย์สินต่างๆ และความเสียหายที่ไม่อาจตราค่าเป็นเงินได้ หรือความเสียหายที่ไม่อาจคำนวณ เช่น ความเสียหายต่อภาพพจน์ส่วนรวมของทางราชการ หรือต่อการบริหารราชการ ความเสียหายแก่ภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการ ความเสียหายแก่ระบบราชการ หรือความเสียหายในด้านความเชื่อถือที่ประชาชนมีต่อทางราชการก็ได้ ส่วนความเสียหายในทางละเมิดนั้นถือตามที่บัญญัติไว้ตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นความเสียหายที่กระทบต่อสิทธิในชีวิต ร่างกาย อนามัย ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด รวมถึงสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้อื่นอันเป็นสิทธิที่กฎหมายรับรองคุ้มครองและบังคับให้ ไม่ว่าจะความเสียหายนั้นจะเป็นทรัพย์สินที่สามารถคำนวณเป็นราคาได้ หรือสิทธิอย่างอื่นที่ไม่อาจคิดคำนวณเป็นราคาได้ แต่ต้องเป็นความเสียหายที่แน่นอนแม้จะเกิดในอนาคตก็ตาม และความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นความเสียหายราชการทางวินัย หรือความเสียหายทางละเมิดจะต้องเป็นความเสียหายที่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำ โดยประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ผู้นั้น จึงจะนำมาประกอบการพิจารณาความผิดได้ และความเสียหายนั้นไม่ว่าจะเกิดต่อหน่วยงานของรัฐ หรือความเสียหายต่อบุคคลภายนอกซึ่งหน่วยงานของรัฐได้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับบุคคลภายนอกแทนเจ้าหน้าที่ก็ได้

การจะพิจารณาว่าจำนวนความเสียหายราชการทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่จะต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป ซึ่งความเสียหายทางละเมิดนี้นอกจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงแล้วศาลมี อำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนตามกรณีพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด

ได้ และในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนที่เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 วรรคสาม ถ้าการละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวมให้หักส่วนแห่งความรับผิดดังกล่าวออกด้วย ส่วนความเสียหายราชการทางวินัยนั้นจะต้องพิจารณาความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของตนโดยตรงเท่านั้น ดังนั้น ความเสียหายทางราชการที่ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด อาจไม่ใช่ความเสียหายทางราชการที่ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรับผิดชอบในทาง วินัยก็ได้

นอกจากนี้ ระดับความเสียหายทางราชการถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพิจารณา ระดับความรับผิดและการลงโทษวินัย ซึ่งปกติเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อหน่วยงานราชการนั้นก็ไม่สัมพันธ์บัญญัติ กำหนดไว้ว่าความเสียหายเป็นเงินเท่าใด หรือความเสียหายต่อระบบราชการที่ไม่อาจคำนวณได้ในลักษณะใดจะเป็นความเสียหาย ระดับใด จึงจะต้องพิจารณาเป็นข้อเท็จจริงเป็นกรณีไป แต่กรณีที่เป็นการกระทำละเมิดซึ่งปกติต้องมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่บุคคลอื่นหรือหน่วยงานด้วยนั้นในการพิจารณาระดับความรับผิดทางละเมิดไม่ต้องคำนึงถึงระดับความเสียหาย แต่จะพิจารณาตามระดับการกระทำประมาทเลินเล่อเท่านั้น ดังนั้น การพิจารณาระดับความเสียหายราชการจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการ พิจารณาระดับความรับผิดและระดับการลงโทษทางวินัย แต่ไม่มีผลต่อการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

จากการศึกษาพบปัญหาว่า ความเสียหายราชการโดยตรงทางวินัยนั้นอาจไม่ใช่ความเสียหายที่ตนได้รับผิดทาง ละเมิดก็ได้ เพราะความรับผิดทางละเมิดจะต้องรับผิดตามส่วนที่ตนกระทำ หรืออาจต้องรับผิด แทนผู้กระทำทุจริตที่ไม่ยอมขอชดใช้จากการที่ตนประมาทเลินเล่อไม่ควบคุมกำกับ

แต่จะต้องเป็นความเสียหายจากการกระทำของตนโดยตรง เช่น ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ปลอมปลละเลยไม่ควบคุมเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ทุจริตเงินของทางราชการจำนวน มากทำให้เกิดความเสียหายราชการอย่างร้ายแรง แต่เมื่อพิจารณาว่าความเสียหายราชการอย่างร้ายแรงนั้นเป็นผลโดยตรงจากเจ้าหน้าที่ผู้ทุจริต ไม่ใช่เกิดจากผู้ประมาทเลินเล่อที่ไม่ควบคุมกรณียอมถือว่าผู้ประมาทเลินเล่อเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความเสียหายเท่านั้น จึงไม่อาจถือเอาความเสียหายราชการจำนวนมากที่เจ้าหน้าที่ผู้ประมาทเลินเล่อ ที่ต้องชดใช้ทางละเมิดนั้นไปใช้เป็นจำนวนความเสียหายราชการอย่างร้ายแรงทาง วินัยได้ ดังนั้น จำนวนความเสียหายราชการที่ต้องรับผิดทางละเมิดที่เกิดจากการกระทำประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่อาจไม่ใช่ความผิดเสียหายราชการ ทางวินัยเสมอไป จึงต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป แต่อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบความรับผิดทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญฐาน ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการ ปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อ ทั้งสี่ด้าน คือ เจ้าหน้าที่ผู้กระทำการ การประมาทเลินเล่อ การปฏิบัติหน้าที่ราชการ และความเสียหายราชการมีลักษณะและเนื้อหาเช่นเดียวกัน แต่จะมีความแตกต่างกันบ้างในด้านความเสียหายของทางราชการ เนื่องจากความเสียหายราชการทางวินัยจะมีความหมายที่กว้างกว่าความเสียหายราชการทางละเมิด เพราะความเสียหายราชการทางวินัยจะครอบคลุมถึงความเสียหายที่ตีราคาเป็นเงิน ได้ด้วย เช่น ความเสียหายแก่ภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการ ความเสียหายแก่ระบบราชการ หรือความเสียหายในด้านความเชื่อถือที่ประชาชนมีต่อทางราชการ เป็นต้น แต่ความเสียหายราชการที่อยู่บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 แม้จะเป็นความเสียหายที่ไม่ใช่ตัวเงินแต่ในการใช้สิทธิเรียกร้องจะต้องแปลงเป็นเงิน ยกเว้น กรณีต้องให้ส่งมอบทรัพย์สินคืน

การกระทำการหรือให้เจตนากระทำการ แต่จากกรณีตัวอย่างการดำเนินการทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ไม่ว่าจะผิดต่อ บุคคลภายนอก หรือหน่วยงานของรัฐจะเรียกร้องให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินเสมอ ดังนั้น เมื่อองค์ประกอบความรับผิดชอบทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการและความ รับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อมีความสัมพันธ์เป็นอย่างเดียวกัน ในกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อ ทั้งที่เป็นการประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการขึ้น ไม่ว่าจะประเภทใด ประเภทหนึ่งใน 6 ประเภท คือ (1) ทุจริตหรือเงินขาดบัญชี (2) ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบ (3) ทรัพย์สินถูกโจรกรรมหรือสูญหาย (4) อุบัติเหตุ (5) ภัยธรรมชาติหรือเพลิงไหม้ (6) เหตุอื่นๆ และแม้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีที่เกิดโดย ประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือถูกไล่เบียดให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากหน่วยงานของรัฐกรณีที่เกิดโดย ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ตาม ย่อมมีมูลที่ต้องถูกดำเนินการทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อีกทางหนึ่งด้วย

1.2 ความผิดและโทษทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อ จากปัญหากรณีข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการ ประมาทเลินเล่อจะต้องดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พ.ศ. 2551 อีกทางหนึ่งด้วยนั้น จะลงโทษทางวินัยได้หรือไม่และต้องถูกลงโทษวินัยระดับใด การศึกษาพบว่า แม้ความมุ่งหมายและเจตนารมณ์ประการหนึ่งของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทาง ละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

จะเหมือนกับความมุ่งหมายของข้อกำหนดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ กล่าวคือ เพื่อให้เจ้าหน้าที่เอาใจใส่ ระวังระมัดระวัง รอบคอบในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ เพื่อประโยชน์ของราชการ และไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ และยังมุ่งหมายเพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ กล้าตัดสินใจเพื่อให้เกิดผลดีและประโยชน์แก่ราชการ โดยให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะกรณีที่ได้กระทำละเมิดโดยจงใจหรือประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น แต่กรณีที่กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อธรรมดาเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่อย่างใด เนื่องจากมีกฎหมายอื่น การบริหารงานบุคคล และการดำเนินการทางวินัย ที่เป็นหลักประกันให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องเอาใจใส่ ระวังระมัดระวัง รอบคอบในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ เพื่อประโยชน์ของราชการ และไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอยู่แล้ว ซึ่งหมายความว่า การที่ไม่ให้เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีกระทำละเมิดในการ ปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อธรรมดานั้น เพราะมีกฎหมายอื่นหรือการบริหารงานบุคคล และการดำเนินการทางวินัยที่จะเอาผิดและลงโทษแก่เจ้าหน้าที่ผู้กระทำประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่แล้ว หรืออีกนัยหนึ่ง คือ การเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อ ธรรมดาไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้น ไม่เป็นเหตุยกเว้นความรับผิดชอบอย่างอื่นที่เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบ อาทิเช่น ความรับผิดชอบทางวินัย เป็นต้น ประกอบกับหลักการห้ามลงโทษซ้ำในการกระทำผิดครั้งเดียวกัน(non bis in idem) ก็ได้ห้ามการลงโทษวินัยกับผู้ที่ต้องรับผิดชอบทางละเมิดในการกระทำผิดครั้ง เดียวกัน ดังนั้น เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อไม่ว่าการประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จะอาจต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและถูกลงโทษทางวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอีกทาง หนึ่งด้วย เพราะกรณีดังกล่าวไม่ได้

รับการยกเว้นความผิดทางวินัยและไม่ถือการลงโทษซ้ำ ตามหลักการห้ามลงโทษซ้ำในการกระทำครั้งเดียวกัน ในการพิจารณาระดับความรับผิดชอบทางวินัยและระดับโทษทางวินัยฐานประมาท เลินเล่อ ในหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กำหนดองค์ประกอบความหนักเบาของความผิดและโทษตามระดับความเสียหายของทาง ราชการที่เกิดขึ้นอันเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้กระทำประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ โดยมีได้ค่านึงว่าการกระทำนั้นเป็นการประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งความเสียหายราชการนั้นอาจเป็นความเสียหายที่ตีราคาเป็นเงินได้ หรือไม่อาจตีราคาเป็นเงินก็ได้ โดยจำนวนความเสียหายราชการทั้งหมดที่เกิดขึ้นในทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ อาจไม่ใช่ความเสียหายราชการที่จะนำไปเป็นองค์ประกอบความรับผิดชอบทางวินัยได้ เสมอไป เพราะความเสียหายราชการทางละเมิดอาจมีความเสียหายของเจ้าหน้าที่อื่น ความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวมร่วม อยู่ด้วย และบางกรณีเจ้าหน้าที่ผู้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงอาจ ต้องรับผิดชอบอัตราส่วนของตำแหน่งหน้าที่ราชการตามที่กระทรวงการคลังกำหนด นอกจากนี้ หากเจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดได้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่ตีราคา เป็นเงินได้ให้กับหน่วยงานของรัฐในกรณีที่ได้กระทำละเมิดโดยประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงไปแล้วก่อนการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้น ซึ่งถือว่าได้บรรเทาความเสียหายราชการแล้วจึงไม่อาจปรับบทเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง แต่ก็มิใช่ว่าผู้นั้นจะพ้นจากความรับผิดชอบทางวินัยไปเลย กรณีนี้จึงยังต้องรับผิดชอบทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และหากกรณีมีเหตุลดหย่อนโทษซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจ สั่งลงโทษก็อาจนำมาลดหย่อนโทษวินัยได้อีกทางหนึ่ง ดังนั้น ความเสียหายราชการในทางวินัยจึงไม่อาจนำเอาความเสียหาย

ราชการที่เกิดขึ้นใน ทางละเมิดไปปรับบทได้ทันที จะต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป โดยพิจารณาจากความเสียหายที่เป็นผลโดยตรงที่ผู้นั้นก่อขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ ความเสียหายทางราชการจำนวนมากที่เกิดขึ้นทั้งหมดแม้จะถือเป็นความเสียหาย ราชการอย่างร้ายแรงในทางวินัย แต่กรณีที่มีความเสียหายเกิดจากระบบงานราชการที่บกพร่อง หรือกรณีมีผู้ร่วมกระทำผิดหลายคน การพิจารณาความผิดทางวินัยก็ไม่อาจนำเอาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากระบบงาน หรือจากเจ้าหน้าที่คนอื่น ไปพิจารณาความผิดทางวินัยของผู้นั้นได้ ซึ่งจำนวนความเสียหายอาจจะแตกต่างจากที่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนทาง ละเมิด ดังนั้น ในการกระทำผิดวินัยร่วมกัน แต่ละคนอาจต้องรับผิดชอบและรับโทษทางวินัยที่ต่างกัน ส่วนการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง หรือประมาทเลินเล่อธรรมดานั้น ไม่ถือเป็นเหตุที่จะนำไปพิจารณาว่าผู้นั้นต้องรับผิดชอบทางวินัยอย่างร้ายแรง หรืออย่างไม่ร้ายแรงในความผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

สรุปและข้อเสนอแนะ

(1) เนื่องจากการดำเนินการทางวินัยฐานประมาท เลินเล่อในหน้าที่ราชการและการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการกระทำผิดครั้งเดียวกัน ไม่มีแนวปฏิบัติที่ชัดเจนว่า กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญ ได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่จะต้องถูกดำเนินการทางวินัยด้วยหรือไม่ อย่างไร ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการทางวินัยเกิดความชัดเจนและเป็นธรรม คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ซึ่งเป็นคณะกรรมการตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ควรพิจารณาเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อมีมติกำหนดแนวทางการพิจารณาความผิดวินัยฐาน ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ เพื่อให้ส่วนราชการถือปฏิบัติ ดังนี้

(1.1) กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยการประมาท เลินเล่อ ไม่ว่าจะประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งปรากฏตามผลการดำเนินการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดอันเป็นที่ สุดในฝ่ายบริหารแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมี อำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ดำเนินการทางวินัย อย่างไม่ร้ายแรง หรือวินัยอย่างร้ายแรงกับ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นตามมาตรา 92 หรือ มาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2551 ต่อไป แล้วแต่กรณี

(1.2) กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาท เลินเล่อ ธรรมดา หรือโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้าย แรงและได้ขาดใช้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่หน่วยงาน ของ รัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ก่อนการสอบสวนทาง วินัยเสร็จสิ้น แล้ว ให้ถือเป็นเหตุลดหย่อนโทษทางวินัย

(1.3) ความเสียหายของทางราชการ ที่จะนำไปปรับบทเป็นความผิดและโทษทางวินัย ต้องเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำ ละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดย ประมาทเลินเล่อ นั้น โดยให้นำเอาเฉพาะส่วนความเสียหายราชการอัน เป็นผลโดยตรงจากการประมาทเลินเล่อ ของ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ที่กระทำละเมิดเท่านั้น

(2) กรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตาม กฎหมายได้ดำเนินการทางวินัยฐานประมาท เลินเล่อในหน้าที่ราชการ หรือฐานความผิดวินัยอื่น ที่มีความเสียหายราชการเป็นองค์ประกอบความรับ ผิด และในขณะเดียวกันผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทาง ละเมิดในการกระ ทำครั้งเดียวกันด้วย ผู้บังคับบัญชาควรเร่งรัด ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ของ เจ้าหน้าที่ให้แล้วเสร็จก่อนการสอบสวนทาง วินัยเสร็จสิ้น เพราะความรับผิดชอบทางละเมิดที่เกิด จากการทำประมาทเลินเล่อธรรมดา หรือ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่ได้ขาดใช้คำสั่งใหม่ ทดแทนแล้วอาจนำไปเป็น เหตุลดหย่อนโทษทาง วินัยได้

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ ผศ.ดร.วราภรณ์ วนาพิทักษ์ รศ.มาลี สุรเชษฐ และ อ.เอกศักดิ์ ตริกรุณาสวัสดิ์ คุณยุพิน ต้นวิสุทธิ์ คุณสุรัชย์ รัตนกรกุล คุณเสมอ กาฬภักดิ์ คุณกรรองกาญจน์ นานาศรีรัตน์ ที่ได้ให้คำชี้แนะ และข้อมูลกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย และการดำเนินการทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ขอขอบคุณ ดร.บุญมา สุนทรารัตน์ ที่ช่วยเหลือ ชี้แนะด้านระเบียบวิธีวิจัยจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี นักวิจัยจึงขอขอบอกคุณมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. (2538). *สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน. 7-12.
- ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. (2540). *กฎหมายวิธีปฏิบัติทางปกครอง*. กรุงเทพมหานคร : จีรวิสาหการพิมพ์. 25-26.
- วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2552). *หลักนิติรัฐและหลักนิติธรรม ในรวมบทความกฎหมายมหาชนจากเว็บไซต์ www.pub-law.net เล่ม 9 หน้า 425- 454*. กรุงเทพมหานคร : บริษัท พี.เพรส จำกัด. 434.
- สำนักงาน ก.พ. (2553). *คู่มือการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551*. นนทบุรี : สำนักเลขาธิการ สำนักงาน ก.พ. 4.
- “รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550” (2550, 24 สิงหาคม) ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 124 ตอนที่ 47 ก. 1.
- อุดม รัฐอมฤต และคณะ “การปฏิรูประบบวินัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ” ค้นคืน 11 สิงหาคม 2552 จาก<http://www.ocsc.go.th/ocscms/uploads/content/CN0003666.pdf>.
- สำนักงาน ก.พ. (2552). *สาระสำคัญของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551*. กรุงเทพมหานคร : โกลบอลอินเทอร์เน็ตคอมมิวนิเคชั่น. 54.
- หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539. ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 113 ตอนที่ 60 ก เมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2539. 28.
- พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539. (2539, 14 พฤศจิกายน) ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 113 ตอนที่ 60ก. 25-29.
- สมลักษณ์ จันทร์รังษี. (2552). *ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขา กฎหมายเอกชน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 220-224.

บทวิเคราะห์ข้อขัดแย้งเรื่องการใช้ประโยชน์ที่ดินและกลไกการแก้ไขปัญหา: ศึกษาเฉพาะกรณีที่ดินในเขตชลประทานทุ่งรังสิต¹

Review of Land use Conflicts and Resolution Processes: A Case Study of Land Use in Tung Rangsit Irrigation Area¹

กิตติกาญจน์ หาญกุล²

Kittikan Hankun²

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้เป็นผลของการศึกษาการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินบริเวณชลประทานทุ่งรังสิตในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา โดยใช้วิธีการทบทวนเอกสารและการลงพื้นที่เพื่อสำรวจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงการจัดประชุมกลุ่มย่อยใน 3 กรณีศึกษาที่มีกระบวนการแก้ไขปัญหาเรื่องที่ดินโดยกระบวนการของชุมชน

ผลการศึกษาพบว่า นโยบายการเปลี่ยนแปลงพื้นที่เพื่อรองรับการขยายตัวของกรุงเทพมหานครทำให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านอุตสาหกรรมและที่อยู่อาศัยแทนที่การทำเกษตรกรรม ชุมชนดั้งเดิมที่เป็นชาวนาเช่า หรือชาวบ้านที่มีบรรพบุรุษได้ร่วมบุกเบิกที่ดินมาพร้อมกับการขุดคลองรังสิตต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ความขัดแย้งเรื่องที่ดิน โดยจาก 3 กรณีศึกษา พบว่าชุมชนมีกลไกในการแก้ไขปัญหาที่แตกต่างกัน ทั้งการแก้ไขปัญหาพร้อมกับสถาบันการศึกษา การใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับนักการเมืองท้องถิ่นหรือการรวมกลุ่มเพื่อขอสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานรัฐ โดยทั้งสามกรณีศึกษาเป็นเพียงการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้ารายชุมชน ซึ่งสาเหตุสำคัญของปัญหาความขัดแย้งเรื่องที่ดินจากทั้งสามกรณีศึกษานั้นเกิดจากความเหลื่อมล้ำในการครอบครองที่ดินและทัศนคติของรัฐที่มองชุมชนในเชิงลบ

ดังนั้นการแก้ไขปัญหาในระยะยาวจึงควรเน้นที่นโยบายกระจายการถือครองที่ดินและการปรับเปลี่ยนทัศนคติของรัฐในการจัดการปัญหา อีกทั้งความซับซ้อนเรื่องข้อขัดแย้งในที่ดินแต่ละชุมชนมีความแตกต่างกัน การดำเนินการแก้ไขปัญหาจึงต้องสอดคล้องกับบริบทของแต่ละชุมชน

คำสำคัญ: ชลประทานทุ่งรังสิต, การใช้ประโยชน์ที่ดิน, การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน

¹ บทความชิ้นนี้เรียบเรียงจากงานวิจัยเรื่อง สถานการณ์และข้อขัดแย้งเรื่องการใช้ประโยชน์ที่ดินบริเวณชลประทานทุ่งรังสิต จากคลอง 1 ถึงคลอง 12 จังหวัดปทุมธานี โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกองทุนสนับสนุนการวิจัย นักวิจัยรุ่นใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2557

² อาจารย์ประจำวิทยาลัยพัฒนศาสตร์ป๋วย อึ๊งภากรณ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

¹ This article presents, in summary, results of the study "Situation and Conflicts on Land Use in Tung Rangsit Irrigation Area from Klong [Canal] 1 to Klong 2, Pathum Thani" funded by The Thailand Research Fund, Young Researchers Project, Thammasat University, 2014

² Lecturer at the Puey Ungphakorn School of Development Studies (PSDS) at Thammasat University
Contact author, e-mail : kkhankun@gmail.com

Abstract

This article presents the results of a study on land use changes in the Tung Rangsit Irrigation Area over the past 10 years. The study involves literature review and field visits plus focus groups of three case studies where conflict resolutions have taken place through processes employed in the communities.

The study finds that, in order to support the expansion of the Bangkok metropolitan area, land-use policies for Tung Rangsit have changed from agricultural uses toward industrial and residential uses. Consequently, traditional communities, tenant farmers and/or ancestors, who pioneered the land since construction of the Rungsit Irrigation Canals, have been facing increased conflicts due to these land-use changes. In three case studies, communities have employed different processes for conflict resolutions. The processes identified are: collaboration with academic institutions, using personal relationships with local politicians, and forming groups to propose projects to be funded by government agencies. Conflict resolutions in these cases are characterized as ad-hoc and short-term. The study also identifies factors contributing to land-use conflicts in these three case studies and finds that the most prominent causes of conflicts are inequality in land ownership and negative attitudes of the state toward communities.

For long-term conflict resolutions, the study recommends prioritizing land reform particularly for land distribution and changes of government's attitudes toward conflict resolution. Additionally, designing a conflict-resolution process for a community should be context-specific, i.e. take into account complexity of land conflicts experienced differently by each community.

Keywords : Tung Rangsit Irrigation Area, land use, land use change

บทนำ

ปัญหาความขัดแย้งเรื่องที่ดินในประเทศไทยเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องภายหลังประเทศไทยมีนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม ที่ใช้ระบบกรรมสิทธิ์ในที่ดินที่มีความชัดเจน ซึ่งพบว่านโยบายที่ผ่านมาเอื้อให้ที่ดินส่วนใหญ่ตกอยู่ในมือของคนจำนวนร้อยละ 10 ของประเทศ ที่ถือครองที่ดินมากกว่าร้อยละ 90 ถือครองที่ดินน้อยกว่า 1 ไร่ (พงษ์พิทย ส้าราญจิตต์. 2548: น.28) การถือครองที่ดินในลักษณะดังกล่าวเป็นประเด็นสำคัญที่สร้างความเหลื่อมล้ำให้เกิดขึ้นในสังคมไทย ทั้งในเมืองหลวง ชานเมืองและชนบท

เขตชลประทานทุ่งรังสิตเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างรวดเร็ว จากแหล่งผลิตข้าวเพื่อส่งออกตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อระยะเวลา ผ่านไปกว่า 5 ทศวรรษ ได้กลายเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของกรุงเทพมหานคร ถูกเปลี่ยนเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นเขตรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรม (รัชนี้วรรณ เวชพฤติ. 2542) การเคลื่อนย้ายแรงงานเข้ามาทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของชุมชน ความหนาแน่นของการอยู่อาศัยของประชากรเพิ่มขึ้นตามจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่

อีกทั้งยังพบว่าพื้นที่ทุ่งรังสิตบางส่วนอยู่ระหว่างการเข้าซื้อที่ดินในโครงการกองทุนเพื่อ

จัดหาที่ดินให้แก่เกษตรกรในรูปแบบสหกรณ์การ
เช่าซื้อที่ดิน แต่เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2544 ได้มีมติ
คณะรัฐมนตรีห้ามจำหน่ายโอนที่ราชพัสดุให้
เป็นกรรมสิทธิ์ของสหกรณ์ฯ จึงส่งผลให้ที่ดินเช่า
ของชาวนาในเขต อ.หนองเสือ และ อ.ธัญบุรี ที่อยู่
ในระหว่างการเช่าซื้อที่ดินในโครงการกล่าวถูกระงับ
ไปและกรรมสิทธิ์ถูกยกให้เป็นของกรมธนารักษ์
ชาวบ้านบางส่วนต้องกลายเป็นผู้เช่าในที่ดินที่ควร
เป็นกรรมสิทธิ์ของตน (ประกาศ ปิ่นตบแต่ง. 2552
: สืบค้นวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557)

ต่อมาในช่วงหลังเหตุการณ์น้ำท่วมพื้นที่
ภาคกลางเมื่อ พ.ศ. 2554 หน่วยงานทั้งภาครัฐและ
เอกชนหันมาให้ความสนใจการจัดการพื้นที่คลอง
รังสิตเพื่อใช้เป็นเส้นทางระบายน้ำ ผ่านระบบ
ชลประทานโครงการรังสิตเพื่อป้องกันน้ำเข้าท่วม
เขตกรุงเทพมหานครและเป็นส่วนหนึ่งในโครงการ
บริหารจัดการน้ำ ภายใต้แผนการแก้ไขปัญหา
อุทกภัยระยะเร่งด่วนของรัฐบาล มีมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2555 ให้ดำเนินการปรับปรุง
ก่อสร้างคันกั้นน้ำบริเวณคลองรังสิตจากคลองหนึ่ง
ถึงคลองเจ็ด (ไซปริตนา วงเงินกู้ 3.5 แสนล้าน.
2556) ซึ่งส่งผลกระทบต่อชุมชนที่อยู่ริมคลองรังสิต
ที่ถูกหน่วยงานท้องถิ่นบังคับใช้กฎหมายไล่รื้อ
ชุมชนริมคลองเพื่อดำเนินโครงการก่อสร้างคันกั้น
น้ำตามโครงการดังกล่าว

สถานการณ์ความรุนแรงเรื่องที่ดิน ริมคลอง
ที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายการพัฒนาของรัฐ
เช่น ชุมชนหนึ่งศตวรรษบริเวณคลองสาม ที่มี
ประวัติศาสตร์การสร้างชุมชนมากกว่า 100 ปี โดย
บรรพบุรุษของชุมชนคือกรรมกรชาวจีนที่อพยพเข้า
มาใช้แรงงานในช่วงการเริ่มต้นขุดคลอง และได้รับ
อนุญาตให้อยู่อาศัยในบริเวณดังกล่าว โดยจ่ายค่า
เช่าให้กับเจ้าของที่ดิน ซึ่งต่อมาเจ้าของได้ขายที่ดิน
บางส่วนให้กับเอกชน ส่วนที่เป็นที่ตั้งของชุมชน
ปัจจุบันอยู่ในการดูแลของกรมชลประทาน หลัง
เหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่เมื่อพ.ศ.2554 องค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ปิดประกาศให้ประชาชน

ย้ายออกจากพื้นที่และได้ว่าจ้างคนงานให้มาทុบและ
รื้อบ้านของชาวบ้านในชุมชนแห่งนี้ โดยไม่มีการ
เจรจา และยังมีอีกหลายชุมชนริมคลองที่ต้องถูกรื้อ
ย้ายภายหลังจากที่ดินถูกขายสิทธิ์ให้กับเอกชน

การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน
บริเวณเขตชลประทานทุ่งรังสิต ในช่วงทศวรรษที่
ผ่านมา ได้เปลี่ยนจากพื้นที่เพื่อการเกษตรกรรมไป
สู่การเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรม
แล้วยังถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่รองรับน้ำเพื่อแก้ไข
ปัญหาน้ำท่วม ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งทั้งระหว่าง
ชุมชนกับหน่วยงานท้องถิ่น และระหว่างชุมชนกับ
เอกชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง
ในกรรมสิทธิ์ที่ดินได้อย่างยั่งยืน จึงจำเป็นต้อง
ทำความเข้าใจระบบกรรมสิทธิ์ในที่ดิน สถานการณ์
ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น รวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่
ผ่านมา เพื่อนำไปสู่การสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม
ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในการจัดการที่ดิน
ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

ขอบเขตและข้อจำกัดของการศึกษา

ขอบเขตในการศึกษาเน้นที่ประเด็นการ
เปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินโดยการสำรวจเอกสารจาก
หน่วยงานส่วนท้องถิ่น สำนักงานผังเมือง งานวิจัย
วิทยานิพนธ์ เพื่อศึกษาแนวโน้ม การเปลี่ยนแปลง
การใช้ประโยชน์ที่ดินบริเวณทุ่งรังสิตในระยะ 10 ปี
ที่ผ่านมา (พ.ศ.2545-2557) ซึ่งเป็นช่วงที่มีการ
เปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินอย่างรวดเร็ว และพบว่า
งานวิจัยในช่วงเวลาดังกล่าวส่วนมากเป็นงานศึกษา
เรื่องผังเมือง การจัดการสภาพแวดล้อม แต่ยังขาด
ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน
หรือความขัดแย้ง ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความขัดแย้ง
เรื่องที่ดิน และแนวทางการแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะ
บทบาทของชุมชน เอกชน และหน่วยงานรัฐที่มี
บทบาทรับผิดชอบ

วิธีการศึกษา

บทความวิจัยเรื่องนี้เป็นผลจากการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยแบ่งเนื้อหาของการศึกษาออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่เป็นการสำรวจเอกสารงานวิจัยที่ผ่านมาในรอบทศวรรษและส่วนที่เป็นการศึกษาจากการลงสำรวจในพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมายของงานวิจัย เพื่อศึกษาสถานการณ์และการแก้ไขปัญหาที่ดินวิเคราะห์ข้อมูลที่พบและค้นหาข้อเสนอทางออกในการจัดการทรัพยากรที่ดิน

โดยได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินโดยการสำรวจเอกสารจากหน่วยงานส่วนท้องถิ่น สำนักงานผังเมือง งานวิจัย วิทยานิพนธ์ เพื่อศึกษาแนวโน้ม การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินบริเวณทุ่งรังสิตในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.2545-2557) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งเรื่องที่ดินในช่วง พ.ศ.2545-2557 และแนวทางการแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะบทบาทของชุมชน เอกชน และหน่วยงานรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบ

โดยเลือกพื้นที่เขตชลประทานทุ่งรังสิตจากคลอง 1 ถึงคลอง 12 โดยมีพื้นที่การศึกษาในบริเวณอำเภอธัญบุรีและเขตรอยต่อกับอำเภอหนองเสือ เนื่องจากพื้นที่บริเวณนี้มีการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินจากเดิมเป็นพื้นที่ทำนาจนปัจจุบันกลายเป็นพื้นที่เขตอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านกายภาพของพื้นที่นี้เองที่ส่งผลกระทบต่อหลายชุมชนทั้งความขัดแย้งในที่ดินระหว่างชุมชนกับรัฐท้องถิ่น หรือนโยบายของรัฐบาลที่เข้ามาร่วมผลักดันโครงการต่างๆและส่งผลกระทบต่อในหลายพื้นที่ โดยเลือกพื้นที่กรณีศึกษาจำนวน 3 ชุมชน ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 ชุมชนหนึ่งศตวรรษหรือชุมชนคลองสาม เป็นชุมชนที่มีการรวมกันเป็นชุมชนมาอย่างยาวนาน มีการรวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมพัฒนาชุมชนในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา เมื่อถูกโครงการพัฒนาของรัฐส่งผลกระทบต่อ จึงได้รวมกลุ่ม

เพื่อเจรจากับหน่วยงานส่วนท้องถิ่น และส่งผลให้เกิดการเจรจากับหลายหน่วยงานเพื่อร่วมกันหาทางออก โดยคัดเลือกผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อยจำนวน 15 คน

กรณีศึกษาที่ 2 ชุมชนบ้านละครในพื้นที่คลองเจ็ด เป็นชุมชนดั้งเดิมที่ได้รับผลกระทบจากการขายที่ดินของเจ้าของที่ดินที่เป็นเอกชน ส่งผลให้ชาวบ้านต้องขยับออกจากที่ดินเอกชนเข้ามาอาศัยอยู่ในที่ดินของกรมธนารักษ์ และอยู่ในระหว่างการก่อสร้างบ้านใหม่ ชุมชนแห่งนี้เป็นชุมชนขนาดเล็กที่ถูกย้ายจากริมคลองจำนวน 30 หลังคาเรือน มีผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย 5 คน

กรณีศึกษาที่ 3 คือชุมชนหมู่บ้านในพื้นที่คลอง 12 ต.ศาลาครุ อ.หนองเสือ เป็นพื้นที่ชุมชนที่มีลักษณะเป็นชุมชนชานาเช่าซึ่งเคยเป็นผู้เช่าที่นาหลายร้อยไร่ เพื่อทำนา และเมื่อเอกชนเจ้าของที่ดินขายทอดตลาด เปลี่ยนผู้ครอบครองเป็นเอกชนรายใหม่และไม่ให้ชาวบ้านเช่าหรืออยู่อาศัยในที่ดินผืนดังกล่าว ทำให้ปัจจุบันชาวบ้านต้องขยับออกมาอยู่ริมคลอง 12 สร้างบ้านบนที่ดินในการดูแลของกรมชลประทาน และกำลังอยู่ในช่วงเริ่มต้นการรวมกลุ่มเพื่อเข้าร่วมในโครงการบ้านมั่นคง แม้ว่าชุมชนแห่งนี้จะถูกย้ายมาหลายครั้งแต่การรวมกลุ่มของชุมชนยังไม่เข้มแข็งมากนัก มีผู้เข้าร่วมการประชุม 8 คน

โดยทั้ง 3 กรณีศึกษาใช้กระบวนการลงพื้นที่เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับชาวบ้านในชุมชนและจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อถอดบทเรียนกระบวนการของชุมชนในการแก้ไขปัญหาเรื่องความขัดแย้งในที่ดิน ทบทวนกระบวนการที่ผ่านมา สรุปสถานการณ์ปัจจุบัน รวมทั้งการเสนอทางออกของปัญหาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพบริบทของสังคม ประกอบกับการสัมภาษณ์หน่วยงานที่เป็นกลไกรัฐ คือผู้อำนวยการสหกรณ์การเช่าซื้อที่ดิน ธัญบุรีและผู้อำนวยการโครงการรังสิตเหนือ สำนักงานชลประทานที่ 11 เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาในระยะยาว

ผลการศึกษา

1. ประวัติศาสตร์การเปลี่ยนแปลงของทุ่งรังสิต

เอกสารในเชิงประวัติศาสตร์มีส่วนสำคัญที่ช่วยให้เห็นภาพการพัฒนาและการเติบโตของพื้นที่แห่งนี้ได้ชัดเจนมากขึ้น โดยพบว่าการทำเหมืองคลองรังสิตเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระบบชลประทานเป็นแห่งแรกของประเทศไทยตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) โดยมอบหมายให้พระองค์เจ้าสายสนธิวงศ์เป็นผู้รับผิดชอบโครงการ ได้สำรวจพื้นที่ที่เหมาะสมในการดำเนินโครงการจนพบว่า พื้นที่บริเวณ “ทุ่งหลวง” ซึ่งเป็นพื้นที่ระหว่างแม่น้ำเจ้าพระยากับแม่น้ำนครนายกมีความเหมาะสมในการทำโครงการ จึงได้ขุดคลองเชื่อมต่อกันหลายสาย ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดปทุมธานีและนครนายก โดยพระองค์เจ้าสายฯ ได้ดำเนินการในนามบริษัทขุดคลองแลคูนาสยามร่วมกับนายโยคิม แกรซี และได้เริ่มต้นขุดคลองอย่างเป็นทางการเมื่อ พ.ศ. 2433 แล้วเสร็จใน พ.ศ. 2448 ในการขุดคลองใช้วิธีการขุดคลองสายใหญ่เป็นแนวขวางเพื่อเชื่อมแม่น้ำ 2 สาย และขุดคลองส่งน้ำเป็นตาข่ายเพื่อเชื่อมโยงถึงกัน และสามารถกระจายน้ำเข้าที่นาได้อย่างทั่วถึง ลำคลองแต่ละสายมีระบบประตูน้ำและทำนบเพื่อควบคุมน้ำ มีที่ดินริมฝั่งคลองประมาณ 800,000-1,500,000 ไร่ (สุนทรีย์ อาสะไวย์, 2530)

การพัฒนาชลประทานในพื้นที่ทุ่งรังสิตมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มพื้นที่ในการปลูกข้าว โดยการนำเอาความรู้และเทคโนโลยีแบบตะวันตกเข้ามาใช้ ในแผนงานของบริษัทขุดคลองแลคูนาสยามได้กำหนดให้มีการขุดคลองสายใหญ่เพื่อรับน้ำจากแม่น้ำสำคัญ 3 สาย (อำเภอนครบุรี, 2545, น. 39-40) คือ แม่น้ำสระบุรี (ป่าสัก) แม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำนครนายก (บางปะกง) กำหนดให้มีคลองซอยจำนวน 20 สาย เพื่อส่งน้ำให้กับพื้นที่ทำนา โดยใช้การควบคุมน้ำผ่านทำนบและประตูระบายน้ำ แต่

อย่างไรก็ตามได้มีการปรับเปลี่ยนโครงการอยู่หลายครั้ง โดยไม่มีการรับน้ำจากแม่น้ำสระบุรี แต่รับน้ำเฉพาะจากแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำนครนายก

โดยในการขุดคลองครั้งนี้บริษัทยังได้รับประโยชน์จากการขุดคลองคือสิทธิในที่ดินสองฝั่งคลองที่ยื่นออกไป ในคลอง 8 จะได้ที่ดินไปฝั่งละ 40 เส้น คลอง 6 ไร่ ฝั่งละ 30 เส้น ตลอดทั้งลำคลอง คลอง 4 ไร่ ได้ที่ดินไปฝั่งละ 25 เส้น ตลอดทั้งลำคลอง โดยบริษัทจะให้ผลตอบแทนแก่รัฐบาลร้อยละ 20 ของผลกำไรที่บริษัทจะได้รับ ชาวนาส่วนใหญ่จึงเป็นชาวนาเช่า และมีลักษณะการตั้งบ้านริมคลอง โดยมีขนาดของการเช่านาแตกต่างกันไป ตั้งแต่ 20-60 ไร่ ส่วนนาที่มีขนาดตั้งแต่ 100 ไร่ขึ้นไปนั้นส่วนใหญ่เป็นนาที่จ้างจ้างที่เป็นคนลาวหรือป่าทาส เป็นคนทำนา

ด้านการขุดคลองในระยะแรกใช้แรงงานจากกลุ่มกุลิชาวจีนร่วมกับการใช้เครื่องจักรที่นำเข้ามาเพื่อช่วยให้สามารถขุดได้รวดเร็วมากขึ้น ซึ่งในภายหลังพบว่าระบบคลองรังสิตไม่สามารถใช้งานได้ อย่างเต็มประสิทธิภาพ ด้วยคลองไม่สามารถเก็บน้ำได้มากนักมีการตื้นเขิน และไม่สามารถใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อทำการเกษตรได้ตามแผน ต้องแก้ไขปัญหาโครงการรังสิตในระยะต่อมาอีกหลายครั้งเพื่อช่วยให้ระบบการจัดการน้ำมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การตั้งบ้านเรือนของประชาชนในบริเวณทุ่งรังสิต จากเดิมที่อยู่กันกระจัดกระจาย เมื่อมีการขุดคลองได้เปลี่ยนมาตั้งบ้านเรือนกระจายอยู่ริมคลองและส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดิน แต่จะเช่านาจากเจ้าของที่ดินเป็นรายปี โดยพบว่าชาวนาส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องทุนและที่ดินในการทำนา ทำให้ต้องกู้ยืมจากผู้มีฐานะดีกว่า และเกิดปัญหาการเอาเปรียบเปรียบกันระหว่างผู้กู้หรือผู้เช่ากับเจ้าของนาเรื่องการแบ่งผลผลิตไม่ยุติธรรม นอกจากนี้ยังพบว่าชาวนาในทุ่งรังสิตส่วนใหญ่เป็นคนไทยจากภาคอีสาน โดยใช้เส้นทางรถไฟสายนครราชสีมา-กรุงเทพฯ และยังมีคนไทยแขก-มลายู และญวน

อพยพเข้ามาในช่วงเวลาเดียวกัน (เรื่องเดียวกัน, 2530)

2. ความขัดแย้งเรื่องที่ดินบริเวณทุ่งรังสิต

ความขัดแย้งเรื่องที่ดินในสังคมไทยเริ่มปรากฏมาตั้งแต่สมัยอดีต ภายหลังจากมีการขยายอำนาจการปกครองจากศูนย์กลางกระจายสู่ภูมิภาค โดยในพื้นที่ทุ่งรังสิตนั้นความขัดแย้งเรื่องที่ดินมีมาตั้งแต่เริ่มต้นของการขุดคลองจนปัจจุบัน โดยได้แบ่งเป็นยุคสมัยดังนี้

2.1 ยุคแรกของการขุดคลองรังสิต

ปัญหาความขัดแย้งเรื่องที่ดินในประเทศไทยนั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นผลจากการกระจายการถือครองที่ดินที่ไม่เป็นธรรม จากการมุ่งเน้นการพัฒนาตามแนวทางทุนนิยมเสรี ที่นำทรัพยากรที่มีในประเทศให้กลายเป็นสินค้า ส่งผลให้ราคาที่ดินถีบตัวสูงขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจและเกิดการเก็งกำไรที่ดินอย่างกว้างขวาง เริ่มปรากฏความขัดแย้งขึ้นตั้งแต่ครั้งอดีตโดยเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยกลุ่มที่ออกมาเคลื่อนไหวในท้องถิ่นภาคอีสาน (กบฏผู้มีบุญ) ภาคเหนือ (กบฏพญาผาบ) เพื่อต่อต้านการขยายตัวของอำนาจจากกรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่ราบลุ่มภาคกลางได้มีการขยายพื้นที่เพาะปลูกข้าวเพิ่มขึ้น โดยกลุ่มผู้ได้รับประโยชน์จากการขุดคลองเพื่อทดน้ำเข้านา โดยเฉพาะในเขตพื้นที่คลองรังสิต คือกลุ่มขุนนางศักดินาที่เข้าไปจับจองที่ดินและเรียกเก็บค่าเช่าที่ดินจากชาวนา (อัฉรา รัศยุติธรรม, 2548: น. 11)

ความขัดแย้งเรื่องที่ดินในบริเวณทุ่งรังสิตนั้น ยังปรากฏในการศึกษาของบรูซ จอนสตัน (อ้างใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2542, น. 12-14) เมื่อ พ.ศ. 2439 มีการรายงานจากเจ้าหน้าที่ของบริษัทขุดคลองแลคูนาสยามว่า ในช่วงไปตั้งสำนักงานในเขตสัมปทานขุดคลอง ได้ถูกข่มขู่จาก “โจรชาวนา” จนต้องสร้างแท่นปืนไว้รอบๆสำนักงาน ทำให้รัฐต้องเร่งปราบปรามทั้งด้วยกำลัง และการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมโจรอย่างจริงจัง นอกจากนี้

นี้ บรูซ จอนสตัน ได้แสดงความเห็นว่า โจรบางส่วนคือชาวนายากจน ที่ล้มเหลวจากการเลี้ยงชีพ และบางส่วนได้รับการสนับสนุนจากชาวนาในหมู่บ้าน จึงพบว่าชาวนาได้ช่วยปกป้องโจรให้รอดพ้นจากเงื้อมมือตำรวจ ในช่วง พ.ศ.2435 ได้เกิดกรณีพิพาทกับชาวมอญ ซึ่งเป็นผู้ที่อาศัยอยู่เดิมก่อนประกาศเขตสัมปทานขุดคลอง ในขณะเดียวกันกลุ่มที่เป็นแรงงานจากภาคอีสาน ที่อพยพเข้ามารับจ้างทำนาในเขตชัยบุรี ได้เกิดความขัดแย้งกับเจ้าของที่ดินหลายแห่ง เนื่องจากถูกห้ามไม่ให้จัดประเพณีรื่นเริง

ช่วง พ.ศ. 2433-2457 (นนทพร อยู่มั่งมี, 2547, น. 119-167) เกิดกรณีพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดินบริเวณทุ่งหลวงรังสิต แบ่งเป็นกรณีความขัดแย้งเรื่องสิทธิทำกิน เอกสารสิทธิ์ และเรื่องค่าเช่านา โดยมีการปลอมเอกสารสิทธิ์เข้าไปอ้างกรรมสิทธิ์แย้งชิงที่ดินจากชาวนาที่ทำกินอยู่เดิมหรือการออกเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์เป็นใบตราจองของสองหน่วยงานที่ซ้อนทับกันระหว่างกระทรวงเกษตรธิการและกระทรวงนครบาลที่สามารถออกเอกสารได้ทั้งสองกระทรวง หรือการเปลี่ยนแปลงระบบกรรมสิทธิ์ใหม่โดยให้บริษัทเอกชนที่เข้าไปดำเนินการขุดคลอง (บริษัทขุดคลองแลคูนาสยาม) เป็นผู้จัดสรรที่ดินจำหน่ายให้แก่ราษฎร ซ้อนทับกับระบบพันธะสัญญาเดิม (ใบเสร็จค่านา) อีกทั้งยังพบว่าปัญหาความขัดแย้งส่วนหนึ่งเกิดจากความหละหลวมของเจ้าหน้าที่รัฐที่ออกตรวจนาโดยทุจริต ซึ่งตรวจนานั้นจะอยู่กับผู้เป็นเจ้าของนาที่ออกตรวจนาและไม่ได้ส่งคืนทางราชการเมื่อถึงแก่กรรมแล้วตรวจนาจึงตกอยู่ในความครอบครองของลูกหลาน หรือญาติพี่น้องที่สามารถออกให้ใครก็ได้และง่ายต่อการปลอมแปลง ด้านใบเทียบย่ำก็ สามารถออกให้ได้โดยง่ายเนื่องจากไม่มีรูปแบบที่แน่นอนสามารถใช้ดินสอดเขียนได้ จึงพบกรณีความขัดแย้งเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นจำนวนมาก

ระบบการเช่านาและรูปแบบความสัมพันธ์ของการเช่านาในพื้นที่เขตทุ่งรังสิตในอดีตเป็น

ระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ของคนสามกลุ่มคือ เจ้าที่ดิน นายกองนา และผู้ทำนา ซึ่งเจ้าที่ดินแทบทั้งหมดในพื้นที่คลองรังสิตเป็นผู้ที่มีกำลังทรัพย์ในการซื้อ ประกอบกับการออกระเบียบที่เปิดโอกาสให้ผู้มีบรรดาศักดิ์ซึ่งเจ้าของที่ดินส่วนใหญ่มีถิ่นฐานในกรุงเทพมหานครจับจองที่ดินได้สะดวก มีโอกาสในด้านการลงทุนเพราะสามารถซื้อที่ดินสะสมและด้วยความใกล้ชิดในวงราชการทำให้สามารถทราบข่าวเรื่องการครอบครองที่ดิน

2.2 ยุคการปฏิรูปที่ดินและกฎหมายเช่านา เป็นช่วงหลังจากมีกรณีพิพาทเรื่องที่ดินเกิดขึ้นจำนวนมาก รัฐบาลจึงได้ออกกฎหมายเพื่อกระจายการถือครองที่ดิน รวมถึงการคุ้มครองผู้เช่านาซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ให้มีความมั่นคงและได้รับความเป็นธรรมในที่ดิน ซึ่งพบว่าแม้จะมีกฎหมายคุ้มครองผู้เช่านา แต่ทั้งผู้เช่าและผู้ให้เช่าไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย ด้วยสาเหตุสำคัญ 3 ประการคือ

(1) ผู้ให้เช่าเมื่อต้องการขายที่ดิน มักใช้วิธีการจ้างให้ชาวนาผู้เช่าออกจากที่ดิน ก่อนระยะเวลาที่ได้ตกลงกันเอาไว้ หรือบางกรณีชาวนาเช่าไม่ได้ทำเอกสารการเช่าที่เป็นลายลักษณ์อักษร

(2) ผู้เช่านาไม่รู้ข้อมูลสิทธิของผู้เช่านาจึงไม่กล้าต่อรองหรือใช้กฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิในการเช่านาของตนเอง หรือบางรายมีข้อมูลแต่กลัวว่าผู้ให้เช่าจะยกเลิกการเช่า

(3) เมื่อเกิดกรณีพิพาทต่างๆ ผู้เช่ามักไม่มาร้องเรียนกับคณะกรรมการเช่านาเพื่อเกษตรกรรม (คชก.) เพื่อให้ช่วยแก้ไขปัญหา ทำให้ต้องเผชิญปัญหาและแก้ไขด้วยตนเอง หรือในบางกรณีที่มีการร้องเรียนและ ผู้แทนคณะกรรมการเช่านาเพื่อเกษตรกรรม (คชก.) ดำเนินการเอาผิดกับผู้ให้เช่า กลับพบความยุ่งยากเมื่อเจ้าของที่ดินผู้ให้เช่าฟ้องกลับ ต้องเสียเวลาดำเนินการในชั้นศาล ทำให้คณะกรรมการเช่านาเพื่อเกษตรกรรม (คชก.) มักจะปล่อยให้ผู้เช่านากับผู้ให้เช่าตกลงกันเองทั้งในเรื่องราคาเช่าและระยะเวลาในการเช่า

2.3 ยุคการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม เป็นยุคเศรษฐกิจฟื้นตัวหลังพ.ศ.2540 มีการขยายพื้นที่อุตสาหกรรมและการพาณิชย์ รวมถึงการเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของกรุงเทพมหานครเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งเรื่องที่ดินในพื้นที่

(1) ความขัดแย้งเนื่องจากการถูกรื้อย้ายให้ออกจากริมคลองเนื่องจากอยู่ในแนวเขตโครงการพัฒนา โดยใช้วิธีการข่มขู่ใช้อำนาจเข้ามาจัดการกับชาวบ้านในกรณีของชุมชนคลองสอง และชุมชนคลองสาม เพื่อใช้พื้นที่รองรับโครงการพัฒนาของรัฐ

(2) เจ้าของที่ดินเดิมที่เป็นเอกชนและเป็นลูกหลานเจ้านายในอดีตซึ่งเป็นผู้อนุญาตให้ชาวบ้านเข้ามาอยู่อาศัยในที่ดิน ได้ขายที่ดินแปลงใหญ่ให้กับเจ้าของที่ดินรายใหม่ ส่งผลให้ชาวชุมชนเดิมถูกฟ้องขับไล่ออกจากพื้นที่ เช่น กรณีชุมชนบ้านละคร (คลองเจ็ด)

(3) การก่อสร้างคันกั้นน้ำริมคลองรังสิตประยูรศักดิ์ ตลอดสายคลองซึ่งมีชาวบ้านอาศัยอยู่ริมคลองจำนวนมาก และต้องย้ายออกไปหาที่อยู่ใหม่ หรือบางหลังคาเรือนยอมให้สร้างถนนตัดผ่านบ้านและยังยืนยันการอยู่ในที่ดินเดิมของตนเอง แม้ต้องใช้บันไดปีนข้ามไปมาระหว่างบ้านกับถนนก็ตาม

3. การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน พ.ศ. 2545-2557

ชุมชนริมคลองรังสิตเขตอ.ธัญบุรีปัจจุบันมีสภาพของชุมชนริมคลองแบบดั้งเดิมให้เห็นในบริเวณคลองหนึ่งถึงคลองสาม ตั้งแต่คลองสี่เป็นต้นไปถึงคลองสิบสองนั้น มีการเปลี่ยนแปลงไปหลายลักษณะ มีการก่อสร้างโรงงานและหมู่บ้านจัดสรรกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ ดังนี้

ชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากโครงการพัฒนาทั้งโครงการเพื่อป้องกันน้ำท่วมและโครงการพัฒนาของหน่วยงานส่วนท้องถิ่น และถูกรื้อย้ายออกจากบริเวณคลองรังสิตและคลองซอย เช่น บริเวณคลอง

เจ็ดพื้นที่ตลาดดั้งเดิมถูกเปลี่ยนเป็นถนนคอนกรีต และชุมชนที่ถูกรื้อย้ายจากริมคลองอยู่ในระหว่างการก่อสร้างบ้านใหม่ ในชุมชนคลองสิบฝั่งรังสิตได้ถูกรื้อย้ายไปเกือบทั้งชุมชน และนอกจากนี้พื้นที่บริเวณริมคลองรังสิตประยูรศักดิ์ได้ก่อสร้างคันกันน้ำยาวตลอดสายคลองจากนโยบายป้องกันน้ำท่วมของรัฐบาล

สภาพทางกายภาพของพื้นที่ตั้งแต่คลองแปดถึงคลองสิบสองมีโรงงานอุตสาหกรรมและหมู่บ้านจัดสรรแทรกอยู่ในพื้นที่การเกษตรของชุมชน มีสนามกอล์ฟเกิดขึ้นใกล้กับบริเวณชุมชนคลองหก และราคาเช่าที่ดินทั้งของกรมธนารักษ์และสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในบริเวณใกล้กับถนนรังสิต-นครนายก ซึ่งเป็นถนนสายหลักที่เชื่อมโยงไปหลายจังหวัด

กรรมสิทธิ์ที่ดินในบริเวณริมคลองเป็นของกรมชลประทาน สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม และที่ดินของเอกชน ซึ่งพบว่าที่ดินของเอกชนส่วนใหญ่ได้ตกไปอยู่ในมือของกลุ่มนักธุรกิจรายใหม่ ที่ไม่ใช่ลูกหลานของเจ้าของเดิมซึ่งเป็นเจ้านาย หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ในอดีตอีกต่อไป นอกจากการเปลี่ยนแปลงของผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินแล้ว วิถีชีวิตของชาวบ้านริมทุ่งรังสิตได้เปลี่ยนแปลงไปเช่นเดียวกัน จากเดิมเป็นพื้นที่ทำนาปี และในระยะต่อมาได้มีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการทำนาและเปลี่ยนมาเป็นการทำนาปรัง หรือบางรายทำนาปีละ 3 ครั้ง และมีกลุ่มคนจากต่างจังหวัด เข้ามาเช่าที่ดินเพื่อทำเกษตรกรรมมากขึ้นด้วย โดยเฉพาะในช่วงที่นโยบายการประกันราคาข้าวหรือการจำนำข้าว นอกจากนี้ยังพบว่ามีการทำสวน หรือการเช่าที่ดินเพื่อปลูกหญ้าที่ใช้ในการตกแต่งสวนซึ่งให้รายได้สูงกว่าการทำนาหลายเท่า ด้านลูกหลานชาวนาในปัจจุบันไม่ได้ให้ความสนใจการทำเกษตรกรรมหรือทำนามากนัก ส่วนใหญ่เข้าสู่โรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ ซึ่งมีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น

อย่างต่อเนื่องทุกปี

โดยปัจจัยที่สนับสนุนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่ชลประทานทุ่งรังสิต คือ

(1) ความต้องการที่อยู่อาศัยของประชาชน ซึ่งมีทั้งประชาชนในพื้นที่ และประชากรที่อพยพเข้ามาเพื่อทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

(2) การทำเกษตรกรรมในพื้นที่เปลี่ยนจากการทำนาเพียงอย่างเดียวเป็นการทำสวน ปลูกผักสวนครัว ปลูกหญ้า ปาล์ม หรือพืชอื่นๆตามความต้องการของตลาด โดยกระบวนการทำนาหรือทำอาชีพเกษตรกรรมนั้นใช้เทคโนโลยีและสารเคมีเข้ามาช่วยเพิ่มผลผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด

(3) การเปลี่ยนมือของกรรมสิทธิ์ที่ดินผ่านกลไกตลาด โดยเฉพาะในพื้นที่ที่เคยเป็นที่นาเช่าแปลงใหญ่ ที่เจ้าของเดิมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดรู้จักคุ้นเคยกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ และเช่านาต่อเนื่องมาหลายชั่วคน แต่เมื่อเปลี่ยนผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ที่ไม่ใช่เจ้าของเดิม จึงใช้กระบวนการทางกฎหมายเพื่อขับไล่กลุ่มชาวนาเช่าออกจากพื้นที่

(4) โครงการพัฒนาขนาดใหญ่ ทั้งที่เป็นแผนงานในระดับนโยบาย คือโครงการเพื่อแก้ไขปัญหาน้ำท่วม โครงการถนนยกระดับเส้นทางปทุมธานี-รังสิต-องครักษ์ หรือนโยบายการเปลี่ยนแปลงผังเมืองรวมจังหวัดปทุมธานี ซึ่งทั้งสามโครงการใหญ่นั้นมุ่งเน้นเพื่อรองรับการพัฒนาในอนาคต

(5) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาโดยภาพรวมของเมืองปทุมธานี ซึ่งเป็นแผนการบริหารงานในระดับท้องถิ่น โดยในรายละเอียดการดำเนินงานพบว่า เป็นไปในทิศทางเดียวกับนโยบายโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ที่ให้ความสำคัญการภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมมากกว่าการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาพบว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใน 3 กรณีศึกษาที่แตกต่างกัน มีระดับของความขัดแย้งและกระบวนการแก้ไขปัญหาที่น่าสนใจแตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. มุมมองที่แตกต่างของกระบวนการมีส่วนร่วม

กระบวนการมีส่วนร่วมในการทำงานพัฒนาในสังคมไทยเริ่มได้รับความสนใจมากขึ้นจากภาครัฐและเอกชนภายหลังรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน (พ.ศ.2540) โดยในระยะกว่าสิบปีของการเรียนรู้กระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนานั้น ดูเหมือนว่าการเรียนรู้ของภาคประชาชนจะได้รับการพัฒนาขึ้นจากกรณีของชุมชนคลองสาม ชาวบ้านได้พัฒนาศักยภาพของตนเองผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมที่แท้จริงผ่านงานวิจัยเชิงปฏิบัติการ การจัดกิจกรรมค่ายอาสาในชุมชน เป็นแหล่งเรียนรู้ให้กับนักเรียน นักศึกษา ส่งผลให้ชุมชนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ทั้งข้อมูลในเชิงกฎหมาย ข้อมูลประวัติศาสตร์ เพื่อรักษาคุณค่าของชุมชนที่ร่วมสร้างเมืองธัญบุรีมาแต่ครั้งอดีต ขณะเดียวกันการดำเนินงานของภาครัฐเอง ที่ระบุเอาไว้ในแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือแผนพัฒนาสามปีของเทศบาลนครรังสิต ที่ให้ความสำคัญกับการสร้างการมีส่วนร่วมกับประชาชนในพื้นที่ในการพัฒนาชุมชน กลับยังพบว่ามีการข่มขู่ คุกคามโดยใช้ความรุนแรงในการจัดการปัญหาที่ดินของชุมชน โดยความสำคัญของกระบวนการมีส่วนร่วมนั้น เจมส์ แอล เครตัน (2544 :น.6-10) มองว่าเป็นช่องทางที่ทำให้ประชาชนได้เข้ามาาร่วมแก้ไขปัญหาของส่วนรวม เป็นช่องทางเพื่อสร้างการสื่อสารถึงคนทุกกลุ่ม และทำความเข้าใจความต้องการของแต่ละกลุ่ม รวมถึงเป็นช่องทางที่ใช้เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกัน แต่หน่วยงานท้องถิ่นที่รับผิดชอบในการแก้ไขปัญหากลับไม่ใช่ช่องทางนี้ ความเข้าใจ

เรื่องกระบวนการมีส่วนร่วมจึงมีความสำคัญในการพัฒนาร่วมกับชุมชน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่อยู่ท่ามกลางแผนการพัฒนาโครงการขนาดใหญ่เช่น เขตพื้นที่ทุ่งรังสิต

2. ความหมายของสิทธิชุมชนระหว่างรัฐกับชุมชน

การพัฒนาในพื้นที่ทุ่งรังสิตจากเดิมที่สนับสนุนการทำเกษตรกรรม จนกลายมาเป็นพื้นที่เพื่อรองรับการขยายตัวของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม ได้ส่งผลกระทบต่อชุมชนที่อยู่ริมคลองรังสิตทั้งสิบสองคลอง โดยบางชุมชนได้รื้อย้ายชุมชนไปเรียบร้อยแล้ว ในขณะที่บางชุมชนอยู่ระหว่างการยืนยันเพื่ออยู่ในที่ดินเดิม โดยอ้างอิงกับระบบสิทธิชุมชนที่ได้รับการรับรองโดยกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ผ่านมาทั้งสองฉบับ (ฉบับพ.ศ.2540 และฉบับพ.ศ.2550) แต่อย่างไรก็ตามจากกรณีความขัดแย้งหรือการแย่งชิงที่ดินที่เกิดขึ้นหลายกรณีในชุมชนบริเวณริมคลอง พบว่าการอ้างอิงกับระบบสิทธิชุมชนนั้นเมื่อมาปะทะกับระบบกรรมสิทธิ์ของเอกชนผ่านโฉนดที่ดิน การให้คุณค่าจึงแตกต่างกัน ประกอบกับที่ตั้งของชุมชนได้กลายเป็นเขตธุรกิจสำคัญ ส่งผลต่อการให้คุณค่ากับชุมชนในเชิงประวัติศาสตร์ย่อมแตกต่างกับการให้มูลค่าทางเศรษฐกิจ และเห็นได้ชัดเจนว่าหน่วยงานรัฐเองไม่ได้มีความจริงจังในการแก้ไขปัญหาระยะยาวแต่กลับใช้วิธีการประวิงเวลาเอาไว้เท่านั้น เช่นในกรณีของชุมชนบ้านละครที่บทสรุปเรื่องที่ดินของชาวชุมชนยังเป็นเพียงการเช่าที่ดินกับกรมธนารักษ์เป็นรายปี โดยราคาค่าเช่าจ่ายตามราคาประเมิน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ารัฐท้องถิ่น ไม่ได้ให้ความสำคัญกับสิทธิของชุมชนที่อาศัยริมคลองมากกว่าร้อยปี ประกอบกับชาวบ้านในชุมชนริมคลองไม่มีข้อมูล หรือความรู้ความเข้าใจเรื่องสิทธิชุมชนจึงไม่สามารถต่อรองให้เกิดการเจรจาเพื่อแก้ไขปัญหาที่ดินในระยะยาวได้ ซึ่งการให้ความสำคัญกับระบบสิทธิชุมชน มักจะมาควบคู่กับกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ปัญหา แต่กลับพบ

ว่ากรณีปัญหาที่ดินในบริเวณทุ่งรังสิต ที่มีวิถีชีวิต ความสัมพันธ์ ความเชื่อประเพณีร่วมกันมาอย่างยาวนาน กลับไม่มีการอ้างถึงระบบสิทธิชุมชน ยกเว้นกรณีของชุมชนคลองสามเพียงชุมชนเดียว

3. การจัดการความขัดแย้งภายใต้การใช้อำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน

การจัดการความขัดแย้งในที่ดินเขตชลประทานทุ่งรังสิต หากมองในมุมมองของ Moor (1998) (อ้างในวินัย วัฒนศัพท์, 2547, น.13-16) ที่จำแนกความขัดแย้งออกเป็น 5 ชนิดนั้น พบว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมีความขัดแย้งด้านข้อมูล (Data conflict) ซึ่งพบว่าจากทั้งสามกรณีมีข้อมูลเรื่องโครงการพัฒนา หรือทิศทางของหน่วยงานส่วนท้องถิ่นที่สื่อสารข้อมูลต่างๆ ไม่ถึงชุมชน จะเห็นได้ว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากข้อมูลที่ไม่ตรงกันซึ่งเกิดขึ้นมาตั้งแต่ช่วงการเริ่มจัดจองที่ดิน หรือการเริ่มใช้เอกสารสิทธิ์ในการครอบครองที่ดินจนปัจจุบันยังไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้

อีกทั้งยังพบว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากกรณีปัญหาที่ดินจากตัวอย่างทั้งสามกรณีศึกษานั้นเกิดจากการขาดกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน แต่ใช้วิธีสั่งการโดยนโยบายจากรัฐบาลหรือหน่วยงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งพบว่าการมีส่วนร่วมเป็นเงื่อนไขสำคัญในการจัดการปัญหาเรื่องที่ดิน จะเห็นได้ว่ากระบวนการที่ใช้ค่อนข้างมีประสิทธิภาพ คือกระบวนการในโครงการปทุมธานีโมเดล ที่แม้จะมีทั้งกลุ่มที่ไม่เข้าร่วมโครงการฯ และกลุ่มที่เข้าร่วมโครงการฯ แต่เป็นการตัดสินใจของประชาชนผู้เป็นเจ้าของพื้นที่เอง

นอกจากนี้ความขัดแย้งที่เกิดจากความขัดแย้งด้านความสัมพันธ์ (Relationship Conflict) โดยเฉพาะในกรณีของชุมชนคลองสาม พบว่ามีการปะทะกันทั้งในชุมชน ในเวทีการประชุมและการใช้กระบวนการศาลจากกรณีการทำลายทรัพย์สินของชาวบ้านในชุมชน ทำให้เกิดความขุ่นข้องหมองใจของทั้งสองฝ่ายคือ รัฐท้องถิ่นกับชาวบ้านในชุมชน ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาที่ดินยังไม่มีข้อยุติ

จากกรณีศึกษาทั้ง 3 ชุมชน ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนั้นส่วนหนึ่งเป็นผลจากการใช้อำนาจในการจัดการปัญหาที่แตกต่างกันดังที่ เคนเน็ต โบลดิ้ง (อ้างในโกมาตร จึงเสถียรทรัพย์, 2550, น. 27-29) ได้อธิบายว่า อำนาจมี 3 ประเภท คืออำนาจคุกคาม (Treat Power) เป็นการใช้อำนาจโดยการบังคับข่มขู่ผู้อยู่ใต้อำนาจเพื่อให้เกิดความกลัวและเกิดการเปลี่ยนแปลง อำนาจแลกเปลี่ยน (Exchange Power) เป็นการใช้อำนาจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการต่อรองและประนีประนอม อำนาจที่ 3 คืออำนาจประสาน (Integrative Power) เป็นอำนาจที่ตั้งอยู่บนความรัก ใช้ศิลปะในการจูงใจและประสานความสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากความเต็มใจและเข้าใจ ซึ่งในกรณีชุมชนคลองสาม รัฐท้องถิ่นใช้อำนาจในการคุกคาม (Treat Power) มีการข่มขู่ให้ผู้อยู่ใต้อำนาจเกิดความกลัวเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในขณะที่เดียวกันชาวชุมชนคลองสาม ซึ่งได้ผ่านกระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วม ได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างต่อเนื่อง และพยายามใช้อำนาจผ่านกฎหมายที่เอื้ออำนวยเพื่อสร้างอำนาจการต่อรอง ผ่านระบบกลไกรัฐ ซึ่งผลจากการต่อรองแบบมีอำนาจในระดับที่ใกล้เคียงกัน ทำให้ชุมชนสามารถดำรงความเป็นชุมชนเอาไว้ได้ จนปัจจุบันแม้จะอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสภาพโดยรอบชุมชนก็ตาม ส่วนกรณีของชุมชนบ้านละคร และชุมชนหมู่แปดคลองสิบสอง นั้นเป็นการใช้อำนาจแลกเปลี่ยน (Exchange Power) คือใช้การประนีประนอม ผ่านระบบความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ระหว่างชาวบ้านกับนักการเมืองท้องถิ่นหรือหน่วยงานส่วนท้องถิ่น ที่ใช้กฎหมายอ้างกรรมสิทธิ์ในที่ดินของเอกชนแต่ไม่ให้สิทธิกับชุมชนที่อาศัยอยู่ก่อน เป็นระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน และผู้ใช้อำนาจน้อยกว่ามักต้องสูญเสียมากกว่า

จากงานวิจัยเรื่องนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่าเงื่อนไขสำคัญของการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเรื่องที่ดินและที่อยู่อาศัยในพื้นที่ทุ่งรังสิต คือ

กระบวนการแก้ไขปัญหาคำนี้ถึงประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ของผู้คนที่มาแต่อดีต และใช้กระบวนการมีส่วนร่วม ที่คำนึงถึงสิทธิของประชาชนในการมีที่อยู่อาศัยที่มั่นคง ตลอดจนต้องคำนึงถึงวิธีการใช้อำนาจในการจัดการความขัดแย้งที่เกิดขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะต่อกระบวนการของหน่วยงานรัฐในแก้ไขปัญหาระดับท้องถิ่น

1.1 ต้องมีนโยบายเพื่อการกระจายการถือครองที่ดินให้กับประชาชน ซึ่งเป็นข้อเสนอที่มีงานวิจัยหลายชิ้นนำเสนอสู่สาธารณะไปจำนวนมาก แต่ยังไม่มีการแก้ไขปัญหาก็พบกรณีที่ประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรรมไม่มีที่ทำกิน ในขณะที่ดินใกล้กับบริเวณชุมชนถูกลอยให้รกร้างว่างเปล่าหลายพันไร่ในพื้นที่ทุ่งรังสิต

1.2 การแก้ไขปัญหาเรื่องที่ดินนั้น รัฐควรให้ความสำคัญกับการพิจารณารายละเอียดเป็นรายชุมชน ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่าแต่ละชุมชนมีประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันและมีความต้องการความมั่นคงในที่ดินในระดับที่ต่างกัน ซึ่งจะช่วยให้ปัญหาความขัดแย้งเรื่องที่ดินในพื้นที่ลดลงและสามารถแก้ไขปัญหาได้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

1.3 การสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจให้เท่าเทียมกันระหว่างรัฐท้องถิ่นกับชาวชุมชน ซึ่งจากหลายกรณีที่เกิดขึ้นในพื้นที่วิจัยพบว่าการใช้วิธีการข่มขู่ คุกคามไม่ได้แก้ไขปัญหาความขัดแย้ง แต่กลับมีส่วนเพิ่มความรุนแรงของสถานการณ์ และส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับชุมชน การใช้อำนาจในระดับที่เท่าเทียมกัน หรือการสร้างความสัมพันธ์แนวราบให้มากขึ้น จะช่วยให้เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและนำมาสู่กระบวนการแก้ไขปัญหาร่วมกันได้

1.4 สนับสนุนการพัฒนาในพื้นที่ขนาดเล็ก ซึ่งในพื้นที่งานวิจัยพบว่าชุมชนคลองสามมีต้นทุน จากการจัดระบบโดยกระบวนการของชุมชนสามารถสนับสนุนให้เกิดการส่งเสริมการพัฒนาในพื้นที่ชานเมือง หรือการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ในพื้นที่ริมคลอง เป็นต้น

1.5 การสร้างทางเลือกเพื่อความมั่นคงในที่อยู่อาศัยให้มีความหลากหลาย ซึ่งปัจจุบันมีการสนับสนุนโดยโครงการบ้านมั่นคง แต่ยังคงพบว่ามีประชาชนบางกลุ่มยังไม่สามารถเข้าถึงโครงการฯ ด้วยข้อจำกัดในระดับปัจเจกชน จึงจำเป็นต้องมีทางเลือกอื่นๆในการจัดการปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย เช่น การให้อยู่ในที่ดินเดิมแต่เน้นการจัดระบบสิ่งแวดล้อม และระบบสาธารณูปโภคให้สอดคล้องกับการพัฒนาเมือง เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาพบงานวิจัยในพื้นที่ที่กำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงจากการรุกคืบเข้ามาของโครงการพัฒนาและการขยายตัวของเมืองโดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดปทุมธานีอยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานศึกษาในเชิงการวางผังเมืองและสถาปัตยกรรม ส่วนงานที่ศึกษาทางสังคมวิถีชีวิตของผู้คนในระดับชุมชนพบว่า มีจำนวนน้อยมาก งานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นอีกชิ้นหนึ่งที่สะท้อนกระบวนการของชุมชนขนาดเล็ก ที่พยายามช่วยเหลือตนเองในการสร้างความมั่นคงในที่อยู่อาศัยท่ามกลางแผนการพัฒนาอย่างเข้มข้น ซึ่งทำให้เห็นกระบวนการใช้อำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างรัฐกับชุมชนได้อย่างชัดเจน การสร้างกระบวนการต่อรองในเชิงอำนาจ โดยการสร้างพื้นที่ของการต่อรองให้ระดับอำนาจที่มีความเท่าเทียมกันจึงมีความสำคัญกับความอยู่รอดของชุมชนขนาดเล็ก ซึ่งปัจจัยที่ช่วยเอื้อให้เกิดการสร้างพื้นที่อำนาจที่เท่าเทียมกันคือการสร้างกระบวนการเรียนรู้ และการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการพัฒนา

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจในระหว่างการศึกษาวิจัยพื้นที่และการสำรวจงานวิจัยที่ผ่านมา คือ วิถีชีวิตของชาวนาเช่าในปัจจุบัน ที่แม้จะมีนโยบายคุ้มครองผู้เช่านาให้สามารถต่อรอง เจรจากกับผู้ให้เช่าทั้งเรื่องราคาเช่าหรือระยะเวลาในการเช่า โดยมีคณะกรรมการ

เช่านาเพื่อเกษตรกรรม(คชก.) ช่วยให้การสนับสนุน แต่เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า ไม่สามารถนำกฎหมายมาใช้ได้จริง จึงควรมีการศึกษาความขัดแย้งระหว่างตัวกฎหมายกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ในกรณีกฎหมายเช่านา เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎหมายเช่านาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวนาที่เปลี่ยนแปลงไป

เอกสารอ้างอิง

- โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์และคณะ. (2550). *สันติ-สุขภาวะ: สันติวิธีกับการจัดการความขัดแย้งในระบบสุขภาพ*. นนทบุรี: สำนักวิจัยสังคมและสุขภาพ.
- เจมส์ แอล เครตัน. (2544). *คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจของชุมชน*. ขอนแก่น: ศิริภักดิ์ ออฟเซ็ท.
- นนทพร อยู่มั่งมี. (2547). *คติความในทุ่งรังสิต พ.ศ.2433-2457*. อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาส ปิ่นตบแต่ง. (2542). *เส้นทางชาวนาไทย รำลึก 25 ปี สหพันธ์ชาวนาชาวไร่แห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก.
- ประภาส ปิ่นตบแต่ง. (2552). *บ้านปากด้วยนโยบายปฏิรูปที่ดิน*. <http://www.prachatai.com/journal/2009/09/25830> . สืบค้นวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557.
- พงษ์ทิพย์ สำราญจิตต์. (2557). *หนี้ชาวนา เติมน้ำการสูญเสียที่ดิน*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
- รัชนีวรรณ เวชพฤติ. (2542). *พื้นที่ศึกษาบริเวณคลองรังสิต: การเปลี่ยนแปลงจากลักษณะชนบทเป็นเมืองในบริเวณตอนเหนือกรุงเทพมหานคร*. ภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วันชัย วัฒนศัพท์. 2547. *ความขัดแย้ง หลักการและเครื่องมือแก้ปัญหา*. ขอนแก่น: ศิริภักดิ์ ออฟเซ็ท.
- สุนทรีย์ อาสะไวย์. (2530). *ประวัติศาสตร์รังสิต: การพัฒนาที่ดินและผลกระทบต่อสังคม พ.ศ.2431-2457*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- อัจฉรา รักยุติธรรม. (2548). *ที่ดินและเสรีภาพ*. เชียงใหม่: โคชยัน มีเดียทิม.
- อำเภอรัญบุรี. (2545). *ที่ระลึกเนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี เมื่อรัฐธรรมนูญ 13 มีนาคม 2545 อำเภอรัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ประเทศไทย*. ปทุมธานี.

ระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร

Farmer's Knowledge of Chemical Use

วารภรณ์ นันทะเสน,¹ เก นันทะเสน²

Waraporn Nunthasen¹, Ke Nunthasen²

บทคัดย่อ

ประเทศไทย เป็นประเทศเกษตรกรรมที่มีการนำสารเคมีเกษตรมาใช้อย่างแพร่หลาย โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่ออันตรายที่จะเกิดต่อตัวเกษตรกร ผู้บริโภค รวมทั้งสิ่งแวดล้อม งานวิจัยเชิงพรรณานี้มีเป้าหมายเพื่อศึกษาถึงระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวในพื้นที่อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 220 ราย โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายปิดและใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรมีระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรทั้งก่อนใช้ขณะใช้และหลังใช้สารเคมีเกษตรในระดับสูง โดยเกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อยู่ในวัยผู้สูงอายุ สถานภาพสมรส มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและทำนาเป็นอาชีพหลัก

คำสำคัญ: ระดับความรู้, สารเคมีเกษตร, เกษตรกร

Abstract

Thailand is an agricultural country in which chemicals are popularly used by farmers without concern for any negative effects to their health, consumer's health or the environment. This descriptive research aimed to study the chemical use knowledge of 220 farmers in Phrao district, Chiang Mai province. A closed questionnaire and random sampling were applied. The empirical results represented that the knowledge level of farmers was at a high level in every period of time. Most of respondents were male old aged and married. Their education level was at primary school and main income came from their farms.

Keywords: Knowledge Level, Chemicals, Farmers

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่ 053-875250 E-mail: garn007@hotmail.com

² อาจารย์, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่ 053-875250 E-mail: ke_nunt@hotmail.com

¹ Assistant Professor, Faculty of Economics, Maejo University, Chiang Mai 053-875250 E-mail: garn007@hotmail.com

² Lecturer, Faculty of Economics, Maejo University, Chiang Mai 053-875250 E-mail: ke_nunt@hotmail.com

บทนำ

การใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร ส่งผลผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้ อาชีพเกษตรกรนับเป็นอาชีพหลักของคนไทย อีกทั้งประเทศไทยตั้งอยู่ในเขตอบอุ่นจึงสามารถทำการเกษตรได้ทั้งปี แต่ทว่าสภาพอากาศในเขตอบอุ่นยังเอื้อต่อการเจริญเติบโตและแพร่ระบาดของศัตรูพืช การนำสารเคมีเกษตรมาใช้เพื่อป้องกันและกำจัดศัตรูพืชจึงเป็นที่นิยม ด้วยหาซื้อง่าย วิธีการใช้ไม่ยุ่งยากและเห็นผลเร็ว อย่างไรก็ตามการใช้สารเคมีเกษตรติดต่อกันอย่างยาวนานในปริมาณที่มากเกินไปจนความจำเป็นและใช้อย่างไม่ถูกวิธีนั้น ทำให้เกิดผลกระทบต่อทั้งตัวเกษตรกรเอง ผู้บริโภค รวมถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจของประเทศ (สำนักจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ, 2556) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hasan, Ghosh, Arefin & Sultana, (2015) และ Pimentel (1995) ที่ว่าการใช้สารเคมีเกษตรในปริมาณที่มากเกินไปจนความจำเป็นนั้น เป็นอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ Wilson & Tisdell (2001) กล่าวว่า การใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรในประเทศกำลังพัฒนานั้น ยังขาดซึ่งความเข้าใจในวิธีการใช้ที่ถูกต้อง ทั้งยังละเลยเรื่องสารเคมีเกษตรชนิดใดที่มีผลตกค้างในระยะสั้นและระยะยาว รวมถึงไม่มองหาทางเลือกอื่นใดเพื่อใช้แทนการจัดการศัตรูพืชด้วยสารเคมี อีกทั้งมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องกฎ ข้อบังคับในการใช้สารเคมีเกษตรในระดับต่ำในทำนองเดียวกับ Hasan et al. (2015) เสนอว่าเกษตรกรในประเทศกำลังพัฒนายังคงใช้สารเคมีเกษตรโดยปราศจากการระมัดระวังถึงผลของสารพิษที่จะเกิดขึ้นและมีวิธีการตรวจวัดระดับความปลอดภัยในการใช้สารเคมีเกษตรที่ไม่เพียงพอ

โดยระหว่างปี พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2558 ประเทศไทยมีปริมาณการนำเข้าวัตถุอันตรายทางการเกษตรกว่า 886,580 ตัน คิดเป็นมูลค่ากว่า 125,958 ล้านบาท โดยในปี พ.ศ. 2556 มีปริมาณ

การนำเข้าสูงสุดถึง 172,826 ตัน คิดเป็นมูลค่า 24,416 ล้านบาท ซึ่งสารกำจัดวัชพืชมีปริมาณการนำเข้าและมูลค่าสูงสุดในทุกปี (กรมวิชาการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2559) ทั้งนี้ จากรายงานของ สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมโรค พบว่า อัตราผู้ป่วยจากพิษสารเคมีกำจัดศัตรูพืช (Toxic effect of pesticides) ในปี พ.ศ.2556 มีอัตราผู้ป่วยจากกลุ่มโรคสารเคมีกำจัดศัตรูพืชเท่ากับ 12.37 คนต่อประชากรแสนคน ซึ่งมีอัตราผู้ป่วยเพิ่มขึ้นทุกปีนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ซึ่งข้อมูลดังกล่าวอาจต่ำกว่าความเป็นจริง เนื่องจากการวินิจฉัยโรคที่ไม่ชัดเจนโดยผู้ป่วยบางรายไม่ทราบว่าป่วยมีสาเหตุมาจากสารเคมีกำจัดศัตรูพืช โดยอาชีพเกษตรกรพบผู้ป่วยสูงสุดถึงร้อยละ 37.07 ซึ่งสาเหตุหนึ่งของการป่วยจากพิษสารเคมีกำจัดศัตรูพืช มาจากการใช้อย่างไม่ถูกวิธี

ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเผยแพร่ ส่งเสริมวิธีการใช้สารเคมีเกษตรอย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยจากการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร รวมถึงความปลอดภัยของผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อม

แนวคิดทฤษฎี

ความหมายของความรู้

ความรู้ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อเท็จจริงหรือจดจำเนื้อเรื่องหรือเรื่องราวต่างๆ เก็บสะสมไว้ในระดับความจำ และสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้อย่างมีระบบ (อภิญา, 2546 และ นพพร, 2546) ทั้งนี้ ชัยวัฒน์ (2548) ให้ความหมายของความรู้ว่า กฎเกณฑ์ข้อเท็จจริงที่มนุษย์ได้รับจากการศึกษาหรือถ่ายทอดต่อกันมา รวมถึงเป็นข้อเท็จจริงที่บุคคลสามารถรับทราบได้และสามารถแสดงออกเป็นพฤติกรรมอาจเป็นไปได้ทั้งทางบวก

หรือทางลบด้าน สนาณ (2556) ได้ให้ความหมายของ ความรู้ หมายถึง ประสบการณ์ ข้อเท็จจริงที่เกิดจากความจำ ที่เกิดจาก ตาหู ฟัง มือสัมผัส โดยรวบรวมความรู้นั้น มาเรียบเรียง วิเคราะห์ สังเคราะห์ ตามความสามารถของแต่ละบุคคล และนำมาถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ ซึ่งในส่วนของเกษตรกรจึงควรมีความรู้ในเรื่องศัตรูพืชและสารเคมีเกษตรที่จะใช้ในการกำจัดหรือป้องกันศัตรูพืชแต่ละประเภท

ระดับความรู้

พฤติกรรมด้านความรู้ (Cognitive Domain) นั้น Bloom & Ceylon (1975) ได้แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความรู้ หมายถึง ความสามารถในการจำหรือรู้สึก แต่ไม่ใช้ความเข้าใจเพื่อตีความหมายในเรื่องนั้น แบ่งออกเป็น ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่เป็นจริง วิธีการ แนวคิด ทฤษฎี โครงสร้าง และหลักการ ดังนั้นในการศึกษานี้จึงเป็นความรู้ในเรื่องการใช้สารเคมีเกษตร

2. ระดับความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่าง ๆ ได้ทั้งในด้านภาษา รหัส สัญลักษณ์ทั้งรูปธรรมและนามธรรม แบ่งเป็น การแปลความ การตีความ การขยายความ ในงานวิจัยนี้คือ การนำสารเคมีเกษตรไปปฏิบัติใช้ ก่อนใช้ ขณะใช้ และหลังการใช้สารเคมีเกษตร

3. ระดับนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถนำสิ่งที่ได้พบ เช่น แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ หรือนำไปใช้แก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ในงานวิจัยนี้คือ การนำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการใช้สารเคมีเกษตรไปปฏิบัติใช้ได้อย่างถูกต้อง เมื่อเกิดปัญหาจากการใช้สารเคมีเกษตรได้อย่างทันที

4. ระดับวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราว ออกเป็นส่วนประกอบย่อยเพื่อความสัมพันธ์และหลักการหรือทฤษฎี เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึง ความสามารถในการจำแนกว่า ควรใช้สารเคมี

เกษตรชนิดใด เพื่อให้เหมาะกับศัตรูพืชที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อผลผลิตของเกษตรกร

5. ระดับสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการนำเรื่องราวหรือส่วนประกอบ มาสังเคราะห์เป็นเรื่องราว โดยมีการดัดแปลง ริเริ่ม สร้างสรรค์ ปรับปรุงของเก่าให้ดีขึ้น ในงานวิจัยนี้ ต้องการวัดความระดับความสามารถในการรวบรวมความรู้ ความคิดของเกษตรกรในการใช้สารเคมีเกษตร

6. ระดับประเมินค่า หมายถึง การวินิจฉัย หรือการประเมินค่าอย่างมีหลักเกณฑ์ เป็นการตัดสินว่าสิ่งใดดี ไม่ดี โดยใช้หลักเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ ประกอบกับข้อเท็จจริงทั้งภายในและภายนอก ในงานวิจัยนี้ เกษตรกรมีความคิดประเมินค่าการใช้สารเคมีเกษตรได้ว่า เกิดผลดีหรือผลเสียต่อตนเอง ผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อมมากน้อยในระดับใด

การวัดระดับความรู้ มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

การวัดความรู้ เป็นการวัดระดับความจำ ความสามารถในการคิด เข้าใจกับข้อเท็จจริงที่ได้รับจากการศึกษาและประสบการณ์เดิม หรือเป็นการระลึกถึงประสบการณ์เดิมของบุคคลได้ รับคำสอน การบอกกล่าว การฝึกฝนของผู้สอน รวมทั้งจากตำรา สภาพแวดล้อม คำถามวัดความรู้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ (ชัยวัฒน์, 2548)

1. ถามความรู้ในเรื่อง เป็นคำถามรายละเอียดของเนื้อหา ข้อเท็จจริงของเรื่องราว เช่น ศัพท์ นิยาม กฎ ความจริง หรือ รายละเอียดของเนื้อหา

2. ถามความรู้ในวิธีการดำเนินการ เป็นการถามวิธีการปฏิบัติ แบบแผน ขั้นตอนการปฏิบัติ เช่น ถามระเบียบแบบแผน ลำดับขั้น แนวโน้มการจัดประเภทและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ

3. ถามความรู้รวบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำข้อสรุป หรือหลักการของเรื่องที่เกิดจากการผสมผสานหาลักษณะร่วม เพื่อรวบรวมและย่อเป็นหลักการหรือหัวใจของเนื้อหา

ประเภทของสารเคมีเกษตร

สารเคมีเกษตร สามารถแบ่งตามลักษณะต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้ แบ่งตามลักษณะองค์ประกอบทางเคมี ตามชนิดของศัตรูพืชที่ต้องการควบคุมตามปฏิกิริยาที่เกิดต่อศัตรูพืช และตามรูปแบบของสารเคมีเกษตร ซึ่งแต่ละประเภทมีคุณสมบัติ วิธีการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน มีข้อดีและข้อเสียที่ควรศึกษาให้เข้าใจอย่างถูกต้องก่อนนำไปใช้ สุนาน (2556) ทั้งนี้ ฉัตรวรรณ (2546) ได้แบ่งประเภทของสารเคมี ไว้ดังต่อไปนี้

1. ชนิดของศัตรูพืชที่ควบคุม เช่น สารเคมีป้องกันและกำจัดแมลง (Insecticide) สารเคมีป้องกันและกำจัดวัชพืช (Herbicide) เป็นต้น
2. ปฏิกิริยาที่เกิดต่อศัตรูพืช เช่น สารขับไล่ (Repellent) เป็นสารเคมีที่ใช้ในการขับไล่ศัตรูพืช สารล่อหรือสารดึงดูด (Attractant) เป็นสารเคมีที่ใช้ล่อหรือดึงดูดศัตรูพืช เป็นต้น
3. รูปแบบของสารเคมีเกษตร เช่น แบบผงผสมน้ำ แบบน้ำมัน แบบผงละลายน้ำ แบบผงฝุ่นแบบเม็ด เป็นต้น

วิธีการศึกษา

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ซึ่งทำการศึกษาระดับความรู้ของเกษตรกรในการใช้สารเคมีเกษตร ทั้งนี้เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปลูกข้าวในพื้นที่อำเภอพรวัว จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 220 ราย โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายปิดเป็นเครื่องมือในการศึกษา และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample

Random Sampling) ซึ่งคำถามในแบบสอบถามเกี่ยวข้องกับระดับความรู้ของเกษตรกรในการใช้สารเคมีเกษตร ประกอบด้วยคำถามก่อนใช้สารเคมีเกษตรจำนวน 7 ข้อ คำถามขณะใช้สารเคมีเกษตรจำนวน 13 ข้อ และคำถามหลังใช้สารเคมีเกษตรจำนวน 4 ข้อ รวมเป็นคำถามทั้งหมดจำนวน 24 ข้อ ทั้งนี้คำถามแต่ละข้อ เกษตรกรจะทำการเลือกตอบว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

หากตอบ ใช่ ได้ 1 คะแนน ในข้อต่อไปนี้ ข้อ 1,2,3,4,5,7,10,11,12,15,23

หากตอบ ไม่ใช่ ได้ 1 คะแนน ในข้อต่อไปนี้ ข้อ 6,8,9,13,14,16,17,18,19,20,21,22,24

โดยมีเกณฑ์การวัดระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

- 1) ความรู้ระดับสูง ตอบถูกมากกว่า 20 ข้อขึ้นไป คิดเป็น ร้อยละ 80-100
- 2) ความรู้ระดับปานกลาง ตอบถูก 15-19 ข้อ คิดเป็น ร้อยละ 60-79
- 3) ความรู้ระดับต่ำ ตอบถูก 0-14 ข้อ คิดเป็น น้อยกว่าร้อยละ 60

ตารางที่ 1 แสดงถึงข้อมูลเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 220 ราย โดยเกษตรกรเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 63.20) เกือบร้อยละ 70 อยู่ในวัยผู้สูงอายุ (อายุมากกว่า 50 ปี) โดยเกษตรกรมีสถานภาพสมรสเกือบทั้งหมด (ร้อยละ 92.73) อีกทั้งมีการศึกษาในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 86.82) และทำนาเป็นอาชีพหลัก (ร้อยละ 75.00)

ตารางที่ 1 ข้อมูลเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกร (n=220)

	ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	139	63.20
	หญิง	81	36.80
อายุ	ไม่เกิน 30 ปี	2	0.91
	31-50 ปี	65	29.54
	มากกว่า 50 ปี	152	69.55
สถานภาพ	โสด	14	6.36
	สมรส	204	92.73
	หม้าย/หย่าร้าง	2	0.91
ระดับการศึกษา	ไม่เกินประถมศึกษา	191	86.82
	ระดับมัธยม/ปริญญาบัตร	23	10.46
	สูงกว่าระดับมัธยม	6	2.72
อาชีพหลัก	ทำนา	165	75.00
	ทำไร่/ทำนา	47	21.37
	ค้าขาย	6	2.72
	อาชีพนอกภาคเกษตร	2	0.91

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร (ตารางที่ 2) ประกอบด้วย ความรู้ก่อนใช้สารเคมีเกษตร ขณะใช้สารเคมีเกษตรและหลังใช้สารเคมีเกษตร

ผลการศึกษาความรู้ของเกษตรกรก่อนใช้สารเคมีเกษตรนั้น หากเกษตรกรตอบ ใช่ ในข้อ 1,2,3,4,5 และ 7 แสดงว่าเกษตรกรมีความรู้ก่อนใช้สารเคมีเกษตรในระดับสูง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรตอบ ใช่ ในข้อดังกล่าวคิดเป็นร้อยละที่มากกว่า ตอบ ไม่ใช่ อยู่มากในทุกข้อ ส่วนในข้อ 6 นั้น เกษตรกรควรตอบ ไม่ใช่ แต่จากผลการศึกษากลับพบว่าร้อยละของเกษตรกรที่ตอบ ใช่ กลับสูงกว่าตอบ ไม่ใช่ (ร้อยละ 62.73 และ ร้อยละ 37.27 ตามลำดับ) แสดงถึงความรู้ก่อนใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรในเรื่องดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำ

ผลการศึกษาความรู้ของเกษตรกรขณะใช้สารเคมีเกษตร หากเกษตรกรตอบ ใช่ ในข้อ 10,11,12 และ 15 แสดงถึงความรู้ขณะใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรอยู่ในระดับสูง ซึ่งจากผลการ

ศึกษาพบว่า เกษตรกร ตอบ ใช่ คิดเป็นร้อยละที่สูงกว่า ตอบ ไม่ใช่ อยู่มากในเกือบทุกข้อ ยกเว้นข้อ 15 ที่เกษตรกรตอบ ใช่ และ ไม่ใช่ ใน สัดส่วนใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เกษตรกรควรตอบ ไม่ใช่ ในข้อ 8,9,13,14,16,17,18 และ 20 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรตอบ ไม่ใช่ คิดเป็นร้อยละที่สูงกว่าตอบ ใช่ ในทุกข้อ ทั้งนี้ยกเว้นข้อ 19 ที่เกษตรกรตอบ ไม่ใช่ คิดเป็นร้อยละที่แตกต่างจากตอบ ใช่ เพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 48.64 และ ร้อยละ 51.36 ตามลำดับ แสดงถึงความรู้ขณะใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรในเรื่องดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลางหรือต่ำ

ในส่วนผลการศึกษาความรู้ของเกษตรกรหลังใช้สารเคมีเกษตร เกษตรกรควรตอบ ใช่ ในข้อ 23 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรตอบ ใช่ ใน สัดส่วนร้อยละที่สูงกว่า ตอบ ไม่ใช่ อยู่มาก คิดเป็นร้อยละ 77.27 และ ร้อยละ 27.23 ตามลำดับ แสดงว่าเกษตรกรมีความรู้หลังใช้สารเคมีในระดับสูง และ เกษตรกรควรตอบ ไม่ใช่ ในข้อ 21,22 และ 24 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรตอบ ไม่ใช่ คิดเป็นร้อยละที่สูงกว่าตอบ ใช่ อยู่มาก แสดงว่าเกษตรกร

มีความรู้หลังใช้สารเคมีเกษตรในระดับสูง ด้านผลการศึกษาระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร (ตารางที่ 3) พบว่า ระดับความรู้ของเกษตรกรในการใช้สารเคมีเกษตรใน

พื้นที่อำเภอพรวัว จังหวัดเชียงใหม่อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 67.27) ซึ่งแสดงว่าเกษตรกรมีความรู้ความเข้าใจและทราบวิธีการใช้สารเคมีเกษตรเป็นอย่างดี

ตารางที่ 2 ความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร

ความรู้การใช้สารเคมีเกษตร	ใช่	ไม่ใช่
ก่อนใช้สารเคมีเกษตร		
1. สำรวจชนิดและปริมาณการระบาดของศัตรูข้าว	141 (64.09)	79 (35.91)
2. เลือกใช้สารเคมีให้เหมาะสมกับชนิดของศัตรูข้าว	199 (90.45)	21 (9.55)
3. เลือกใช้สารเคมีตามคำแนะนำของหน่วยงาน	153 (69.55)	67 (30.45)
4. อ่านฉลากคำแนะนำก่อนการใช้สารเคมี	141 (64.09)	79 (35.91)
5. หากอ่านฉลาก คำแนะนำไม่เข้าใจ ทำการสอบถามผู้รู้	203 (92.27)	17 (7.73)
6. ใช้สารเคมีที่เข้มข้นหรืออัตราส่วนสูงกว่าที่ได้ระบุไว้ในฉลาก	138 (62.73)	82 (37.27)
7. ตรวจสอบเครื่องมือและอุปกรณ์ก่อนออกปฏิบัติงาน	209 (95.00)	11 (5.00)
ขณะใช้สารเคมีเกษตร		
8. ใช้มือเปล่าหยิบหรือเปิดภาชนะบรรจุสารเคมี	69 (31.36)	151 (68.64)
9. ใช้ปากเปิดภาชนะบรรจุสารเคมี	47 (21.36)	173 (78.64)
10. การผสมสารเคมีกำจัดศัตรูพืชที่ถูกต้อง ควรใช้ไม้กวนไม่ควรใช้มือ เพราะจะทำให้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชเข้าสู่ร่างกายได้	200 (90.91)	20 (9.09)
11. หากร่างกายเปื้อนสารเคมี ควรรีบล้างออกด้วยสบู่ทันที	164 (74.55)	56 (25.45)
12. พ่นสารเคมีในช่วงเช้าและเย็น	139 (63.18)	81 (36.82)
13. พ่นสารเคมีเป็นระยะเวลานานๆ โดยไม่หยุดพัก	45 (20.45)	175 (79.55)
14. พ่นสารเคมีในขณะที่มีลมแรง	63 (28.64)	157 (71.36)
15. อยู่เหนือทิศทางลมขณะที่พ่นสารเคมี	115 (52.27)	105 (47.73)
16. หยุดพักสูบบุหรี่ขณะที่พ่นสารเคมี	43 (19.55)	177 (80.45)
17. ดื่มน้ำหรือรับประทานอาหารระหว่างพ่นสารเคมี	27 (12.27)	193 (87.73)
18. ใช้ปากเป่าหรือดูดเมื่อหัวฉีดอุดตัน	90 (40.91)	130 (59.09)
19. ผสมสารเคมีหลายๆ ชนิดในการป้องกันกำจัดศัตรูข้าว	107 (48.64)	113 (51.36)
20. หากถึงพ่นสารเคมีรีว่ ยังคงใช้ต่อไปโดยไม่หยุดซ่อม	59 (26.82)	161 (73.18)
หลังใช้สารเคมีเกษตร		
21. เทสารเคมีที่ใช้ไม่หมดลงในแหล่งน้ำ	66 (30.00)	154 (70.00)
22. ล้างภาชนะบรรจุสารเคมี/อุปกรณ์พ่นสารเคมีในแหล่งน้ำ	78 (35.45)	142 (64.55)
23. ล้างทำสะอาดอุปกรณ์และเครื่องพ่นสารเคมีก่อนนำไปเก็บ	170 (77.27)	50 (22.73)
24. เมื่อพ่นสารเคมีแล้วเสร็จ ควรเข้าไปตรวจดูศัตรูข้าวทันที	30 (13.64)	190 (86.36)

หมายเหตุ: ค่าในวงเล็บคือค่าร้อยละ

ตารางที่ 3 ระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้ระดับสูง	148	67.27
ความรู้ระดับปานกลาง	65	29.55
ความรู้ระดับต่ำ	7	3.18

สรุปและวิจารณ์ผลการศึกษา

สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรมีระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรในระดับสูง แต่ทว่าระดับความรู้ก่อนใช้สารเคมีเกษตรที่ว่า ใช้สารเคมีที่เข้มข้นหรืออัตราส่วนสูงกว่าที่ระบุไว้ในฉลาก มีเกษตรกรตอบว่าใช่ถึงร้อยละ 62.73 ซึ่งถือว่ามีความรู้ในข้อนี้ในระดับต่ำ หากพิจารณาระดับความรู้ขณะใช้สารเคมีเกษตรพบว่าเกษตรกรเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 47.73) ตอบว่าขณะพ่นสารเคมีเกษตรควรอยู่ใต้ทิศทางลม และเมื่อพิจารณาถึงหลังใช้สารเคมีเกษตรพบว่า เกษตรกรตอบว่าล้างภาชนะบรรจุสารเคมีหรืออุปกรณ์พ่นสารเคมีในแหล่งน้ำถึงหนึ่งในสามของเกษตรกรทั้งหมด

วิจารณ์ผลการศึกษา

จากผลการศึกษาพบว่าระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าเกษตรกรมีความรู้ ความเข้าใจและทราบวิธีการใช้สารเคมีเกษตรเป็นอย่างดี เมื่อกล่าวถึงความรู้ก่อนใช้ ขณะใช้และหลังใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรมีความรู้ในระดับสูงในทุกช่วงเวลาในการใช้สารเคมีเกษตร ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ Wilson & Tisdell (2001) ที่ว่า การใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกรในประเทศกำลังพัฒนานั้น มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องกฎ ข้อบังคับในการใช้สารเคมีเกษตรในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเกิดจากเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้มีประกอบอาชีพทำนาเป็นอาชีพหลักถึงร้อยละ 75.00 และมีประสบการณ์ในการทำนามากกว่า 20 ปี สูงถึงกว่าร้อยละ 60 เกษตรกรจึงสามารถนำ

ความรู้และประสบการณ์ที่ได้สะสมมา ช่วยในการตัดสินใจใช้สารเคมีเกษตร จึงเป็นผลให้ระดับความรู้ของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวกลุ่มตัวอย่างนี้อยู่ในระดับสูงต่างจากงานวิจัยของ Wilson & Tisdell (2001) แต่ทว่าผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ สนาน (2556) ที่ทำการศึกษาถึงความรู้และพฤติกรรมการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกร ตำบลวังสรรพรส อำเภอขลุ้ง จังหวัดจันทบุรี ที่พบว่า ระดับความรู้เกี่ยวกับการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรในพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 65.25 ซึ่งอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยนี้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาทำให้ทราบว่า ประสบการณ์ในการทำนา มีผลต่อระดับความรู้ในการใช้สารเคมีเกษตรของเกษตรกร ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับเกษตรกรกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการทำนาเกษตรมานาน เพื่อทราบแนวคิด วิธีการใช้และการปรับตัวต่อการใช้สารเคมีเกษตร เพื่อนำความรู้ไปเผยแพร่แก่เกษตรกรผู้มีประสบการณ์ในการทำนาเกษตรน้อยกว่า อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งนี้จะเกิดผลดีต่อทั้งตัวเกษตรกรเอง ผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อม

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ สำนักวิจัยและส่งเสริมวิชาการการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่สนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. (2559). *ปริมาณและมูลค่าการนำเข้าวัตถุดิบทรายทางการเกษตร ปี 2553-2558*: Available from: URL// http://www.oae.go.th/ewt_news.php?nid=146
- ฉัตรวรุณ จำปาวัน. (2546). *ความรู้และพฤติกรรมในการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรผู้ปลูกมะเขือเทศ ตำบลเหล่าปอแดง อำเภอสกลนคร จังหวัดสกลนคร*. (การศึกษาค้นคว้าอิสระสาขารัฐศาสตร์บัณฑิต). มหาสารคาม: คณะสาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยวัฒน์ สัมมา. (2548). *การมีส่วนร่วมในโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (30 บาทรักษาทุกโรค) ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตอำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). จันทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- นพพร ไพบูลย์. (2546). *ความคิดเห็นของพนักงานบริษัท เอสวีไอ จำกัด (มหาชน) ที่มีต่อการยอมรับมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14000*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนาน ผดุงศิลป์ (2556). *ความรู้และพฤติกรรมการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกร ตำบลวังสรรพรส อำเภอลำลูก จังหวัดจันทบุรี*. (ปัญหาพิเศษหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ. (2556). *ภูมิปัญญาชาวบ้านในการลดการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช*. รายงานการประชุมวิชาการเพื่อเตือนภัยสารเคมีกำจัดศัตรูพืช ปี 2555; 15-16 พฤศจิกายน 2555. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมโรค. *ผลกระทบต่อสุขภาพจากสารเคมีกำจัดศัตรูพืช*. Available from: URL// <http://envocc.ddc.moph.go.th/contents/view/106>
- อภิญา ปลั่งพินิจกิจการ. (2546). *ความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อปัจจัยสนับสนุนการสร้างองค์การเรียนรู้: กรณีศึกษาบริษัทโตชิบาแคเรีย (ประเทศไทย) จำกัด*. (สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bloom, B. S. and Ceylon, D. (1975). *Taxonomy of education objectives: Hand book I: Cognitive domain*. New York: David Monkey.
- Hasan, et al., (2015). "Farmers' attitude towards using agro-chemicals in rice production: a case in Laxmipur district of Bangladesh". *The Agriculturists*. 13(2): 105-112.
- Unpublished Independent Study, Graduate School of Public Administration, Burapha University.
- Pimentel, D. (1995). *Pest management, food security and the environment: history and current status*. Paper presented at IFPRI Workshop of the pest management, food security and the environment: the future to 2020. May 10-11, 1995, Washington, DC, USA.
- Wilson, C. and Tisdell, C. (2001). "Why farmers continue to use pesticides despite environmental, health and sustainability costs?". *Ecological Economics*. 39: 449-462.

การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมทักษะวิชา สัมพันธ์แก่เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่

The Participatory Development of an Ethnographic Museum to Promote Ethical Careers for Ethnic Youth in Learning Community School “Somdej-Ya” Mae Cheam, Chiang Mai

จรีพร นาคสัมฤทธิ์¹

Jareeporn Naksamrit¹

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการพัฒนาพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า 2) ศึกษาทักษะวิชาสัมพันธ์ของเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์และกระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยายและพรรณนา เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ครู นักเรียน และผู้เกี่ยวข้อง 20 คน เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์พฤติกรรม

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่าเกิดจากการพัฒนา 4 ขั้นตอน คือ 1) ครูและนักเรียนมีความต้องการในการที่จะปรับปรุงแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียน มีการเชิญภูมิปัญญาในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมคิดออกแบบและสร้างพิพิธภัณฑ์โดยใช้ความรู้ของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง 2) การมีส่วนร่วมในการวางแผนออกแบบพิพิธภัณฑ์ที่สัมพันธ์ที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ตรงกับความต้องการในการฟื้นฟูอาชีพที่ทำให้คนในชุมชนอยู่รอดได้ จากการร่วมคิดร่วมทำในหมู่บ้าน ครู ผู้สนับสนุนการศึกษาเข้ามาร่วมวางแผนพัฒนาอย่างไม่เป็นทางการ 3) การดำเนินการ ครูผู้มีบทบาทสัมพันธ์ชุมชนได้เชิญคนในชุมชนท้องถิ่นมาออกแบบพิพิธภัณฑ์แหล่งเรียนรู้ตามแนวคิดของชุมชนและเริ่มดำเนินการสร้างแบบคิดไปทำไป ครูผู้สอนและผู้เรียนใช้โอกาสเข้าร่วมเรียนรู้การสร้างพิพิธภัณฑ์ตามแบบภูมิปัญญาท้องถิ่นจากการปฏิบัติจริง 4) ผลจากการพัฒนาพิพิธภัณฑ์นำมาเชื่อมโยงการเรียนรู้สัมพันธ์ของชาติพันธุ์ในโรงเรียน ครูได้ใช้แหล่งเรียนรู้พิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์เพื่อส่งเสริมทักษะอาชีพสัมพันธ์ของเยาวชนชาติพันธุ์ที่เป็นแบบวิถีชีวิตจริงและแบบจัดแสดงวัตถุข้าวของเครื่องใช้ เป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติและเรียนรู้ทักษะอาชีพจากภูมิปัญญาชาติพันธุ์และพื้นเมือง กระบวนการเรียนรู้เกิด

¹ อาจารย์ประจำ, วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹ Lecturer, College of Bhodivijalaya, Srinakharinwirot University

จากครูและผู้เรียนเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กันอย่างมีปฏิสัมพันธ์ตามวิถีชีวิตเพื่อการพึ่งพาตนเองของชุมชนชาติพันธุ์

คำสำคัญ: พิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์, การมีส่วนร่วม, สัมมาชีพ, กลุ่มชาติพันธุ์, ชุมชนการเรียนรู้

Abstract

This research aimed to 1) study the participatory development of an ethnographic museum in “Somdej-ya”, a community school 2) study the ethical career skills of ethnic youth groups and the learning process in an ethnographic museum. Methodologies were descriptive and narrative research. Data were collected from interviews. The key informants were 20 people consisting of; local wisdom personnel, teachers, students and the participants from the school. Research tools were semi-structured interviews and behavioral observation. Data were analyzed by content analysis and behavior analysis.

The research results showed that the participatory development of the ethnographic museum in the community school was in four development phases: 1) Teachers and students need to improve learning resources in schools. They invited participants with local wisdom of the community to take part in conceptualizing and creating the museum, using their knowledge of ethnic “Karen” 2) Participation in planning and design of the museum and presenting occupations suitable for ethnic groups and compatible with the demand of the people to rehabilitate vocational skills to help them survive in the community through the sharing of ideas among villagers, teachers and educational supporters who are unofficially involved 3) Implementation; teachers who play a role in the community association invited the local community to design a learning center museum. The concepts of the community served as the guideline and beginning of the process of creating the museum. Teachers and students get the opportunity to participate in learning to build a museum from local practical wisdom 4) Development of the ethnographic museum and occupations linked to learning in schools. Teachers use the museum as a learning source to support ethnic groups in learning ethical careers. Students learn a way of life from exhibition of ethnic material in the museum. Students learn practicality from their tribal wisdom and also learn from the natives. The learning processes were interactive learning between teachers and the students. The learning in an ethnographic museum was a way of life and self-reliance for ethnic community.

Keywords: ethnographic museum, participation, ethical career, ethnic group, learning community

บทนำ

ในสังคมไทยมีแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม ศาสนา การงานอาชีพในชุมชนท้องถิ่นซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย พิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งเรียนรู้ที่จัดแสดงวัตถุต่าง ๆ รวมถึงวิถีชีวิต เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต และพิพิธภัณฑ์แต่ละแห่งมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไป เช่น พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ พิพิธภัณฑ์ธรณีวิทยา พิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง เป็นต้น พิพิธภัณฑ์เหล่านี้เป็นแหล่งให้นักเรียนนักศึกษาหรือผู้สนใจทั่วไป ได้เข้าไปศึกษาตามจุดมุ่งหมายหรือตามความสนใจของตน ส่วนมากพิพิธภัณฑ์จะประกอบด้วยภัณฑารักษ์ที่ดูแลและนำให้ความรู้ มีข่าวของวัตถุโบราณ มีสื่อมัลติมีเดียที่มีภาพประกอบเสียงหรือวัตถุจัดแสดง พิพิธภัณฑ์แหล่งเรียนรู้ทั่วไปจึงเป็นการเรียนรู้แบบทางเดียว คือ มีผู้ถ่ายทอดและผู้รับความรู้ ส่วนพิพิธภัณฑ์แหล่งเรียนรู้ที่มีการพัฒนาในโรงเรียนหลายแห่งมีการจัดแสดงประวัติความเป็นมาของโรงเรียน จัดแสดงข่าวของเครื่องใช้ ผลงานของโรงเรียนหรือของชุมชนในอดีตตามสภาพชุมชนท้องถิ่น สังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลายที่เป็นสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน ปัจจุบันโรงเรียนได้หันมาให้ความสนใจกับพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นเป็นแหล่งเรียนรู้ให้กับโรงเรียน เช่น การจัดทำพิพิธภัณฑ์ชาวเขา พิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน พิพิธภัณฑ์แหล่งโบราณคดีชุมชน พิพิธภัณฑ์มีประโยชน์ในการสร้างกิจกรรมเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และสภาพสังคมในอดีตของชุมชน และภูมิปัญญาของคนที่อยู่ในถิ่นฐานนั้นที่ส่งสมกันมาอย่างต่อเนื่องและกำลังสูญหายไปตามกระแสการพัฒนาหลัก พิพิธภัณฑ์เป็นที่สร้างความเชื่อมั่นของชาวบ้านในภูมิปัญญาความรู้ที่มีอยู่ในชุมชนและการยอมรับตัวตนทำให้เกิดการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของตน (สายันต์ ไพรชาญจิตร, 2558) แม้รัฐจะ

ส่งเสริมพิพิธภัณฑ์ให้เป็นพื้นที่ที่ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ แต่ก็ยังนับว่าน้อยมากที่จะสนับสนุนให้เชื่อมโยงกับระบบการศึกษาและการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง พิพิธภัณฑ์จึงมีหน้าที่เป็นแต่เพียงการแสดงข่าวของที่ชาววิถีชีวิต มีพิพิธภัณฑ์เพียงไม่กี่แห่งที่สามารถสร้างรูปแบบการเรียนรู้ให้แก่ชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นแหล่งสะสมภูมิปัญญาให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ เป็นแหล่งสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้รู้กับผู้เรียน พิพิธภัณฑ์จะถูกออกแบบให้แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่แต่ละบริบทของสภาพเมืองและท้องถิ่น ที่มีกลุ่มคนที่หลากหลายอาศัยอยู่ร่วมกันแบบพหุวัฒนธรรม พื้นที่ภาคเหนือของประเทศไทยมีกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่อย่างหลากหลายทั้งชาวกะเหรี่ยง อาข่า (อีเก้อ) ม้ง (แม้ว) เมี่ยน (เย้า) ลีซอ มูเซอ(ลาหู่) ชมุ ลัวะ (สถาบันวิจัยชาวเขา, 2555) วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์มีวิถีชีวิตแตกต่างจากคนเมืองและคนพื้นราบ การดำรงชีพของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะเหมาะสมกับสภาพของชุมชนท้องถิ่นที่มีวัฒนธรรมการสั่งสมภูมิปัญญา การดำรงชีพที่สอดคล้องกับธรรมชาติ และวิถีชีวิตตามสภาพภูมิทัศน์ เหล่านี้มีการสั่งสมทั้งโบราณวัตถุและองค์ความรู้อยู่ในตัวคนเฒ่าคนแก่มานานหลายชั่วอายุคน เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ พิพิธภัณฑ์ไม่เพียงแต่รวบรวมข่าวของเครื่องใช้เรื่องราวประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชาติพันธุ์แล้ว ยังสามารถเป็นฐานปฏิบัติงานอาชีพสัมมาชีพของชาติพันธุ์ถ่ายทอดสู่การเรียนรู้ของเยาวชนบนพื้นที่สูง ที่ผ่านมามีพิพิธภัณฑ์แหล่งเรียนรู้ทำหน้าที่เป็นสถานที่ให้ผู้เรียนได้เข้าไปเรียนรู้เยี่ยมชม แต่ยังมีขาดมิติของวิถีชีวิตที่ดำเนินอยู่จริงที่เป็น “พิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิต” เชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการพึ่งพาตนเองในด้านสัมมาชีพมีการจัดการเรียนสอนทั้งวิชาการและวิชาอาชีพ โรงเรียนจึงควรพัฒนาพิพิธภัณฑ์แหล่งเรียนรู้ให้มีหน้าที่เป็นได้มากกว่าสถานที่จัดแสดงข่าวของเครื่องใช้ การแสดง

สถาปัตยกรรมหรือการจัดภูมิทัศน์วัฒนธรรมไว้เพียงให้ผู้ศึกษาเรียนรู้ได้ดูเพียงเท่านั้น พิพิธภัณฑน์ในโรงเรียนควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม และสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวิถีชีวิต ส่งเสริมการปฏิบัติการต่อยอดการเรียนรู้ภูมิปัญญาด้านทักษะอาชีพในท้องถิ่นทำให้ชุมชนชาติพันธุ์อยู่รอดได้ด้วยสัมมาชีพที่เหมาะสมกับชุมชน พิพิธภัณฑน์ชาติพันธุ์จะเป็นการสร้างความรู้และฟื้นฟูภูมิปัญญาที่นำไปสู่การพัฒนาชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ในทุกมิติ (สายันต์ ไพรชาญจิตร, 2550) การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาแนวทางการพัฒนาพิพิธภัณฑน์แหล่งเรียนรู้ที่เป็นรูปแบบผสมผสานที่มีทั้งองค์ความรู้ภูมิปัญญาจากอดีตสู่ปัจจุบัน และกระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑน์ชาติพันธุ์ในโรงเรียนเป็นการฝึกทักษะวิชาสัมมาชีพแก่เยาวชนตอบสนองความต้องการของชุมชนท้องถิ่นที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ พิพิธภัณฑน์ชาติพันธุ์ยังเป็นแหล่งเรียนรู้แก่ผู้เรียนและผู้สนใจ สามารถเข้าไปเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตและเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ทุกคนสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้อย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาแนวทางการพัฒนาพิพิธภัณฑน์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า
2. ศึกษาทักษะวิชาสัมมาชีพของเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์และกระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑน์ชาติพันธุ์

กรอบแนวคิดการวิจัย

การพัฒนาพิพิธภัณฑน์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมทักษะวิชาสัมมาชีพแก่เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ ใช้กรอบแนวคิดคือ 1) แนวคิดพิพิธภัณฑน์แหล่งรวบรวมข้อมูลความรู้เกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือของไทย จัดแสดงศิลปวัตถุ

ข้าวของเครื่องใช้ตลอดจนภาพถ่ายที่ถ่ายทอดเรื่องราววัฒนธรรมจารีตประเพณีวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ (สถาบันวิจัยชาวเขา, 2555) และการสร้างพิพิธภัณฑน์ที่มีชีวิตจัดแสดงวิถีชีวิตจริงตามสภาพสังคมวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ 2) แนวคิดการมีส่วนร่วม เป็นการมีส่วนร่วมในขั้นริเริ่ม ขั้นวางแผน ขั้นดำเนินการ ขั้นรับผลที่เกิดขึ้น และขั้นประเมินผลการพัฒนา (อคิน รพีพัฒน์, 2547) ซึ่งการมีส่วนร่วมเกิดจากแรงภายในของคนในชุมชน ทั้งภูมิปัญญาชาติพันธุ์ ครู นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องในชุมชนการเรียนรู้มาเรียนรู้ร่วมกัน สร้างกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาพิพิธภัณฑน์แหล่งเรียนรู้ เกิดความภาคภูมิใจและใช้ประโยชน์จากภูมิปัญญาของชาติพันธุ์ 3) แนวคิดสัมมาชีพ เน้นศึกษาองค์ความรู้ด้านการพัฒนาทักษะอาชีพในชุมชนชาติพันธุ์ นำมาเป็นสื่อสร้างความเข้มแข็งปลูกฝังจิตสำนึก สร้างความตระหนักในวิถีชีวิต ซึ่งสัมมาชีพมีความผูกพันอิงอาศัยกับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและภูมิวัฒนธรรม ทำให้เกิดวิถีชีวิตที่มีความพอเพียงพึ่งพาตนเองของกลุ่มชาติพันธุ์และสัมมาชีพเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดภายในพิพิธภัณฑน์ที่มีชีวิต

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายและพรรณนา

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการสัมภาษณ์ ได้แก่ 1) ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ชาวปกากะญอ (กะเหรี่ยง) เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับชาติพันธุ์ของตนในด้านต่างๆเป็นอย่างดีและเป็นผู้นำที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในชุมชน 5 คน 2) ครู เป็นครูผู้สอนในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่าและมีประสบการณ์การสอนทักษะสัมมาชีพแก่เด็กและเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ 5 คน 3) นักเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้เรียนรู้สัมมาชีพตั้งแต่เข้ารับการศึกษา

ศึกษาในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้ 6 คน ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นชาวบ้านและผู้ปกครองของนักเรียน ในโรงเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ 4 คน รวมผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมด 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง สัมภาษณ์การพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมและแบบบันทึกการสังเกต พฤติกรรมการเรียนรู้ใช้ศึกษาทักษะวิชาชีพของเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์และกระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์สัมมาชีพ

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาและวิเคราะห์พฤติกรรมจากการสังเกต

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ได้แก่ 1) ผู้วิจัยสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในขั้นคิดริเริ่มโครงการ การใช้ประโยชน์จากพื้นที่โรงเรียน โดยเป็นผู้กระตุ้นและอำนวยความสะดวกให้กลุ่มเป้าหมายให้เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียนและชุมชน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของโรงเรียนและชุมชน 2) ผู้วิจัยสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการวางแผนร่วมกับครูและภูมิปัญญาท้องถิ่นกลุ่มเป้าหมายเข้ามีส่วนร่วมกำหนดแผนและวัตถุประสงค์ของโครงการ กำหนดวิธีการและแนวทางการดำเนินงาน กำหนดทรัพยากรและแหล่งของทรัพยากรที่จะใช้ 3) พุดคุยสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมกลุ่มผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์ เพื่อส่งเสริมทักษะวิชาชีพแก่เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียน ทั้งการดำเนินการร่วมช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์และแรงงาน หรือโดยการบริหารงานและประสานงาน ตลอดจนการดำเนินการขอความช่วยเหลือจากภายนอก รวมทั้งการสร้างเนื้อหาสาระของสัมมาชีพชาติพันธุ์ กระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑสถาน 4) สังเกตกระบวนการมีส่วนร่วมในการสรุปผลงานที่เกิดขึ้น ผลดีผลเสียและร่วมกันรับผล

ที่เกิดจากโครงการพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์ที่กลุ่มเป้าหมายเข้ามามีส่วนร่วม 5) ประเมินผลโครงการพัฒนาพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์จากการสนทนาสอบถามความคิดเห็นและวิเคราะห์ผล

ผลการศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานที่เป็นบริบทของกลุ่มชาติพันธุ์อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งอยู่ในพื้นที่บนภูเขาสูง มีชุมชนชาติพันธุ์อาศัยอยู่เป็นส่วนมาก เป็นชุมชนชาวกะเหรี่ยงหรือปกากะญอและเป็นที่ตั้งของโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า รอบ ๆ เป็นพื้นที่ป่าไม้ที่ทางราชการอนุญาตให้ก่อสร้างเป็นสถานศึกษา จัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มชาติพันธุ์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในรูปแบบชุมชนการเรียนรู้มากกว่า 17 ปี พื้นที่ของโรงเรียนมีพื้นที่ว่างเปล่าที่สามารถนำมาทำประโยชน์ทางการศึกษาโดยนำมาพัฒนาเป็นพิพิธภัณฑสถานเรียนรู้ได้ สภาพภูมิทัศน์รอบ ๆ โรงเรียนเป็นภูเขาโอบล้อมรอบเป็นภาพแสดงวิถีชีวิตของคนในอำเภอแม่แจ่มเป็นภูมิทัศน์ของวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ที่ชีวิตพึ่งพาวิถีเกษตรและธรรมชาติเป็นหลัก แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนในอำเภอส่วนมากจะเป็นวิถีคนพื้นเมืองหรือชาวล้านนา มีชุมชนชาติพันธุ์ที่อยู่บนภูเขาสูงเข้ามาแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมอยู่เสมอ การพัฒนาพิพิธภัณฑสถานเพื่อรวบรวมภูมิปัญญา ความรู้ และวิถีชีวิตรวมทั้งทักษะอาชีพสัมมาชีพของชาติพันธุ์จะต่อยอดความรู้วิถีชีวิตและอาชีพที่เหมาะสมกับคนในชุมชนชาติพันธุ์ ซึ่งควรพัฒนาขึ้นสำหรับผู้เรียน ครูผู้สอนในโรงเรียนคนหนึ่งเป็นครูผู้มีประสบการณ์ในการศึกษาของชุมชนชาติพันธุ์ได้คิดริเริ่มที่จะจัดทำแหล่งเรียนรู้โดยเริ่มจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนกับนักวิจัย หาพื้นที่ที่เหมาะสม โดยระยะแรกโรงเรียนเคยประสานกับทางเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่เขต 6 และผู้อำนวยการโรงเรียนขนาดเล็กผู้ดูแลพื้นที่ เพื่อขอใช้พื้นที่ของโรงเรียนขนาดเล็กในความดูแลที่ถูกยุบ

ควรรวมไปแล้ว ซึ่งเป็นอาคารเดี่ยวชั้นเดียวยกพื้นสูงนำมาทำเป็นพิพิธภัณฑ์ แต่ด้วยอุปสรรคของการขออนุญาตจากทางราชการที่ใช้เวลานาน และความชำรุดทรุดโทรมของตัวอาคารโรงเรียนขนาดเล็กแห่งนั้นไม่สามารถที่จะใช้งบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดดำเนินการได้ ทั้งผู้วิจัย ครู และชาวบ้านได้ร่วมกันปรึกษาหารือและเปลี่ยนสถานที่จัดทำพิพิธภัณฑ์ใหม่โดยใช้รูปแบบที่ไม่ยึดติดกับอาคารสถานที่ และพิพิธภัณฑ์สามารถมีชีวิตชีวาได้จากแหล่งการเรียนรู้เดิมซึ่งมีประวัติศาสตร์บอกเล่าความเป็นมาอยู่ในตัวอยู่แล้ว พื้นที่โรงเรียนจึงเป็นพิพิธภัณฑ์ที่เกิดขึ้น มีการจัดการเรียนการสอน การอยู่เรียนรู้ของนักเรียนในโรงเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ปกากะญอ เกือบทั้งหมดและมีกลุ่มชาติพันธุ์ม้งเพียงเล็กน้อย โรงเรียนจึงเป็นตัวพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ที่พร้อมให้เข้าเยี่ยมชม ส่วนสนามบอลของโรงเรียนที่ทิ้งรกร้างไม่ค่อยได้ใช้งาน ถูกนำมาพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้และที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์ที่จะจัดแสดงข้าวของเครื่องใช้และองค์ความรู้หลังจากที่ทำการรวบรวมข้าวของเครื่องใช้ และองค์ความรู้ด้านสัมมาชีพต่างๆของกลุ่มชาติพันธุ์ต่อไป กระบวนการพัฒนาพิพิธภัณฑ์ได้เริ่มจากจุดเล็กๆของกลุ่มผู้ที่ต้องการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาและวิถีชีวิตของผู้เรียน ที่เริ่มจากโรงเรียน ชุมชน และผู้ที่มาเยี่ยมชมกิจการของโรงเรียน และมีความสนใจจึงให้การสนับสนุนทุน จากการศึกษาการพัฒนาพิพิธภัณฑ์ในชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า ขั้นตอนกระบวนการพัฒนาพิพิธภัณฑ์ที่ไม่เป็นทางการ แต่สามารถทำให้เกิดผลในการเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ใช้ได้จริง โดยผู้วิจัยนำเสนอผล ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1-2 สภาพโรงเรียนขนาดเล็กที่ทิ้งร้างไม่สามารถนำมาทำประโยชน์หรือพัฒนาเป็นพิพิธภัณฑ์

ภาพประกอบ 3-5 บริเวณโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่าที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิต

1. การพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า

การพัฒนาพิพิธภัณฑสถานชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่าเกิดจากกระบวนการพัฒนา 4 ขั้นตอน ได้แก่

1) การสร้างขึ้นมาใหม่ (Reconstruction) ครูและผู้เรียนรู้ในโรงเรียนมีความต้องการในการที่จะพัฒนาแหล่งเรียนรู้ขึ้นมาโดยนำภูมิปัญญาของชาติพันธุ์กลับมาสร้างสรรค์ใหม่ รูปแบบพิพิธภัณฑสถานในโรงเรียนจึงได้เกิดขึ้นจากความต้องการพัฒนา การเชิญผู้รู้ ภูมิปัญญาในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการคิด ออกแบบและสร้างพิพิธภัณฑสถาน เพื่อนำความรู้ภูมิปัญญาของกลุ่มชาติพันธุ์มาถ่ายทอดในโรงเรียน

ภาพประกอบ 6-7 ชาวชุมชนคิดสร้างพิพิธภัณฑสถาน

2) ย้อนร่วมกันทำ (Reunion) การมีส่วนร่วมในการวางแผนออกแบบพิพิธภัณฑสถานเพื่อส่งเสริมสัมมาชีพที่เหมาะสมกับกลุ่มชาติพันธุ์และตรงกับความต้องการในการฟื้นฟูอาชีพที่ทำให้อยู่รอดได้ในชุมชนเป็นการร่วมคิดร่วมทำโดยครู ผู้รู้ ภูมิปัญญา และผู้สนับสนุนการศึกษา เข้ามารวมตัวกันพบปะ พูดคุยกัน ร่วมวางแผนโครงการที่เป็นไปอย่างไม่เป็นทางการ

ภาพประกอบ 8-10 นักวิจัย ครู ผู้รู้ชาวชาติพันธุ์ย้อนคิดร่วมกันทำ

3) ลงมือทำ (Run) การดำเนินการขั้นนี้ครูผู้มีบทบาทเข้าสัมพันธ์กับชุมชน ได้เชิญผู้รู้ในชุมชนมาออกแบบผังแหล่งเรียนรู้และพิพิธภัณฑสถานตามแนวคิดของชุมชนชาติพันธุ์และเริ่มสร้างจากการสนับสนุนทุนของบุคคลภายนอก ครูผู้สอนในโรงเรียนและผู้เรียนใช้โอกาสเข้าร่วมเรียนรู้การสร้างพิพิธภัณฑสถานตามแบบภูมิปัญญาท้องถิ่นจากการปฏิบัติจริง ทั้งการร่วมกระบวนการจัดเตรียมวัสดุ ก่อสร้างบ้านดิน การปลูกสร้างเรือนไม้ไผ่แบบกะเหรี่ยง การเข้าร่วมก่อสร้างพิพิธภัณฑสถานบางระยะเป็นการเรียนรู้ไปกับผู้รู้

ภาพประกอบ 11-15 เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ร่วมทำ
ร่วมเรียนรู้กับครูและผู้รู้ชาวชาติพันธุ์ในการทำ
พิพิธภัณฑ์

4) การเรียนรู้จากทำจริง (Real Practice) ผลจากกระบวนการพัฒนาพิพิธภัณฑ์
ชาติพันธุ์นำมาเชื่อมโยงการเรียนรู้วิชาสามัญ
ของชาติพันธุ์ในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้สมเด็จย่า
ผู้เรียนได้เรียนรู้เป็นขั้นตอนจากการแนะนำของครู
ผู้สอนตามขั้นตอน และเรียนรู้การก่อสร้างจากผู้
เป็นการเรียนรู้ที่ไม่แปลกแยกจากการเรียนการสอน
ตามมาตรฐานการศึกษาของชาติด้านกรงานอาชีพ
รวมทั้งทักษะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์
สังคมศึกษาอย่างบูรณาการ เป็นกระบวนการเรียน
รู้ที่สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุกคนที่เรียนรู้จากการ
ทำจริงร่วมกัน

2. ทักษะวิชาสามัญของเยาวชนกลุ่ม ชาติพันธุ์และกระบวนการเรียนรู้

2.1 ทักษะวิชาสามัญของเยาวชน
กลุ่มชาติพันธุ์ จากการเรียนรู้ตามวิถีชีวิตจริง
ได้แก่ การทำการเกษตร ทำนา เลี้ยงสัตว์ งาน
หัตถกรรม การทอผ้า การจักสาน การทำอาหาร
ประเพณีพิธีกรรมและคติความเชื่อ ดนตรีและศิลปะ
การแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งการเรียนรู้
ทักษะอาชีพจากผู้ที่เป็นคนพื้นเมือง เป็นการเรียน
รู้ทักษะอาชีพจากการปฏิบัติจริงในชีวิตหลังจากที่
ผู้เรียนได้เรียนเนื้อหาสาระในชั้นเรียนกับครูแล้ว
นอกจากนี้การเรียนรู้สิ่งใหม่จากวิชาการสมัยใหม่
ทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศ คณิตศาสตร์และ
วิทยาศาสตร์ ผู้เรียนยังได้เรียนรู้จากโรงเรียนเช่น
เดียวกันเป็นการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ทิ้งสิ่งเก่า ส่วน
ทักษะสามัญจากการเรียนรู้ชาวของเครื่องใช้และ
สื่อจัดแสดงในอาคารพิพิธภัณฑ์ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ
ตนเองและสามารถอธิบายอาชีพของชาติพันธุ์ที่มี
อุปกรณ์ชาวของเครื่องใช้อะไรบ้างในชีวิต และ
สามารถสืบทอดภูมิปัญญาการทำและใช้ประโยชน์
จากอุปกรณ์และสื่อต่างๆที่เกิดจากภูมิปัญญาของ
ชุมชนได้

2.2 กระบวนการเรียนรู้ภายใน
พิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ เพื่อส่งเสริมทักษะสามัญ
ของเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์เกิดจากผู้รู้ ครู ผู้เรียน ได้
เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงและเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน
ทั้งผู้เรียนกับครูภูมิปัญญาชาติพันธุ์ ครูผู้สอนและ
คนในชุมชน เป็นการเรียนรู้ตามวิถีชีวิตวัฒนธรรม
เพื่อการพึ่งพาตนเองอย่างมีชีวิตชีวา

ตารางที่ 1 เนื้อหา สื่อ และกระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์เพื่อส่งเสริมทักษะวิชาสามัญ

วิชาสามัญ	สื่อจัดแสดงภายในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์สามัญแบบมีชีวิต	กระบวนการเรียนรู้	ผลที่ได้
เกษตรอินทรีย์	ไร่ นา/ เลี้ยงสัตว์/ ปลูกพืช 	ในชั้นเรียน/ โนนาสหการ/ นาเกษตรอินทรีย์/ ปฏิบัติจริง/ การทำโครงการ/ ทบทวนผลงาน	ผู้เรียนรู้วิธีการทำนา เลี้ยงสัตว์ ปลูกผักเพื่อประกอบอาชีพ พึ่งพาตนเองได้/ ได้ผลผลิตมาบริโภคในโรงเรียน
งานอาชีพ	การทอผ้า/ การจักสาน/ การสีข้าว/ การแปรรูป/ เครื่องมือทำมาหากิน/ การทำอาหารชาติพันธุ์/ ผลิตภัณฑ์ชุมชน 	เรียนรู้จากครูสอนที่เป็นครูกลุ่มชาติพันธุ์/ ครูภูมิปัญญาชาติพันธุ์/ ครูภูมิปัญญาล้านนา/ การปฏิบัติจริงจากการทำโครงการ	ผู้เรียนรู้จักเครื่องมือทำมาหากิน และทำผลงานสามารถนำไปขายประกอบการและเลี้ยงชีพได้
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	ประเพณีพิธีกรรมของชาติพันธุ์ 	เรียนรู้จากผู้รู้/ การร่วมพิธีกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น/ การร่วมประเพณีและพิธีกรรมในชุมชน/ การบอกเล่าของคนในชุมชน	ผู้เรียนรู้เข้าใจประเพณีพิธีกรรมของชาติพันธุ์ ปฏิบัติประเพณีพิธีกรรมที่ตั้งงามของชาติพันธุ์ไม่ให้สูญหาย
ศิลปะ	เตห่านา/ การแสดงชนเผ่า 	เรียนรู้จากครู/ สื่อวีดิทัศน์	ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงชุดวิถีชีวิตชนเผ่า และมีความสามารถในศิลปะดนตรีของชนเผ่า และแสดงให้เห็นผู้อื่นชื่นชมศิลปวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ เกิดรายได้กับชุมชน
ภาษา	ภาษาปากเกาะนุอ 	เรียนรู้จากครูภูมิปัญญา/ การทำโครงการ	ผู้เรียนสามารถพูดและสื่อสารภาษาชาติพันธุ์ สื่อความคิดและสืบทอดความรู้ความคิดของบรรพชนได้อย่างถูกต้องและภาคภูมิใจ
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	พันธุกรรมพืช/ พรรณไม้รอบชุมชน พลังงานแสงอาทิตย์ เทคโนโลยีสารสนเทศ 	เรียนรู้จากการสำรวจในพื้นที่/ การทำโครงการ/ ศึกษาทดลองจากสื่อ	ผู้เรียนรู้จักพันธุ์พืชในชุมชน และมีสำนึกอนุรักษ์พันธุ์พืชสมุนไพรและป่าไม้ที่ชุมชนชาติพันธุ์นำมาใช้ประโยชน์ในชีวิต ผู้เรียนเรียนรู้การใช้พลังงานไฟฟ้าในอดีตร และเทคโนโลยีที่ใช้ในปัจจุบัน

อภิปรายผลและสรุป

ผลจากการศึกษาการพัฒนาพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วม จากการร่วมกันคิดและทำพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แหล่งเรียนรู้ ทำให้เกิดลักษณะของพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์เพื่อส่งเสริมทักษะสัมมาชีพในโรงเรียน 2 แบบ คือ 1) แบบแสดงวิถีชีวิตจริง ผู้เข้าเยี่ยมชมสามารถพิพิธภัณฑ์ชีวิตการเรียนรู้สัมมาชีพและมีปฏิสัมพันธ์เรียนรู้ร่วมกันกับครูและผู้เรียนในพิพิธภัณฑ์อย่างมีชีวิตชีวา ซึ่งนำตัวบริเวณโรงเรียนทั้งหมดเป็นที่จัดแสดงวิถีชีวิตจริง และ 2) แบบแสดงวัตถุและสื่อต่างๆในอาคารปลูกสร้างตามแนวคิดภูมิปัญญาของชาติพันธุ์ที่เพิ่งสร้างใหม่ ผู้เข้าเยี่ยมชมได้พิพิธภัณฑ์วัตถุและสื่อต่างๆให้เกิดความรู้ความเข้าใจอาชีพสัมมาชีพในอดีตจนถึงปัจจุบันของชาติพันธุ์ ซึ่งอยู่ระหว่างการรวบรวมและสำรวจข้าวของเครื่องใช้ของชาติพันธุ์และการจัดทำสื่อภายในพิพิธภัณฑ์ อาชีพสัมมาชีพที่เป็นทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์สัมมาชีพแบบแสดงวิถีชีวิตจริง ผู้เข้าเยี่ยมชมสามารถพิพิธภัณฑ์ชีวิตการเรียนรู้สัมมาชีพและมีปฏิสัมพันธ์เรียนรู้ร่วมกันกับครูและผู้เรียนในพิพิธภัณฑ์อย่างมีชีวิตชีวาในฐานะการเรียนรู้สัมมาชีพได้แก่ การเกษตร การทำนา การเพาะปลูก ศิลปะ หัตถกรรม พันธุ์พืชในป่าอนุรักษ์ เป็นต้น ส่วนแบบแสดงวัตถุและสื่อต่างๆในอาคารปลูกสร้างตามแนวคิดภูมิปัญญาของชาติพันธุ์ ผู้เข้าเยี่ยมชมสามารถพิพิธภัณฑ์ชีวิตการเรียนรู้การทำอาชีพสัมมาชีพจากข้าวของเครื่องใช้และสื่อต่างๆที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ ซึ่งจากการวิจัยยังอยู่ในขั้นรวบรวมและสำรวจพัฒนาองค์ความรู้ของชาติพันธุ์ในอำเภอแม่แจ่ม เพื่อนำมาจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์และกระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ของผู้เรียน เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้รู้หรือครูภูมิปัญญาชาติพันธุ์ ผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับชุมชน ผู้เรียนกับผู้มาแวะเยี่ยมชม ครู ผู้เรียน ชาว

บ้าน ชุมชนและหน่วยงานองค์กรต่างๆเข้ามาเรียนรู้ด้วยกัน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน โดยเป็นการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ทิ้งสิ่งเก่า และผู้ที่มาเยี่ยมชมหลากหลายกลุ่มได้แสดงความเข้าใจในการเรียนรู้อาชีพสัมมาชีพของผู้เรียนในชุมชน และพร้อมให้การสนับสนุน เผยแพร่และต่อยอดการจัดการศึกษาของชุมชน จากการศึกษาที่ได้เข้ามาพิพิธภัณฑ์เยี่ยมชมในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์สัมมาชีพแบบวิถีชีวิตจริง อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาที่ให้การศึกษเป็นตัวขับเคลื่อนการพัฒนาคนสู่ชุมชน ครูและผู้เรียนมีความสุขความภาคภูมิใจในการมีส่วนร่วมพัฒนาพิพิธภัณฑ์ของโรงเรียนให้เป็นแหล่งเรียนรู้ คนในชุมชนชาติพันธุ์แสดงความพึงพอใจต่อการนำความรู้ของชุมชนมาพัฒนาต่อยอดในสถานศึกษาและทำให้เกิดความเข้าใจในวิถีชีวิต เยาวชนมีอาชีพสัมมาชีพที่พึ่งพาตนเองได้ กลับสู่ชุมชนได้อย่างมีศักดิ์ศรี

พิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์เพื่อส่งเสริมทักษะสัมมาชีพของเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์เป็นรูปแบบการจัดแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียน แสดงวิถีชีวิตจริงและแสดงวัตถุสิ่งของและสื่อต่างๆในอาคารปลูกสร้างตามภูมิปัญญาของชาติพันธุ์ สอดคล้องกับสุทธาสินี วัชรบูล (2544) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่การจัดการศึกษามุ่งพัฒนาแหล่งเรียนรู้ให้เป็นชุมชนทรัพยากรปัญญา และการจัดกิจกรรมและรูปแบบให้เกิดขึ้นในแต่ละแหล่งเรียนรู้ ดำเนินการได้หลายลักษณะขึ้นอยู่กับความพร้อมและศักยภาพของแหล่งเรียนรู้ พิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์สัมมาชีพเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีศักยภาพในเชิงพื้นที่วิถีชีวิตวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งสายันต์ ไพรชาญจิตร (2558) กล่าวว่า พิพิธภัณฑ์ชุมชนท้องถิ่นให้ความสำคัญกับการแสดงคนพร้อมกับแสดงของและมีเป้าหมายอยู่ที่การพัฒนาคนให้มีความรู้ที่ถูกต้องและมีความสามารถที่เหมาะสมแก่สถานการณ์เป็นสำคัญ และกระบวนการพิพิธภัณฑ์ชุมชนท้องถิ่นจำเป็นต้องใช้

หลักการมีส่วนร่วม การพึ่งตนเอง การฟื้นฟูพลัง การกระจายอำนาจ และการพัฒนาที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมชุมชน เช่นเดียวกับพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะสัมมาชีพแก่เยาวชนชาติพันธุ์ ที่ส่งเสริมวัฒนธรรมในพื้นที่เฉพาะ รูปแบบพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แสดงวิถีชีวิตจริงในโรงเรียนชุมชนการเรียนรู้จำลองชีวิตชุมชนมาจัดไว้ในโรงเรียน แสดงกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นการจัดการศึกษาสัมมาชีพไม่ทิ้งวัฒนธรรมชาติพันธุ์ และส่วนที่แสดงข้าวของเครื่องใช้ จัดแสดงสอดคล้องกับการเรียนรู้วิถีชีวิตของชาติพันธุ์ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในวิถีชีวิตและอาชีพสัมมาชีพของบรรพบุรุษ เยาวชนมีทักษะและเชื่อมโยงความรู้ใหม่ได้ ทำให้เกิดการพึ่งพาตนเอง เป็นการเสริมความเข้มแข็งของชุมชนทั้งระดับโรงเรียนและชุมชนชาติพันธุ์ในท้องถิ่นการจัดการศึกษาในชุมชนการเรียนรู้เป็นการคิดริเริ่มของครูและชาวชาติพันธุ์ในชุมชน ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากผู้สนใจและมอบให้โรงเรียนนำมาพัฒนาแหล่งเรียนรู้ นับเป็นการพัฒนาจากศักยภาพทั้งจากภายในและภายนอก ทั้งชุมชนการเรียนรู้ ชุมชนชาติพันธุ์ และผู้มีส่วนร่วมจากนอกชุมชนที่เห็นความสำคัญของการศึกษาที่เชื่อมโยงกับความรู้ของชาติพันธุ์ในท้องถิ่นตัวพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ที่เป็นที่รวบรวมข้าวของเครื่องใช้ ยังอยู่ระหว่างการรวบรวมและสำรวจข้าวของเครื่องใช้ของกลุ่มชาติพันธุ์และการจัดทำสื่อความรู้ภายในพิพิธภัณฑ์ จึงยังคงมีกระบวนการพัฒนาสื่อภูมิปัญญาอย่างต่อเนื่องโดยได้รับความร่วมมือจากผู้เรียน ผู้ปกครองและชุมชน อาชีพสัมมาชีพที่เป็นทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์สัมมาชีพแบบแสดงวิถีชีวิตจริง และแบบแสดงวัตถุและสื่อต่างๆ ในอาคารปลูกสร้างตามแนวคิดภูมิปัญญาชาติพันธุ์ แสดงเนื้อหาที่มีสาระความรู้สอดคล้องกับหลักสูตรของชาติที่ส่งเสริมหลักสูตรท้องถิ่น ช่วยให้การเรียนรู้เกิดทั้งจากในระบบและนอกระบบการศึกษา ผู้เรียนและผู้ศึกษาสามารถหาความรู้ได้จากวิถีชีวิตจริงใน

โรงเรียนชุมชนการเรียนรู้ และสื่อที่จัดแสดงในอาคารพิพิธภัณฑ์มีการสอนบูรณาการระหว่างวิชา เพื่อให้สัมพันธ์กับวิถีชีวิตชาติพันธุ์และอาชีพสัมมาชีพของชุมชน ซึ่งแตกต่างจากพิพิธภัณฑ์ทั่วไปที่ให้ความรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์ด้านเดียว ที่เป็นการเพิ่มพูนความรู้จากการชมและดูวัตถุสิ่งของมากกว่าการปฏิบัติให้รู้จักจริงจากแหล่งเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสนองตอบความต้องการของผู้เรียนเพื่อสร้างสรรค์การเรียนรู้เชิงประสบการณ์และพัฒนาคุณภาพชีวิตจากการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้อาชีพสัมมาชีพจากสื่อต่างๆที่เกิดจากภูมิปัญญาของกลุ่มชาติพันธุ์ กระบวนการเรียนรู้ในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์สัมมาชีพทั้งสองแบบเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู ผู้เรียน ผู้รู้ หรือครูภูมิปัญญา และคนนอก เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งจากการเรียนรู้จากการฟัง บันทึก คิดค้นคว้าด้วยตนเองและร่วมกับครูและเพื่อน การเรียนรู้จากการร่วมมือกันทำกิจกรรมจนเกิดผลสำเร็จ ทำให้ผู้เรียนมีทักษะเรียนรู้ด้วยตนเองค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเองเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเรียนรู้พัฒนาจากฐานภูมิปัญญาของชาติพันธุ์ควบคู่กับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ปณิธา สระวาสี (2557) กล่าวถึงพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์วาระแห่งชาติ เรื่องการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมชาติพันธุ์มีความหมายใหม่ว่าเป็นสิ่งมีค่าต่อการเรียนรู้เป็นทั้งมรดกและทุน และสร้างอำนาจให้กลุ่มชาติพันธุ์ได้เข้ามามีส่วนร่วมนำเสนอภาพแทนตนเอง สอดคล้องกับพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์เพื่อส่งเสริมทักษะวิชาสัมมาชีพแก่เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งเรียนรู้และรวบรวมทุนทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์แล้ว ยังเป็นการเสริมสร้างพลังอำนาจในการพึ่งพาตนเองด้วยการเรียนรู้สัมมาชีพชุมชนทำให้เกิดคุณค่าและดำรงชีวิตได้อย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี พิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์จึงเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ควรจัดขึ้นในสถานศึกษาตอบสนองการพัฒนาทักษะอาชีพสัมมาชีพของชุมชน โดยเฉพาะชุมชนชาติพันธุ์ที่มีวิถีชีวิตแตกต่างออก

ไปจากวิถีชีวิตแบบเมือง ให้คนชาติพันธุ์ได้มีการพัฒนาเพื่อพึ่งพาตนเองได้ตามสภาพทุนและมรดกทางวัฒนธรรมที่สั่งสมมาและพร้อมจะนำมาสร้างเป็นกระบวนการเรียนรู้ภายในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์

ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมทักษะวิชาชีพชาติพันธุ์ที่เป็นพิพิธภัณฑ์ทั้งแบบมีชีวิตและจัดแสดงข้าวของเครื่องใช้ ควรมีการพัฒนารูปแบบการใช้สื่อที่มีอยู่ในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์นี้ สร้างกระบวนการเรียนรู้

ที่เชื่อมโยงกับทุกสาระการเรียนรู้และทำให้เกิดการสร้างความรู้ใหม่ๆในตัวผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ให้มีทักษะอาชีพสัมมาชีพ ทักษะคิด และทักษะการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพในโรงเรียนและชุมชนต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ “ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2558” จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เอกสารอ้างอิง

- ปณิดา สรวาสี. (2557). อารมณ์ภาพแทนกลุ่มชาติพันธุ์ในพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์ สปป.ลาว. *วารสารสังคมศาสตร์*. 10(1) : 25-49
- สายันต์ ไพเราะภูจิตร์. (2550). *การจัดการทรัพยากรทางโบราณคดีในงานพัฒนาชุมชน*. กรุงเทพฯ: โครงการหนังสือโบราณคดีชุมชน.
- สายันต์ ไพเราะภูจิตร์. (2558). พิพิธภัณฑ์บริบาลกับการจัดการมรดกวัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน. *วารสารวิชาการอยุธยาศึกษา*. (3 กันยายน 2558) : จาก <http://jas.aru.ac.th>
- สถาบันวิจัยชาวเขา. (2555). *พิพิธภัณฑ์ชาวเขา*. เชียงใหม่: กรมประชาสงเคราะห์.
- สุทธาสินี วัชรบูล. (2544). *รายงานการวิจัยเรื่องพิพิธภัณฑ์ชุมชนพลังแห่งการเรียนรู้ กรณีศึกษาประเทศอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- อดิน รพีพัฒน์. (2547). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในงานพัฒนา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์การศึกษานโยบายสาธารณสุข.

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

The Relationship of Best Internal Audit Practices on Operational Effectiveness of Internal Audit Departments in Higher Education Institutions, Thailand

อมร โททำ¹

Amorn Thotham¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย จำนวน 85 คน และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ การวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่าย และการวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า 1) วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม การดำเนินงาน มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณประโยชน์ของข้อมูลทางการเงิน ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 และ 2) วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานโดยรวม ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น ด้านความได้เปรียบในการดำเนินงาน และด้านความสามารถในการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

คำสำคัญ : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุด; การตรวจสอบภายใน; ประสิทธิผลการดำเนินงาน; หน่วยงานตรวจสอบภายใน

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹ Lecturer, Accounting Department, Faculty of Management Sciences Rajabhat Maha Sarakham University

Abstract

The purpose of this study was to present the relationship between best internal audit practices and the operational effectiveness of internal audit departments in higher education institutions in Thailand. Questionnaires were used as an instrument for collecting data from 85 internal audit departments' and administrators. The statistics used for data were multiple correlation analysis, simple regression analysis, and multiple regression analysis.

The results show that: 1) best internal audit practices have a positive effect in terms of operational environment analysis with operational effectiveness, in terms of financial information benefits and organization value enhancement, statistically significant at the 0.05 level; and 2) the best internal audit practices have a positive relationship and effect on audit review system efficiency with operational effectiveness as a whole in aspects of organization value enhancement, performance advantage and goal achievement sustainability Statistically significant at the 0.05 level.

Keywords : Best Practices; Internal Audit; Operational Effectiveness; Internal audit departments

บทนำ

การบริหารจัดการองค์กรในปัจจุบัน ปัจจัยที่สำคัญมากที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์ภายในองค์กร เนื่องจากการดำเนินงานใดๆ ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้นั้น มนุษย์ที่เป็นทรัพยากรขององค์กรนั้น ๆ จะเป็นผู้ดำเนินการหรือผลักดันจากทรัพยากรปัจจัยอื่นๆ ให้ดำเนินการและสำเร็จหรือล้มเหลวได้ ดังนั้น ผู้บริหารองค์กรจะต้องวางแผนวิเคราะห์งาน วิเคราะห์คนให้เหมาะสมกับงาน สามารถติดต่อสื่อสารประสานงาน ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทุกฝ่ายเข้าใจในแนวปฏิบัติงานไปในทิศทางเดียวกัน และระบบที่จะช่วยให้ผู้บริหารเพื่อนำมาสู่การติดตามประเมินผลได้คือ “การตรวจสอบภายใน” นั่นเอง เพื่อทบทวนผลการดำเนินงาน ติดตามประเมินผล และนำไปสู่การวางแผนการพัฒนากระบวนการให้เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และเพิ่มมูลค่าต่อองค์กรอย่างต่อเนื่อง (คณะกรรมกรกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์, 2551 : 5-11)

การปฏิบัติงานตรวจสอบภายในอย่างมืออาชีพนั้น องค์กรทุกแห่งให้ความสำคัญอย่างมากที่จะสร้างระบบการตรวจสอบภายในให้เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรได้ เพราะการตรวจสอบภายใน (Internal Auditing) เป็นกิจกรรมการให้ความเชื่อมั่นและการให้คำปรึกษาอย่างเที่ยงธรรมและเป็นอิสระ เพื่อเพิ่มมูลค่าและปรับปรุงการดำเนินงานขององค์กร ดังนั้น บทบาทที่สำคัญของหน่วยงานตรวจสอบภายในคือการสร้างความเชื่อมั่นและให้คำปรึกษาหน่วยรับตรวจเพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ (จันทนา สาขากร และคณะ, 2554 : 3-5) ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้การปฏิบัติงานตรวจสอบภายในให้ดีที่สุด ประกอบด้วย การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน (Operational Environment Analysis) การบูรณาการการประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment Integration) การตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม (Audit Planning Comprehension Awareness) ประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ

(Audit Review System Efficiency) ประสิทธิภาพในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ (Audit Resource Allocation Effectiveness) และคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน (Internal Audit Report Value) ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะนำไปสู่วิธีการปฏิบัติงานตรวจสอบภายในที่ดีที่สุดเยี่ยมผู้ประกอบวิชาชีพตรวจสอบภายในอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งผลให้องค์กรมีผลการดำเนินงานที่มีประสิทธิผลต่อไป

สถาบันอุดมศึกษา (Higher Education) เป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนในระดับอนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ขึ้นไป ทั้งในส่วนกลางและเอกชน ที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งปัจจุบันมีรูปแบบการบริหารจัดการที่หลากหลาย ทั้งรูปแบบมหาวิทยาลัยของรัฐในระบบราชการ มหาวิทยาลัยในกำกับ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลมหาวิทยาลัยเอกชน และวิทยาลัยชุมชน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2559 : เว็บไซต์) โดยสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับระบบการควบคุมภายในและการตรวจสอบภายใน โดยได้จัดตั้งหน่วยงานตรวจสอบภายในขึ้นภายในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อทำหน้าที่ในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับองค์กรและให้คำปรึกษากับหน่วยงานต่างๆ ภายในสถาบันให้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลในการดำเนินงาน เกิดความถูกต้องของการรายงานทางการเงิน และให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาการตรวจสอบภายในและการควบคุมภายใน พร้อมทั้งเป็นพนักงานในสังกัดสถาบันอุดมศึกษา ที่ต้องการให้องค์กรประสบความสำเร็จในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือพันธกิจของสถาบัน โดยการนำหลักปฏิบัติงานตรวจสอบภายในที่ดีที่สุดมาสู่การบริหารจัดการ

องค์กรเพื่อส่งผลต่อการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จต่อไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะทดสอบว่าวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการดำเนินงานหรือไม่อย่างไร ซึ่งจะทำให้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัย จะสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาวิธีการปฏิบัติงานที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในให้กับหน่วยงานตรวจสอบภายในเพื่อให้ความเชื่อมั่นและให้คำปรึกษาต่อสถาบันอุดมศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษากำหนดแผนการดำเนินงานตรวจสอบภายในที่ทำให้เกิดผลการดำเนินงานประสบความสำเร็จ และเพื่อเป็นแนวทางให้อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการตรวจสอบภายในและควบคุมภายในได้นำหลักทฤษฎีที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้เผยแพร่และสร้างองค์ความรู้ให้นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีอย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

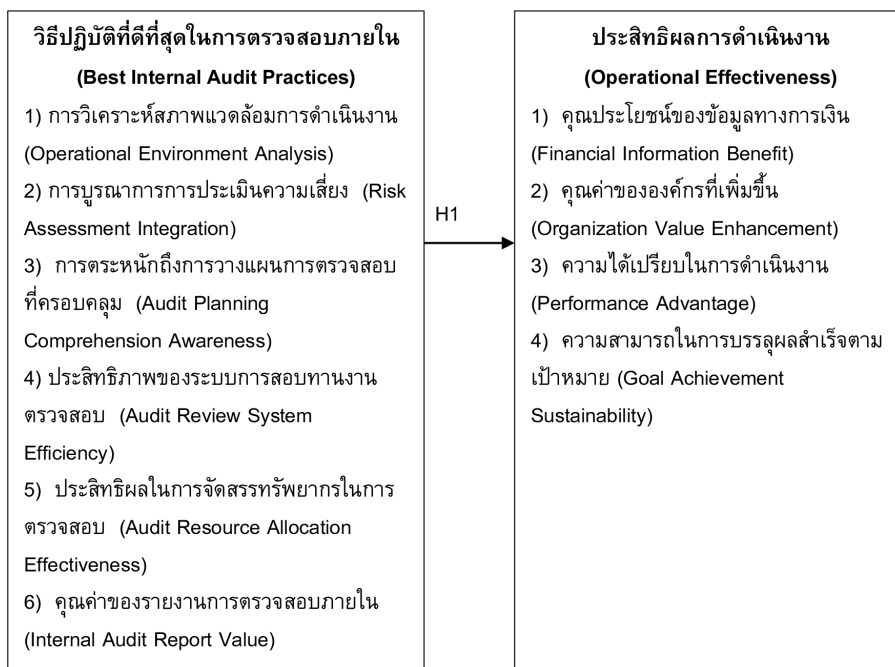
สมมุติฐานในการวิจัย

วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในมีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

จากวัตถุประสงค์ข้างต้นสามารถสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ดังนี้

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย จำนวน 156 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2558 : เว็บไซต์)

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งได้สร้างตามความมุ่งหมาย

และกรอบแนวคิดการวิจัยที่กำหนดขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้บริหารหน่วยงานตรวจสอบภายในของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานตรวจสอบภายใน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และตำแหน่งงานในปัจจุบัน

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย เขตพื้นที่ตั้งของสถาบัน ประเภทของสถาบันอุดมศึกษา จำนวนผู้ตรวจสอบภายใน ระยะเวลาในการดำเนิน

งานของหน่วยงานตรวจสอบภายใน และรางวัลเกี่ยวกับความสำเร็จ/ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานด้านการตรวจสอบภายในที่เคยได้รับ

ตอนที่ 3 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 24 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาวิธีปฏิบัติในการตรวจสอบภายในที่ดีที่สุดของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย จำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน จำนวน 5 ข้อ ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง จำนวน 4 ข้อ ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม จำนวน 4 ข้อ ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ จำนวน 3 ข้อ ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ จำนวน 4 ข้อ และด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 17 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาประสิทธิผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย จำนวน 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านคุณประโยชน์ของข้อมูลทางการเงิน จำนวน 4 ข้อ ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น จำนวน 4 ข้อ ด้านความได้เปรียบในการดำเนินงาน จำนวน 4 ข้อ และด้านความสามารถในการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย จำนวน 5 ข้อ

3. ค่าความเชื่อมั่นและเที่ยงตรง

ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนของเนื้อหาให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนและวิธีการ คือ ดำเนินการจัดทำแบบสอบถาม ตามจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างพร้อมตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และความสมบูรณ์ของเอกสาร ยื่นขอหนังสือราชการจากคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เพื่อนำแบบนำหนังสือพร้อมกับแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย เพื่อขอความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ดำเนินการส่งจดหมายทางไปรษณีย์ตามชื่อ ที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 156 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ – 30 เมษายน 2559 ได้รับแบบสอบถามตอบกลับจำนวนทั้งสิ้น 85 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 54.59 ของกลุ่มตัวอย่าง รวมระยะในการเก็บข้อมูล 71 วัน แล้วนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน และประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ (Multiple Correlation Analysis) การวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และการสร้างสมการพยากรณ์ตามที่ได้ตั้งสมมุติฐาน ดังนี้

H1 : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อประสิทธิผลการดำเนินงาน

H2 : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อประสิทธิผลการ

ดำเนินงาน

H3 : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อประสิทธิผลการดำเนินงาน

H4 : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อประสิทธิผลการดำเนินงาน

H5 : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อประสิทธิผลการดำเนินงาน

H6 : วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบ

ภายใน ด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อประสิทธิผลการดำเนินงาน

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย สรุปผลการวิจัยดังนี้

ตาราง 1 การทดสอบความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์การถดถอยของวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงานโดยรวมของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน	ประสิทธิผลการดำเนินงานโดย			
	รวม			
	สัมประสิทธิ์การถดถอย	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	t	p-value
ค่าคงที่ (<i>a</i>)	1.158	0.494	2.343	0.002*
ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน	0.297	0.165	1.798	0.076
ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง	-0.035	0.150	-0.234	0.816
ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม	0.176	0.138	1.271	0.208
ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ	0.269	0.124	2.174	0.033*
ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ	-0.179	0.126	-1.426	0.158
ด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน	0.129	0.153	0.847	0.400

F = 6.685 p = 0.000 Adj R² = 0.289

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 1 พบว่า วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และ

ผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 2 การทดสอบความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์การถดถอยของวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณประโยชน์ของข้อมูลทางการเงิน ของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน	ประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณประโยชน์ของข้อมูล ทางการเงิน		t	p-value
	สัมประสิทธิ์ การถดถอย	ความคลาด เคลื่อน มาตรฐาน		
ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน	0.795	0.195	4.064	0.000*
ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง	-0.283	0.178	-1.588	0.116
ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม	0.282	0.164	1.721	0.089
ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ	-0.030	0.147	-0.204	0.839
ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ	-0.061	0.149	-0.407	0.685
ด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน	0.066	0.181	0.366	0.715
F = 7.086 p = 0.000 Adj R ² = 0.303				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 2 พบว่า วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณประโยชน์ของข้อมูลทางการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 3 การทดสอบความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์การถดถอยของวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้นของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน	ประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น		t	p-value
	สัมประสิทธิ์ การถดถอย	ความคลาดเคลื่อน มาตรฐาน		
ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน	0.542	0.159	3.406	0.001*
ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง	-0.175	0.145	-1.207	0.231
ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม	0.057	0.133	0.428	0.670
ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ	0.264	0.119	2.211	0.030*
ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ	-0.160	0.121	-1.323	0.190
ด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน	0.158	0.147	1.072	0.287
F = 8.104 p = 0.000 Adj R ² = 0.337				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 3 พบว่า วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน และด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์

และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 4 การทดสอบความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์การถดถอยของวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านความได้เปรียบในการดำเนินงาน ของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน	ประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านความได้เปรียบ ในการดำเนินงาน		t	p-value
	สัมประสิทธิ์ การถดถอย	ความคลาด เคลื่อน มาตรฐาน		
ค่าคงที่ (a)	1.800	0.803	2.241	0.028*
ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน	-0.122	0.268	-0.454	0.651
ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง	0.123	0.244	0.503	0.617
ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม	0.161	0.225	0.715	0.476
ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ	0.494	0.201	2.455	0.016*
ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ	-0.253	0.204	-1.238	0.219
ด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน (IAR)	0.069	0.248	0.277	0.783

F = 2.339 p = 0.000 Adj R² = 0.087

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4 พบว่า วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบ

เชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านความได้เปรียบในการดำเนินงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 5 การทดสอบความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์การถดถอยของวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านความสามารถในการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน	ประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านความสามารถในการบรรลุ ผลสำเร็จตามเป้าหมาย		t	p-value
	สัมประสิทธิ์ การถดถอย	ความคลาด		
		เคลื่อน มาตรฐาน		
ค่าคงที่ (<i>a</i>)	1.002	0.598	1.675	0.098
ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน	-0.028	0.200	-0.143	0.887
ด้านการบูรณาการการประเมินความเสี่ยง	0.195	0.182	1.069	0.288
ด้านการตระหนักถึงการวางแผนการตรวจสอบที่ครอบคลุม	0.203	0.167	1.214	0.228
ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ	0.349	0.150	2.330	0.022*
ด้านประสิทธิผลในการจัดสรรทรัพยากรในการตรวจสอบ	-0.243	0.152	-1.598	0.114
ด้านคุณค่าของรายงานการตรวจสอบภายใน	0.224	0.185	1.214	0.228

F = 5.888 p = 0.000 Adj R² = 0.259

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 5 พบว่า วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานด้านความสามารถในการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในและประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงาน ด้านคุณประโยชน์ของข้อมูลทางการเงิน ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น

เนื่องจาก การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน โดยรวมถึงการวิเคราะห์โครงสร้าง นโยบายองค์กร การกำหนดขอบเขตงาน การมอบหมายผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติงานอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร หรือแม้แต่การจัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน แต่ละกิจกรรมหรือส่วนงานต่างๆ ว่ามีครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งถือเป็นกระบวนการสร้างวิธีการปฏิบัติงานตรวจสอบภายใน โดยการนำสภาพแวดล้อมของการดำเนินงานมาสู่การจัดทำแผนการตรวจสอบภายในทั้งระยะสั้นและระยะยาวต่อไป เพื่อส่งผลให้การดำเนินงานหน่วยตรวจสอบภายในมีประสิทธิผลและสามารถสรุปรายงานการตรวจสอบภายในต่อผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาได้อย่างถูกต้อง เชื่อถือได้ และตรงตามวัตถุประสงค์ขององค์กรต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โสภิตา สัมปัตติกร (2556 : บทคัดย่อ) พบว่า ประโยชน์ข้อมูลทางธุรกิจ และความสำเร็จเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนสำหรับบุคคลของการปฏิบัติงานตรวจสอบภายใน

ที่ดีที่สุด เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลที่จะได้รับการปฏิบัติงานตรวจสอบภายในที่ดีที่สุด เพิ่มประสิทธิภาพขององค์กรในการดำเนินธุรกิจ

2. วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านประสิทธิภาพของระบบการสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานโดยรวม ด้านคุณค่าขององค์กรที่เพิ่มขึ้น ด้านความได้เปรียบในการดำเนินงาน และด้านความสามารถในการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย เนื่องจาก การสอบทานงานตรวจสอบภายใน เป็นการได้ปฏิบัติตามตรวจสอบและบันทึกผลการปฏิบัติงานตามแนวทางหรือคู่มือการปฏิบัติงานที่กำหนดไว้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ทำให้ได้มาซึ่งหลักฐานในการตรวจสอบที่มีความถูกต้องและครบถ้วน การสอบทานงานและการประเมินผลการปฏิบัติงานตรวจสอบภายในของผู้ปฏิบัติงานตรวจสอบอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอทั้งจากคณะกรรมการตรวจสอบภายในและภายนอก และการทบทวนและประเมินความครบถ้วน เพียงพอ และถูกต้องของหลักฐานการตรวจสอบภายในที่จัดทำขึ้น เพื่อให้แน่ใจว่าการตรวจสอบได้ครอบคลุมในทุกกิจกรรมขององค์กร ซึ่งส่งผลต่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ สร้างคุณค่าให้กับองค์กร และสร้างความได้เปรียบในการดำเนินงานของหน่วยตรวจสอบภายใน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย (2554 : 4) กล่าวว่า กิจกรรมการทบทวน สอบทาน ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ให้เกิดความเชื่อมั่นในความถูกต้อง เหมาะสม มีขั้นตอนและเป็นระบบ และให้คำปรึกษาในกรณีที่เกิดปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับองค์กร เพื่อให้องค์กรบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผลของการกำกับดูแลกิจการ การบริหารความเสี่ยง และการควบคุมภายในอย่างเป็นระบบ

สรุปผลการวิจัย

โดยสรุป วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายใน ด้านการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการดำเนินงาน และด้านประสิทธิภาพของระบบสอบทานงานตรวจสอบ มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยตรวจสอบภายในสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ดังนั้น ผู้บริหารหน่วยตรวจสอบภายใน ควรกำหนดให้นักตรวจสอบภายในทุกคนร่วมกันวิเคราะห์สภาพแวดล้อมในการดำเนินงานทั้งภายในและภายนอกสถาบันอุดมศึกษา ควรสร้างระบบการสอบทานงานตรวจสอบภายในให้เกิดประสิทธิภาพ โดยการกำหนดขั้นตอนงานสอบทานเอกสารหรือข้อเท็จจริงเพื่อนำมาสู่การสรุปผลการรายงานผลการดำเนินงานตรวจสอบภายใน และควรให้ความสำคัญต่อการนำประสบการณ์ด้านการตรวจสอบภายในด้วยวิธีปฏิบัติงานอย่างอดีตจนถึงปัจจุบัน นำมาสู่การวิเคราะห์หาวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อนำมาสู่การวางแผนการปฏิบัติงานของนักตรวจสอบภายใน โดยสร้างนวัตกรรมหรือกระบวนการปฏิบัติงานใหม่ๆ ที่สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของงานตรวจสอบภายในและวัตถุประสงค์ขององค์กร และเพื่อสร้างความได้เปรียบในการดำเนินงานตรวจสอบภายในต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารหน่วยตรวจสอบภายใน ควรกำหนดให้นักตรวจสอบภายในทุกคนร่วมกันวิเคราะห์สภาพแวดล้อมในการดำเนินงานทั้งภายในและภายนอกสถาบันอุดมศึกษา เพื่อนำมาสู่การจัดทำแผนงานตรวจสอบภายในเพื่อให้เกิดประสิทธิผลต่อการดำเนินงาน

1.2 ผู้บริหารหน่วยตรวจสอบภายใน ควรสร้างระบบการสอบทานงานตรวจสอบภายใน

ให้เกิดประสิทธิภาพ โดยการกำหนดขั้นตอนงาน สอบทานเอกสารหรือข้อเท็จจริงเพื่อนำมาสู่การสรุปผลการรายงานผลการดำเนินงานตรวจสอบภายใน เพื่อเสนอผู้บริหารองค์กรให้เกิดประสิทธิผลในการดำเนินงานต่อไป

1.3 ผู้บริหารหน่วยตรวจสอบภายใน ควรให้ความสำคัญต่อการนำประสบการณ์ด้านการตรวจสอบภายในด้วยวิธีปฏิบัติงานอย่างอดีตจนถึงปัจจุบัน นำมาสู่การวิเคราะห์หาวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อนำมาสู่การวางแผนการปฏิบัติงานของนักตรวจสอบภายใน โดยสร้างนวัตกรรมหรือกระบวนการปฏิบัติงานใหม่ ๆ ที่สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของงานตรวจสอบภายในและวัตถุประสงค์ขององค์กรและเพื่อสร้างรายได้เปรียบในการดำเนินงานตรวจสอบภายในได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการตรวจสอบภายในกับประสิทธิผลการดำเนินงานกับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น บริษัทจดทะเบียนในประเทศไทย หน่วยงานราชการในประเทศไทย เป็นต้น เพื่อเป็นข้อมูลจากการวิจัยมาเปรียบเทียบกับว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้การปฏิบัติงานตรวจสอบภายในดีที่สุด เช่น กำกับดูแลกิจการของผู้บริหารองค์กร ความรู้ความสามารถของนักตรวจสอบภายใน และสภาพแวดล้อมในการดำเนินงานขององค์กร เป็นต้น เพื่อได้ปัจจัยที่ส่งผลให้การปฏิบัติงานตรวจสอบภายในประสบความสำเร็จได้

2.3 ควรศึกษาตัวแปรอิสระอื่น ที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการดำเนินงานของหน่วยตรวจสอบภายในของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย เช่น คุณลักษณะของคณะกรรมการตรวจสอบภายใน การกำกับดูแลกิจการที่ดี เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณา และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากบุคคลทั้งหลาย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ให้ความอนุเคราะห์ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เชเมิกา แสนโสม รองคณบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม นางสาวอุทัยรัตน์ แก้วกู่ ผู้อำนวยการสำนักตรวจสอบภายใน มหาวิทยาลัย มหาสารคาม และนางสาววิมลรัตน์ วรรณันท์ นักวิชาการตรวจเงินแผ่นดินชำนาญการ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน จังหวัดอุดรธานี ที่ได้ให้คำแนะนำและได้ให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารหน่วยตรวจสอบภายในของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์และสละเวลาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ได้สนับสนุนทุนอุดหนุนการวิจัยจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 ทำให้การดำเนินงานวิจัยประสบความสำเร็จในการครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์. (2551). *ประกาศคณะกรรมการกำกับตลาดทุน เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่*. กรุงเทพฯ : 15 ธันวาคม 2551.
- จันทนา สาขากร นิพันธ์ เห็นโชคชัยชนะ และศิลาพร ศรีจั่นเพชร. (2554). *การตรวจสอบภายในและการควบคุมภายใน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนาภิบุญย์ อัดตฤทธิ. (2548). *ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะคณะกรรมการตรวจสอบกับประสิทธิภาพการดำเนินงานของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ บช.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิมลพรรณ ภูมิ่ง. (2556). *ผลกระทบของการปฏิบัติงานของคณะกรรมการตรวจสอบที่ดีที่มีต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ บช.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย. (2558). *ใบประกาศวิชาชีพตรวจสอบภายใน CIA*. ค้นเมื่อ 14 มกราคม 2559. จาก <http://www.theiiat.or.th/train/cerdesc.php?n=90119104600&cat=>
- สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย. (2554). *มาตรฐานสากลการปฏิบัติงานวิชาชีพการตรวจสอบภายใน*. กรุงเทพฯ : สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2559). *ประวัติความเป็นมาของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย*. ค้นเมื่อ 4 มกราคม 2559. จาก <http://www.mua.go.th>.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2558). *สถาบันอุดมศึกษาในสังกัด สกอ*. ค้นเมื่อ 17 สิงหาคม 2558. จาก http://www.mua.go.th/know_ohc/university_mua.xls.
- โสภิตา สัมปัตติกร. (2556). *วิธีปฏิบัติในการตรวจสอบภายในที่ดีที่สุดและความสามารถในการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายอย่างยั่งยืน การตรวจสอบเชิงประจักษ์จากบริษัทจดทะเบียนในประเทศไทย*. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรอุมา บุตรแสง. (2556). *ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารกิจกรรมงานตรวจสอบภายในกับประสิทธิภาพการดำเนินงานของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ บช.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด

Processes of 11th Grade Students' Mathematical Concept Formation of Exponents in Classroom using Open Approach

นลินทิพย์ วงษาพั๊ด¹, เกียรติ แสงอรุณ², สมควร สีชมภู³

Nalintip Vongsapat¹, Kiat Sangaroon², Somkuan Srichompoo³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 6 คน โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์โพโทคอลการแก้ปัญหาของนักเรียน โพโทคอลการสัมภาษณ์นักเรียนและผลงานนักเรียน โดยอาศัยกรอบแนวคิดของ Mangal มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดพบกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1) การรับรู้ นักเรียนรับรู้ปัญหาผ่านการอ่านสถานการณ์ปัญหาพร้อมกับสื่อหรือการคำนวณเชิงสัญลักษณ์และวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหาอย่างคร่าวๆ ทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์คุณสมบัติร่วมของเลขยกกำลัง 2) การทำให้เป็นนามธรรม นักเรียนสังเคราะห์คุณสมบัติร่วมระหว่างเลขยกกำลัง และ 3) การทำให้เป็นกฎเกณฑ์ทั่วไป นักเรียนสรุปหรือสร้างนิยาม หลักการ กฎเกณฑ์ทางคณิตศาสตร์ซึ่งแสดงแทนคุณสมบัติร่วมระหว่างเลขยกกำลังทำให้เกิดเป็นความคิดรวบยอด

คำสำคัญ : ความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์, วิธีการแบบเปิด

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เบอร์โทรศัพท์ 095 - 5061181 (Nalintipkku@gmail.com)

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจารย์ที่ปรึกษา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (skiat@kku.ac.th)

³ อาจารย์ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (srichompoo_crme@kku.ac.th)

¹ Master of Education in Science and Technology, Faculty of Education, Khon Kaen University.

² Asst. Prof Department of Mathematics, Faculty of Science, Khon Kaen University.

³ Teacher, Center for Research in Mathematics Education, Faculty of Education, Khon Kaen University.

Abstract

The purpose of this research was to study the processes of 11th grade students' mathematical concept formation of exponents while in the classroom and using an open approach. The target group consisted of six 11th grade students studying during the second semester of the 2014 school year at Phadungnaree School in Maha Sarakham province. Mangal's framework was used for data analysis based on the protocol of students' activities in the classroom using the Open Approach.

The results found all 3 phases of students' mathematical concept formation of exponents as follows: 1) Perception - students recognize the problem through reading situations and operate with instruction media or symbolic computation; they analyze the problem and receive information to be used in their analysis of the common properties of an exponent. 2) Abstraction - students synthesize a common property of exponents and 3) Generalization - students could generalize or form some mathematical definition, mathematical principles or mathematical rules about the common properties of exponents.

Keywords : Mathematical concept, Open Approach

บทนำ

ความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการเรียนรู้คณิตศาสตร์และการนำความรู้ทางคณิตศาสตร์ไปใช้ในการแก้ปัญหา นักเรียนที่มีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ดีมักจะสามารถเรียนรู้และแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้พร้อมทั้งมีพื้นฐานที่จะเชื่อมโยงและคิดเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ในระดับสูงได้ดีด้วย อาจกล่าวได้ว่าความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียน (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2555) จะเห็นว่านักเรียนที่มีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ดีมักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์อย่างถ่องแท้สามารถอธิบายความรู้เหล่านั้นได้อย่างชัดเจนและสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปแก้ปัญหาได้อย่างสมเหตุสมผล (อัมพร ม้าคะนอง, 2552) เนื่องจากปัญหาทางคณิตศาสตร์มีลักษณะเป็นนามธรรม กฎเกณฑ์ ครุจึงไม่สามารถสื่อสารความคิดรวบยอด

ทางคณิตศาสตร์ให้กับนักเรียนโดยการให้ความหมายหรือนำเสนอบทนิยามแต่สามารถจัดเตรียมสถานการณ์หรือตัวอย่างที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน (Skemp, 1987) นักเรียนจะต้องพึ่งพาตนเองในการสร้างความคิดรวบยอดเพราะการที่นักเรียนพยายามจดจำความคิดรวบยอดเชิงนิยามนั้นเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากในการเรียนรู้คณิตศาสตร์ (Tall, 2001)

การจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ส่วนใหญ่ในประเทศไทยมุ่งเน้นการสอนเนื้อหา ทักษะการคำนวณโดยการบอกวิธีทำ ให้ตัวอย่างและมุ่งให้นักเรียนทำตามตัวอย่างโดยไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2555) โดยเฉพาะชั้นเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่เน้นการท่องจำ กฎ สูตร ทฤษฎี เพื่อการสอบวัดผลสัมฤทธิ์และการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่าเน้นกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน, 2550) จากสภาพการณ์ของชั้นเรียนไทย

โดยส่วนใหญ่การจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ จะเน้นการสอนความรู้และทักษะในการคิดคำนวณเป็นหลักซึ่งจุดเน้นดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูส่วนมากยังคงใช้รูปแบบการสอนแบบเดิมๆ บทบาทของครูจึงเป็นเพียงผู้บรรยาย ผู้บอก ผู้สาธิตเนื้อหาทางคณิตศาสตร์อันก่อให้เกิดการเรียนรู้ของนักเรียนที่มองเฉพาะผลลัพธ์ไม่ได้เน้นกระบวนการให้นักเรียนได้แสวงหาความรู้ด้วยตนเองซึ่งเป็นการมองข้ามกระบวนการเรียนรู้และทัศนคติของนักเรียนที่จะนำนักเรียนไปสู่การเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ (Inprasitha, 2006) การสอนคณิตศาสตร์ที่เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นกฎ สูตร และหลักการทางคณิตศาสตร์การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจำนวนมากเพื่อให้จำเนื้อหาเหล่านั้นให้ได้เป็นเพียงการสอนคณิตศาสตร์ที่เทียบได้กับการบอกคณิตศาสตร์เท่านั้น (ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์, 2546)

การสอนคณิตศาสตร์เพื่อที่จะนำพาสาระทางคณิตศาสตร์ไปสู่ความเข้าใจ การคิดและการแก้ปัญหาของนักเรียนเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ การสอนจะต้องมีวิธีการสอนที่ถูกต้องและวิธีการสอนที่ถูกต้องจะทำให้คุณภาพการสอนคณิตศาสตร์ประสบความสำเร็จ (กนก วงษ์ตระหง่าน, 2552) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ ในรายวิชาคณิตศาสตร์ผู้สอนจำเป็นต้องอาศัยนวัตกรรมใหม่ๆมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การใช้สถานการณ์ปัญหาปลายเปิด (Open - ended Problems) ซึ่งจะสามารถดึงกระบวนการทางคณิตศาสตร์ออกมาจากนักเรียนได้มากและสามารถนำนักเรียนไปสู่การค้นพบ กฎ สูตรและหลักการทางคณิตศาสตร์ด้วยตัวของนักเรียนเอง (ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์, 2546)

วิธีการแบบเปิด (Open Approach) เป็นวิธีการสอนที่ครูนำเสนอสถานการณ์ปัญหาปลายเปิดให้กับนักเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ไม่ได้มีเพียงคำตอบเดียวหรือวิธีการแก้ปัญหาเพียงวิธีเดียวและครู

อาศัยวิธีการที่หลากหลายในการแก้ปัญหาเพื่อเตรียมประสบการณ์ในการค้นพบสิ่งใหม่โดยการรวบรวมความรู้ ทักษะ กระบวนการและวิธีการทางคณิตศาสตร์ที่ได้จากประสบการณ์เดิมของนักเรียน (Becker & Shimada, 1997) การสอนด้วยวิธีการแบบเปิดมีจุดเด่นคือ การที่นักเรียนเข้าร่วมในบทเรียนอย่างกระตือรือร้นและเสนอแนวคิดของตัวเองมากขึ้น นักเรียนมีโอกาสในการใช้ความรู้ทางคณิตศาสตร์และทักษะที่ครอบคลุมมากขึ้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำสามารถแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ที่มีความหมายด้วยตนเอง (Sawada, 1997) จะเห็นว่า ลักษณะของชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด เพิ่มโอกาสให้นักเรียนแสดงแนวคิดที่หลากหลายในการแก้ปัญหา มีการอภิปรายเกี่ยวกับแนวคิดของตนเองและพัฒนาแนวคิดผ่านการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนสอดคล้องกับแนวคิดของ Takahashi (2006) กล่าวว่า นักเรียนจะสามารถเรียนรู้แนวคิดอื่นๆได้จากแนวคิดของเพื่อนร่วมชั้นเรียนและแนวคิดของ Derry (1996 อ้างถึงใน มงคล ประเสริฐสังข์, 2551) กล่าวว่า การที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนจะมีผลทำให้นักเรียนสามารถสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่ละนิดจนกระทั่งเกิดเป็นโครงสร้างที่แข็งแรง

แนวคิดเรื่องเลขยกกำลังเป็นแนวคิดทางคณิตศาสตร์ที่สำคัญมีบทบาทอย่างมากในการเรียนคณิตศาสตร์ขั้นสูงแต่ยังเป็นปัญหาและเกิดความยุ่งยากสำหรับนักเรียน (Weber, 2002) ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์โดยใช้คำถามปลายเปิดเพื่อต้องการทราบเนื้อหาใดที่นักเรียนมีความบกพร่องมากที่สุดพบว่า เลขยกกำลัง เป็นเรื่องหนึ่งที่นักเรียนมีข้อบกพร่องอยู่มาก (ขวัญใจ สายสุวรรณ, 2554) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กำจร มุณีแก้ว (2552) ทำการศึกษาความรู้พื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง พบว่า นิสิตมีข้อบกพร่องในเรื่องสมบัติต่างๆของเลขยกกำลัง ความหมายของเลขยกกำลัง การใช้เลขยกกำลังแสดงจำนวน และการดำเนินการของเลขยก

กำลัง เนื่องจากนักเรียนบางส่วนเรียนรู้เกี่ยวกับเลขยกกำลังโดยการจดจำกฎ สูตร วิธีคำนวณซึ่งนักเรียนไม่ได้มีความเข้าใจอย่างแท้จริงเกี่ยวกับการดำเนินการของเลขยกกำลัง (Wagner & Parker, 1993) จากประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด ซึ่งชั้นเรียนนี้นักเรียนไม่มีประสบการณ์ในชั้นเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดมาก่อน ประโยชน์ของการวิจัยจะช่วยให้ครูได้เข้าใจกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนในระดับสูงต่อไป และเป็นแนวทางที่สามารถพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเรื่อง เลขยกกำลัง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบเปิด

ขอบเขตของการวิจัย

บริบทชั้นเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ชั้นเรียนคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดตามแนวคิดของ Inprasitha (2010) ซึ่งชั้นเรียนนี้นักเรียนไม่มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดมาก่อน ผู้วิจัยนำวิธีการแบบเปิดมาใช้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 6 คน (3 คู่) ขอบเขตเนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือเรื่อง เลขยกกำลังระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เนื้อหายึดตามหนังสือ

เรียนคณิตศาสตร์เพิ่มเติมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 เล่ม 3 (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี [สสวท.], 2555)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เลขยกกำลัง จำนวน 6 แผน 6 ชั่วโมง

1.2 เครื่องบันทึกวีดิทัศน์

ใช้บันทึกภาพและเสียงของนักเรียนตลอดทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนและผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกวีดิทัศน์ในรูปของภาพและเสียงมาถอดคำพูดเป็นข้อความในรูป โพรโทคอลเพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

1.3 เครื่องบันทึกภาพนิ่ง

ใช้บันทึกภาพขณะที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่างๆ ระหว่างการเรียนการสอนและบันทึกภาพผลงานของนักเรียน

1.4 เครื่องบันทึกเสียง

ใช้บันทึกเสียงของนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนการสอนและการสัมภาษณ์หลังการจัดการเรียนสอน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาจัดทำโพรโทคอลเพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล

1.5 แบบบันทึกการสัมภาษณ์เชิงลึก

ใช้บันทึกการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการจัดการเรียนการสอนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจและค้นหาหลักฐานที่แสดงถึงกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่อง เลขยกกำลัง

2. ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์

2.1 ผลงานเขียนของนักเรียน ซึ่งบันทึกวิธีการ แนวคิดต่างๆ จากการแก้ปัญหาปลายเปิด กระดาษทดของนักเรียนเพื่อใช้เป็นเหตุผลสนับสนุนแนวคิดในการแก้ปัญหา

2.2 โพรโทคอลการแก้ปัญหาของนักเรียน เป็นข้อมูลที่ได้จากเครื่องบันทึกวีดิทัศน์ซึ่ง

บันทึกพฤติกรรมของนักเรียนตลอดการจัดการเรียนการสอนและนำข้อมูลมาถอดคำพูดเป็นข้อความ เรียกว่า โพรโทคอล เพื่อให้เห็นรายละเอียดในขณะที่นักเรียนแก้ปัญหา อภิปรายผล และสรุปเชื่อมโยงแนวคิดทางคณิตศาสตร์

2.3 โพรโทคอลการสัมภาษณ์เชิงลึกนักเรียน เป็นข้อมูลที่ได้จากการถอดคำพูดจากเทปเสียงและแบบบันทึกการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ จัดทำเป็นโพรโทคอลเพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์ข้อมูลจากโพรโทคอลการแก้ปัญหา และผลงานของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์โพรโทคอลและนำเสนอข้อมูลแบบการบรรยายเชิงวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การดำเนินงานก่อนเก็บข้อมูล

1.1 ผู้วิจัยศึกษาบริบทของโรงเรียนพื้นที่วิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของครู พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน สอบถามปัญหาต่างๆ ที่พบในการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากครูผู้สอนรายวิชาคณิตศาสตร์

1.2 ผู้วิจัยปฏิบัติการสอนในรายวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติมระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำวิธีการแบบเปิดมาใช้จัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เน้นการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายภายในกลุ่มย่อย และทั้งชั้นเรียน

1.3 การคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมืองจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 6 คน แบ่งเป็น 3 คู่คัดเลือก

จากการสังเกตชั้นเรียนโดยพิจารณาเลือกนักเรียนที่สามารถทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นร่วมกันในการแก้ปัญหาหลายเปิด สามารถเขียนอธิบายแนวคิดของตนเองในการแก้ปัญหา มีความกล้าที่จะอภิปรายแนวคิดต่อชั้นเรียน

1.4 ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง เลขยกกำลัง ร่วมกับผู้ช่วยวิจัยจำนวน 3 คน ดำเนินการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการแบบเปิดและศึกษาขอบเขตของเนื้อหาเรื่อง เลขยกกำลัง ซึ่งยึดตามหนังสือเรียนคณิตศาสตร์เพิ่มเติมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 เล่ม 3 สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) เพื่อออกแบบกิจกรรมและสร้างปัญหาหลายเปิดตามแนวคิดชนิดปัญหาหลายเปิดของ Becker & Shimada (1997) เพื่อให้เป็นปัญหาที่มีกระบวนการเปิดมีแนวคิดในการแก้ปัญหาที่หลากหลายวิธี ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยคาดการณ์แนวคิดของนักเรียนที่จะตอบสนองต่อคำสั่งในสถานการณ์ปัญหาและเตรียมคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้อธิบายถึงความเข้าใจทางคณิตศาสตร์ของตนเอง จัดเตรียมสื่อเพื่อส่งเสริมความเข้าใจของนักเรียน โดยในการวิจัยครั้งนี้แผนการจัดการเรียนรู้ได้รับการดูแลให้คำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดโดยอาศัยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง เลขยกกำลัง จำนวน 6 แผน 6 ชั่วโมง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม ระหว่างการเรียนการสอน นักเรียนแก้ปัญหาด้วยตนเอง ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของการเรียนรู้ของนักเรียน บันทึกแนวคิดหรือวิธีการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนโดยไม่แทรกแซงและผู้ช่วยวิจัยบันทึกวีดิทัศน์พฤติกรรมการเรียนรู้ของ

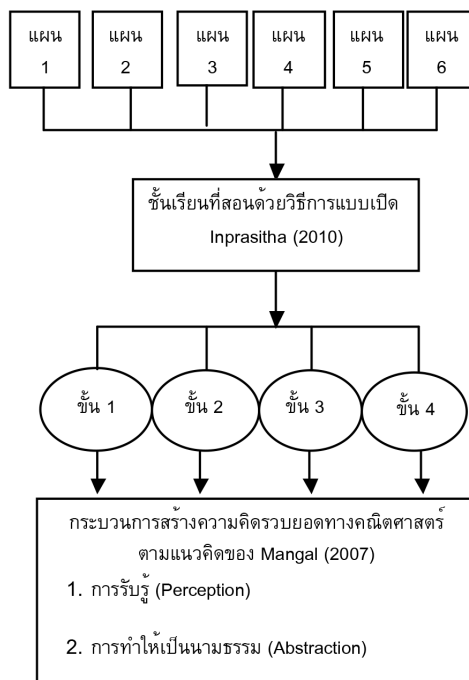
นักเรียนกลุ่มเป้าหมายตลอดการจัดการเรียนการสอน

2.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกนักเรียนกลุ่มเป้าหมายหลังจากกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อค้นหาหลักฐานเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์เรื่อง เลขยกกำลังและความเข้าใจทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาของเพื่อนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยการใช้คำถาม “อะไร” “ทำไม” “อย่างไร” ให้นักเรียนอธิบายแนวคิดความเข้าใจทางคณิตศาสตร์ของตนเองในผลงานที่ได้มาจากการทำกิจกรรมซึ่งอยู่ในรูปแบบของข้อความ รูปภาพ และสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์

2.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักเรียนและข้อมูลจากเครื่องบันทึกวีดิทัศน์มาถอดคำพูดและพฤติกรรมจัดทำเป็นโพรโทคอลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้ นำข้อมูลที่ได้จากโพรโทคอลการแก้ปัญหาของนักเรียน โพรโทคอลการสัมภาษณ์เชิงลึกนักเรียน และ ผลงานของนักเรียนในแผนการเรียนรู้อันจำนวน 6 แผนมาวิเคราะห์กระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนเรื่อง เลขยกกำลังที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของวิธีการแบบเปิด ตามกรอบแนวคิดของ Mangal (2007) แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบการบรรยายเชิงวิเคราะห์โดยมีโครงสร้างการวิเคราะห์ข้อมูลดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงแผนภาพการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยอาศัยการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดเรื่อง เลขยกกำลัง จำนวน 6 แผน 6 ชั่วโมงเพื่อศึกษากระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามกรอบแนวคิดของ Mangal (2007) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 กิจกรรมพับกระดาษ เป้าหมายของบทเรียนคือ นักเรียนสามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่พับกับจำนวนช่องที่เกิดขึ้นได้และมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็มบวก

ขั้นที่ 1 การนำเสนอปัญหาปลายเปิด

ปัญหาที่ 1 “พับครึ่งกระดาษ 5 ครั้ง จะมีจำนวนช่องที่เกิดจากการพับในแต่ละครั้งจำนวนเท่าใด”

คำสั่ง 1. ให้นักเรียนพับครึ่งกระดาษ 5 ครั้ง พร้อมทั้งบันทึกจำนวนช่องที่เกิดจากการพับในแต่ละครั้ง

2. ให้นักเรียนพิจารณาหาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่พับและจำนวนช่องที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 2 การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน

1. การรับรู้ นักเรียนอ่านสถานการณ์ปัญหา ดำเนินการพับกระดาษ บันทึกข้อมูลจำนวนครั้งที่พับและจำนวนช่องที่เกิดจากการพับในแต่ละครั้ง ดังโปรแกรมต่อไปนี้

เตย ครั้งที่ 1 ได้เท่าไร

ฟาง มันแบ่งครึ่งได้ 2 ช่อง (ใช้มือชี้แสดงว่ากระดาษ A4 ถูกแบ่งเป็น 2 ช่อง)

เตย (พับครึ่งกระดาษ) เออใช่ มันแบ่งครึ่งเป็น 2 ช่อง

ฟาง พับครั้งที่ 2 (พับครึ่งจากกระดาษที่พับครึ่งแล้ว 1 ครั้ง)

เตย ได้เท่าไร เตียวเขาเป็นคนเขียน

ฟาง (คลี่กระดาษชี้เพื่อนับช่อง) มันแบ่งเป็น 4 ช่อง

2. การทำให้เป็นนามธรรม นักเรียนสังเคราะห์ลักษณะร่วมของจำนวนช่องที่เกิดจากการพับครึ่งกระดาษ ดังโปรแกรมต่อไปนี้

ฟาง มันจะเป็นอย่างไรเปล้าจาก 4 ไป 8 เพราะ พับครึ่งมันจะถูกแบ่ง ช่องมันก็จะถูกแบ่งไปเรื่อยๆ ถ้าเราพับครึ่งไปเรื่อยๆ

เตย ยังไง

ฟาง นี่ไง (ชี้ให้ดูรอยพับ)

เตย จาก 4 ช่องพับครึ่งอีก ช่องเดิมมันก็ถูกแบ่งก็เป็น 8 ช่องใหม่

เตย ลองพับอีกๆ ต่อไปครั้งที่ 4

ฟาง (พับครึ่งครั้งที่ 4)

เตย ได้ 16 ช่องรีเปล้าจาก 8 เป็น 16

ฟาง น่าจะ (คลี่กระดาษ ชี้เพื่อนับจำนวนช่อง) ได้ 16

ตัวอย่างโปรแกรมจากการสัมภาษณ์นักเรียน

ครู ดูจากผลงานของเราในการพับกระดาษพวกเราสังเกตเห็นอะไรบ้าง ถ้าพับครึ่ง

ฟาง จะมีย่อยแบ่ง A4 ออกเป็น 2 ช่อง

ครู เราพูดว่าถ้าพับครึ่งจะมีรอยพับ ถ้าพับครึ่งอีก ซึ่งมันก็คือพับครึ่งครั้งที่ 2 พวกเราเห็นอะไร

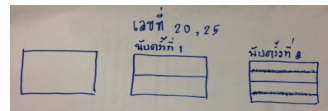
ฟาง เห็นว่ามี 4 ช่อง

ครู แล้วเห็นอะไรอีก

เตย เห็นว่า มันแบ่งครึ่ง

ครู อะไรมาแบ่งครึ่ง

ฟาง มันก็จะเป็นแบบนี้(วาดรูป) ถ้าพับครั้งที่ 2 พับครึ่งจะมีรอย 2 รอยแบ่ง ช่องอันเดิม

ครู อ้อ ถ้าพับครั้งที่ 3 มันจะเป็นยังไง

เตย มันก็จะแบ่งไปเรื่อยๆ พอพับครึ่ง

ก็จะเกิดรอยพับอย่างอันนี้จาก

4 ช่อง มันก็ถูกแบ่งก็เป็น 8

จากโปรแกรมการสัมภาษณ์ข้างต้นแสดง

ให้เห็นว่านักเรียนได้ตระหนักถึงลักษณะร่วมของรอยพับและจำนวนช่องที่เกิดจากการพับกระดาษ

3. การทำให้เป็นกฎเกณฑ์ทั่วไป นักเรียนรวบรวมลักษณะร่วมของจำนวนช่องที่เกิดจากการพับครึ่งกระดาษแต่ละครั้งและสรุปความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่พับและจำนวนช่องที่เกิดขึ้น ดังโปรแกรมต่อไปนี้

เตย จำนวนช่องจะเป็นถ้าเอา 2 ไปคูณกับครั้งก่อนหน้าจะได้ช่องครั้งต่อไปใช่ไหม

ฟาง เพราะว่า เราพับครึ่งกระดาษแบ่งเป็น 2 ช่องใช่ไหม พับครึ่งอีกก็就会被แบ่งครึ่งอีก ก็เหมือนเอา 2 ไปคูณครั้งก่อนหน้าก็ได้ช่องครั้งถัดไป มันน่าจะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ หรือจะว่าย่างดี

เตย อ้อ นี่ไง 4 ก็คือ แล้ว 8 ก็ 2 คูณกัน 3 ตัว 16 ก็ 2 คูณกัน 4 ตัว 32 ก็ 2 คูณ 5 ตัว ถูกไหม 2 เพิ่มขึ้นทีละตัว

ฟาง ความสัมพันธ์ของ 2 คูณ

เตย เป็น 2 ยกกำลังไป

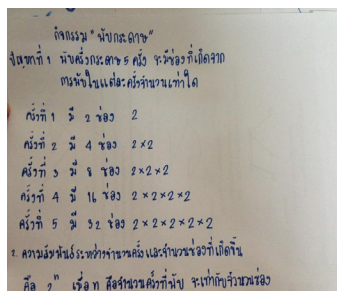
ฟาง เออ มันเขียนเป็นเลขยกกำลังได้

เตย 2 ยกกำลัง

ฟาง เป็นอะไร

เตย ครั้งที่พับ

ฟาง จำนวนช่องเท่ากับ 2 กำลังครั้งที่พับ 2 กำลัง
 เตย 32 คือ 2 คูณ 5 ตัวก็คือ, 16, 8 ความสัมพันธ์ถูก
 แล้ว

จากโปรแกรมและภาพผลงานเขียนแสดง
 ให้เห็นว่านักเรียนรวบรวมลักษณะร่วมของจำนวน
 ช่องที่เกิดจากการพับกระดาษแต่ละครั้งโดย
 อาศัยแนวคิดเรื่องการคูณช่วยในการแก้ปัญหาและ
 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่พับและ
 จำนวนช่องที่เกิดขึ้นจากการพับกระดาษเขียนอยู่
 ในรูปเลขยกกำลัง คือ เท่ากับจำนวนช่อง เมื่อ n คือ
 จำนวนครั้งที่พับ

**ขั้นที่ 3 การอภิปรายและเปรียบเทียบ
 แนวคิดร่วมกันทั้งชั้นเรียน**

นักเรียนนำเสนอแนวคิดในการแก้ปัญหา
 เป็นคู่หน้าชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนทุกคนเกิดการ
 เรียนรู้จากแนวคิดของเพื่อน ครูตั้งคำถามเพื่อให้
 นักเรียนร่วมกันอภิปรายเปรียบเทียบแนวคิดที่เกิ
 ดขึ้นในชั้นเรียน

**ขั้นที่ 4 การสรุปโดยการเชื่อมโยงแนวคิด
 ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั้น
 เรียน**

ครูตั้งคำถามให้นักเรียนสรุปและเชื่อม
 โยงไปสู่ทฤษฎีบทของเลขยกกำลังจากแนวคิดทาง
 คณิตศาสตร์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ดังโปรแกรมต่อไปนี้

ฟาง เพราะว่าจากที่เราพับกระดาษ เราจะเห็นว่า
 จำนวนช่องเพิ่มขึ้นใช่ไหมคะ จากพับครั้งแรกได้
 2 ช่อง พับครั้งต่อไปอีกก็มีรอยไปแบ่งครึ่งช่องเดิม
 อีก ก็จะได้ช่องมันจะเพิ่มขึ้นใช่ไหมคะ เพิ่มเป็น 2
 เท่า มันก็คือ เป็นแบบนี้เรื่อยๆ เราสามารถเขียน
 ให้อยู่ในรูปเลขยกกำลังได้

ครู เพื่อนพยายามจะบอกว่า จำนวนครั้งที่พับกับ
 จำนวนช่องมันเพิ่มขึ้นอย่างไร

นร เป็น 2 เท่า

ครู เป็น 2 เท่าและจากจำนวนช่องเพื่อนก็มองเห็นว่า
 สามารถเขียนอยู่ในการคูณเป็น 2 คูณกันหรือ
 สามารถเขียนให้อยู่ในรูปเลขยกกำลัง

ครู เรื่องนี้เราสามารถเชื่อมโยงไปสู่ความหมายของ
 เลขยกกำลังได้ใช่ไหม

นร. ได้
 ครู ตรงไหนที่เราเชื่อมโยงได้

ครู ก็ไปเรื่อยๆ ก็เป็น

ครู เพื่อนบอกว่า 2 คูณ 2 ไปเรื่อยๆ ตัวอย่างความ
 สัมพันธ์ที่เราหาได้คือ อันนี้หมายความว่ายังไง

นร. 2 คูณกัน n ตัว

ครู โอเค ถ้าจะสรุปความหมายของเลขยกกำลังเป็น
 กรณีทั่วไป นักเรียนสามารถสรุปได้อย่างไร

เตย มอง 2 เป็น a

นร a กำลัง เท่ากับ a คูณกัน ตัว

ครู ขอตัวแทนออกมาเขียนบนกระดาษ

แทน $a^n = a \times a \times a \times \dots \times a$
 n ตัว

จากโปรแกรมข้างต้นจะเห็นว่า นักเรียน
 สามารถอธิบายกระบวนการค้นหาความสัมพันธ์
 ทางคณิตศาสตร์ของจำนวนครั้งที่พับและจำนวน
 ช่องที่เกิดจากการพับกระดาษ จนกระทั่งสรุปเป็น
 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่พับและจำนวน
 ช่องที่เกิดขึ้นและนักเรียนสามารถเชื่อมโยงแนวคิด
 ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนไปสู่ทฤษฎีบทของเลขยกกำลัง
 ด้วยตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษากระบวนการสร้างความคิด
 รวบรวมทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง เลขยกกำลัง ในชั้นเรียนที่
 สอนด้วยวิธีการแบบเปิด นักเรียนสร้างความคิด

รวบยอดทางคณิตศาสตร์ขึ้นในชั้นการเรียนรู้ด้วยตนเองขณะแก้ปัญหาปลายเปิดโดยนักเรียนพยายามแสดงแนวคิดที่หลากหลายในการแก้ปัญหา ดำเนินการกับสื่อหรือการคำนวณเชิงสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์โดยอาศัยความรู้ทางคณิตศาสตร์จากประสบการณ์เดิมเพื่อค้นหาแนวทางการแก้ปัญหา นักเรียนตระหนักถึงลักษณะร่วมของเลขยกกำลังจากแนวคิดทางคณิตศาสตร์ที่เกิดขึ้นในการแก้ปัญหา จนกระทั่งสามารถสรุปเป็นกฎ สูตร วิธีการทางคณิตศาสตร์ทำให้เกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่อง เลขยกกำลัง ซึ่งความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับแนวคิดของ Vinner (1991) มี 2 ประเภทดังนี้ 1) Concept Definition คือ การให้ความหมายทางคณิตศาสตร์ที่มีความถูกต้องและเป็นทางการซึ่งอาจแสดงในรูปของคำหรือข้อความ เช่น ความหมายของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นบวกและจำนวนตรรกยะ และ 2) Concept Image คือ ความคิดรวบยอดที่สามารถพัฒนาไปสู่ข้อสรุป หลักการ และสุดท้ายอาจกลายเป็นกฎหรือทฤษฎีบทของข้อความรู้นั้นๆ ต่อไป เช่น ความคิดรวบยอดเรื่องการคูณเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็มบวก

ชั้นการอภิปรายและเปรียบเทียบแนวคิดร่วมกันทั้งชั้นเรียนและชั้นการสรุปโดยการเชื่อมโยงแนวคิดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงแนวคิดของตนเองเพื่อตรวจสอบความเข้าใจต่อแนวคิดในการแก้ปัญหา ครูมีส่วนร่วมในการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้อธิบายและเรียนรู้แนวคิดของเพื่อนในชั้นเรียน ความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ถูกสร้างขึ้นด้วยตนเองสอดคล้องกับ Takahashi (2006) กล่าวว่านักเรียนจะสามารถเรียนรู้แนวคิดอื่นๆ ได้จากแนวคิดของเพื่อนร่วมชั้นเรียนและ Derry (1996 อ้างถึงใน มงคล ประเสริฐสังข์, 2551) กล่าวว่า การที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนจะมีผลทำให้นักเรียนสามารถสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่ละนิดจนกระทั่งเกิดเป็น

โครงสร้างที่แข็งแรง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักเรียนสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการคูณ การหารเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็มบวกและสมบัติต่างๆ ของเลขยกกำลังโดยอาศัยความคิดรวบยอดเรื่องการคูณและความหมายของเลขยกกำลังเป็นพื้นฐานสอดคล้องกับแนวคิดของ Skemp (1987) กล่าวว่า ความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์สามารถสร้างขึ้นโดยอาศัยความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์อื่นๆ เป็นพื้นฐาน

สรุปผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน พบกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนเรื่อง เลขยกกำลัง ตามกรอบแนวคิดของ Mangal มี 3 ขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

1. การรับรู้ นักเรียนรับรู้ปัญหาผ่านการอ่านสถานการณ์ปัญหา กระทำกับสื่อหรือการคำนวณเชิงสัญลักษณ์ วิเคราะห์ปัญหาและ คาดการณ์คำตอบอย่างคร่าวๆ ทำให้นักเรียนมีข้อมูลเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับเลขยกกำลัง
2. การทำให้เป็นนามธรรม นักเรียนเปรียบเทียบความเหมือน ความแตกต่างของเลข ยกกำลัง และแนวคิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการแก้ปัญหา และพยายามสังเคราะห์คุณสมบัติร่วมของเลขยกกำลังเพื่อค้นหาคำตอบของปัญหา
3. การทำการทำให้เป็นกฎเกณฑ์ทั่วไป นักเรียนรวบรวมคุณสมบัติต่างๆ ของเลขยกกำลังบนพื้นฐานของความคล้ายคลึงกันและสรุปเป็นนิยาม กฎ สูตรหรือวิธีการทางคณิตศาสตร์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง จะอาศัยความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์เรื่องอื่นๆ ที่ได้จากประสบการณ์เดิมของนักเรียน เช่น ความคิดรวบยอดเรื่องการคูณเป็นพื้นฐานการ

สร้างความคิดรวบยอดเรื่องความหมายของเลขยกกำลัง เป็นต้น

การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านการแก้ปัญหา ปลายเปิด การอภิปรายร่วมกันทั้งชั้นเรียน จนกระทั่งนำไปสู่การสรุปเป็นบทนิยาม กฎ สูตรและหลักการทางคณิตศาสตร์ทำให้เกิดความคิดรวบยอดด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาศถานการณ์ปัญหาที่ส่งเสริมกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน

2. ควรมีการศึกษบทบาทของครูในการส่งเสริมกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน

กิตติกรรมประกาศ

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เกียรติ แสงอรุณและอาจารย์ ดร. สมควร สีชมภู อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) และศูนย์วิจัยคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เอกสารอ้างอิง

- กนก วงษ์ตระหง่าน. (2552). *วิธีการสอนกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการในโครงการพัฒนาวิชาชีพครูคณิตศาสตร์ด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กำจร มณีแก้ว. (2552). *การพัฒนาชุดความรู้พื้นฐานเลขยกกำลัง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ขวัญใจ สายสุวรรณ. (2554). *การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยจุดบกพร่องในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มงคล ประเสริฐสังข์. (2251). *การศึกษาโครงสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง พาราโบลาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 5Es*. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์และคณะ. (2546). *การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนโดยเน้นกระบวนการทางคณิตศาสตร์*. ขอนแก่น: ขอนแก่นการพิมพ์.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2555). *ครูคณิตศาสตร์มืออาชีพ เส้นทางสู่ความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ: 3 – คิว มีเดีย.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2555). *หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานคณิตศาสตร์เล่ม 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6*. กรุงเทพฯ: องค์การคำ สกสค.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). เทคนิคการสอนแบบ Math League พัฒนาการเรียนรู้ ได้อย่างไร. *วารสารวิชาการ*, 10(2), 40 – 43.

- อัมพร ม้าคะนอง. (2552). รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนามโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์โดยใช้โมเดลการได้มาซึ่งมโนทัศน์และคำถามระดับสูง. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Inprasitha, M. (2010). One feature of adaptive lesson study in Thailand – Designing learning unit. *Proceedings of the 45th Korean National Meeting of Mathematics Education*. Gyeongju: Dongkook University. 193 – 206.
- Inprasitha, M. (2006). Open-ended Approach and Teacher Education. *Tsukuba Journal of Educational Study in Mathematics*, (25), 169 – 177.
- Mangal, S.K. (2007). *Essential of educational psychology*. New Delhi: Prentice – Hall of Idea Private Limited.
- Sawada, T. (1997). Developing Lesson Plans . In Shimada, S. & Becker, J.P. (Eds.). *The Open-Ended Approach: A New Proposal for Teaching Mathematics*. Reston, Virginia: National Council of Teachers of Mathematics.
- Shimada, S. & Becker, J.P. (Eds.). (1997). The Significance of an Open-Ended Approach. *The Open-Ended Approach: A New Proposal for Teaching Mathematics*. Reston, Virginia: National Council of Teachers of Mathematics.
- Skemp, R.R. (1987). *The Psychology of Learning Mathematics*. New Jersey: Lawrence.
- Weber, K.H. (2002). Students' Understanding of exponential and logarithmic functions. *Proceeding of the 2nd international conference on the teaching of mathematics*. Crete: University of Crete. 181 – 190.
- Tall, D. (2001). Cognitive Development in Advanced Mathematics Using Technology. *Mathematics Education Research Journal*, 12(3), 196 – 218.
- Takahashi, A. (2006). Characteristics of Japanese mathematics lessons. *Tsukuba Journal of Educational Study in Mathematics*, 25, 37 – 44.
- Vinner, S. (1991). Advanced Mathematical Thinking. *The Role of Definitions in the Teaching and Learning of Mathematics*, 5, 65 – 68.
- Wagner, S. & Parker, S. (1993). Advancing algebra. In Wilson, P.S. (Eds.). *Research ideas for the classroom high school mathematics*. [n.p.]: Macmillan Library Reference.

การให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ

Enhancing Services for Extending Visa and Work Permits for Visiting Professors

นิภาวรรณ เจริญลักษณ์¹

Nipawan Charoenlak¹

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสำรวจปัญหา อุปสรรคในการให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ 2) เพื่อพัฒนาขั้นตอนการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศให้เกิดความรวดเร็วและลดปัญหาการทำงาน การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาขั้นตอนการให้บริการการต่อวีซ่า และใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหลัก กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ชาวต่างประเทศ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการต่อวีซ่า และการขอใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ จำนวน 17 คน ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษา ทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เครื่องมือสำคัญประกอบด้วยการวิเคราะห์แบบ SWOT การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม และการจัดการความรู้ และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหาและใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ การหาค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผลการศึกษาพบว่า 1) ด้านปัญหาและอุปสรรคในการบริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศพบว่า การเตรียมเอกสารไม่ครบถ้วน ความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้ปฏิบัติงานกับเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการจัดหางาน อาจารย์ชาวต่างประเทศไม่เข้าใจระเบียบในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานของประเทศไทย และการมีบุคลากรที่ดูแลงานด้านนี้มีเพียงคนเดียว 2) ด้านการพัฒนาขั้นตอนการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานพบว่าการพัฒนากระบวนการต่างๆ ขึ้นแล้วนั้นสามารถลดขั้นตอนในการปฏิบัติงานได้มากขึ้น ใช้ระยะเวลาในการเตรียมเอกสารน้อยลง การเตรียมเอกสารมีความถูกต้องครบถ้วน ลดปัญหาการเกิดข้อผิดพลาด การติดต่อประสานงานรวดเร็วมากขึ้น อาจารย์ชาวต่างประเทศสามารถเตรียมเอกสารได้ถูกต้อง ลดการเกิดปัญหาความไม่เข้าใจกันระหว่างอาจารย์ชาวต่างประเทศกับผู้ปฏิบัติงาน ส่วนในด้านการบริการของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานนั้นอาจารย์ชาวต่างประเทศมีความพึงพอใจในบุคลิกภาพ ทักษะ และความตั้งใจของเจ้าหน้าที่ในการเตรียมเอกสาร การเตรียมการส่ง ประสิทธิภาพและคุณภาพในการให้บริการ

คำสำคัญ : การให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ, การพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย, การพัฒนาขั้นตอนการทำงาน

¹ นักวิเทศสัมพันธ์, สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

¹ International Relation Officer, Research Institute for Languages and Cultures of Asia, Mahidol University

Abstract

This study on visa and work permit extension services for visiting professors had the following objectives: 1) To explore problems and obstacles in the provision of services to extend visas and work permits for visiting professors; 2) To develop procedural steps to hasten the extension of visas and work permits for visiting professors and reduce work problems; 3) To be a means of developing the knowledge of staff responsible for work related to visa and work permits for visiting professors. This research was conducted for visiting professors at Research Institute for Languages and Cultures of Asia (RILCA) of Mahidol University. The sample size of visiting professors and staff responsible for work related to visa and work permits for visiting professors was 17. The research used qualitative and quantitative methods and research tools including SWOT analysis, in-depth interview, focus group, knowledge management and statistical data analysis such as percentage and standard deviation for quantitative analysis.

The study found that:1) the problems and obstacles related to services for extending visas and work permits for visiting professors included incomplete document preparation by staff, misunderstandings between the staff and officers of the Immigration and Labor Offices, visiting professors not understanding the rules for extending visas and work permits in Thailand, and only one staff member responsible for this operation; and 2) for the devising procedures to extend the visas and work permits, the developed processes aimed at reducing the steps involved, using less time to prepare documents, ensuring documents were accurate and complete, reducing errors and coordinating work more effectively. A survey of visiting professors' attitudes towards the general services available found they were satisfied with the staff's personality, attitude and attention to service in preparing documents and transportation as well as the efficiency and quality of the service. As a practical means of highlighting the issue, the researcher organized a forum to exchange ideas and attitudes between the international relational officer, related officers and visiting professors to identify, discuss and resolve issues regarding visa and work permit procedures. As a result, a better understanding emerged on the part of all participants, and working processes were streamlined to ensure greater efficiency and fewer obstacles in extending visas and work permits.

Keywords : visas and work permits extension services for visiting professors, routine to research, development of working process

บทนำ

การก้าวสู่การเป็นสังคมโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางด้านวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งทำให้เป็นโลกไร้พรมแดน และทำให้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในที่หนึ่ง สามารถสื่อสารและมีผลกระทบก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อไปยังที่อื่นๆ ทั่วโลกอย่างรวดเร็ว องค์กร และหน่วยงานต่างๆ จึงต้องมีการเตรียมพร้อมสู่ความเป็นสากลโดยการรับบุคลากรผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญจากประเทศต่างๆ เข้ามาทำงานมากขึ้น ด้านหนึ่งนั้นเป็นการสร้างสรรค์องค์กรสู่ความเป็นองค์กรนวัตกรรม (organizational innovativeness) โดยเฉพาะประเด็นด้านมนุษย์ (human capitals) ที่จะต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (Schultz, 1971)

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีการเตรียมความพร้อมก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน และการเตรียมความพร้อมสู่ความเป็นสากล โดยมีการขยายงานออกไปสู่ระดับนานาชาติมากขึ้น มีการติดต่อประสานงาน กับชาวต่างประเทศเป็นประจำ มีอาคันตุกะจากต่างประเทศมาเยี่ยมชมสถาบันฯ เป็นจำนวนมาก มีการจัดประชุมนานาชาติเป็นประจำทุกปี และมีหลักสูตรปริญญาเอกพหุวัฒนธรรมศึกษาซึ่งเป็นหลักสูตรนานาชาติ สถาบันฯ จึงมีการเชิญผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศมาเป็น visiting professor เพื่อช่วยสอน ให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้กับนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก และช่วยสร้างเครือข่ายความร่วมมือในระดับนานาชาติให้กับสถาบันฯ

ในด้านภารกิจแล้ว สถาบันฯ จึงมุ่งเน้นการส่งเสริมงานวิจัยและการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรมในประเทศไทย รวมไปถึงประเทศเพื่อนบ้าน อีกทั้งยังพยายามพัฒนาและส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างผู้คน

ต่างเชื้อชาติ ต่างภาษาในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ นอกจากนี้ ทางสถาบันฯ ยังมุ่งส่งเสริมความร่วมมือในการทำงานทางด้านภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาความรู้ดังกล่าวให้ก้าวหน้าและกว้างขวางมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นผู้ให้การสนับสนุนข้อมูลสารสนเทศต่างๆ และเผยแพร่วัฒนธรรมของภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ รวมไปถึงวัฒนธรรมอินเดีย และจีนให้เป็นที่รู้จักอีกด้วย ทั้งนี้ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย ถือเป็นสถาบันทางการศึกษาของไทยแห่งแรกที่ดำเนินการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับ “ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทยและเอเชียอาคเนย์” ในฐานะของสถาบันวิจัย ทำให้สถาบันฯ มีการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านภาษาและวัฒนธรรม จนมีความเชี่ยวชาญและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

หน่วยวิเทศสัมพันธ์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ช่วยขับเคลื่อนให้สถาบันฯ ก้าวไปสู่ความเป็นสากล มีภาระงานในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับต่างประเทศ การอบรมภาษาอังกฤษให้กับบุคลากร การให้บริการอาจารย์ชาวต่างประเทศ และการอำนวยความสะดวกในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ซึ่งมีกระบวนการทำงานที่ต้องใช้เวลาในการเตรียมเอกสารและการติดต่อประสานงานมาก โดยต้องมีการเตรียมการก่อนที่อาจารย์ชาวต่างประเทศจะเดินทางเข้ามาปฏิบัติหน้าที่สอนที่สถาบันฯ อาจารย์ชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ไม่เข้าใจระเบียบในการต่อวีซ่าและการขอใบอนุญาตทำงานของประเทศไทย เอกสารผิดพลาดไม่ครบถ้วน ใช้เวลานาน ต้องเดินทางไปติดต่อหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง หลายครั้ง

รวดเร็ว มีคุณภาพ ประทับใจ การให้บริการการต่อวีซ่า และใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ เป็นหัวข้อวิจัยที่ผู้วิจัยมีความสนใจเป็นการต่อยอดงานประจำที่รับผิดชอบ อยู่แล้วเพื่อรวบรวมโดยเริ่มตั้งแต่การสำรวจถึงปัญหา

และอุปสรรคจากภาระงานของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ออกแบบสอบถามเพื่อสอบถามความต้องการและ ข้อเสนอแนะจากอาจารย์ชาวต่างประเทศที่มาสอน เต็มเวลาในสถาบันฯ จากนั้นได้ทำการพัฒนา เอกสารการปฏิบัติงานเพื่อให้ผู้ปฏิบัติมีความเข้าใจ กับการทำงานอย่างชัดเจน พร้อมๆ กับสร้างขั้นตอนติดต่อด้านงานเพื่อชี้แจงให้กับอาจารย์ชาว ต่างประเทศได้เข้าใจและมีการเตรียมเอกสารที่ จำเป็นอย่างครบถ้วนก่อนที่จะไปต่อวิชาและใบ อนุญาตทำงานต่อไป ผลลัพธ์ของการดำเนินการ วิจัยได้สะท้อนให้เห็นคุณภาพของการทำงานที่ สะดวก รวดเร็ว ลดขั้นตอนการประสานงาน และส่ง ผลให้ผู้ปฏิบัติงานมีความพอใจ อาจารย์ ชาวต่าง ประเทศก็ได้รับความสะดวกรวดเร็ว ลดความผิด พลาดในการเตรียมเอกสาร จากบทเรียนการทำงาน สามารถเป็นองค์ความรู้เพื่อการเผยแพร่และขยาย ผลต่อสถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่สนใจใน การพัฒนางานนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสำรวจปัญหา อุปสรรคในการให้ บริการการต่อวิชาและใบอนุญาตทำงานสำหรับ อาจารย์ชาวต่างประเทศ
2. เพื่อพัฒนาขั้นตอนการต่อวิชาและใบ อนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศให้ เกิดความรวดเร็วและลดปัญหาการทำงาน

ขอบเขตของการศึกษา

ด้านประชากร ได้แก่อาจารย์ชาวต่าง ประเทศของสถาบันวิจัยภาษา และเจ้าหน้าที่ผู้ ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการจ้าง การต่อวิชา และ การขอใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่าง ประเทศ ได้แก่ เจ้าหน้าที่จากหน่วยทรัพยากร บุคคล เจ้าหน้าที่จากงานคลังและพัสดุ เจ้าหน้าที่ จากงานบริการการศึกษา จำนวน 17 คน

ด้านเนื้อหาและตัวแปรในการศึกษา มุ่งศึกษาปัญหาอุปสรรคการให้บริการการต่อวิชา และใบอนุญาตการทำงาน และการพัฒนาขั้นตอน การให้บริการต่อวิชาและใบอนุญาตการทำงาน

ด้านระยะเวลา ได้กำหนดระยะเวลาการ ศึกษาวิจัยเป็นเวลา 10 เดือน (ตุลาคม 2557- กรกฎาคม 2558)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดจากการศึกษา และพัฒนางานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งหวังถึงผล ประโยชน์ที่จะเกิดจากระบบการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นตอนการทำงานเพื่อพัฒนางานจาก การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะสามารถนำไปพัฒนาขั้นตอน การทำงานให้กับสถาบันฯ หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่ ให้บริการกับอาจารย์ชาวต่างประเทศได้
2. บทเรียนของสถาบันวิจัยภาษาและ วัฒนธรรมเอเชียครั้งนี้จะเป็นกรณีศึกษาให้กับ สถาบันฯ หรือองค์กรอื่นๆ ในการลดขั้นตอนการ ลองผิดลองถูก และสามารถพัฒนาต่อยอดงาน ภายในองค์กรได้
3. ข้อเสนอของการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็น แนวทางในการวิจัยและพัฒนาสำหรับผู้ที่สนใจจะ ยกระดับและพัฒนางานประจำ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย R2R ครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบผสม ผสานทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างเป็นอาจารย์ชาวต่างประเทศ และผู้ปฏิบัติ งานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เจ้าหน้าที่จากหน่วยทรัพยากร บุคคล เจ้าหน้าที่จากงานคลังและพัสดุ เจ้าหน้าที่จาก งานบริการการศึกษา มีการดำเนินการ ดังนี้

1. **สำรวจสถานการณ์** รวบรวมปัญหา อุปสรรคในการให้บริการการต่อวิชาและใบอนุญาต ทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ

1.1 ระยะเวลาการสำรวจสถานการณ์มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหาอุปสรรคของการทำงาน โดยมีอาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจำนวน 17 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

1.2 ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ SWOT เพื่อค้นหาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ของการทำงาน

1.3 ทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) อาจารย์ชาวต่างประเทศ ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบปัญหาและอุปสรรคในการให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน

1.4 การจัดการความรู้ (Knowledge Management) ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งเน้นการนำความรู้ที่ใช้ในงานมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อต่อยอดความรู้และพัฒนาคุณภาพงานที่ตนเองปฏิบัติอยู่

1.4 ข้อมูลทั้งหมดในระยะแรกได้นำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) เพื่อให้เห็นสถานการณ์และเชื่อมโยงกับการพัฒนาตอนในระยะที่ 2 ของการศึกษา

2. พัฒนาขั้นตอนในการให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ

2.1 มีจุดประสงค์เพื่อนำข้อมูลจากระยะที่ 1 มาพัฒนาขั้นตอนการต่อวีซ่าและใบอนุญาต

2.2 ศึกษาขั้นตอนการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ และนำไปปฏิบัติกับอาจารย์ชาวต่างประเทศที่มาเป็น visiting professor ของสถาบันฯ โดยกลุ่มเป้าหมายคือ อาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจำนวน 17 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันกับการศึกษาระยะที่ 1

2.3 ผู้วิจัยได้พัฒนาขั้นตอนการแจ้งและการขอใบอนุญาตทำงานและการต่อวีซ่าอาจารย์ชาวต่างประเทศ พัฒนาเอกสารความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และจัดทำ check list เอกสารที่ต้องใช้ในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์

ชาวต่างประเทศ

2.4 เวกีสรุปบทเรียนและเสนอแนะเพื่อปรับปรุง

2.5 เผยแพร่ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ในระยะเวลาที่ 2 มีขั้นตอนการวิจัยที่สำคัญคือ

1. สร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการบริการของนักวิเทศสัมพันธ์ในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ เพื่อประเมินความพึงพอใจและสำรวจปัญหา และความต้องการในการให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ โดยเก็บข้อมูลจากอาจารย์ชาวต่างประเทศของสถาบันฯ จำนวน 11 คน การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการบริการของนักวิเทศสัมพันธ์ในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลผลเพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างของเครื่องมือและขอบเขตของเนื้อหา

1.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจจากนั้นนำแบบประเมินที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ ศาสตราจารย์ ดร.สิงหนาท น้อมเนียน ที่ปรึกษาโครงการเพื่อให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมิน ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.โสภณา ศรีจำปา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญจิต ศศิวงศาโรจน์ และอาจารย์ ดร.ธีรพงษ์ บุญรักษา

1.5 นำแบบประเมินไปปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแบบประเมินที่ปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาโครงการตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความ

สมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.6 นำแบบประเมินความพึงพอใจไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่าง

1.7 ข้อมูลเชิงคุณภาพผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหาทั้งหมด (content analysis) และวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินความพึงพอใจด้วยเพื่อหาค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา

ผลการศึกษานี้ มีดังนี้

1. ปัญหา และอุปสรรคในการให้บริการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ

ผลการศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ของการทำงานเพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาและยกระดับการทำงานให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น มีประเด็นสำคัญ ดังนี้

ความพร้อมด้านทักษะและประสบการณ์การทำงานของบุคลากร นับว่าจุดแข็งที่สำคัญได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานมีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการทำงาน สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ ผู้ปฏิบัติงานมีการให้บริการอย่างเป็นระบบ มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า ผู้ปฏิบัติงานดำเนินการให้อาจารย์ชาวต่างประเทศทุกขั้นตอน ผู้ปฏิบัติงานมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

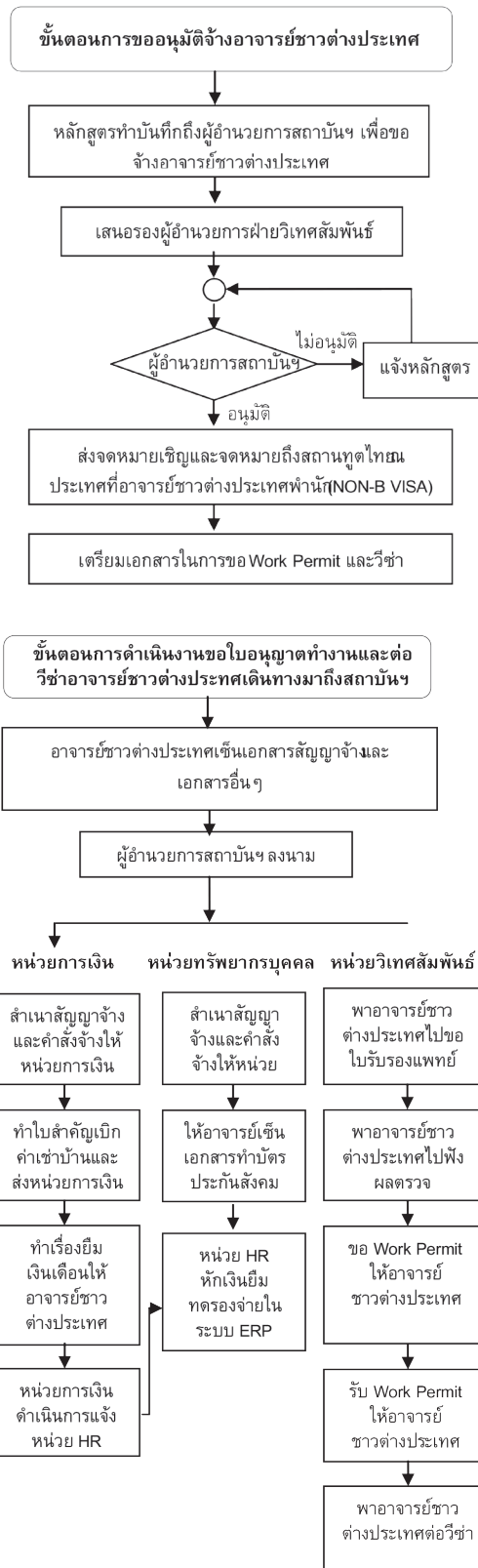
ความไม่พร้อมของการเตรียมเอกสารสำหรับการติดต่อประสานงาน นับว่าเป็นจุดอ่อนซึ่งทำให้กระบวนการต่างๆ ล่าช้าไปด้วย ได้แก่ การเตรียมเอกสารไม่ครบถ้วนทำให้ใช้เวลาในการปฏิบัติงานหลายครั้ง ความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้ปฏิบัติงานกับเจ้าหน้าที่จากสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการจัดหางาน อาจารย์ชาวต่างประเทศไม่เข้าใจระเบียบในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานของประเทศไทย เช่น การใช้ใบรับรองแพทย์ที่ต้องตรวจโรคภัยแรง ต้องใช้เอกสารจำนวนมาก ผู้ปฏิบัติงานมีเพียงคนเดียว

ช่องทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ขั้นตอนการทำงานต่างๆ นับว่าเป็นโอกาสที่ดีของบุคลากรในการทำงานและพัฒนาทักษะตัวเองให้ดีขึ้น ได้แก่ ได้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ได้เพิ่มพูนความรู้และความเชี่ยวชาญ ได้พัฒนาทักษะในการติดต่อประสานงานมากขึ้น สร้างเครือข่ายกับองค์กรทั้งในและต่างประเทศ

การเข้าใจต่อธรรมเนียมการปฏิบัติของราชการไทย นับว่าเป็นอุปสรรคสำคัญ กล่าวคือเป็นการปฏิบัติงานที่ไม่ได้ปฏิบัติทุกวันทำให้สับสนใช้เอกสารอะไรบ้าง อาจารย์ชาวต่างประเทศมีเวลาน้อย ทำให้การดำเนินการกระชั้นชิด อาจารย์ชาวต่างประเทศไม่เข้าใจระบบราชการไทย การเปลี่ยนกฎ ระเบียบ เอกสารที่ใช้ในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานทำให้ต้องไปติดต่อหลายครั้ง การประสานงานกับหน่วยงานภายในสถาบันฯ และหน่วยราชการภายนอกสถาบันฯ

2. ผลการพัฒนาขั้นตอนการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศให้เกิดความรวดเร็วและลดปัญหาการทำงาน

หลังจากผู้วิจัยพัฒนาขั้นตอนการแจ้งและการขอใบอนุญาตทำงานและการต่อวีซ่า พัฒนาเอกสารความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจ (ภาษาอังกฤษ) และพัฒนา check list เอกสารที่ใช้ในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานขึ้นแล้วนั้น พบว่า สามารถลดขั้นตอนในการปฏิบัติงานได้มากขึ้น ใช้ระยะเวลาในการเตรียมเอกสารน้อยลง การเตรียมเอกสารมีความถูกต้องครบถ้วน ลดปัญหาการเกิดข้อผิดพลาด การติดต่อประสานงานรวดเร็วมากขึ้น อาจารย์ชาวต่างประเทศเกิดความเข้าใจในการเตรียมเอกสาร สามารถเตรียมเอกสารได้ถูกต้องก่อนเดินทางมาปฏิบัติงานที่สถาบันฯ ลดการเกิดปัญหาความไม่เข้าใจกันระหว่างอาจารย์ชาวต่างประเทศกับผู้ปฏิบัติงาน

ผลลัพธ์หลังการนำขั้นตอนการทำงาน และเอกสารความรู้มาใช้ในการดำเนินการ

ตารางที่ 1 แสดงผลการดำเนินงานและคุณภาพที่เกิดขึ้น

ขั้นตอนการทำงาน	ผลลัพธ์การทำงาน				คุณภาพที่เกิดขึ้นจากการทำ R2R
	ก่อนทำ R2R		หลังทำ R2R		
	คุณภาพ	ปริมาณ	คุณภาพ	ปริมาณ	
1. การสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ	อาจารย์ชาวต่างประเทศไม่ทราบว่าต้องเตรียมเอกสารอะไรบ้าง	4 วัน	อาจารย์ชาวต่างประเทศสามารถเตรียมเอกสารได้ล่วงหน้า	1 วัน	ถูกต้อง/ มีประสิทธิภาพ/ ลดขั้นตอนจาก 4 วัน เหลือ 1 วัน
2. ขั้นตอนการเตรียมเอกสาร	เอกสารไม่ครบถ้วน ใช้เวลาเตรียมเอกสารนาน	1-2 วัน	เอกสารถูกต้องครบถ้วน ลดข้อผิดพลาด ลดระยะเวลาการทำงาน	2 ชั่วโมง	ครบถ้วน / มีคุณภาพ/ ลดระยะเวลา จาก 1-2 วัน วัน เหลือ 2 ชั่วโมง
3. การประสานงานกับหน่วยงานภายในสถาบันฯ ได้แก่ หน่วยวิเทศสัมพันธ์ หน่วยการเงิน หน่วยทรัพยากรบุคคล	หน่วยงานต่างๆ ในสถาบันฯ มีความเข้าใจไม่ตรงกัน การประสานงานล่าช้า	1-2 วัน	การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และมีความเข้าใจตรงกัน	2 ชั่วโมง	รวดเร็ว / มีประสิทธิภาพ/ ลดระยะเวลา จาก 1-2 วัน วัน เหลือ 2 ชั่วโมง
4. การดำเนินการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกรมการจัดหางาน	เอกสารผิดพลาด ไม่ครบถ้วน ใช้เวลามาก ต้องเดินทางไปติดต่อหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องหลายครั้ง	1-2 วัน	เอกสารครบถ้วน ถูกต้อง ลดระยะเวลาการประสานงาน	1-2 ชั่วโมง	ถูกต้อง /รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ ลดระยะเวลา จาก 1-2 วัน วัน เหลือ 1-2 ชั่วโมง

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเพื่อพัฒนางาน เรื่องการให้บริการการต่อ วีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ สามารถอภิปรายผล โดยมีประเด็นสำคัญ กล่าวคือ **1. ปัญหา และอุปสรรคในการให้บริการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ** พบว่าจากการศึกษาเพื่อสำรวจปัญหา อุปสรรคในการให้บริการการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับทำงานต่าง

ประเทศ ผู้วิจัยได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย อาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจำนวน 17 คนของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชียโดยใช้เครื่องมือ SWOT การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม และการจัดการความรู้ จากนั้นได้นำมาวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อเชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้ พบว่าปัญหาอุปสรรคสำคัญของการต่อวีซ่าและใบอนุญาตประกอบด้วย **1.1 ด้านการสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างประเทศพบว่า** อาจารย์ชาวต่างประเทศก่อนมาปฏิบัติงานที่

สถาบันฯ ส่วนใหญ่ไม่ทราบกฎ ระเบียบ เอกสาร และค่าธรรมเนียมในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานที่จะต้องเตรียมในการมาปฏิบัติงานในประเทศไทย ทำให้ต้องสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างประเทศหลายครั้ง และเกิดความไม่เข้าใจ ส่งผลกระทบทำให้การขอวีซ่าและใบอนุญาตทำงานเกิดความล่าช้า

1.2 ด้านการเตรียมเอกสาร พบว่าการเตรียมเอกสารในการขอต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานนั้นต้องใช้เอกสารค่อนข้างมากทั้งเอกสารที่มาจากสถาบันฯ และเอกสารจากอาจารย์ชาวต่างประเทศ ทำให้สิ้นเปลืองเวลาในการเตรียมเอกสารค่อนข้างมาก การเตรียมเอกสารไม่ครบถ้วน การเตรียมเอกสารในการขอต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานเป็นการปฏิบัติงานที่ไม่ได้ปฏิบัติทุกวันทำให้จำไม่ได้ว่าต้องใช้เอกสารอะไรบ้าง

1.3 ด้านการประสานงานกับหน่วยงานภายในสถาบันฯ พบว่า งานคลังและพัสดุ หน่วยทรัพยากรบุคคล เนื่องจากระบบขั้นตอนในการดำเนินการจ้างอาจารย์ชาวต่างประเทศต้องผ่านหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องภายในสถาบันฯ ในการดำเนินการหน่วยงานต่างๆ อาจมีความเข้าใจไม่ตรงกัน ทำให้การประสานงานล่าช้าส่งผลกระทบต่ออาจารย์ชาวต่างประเทศ

2. การดำเนินการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการจัดหางาน พบว่าการดำเนินงานของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการจัดหางานมีระเบียบและเอกสารค่อนข้างมาก และมีผู้มาติดต่องานมาก จึงค่อนข้างใช้ระยะเวลาในการดำเนินการมาก หากเตรียมเอกสารไม่ครบถ้วนตามระเบียบของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการจัดหางานจะต้องเดินทางไปติดต่อหลายครั้งทำให้สิ้นเปลืองเวลาของผู้ปฏิบัติงานและอาจารย์ชาวต่างประเทศที่ต้องไปด้วยตนเองหลายครั้ง ผลการศึกษาในช่วงต้นนี้ผู้วิจัยได้นำมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาขั้นตอนการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น หลังจากผู้

วิจัยได้พัฒนาขั้นตอนการจ้างและการขอใบอนุญาตทำงานและการต่อวีซ่าอาจารย์ชาวต่างประเทศ พัฒนาเอกสารความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และพัฒนา check list เอกสารที่ใช้ในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน ทำให้ลดปัญหาและลดขั้นตอนในการทำงานโดยแบ่งเป็นแต่ละด้าน กล่าวคือ

2.1 ขั้นตอนที่ 1 การสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ผู้วิจัยได้นำเอกสารที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นส่งไปให้อาจารย์ชาวต่างประเทศทางอีเมลล่วงหน้าก่อนที่อาจารย์ชาวต่างประเทศจะเดินทางเข้ามาทำงานที่สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล หลังจากได้รับเอกสารแล้ว อาจารย์ชาวต่างประเทศมีความเข้าใจเอกสารที่ต้องเตรียมการและสามารถเตรียมเอกสารได้ล่วงหน้าลดปัญหาในการติดต่อสื่อสาร การเตรียมเอกสารมีความถูกต้อง มีประสิทธิภาพ ลดขั้นตอนจาก 4 วัน เหลือ 1 วัน

2.2 ขั้นตอนที่ 2 การเตรียมเอกสาร ผู้วิจัยได้นำเอกสารที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อตรวจสอบว่ามีเอกสารอะไรบ้างที่ต้องใช้และตรวจสอบได้ว่าเอกสารใดที่เตรียมแล้วหรือยังไม่ได้เตรียม ทำให้การเตรียมเอกสารมีความครบถ้วนมีคุณภาพ ลดระยะเวลาการเตรียมเอกสารจาก 1-2 วัน วัน เหลือ 2 ชั่วโมง

2.3 ขั้นตอนที่ 3 การประสานงานกับหน่วยงานภายในสถาบันฯ ผู้วิจัยได้นำเอกสารที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ภายในสถาบันฯ และได้จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) ทำให้การดำเนินงานในการจ้างอาจารย์ ชาวต่างประเทศเป็นไปด้วยความเรียบร้อยมีประสิทธิภาพ และมีความเข้าใจตรงกัน รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ ลดระยะเวลาจาก 1-2 วัน วัน เหลือ 2 ชั่วโมง

ขั้นตอนที่ 4 การดำเนินการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการจัดหางาน ระบบและเอกสารที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นทำให้การติดต่อประสานงานในการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและกรมการ

จัดหางานลดระยะเวลาการประสานงานถูกต้อง รวดเร็ว มีประสิทธิภาพลดระยะเวลาจาก 1-2 วัน เหลือ 1-2 ชั่วโมง

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดทำคู่มือและขั้นตอนการทำงาน หน่วยงานภายในคณะ สถาบันฯ ควรสร้างระบบในการทำงานเพื่อลดขั้นตอนและระยะเวลาในการทำงาน

2. องค์กรความรู้และเอกสารที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานภายในคณะ สถาบันฯ ควรศึกษากฎระเบียบในการดำเนินการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานจากสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและสำนักงานจัดหางาน

3. การพัฒนาคู่มือ เอกสารความรู้ และนวัตกรรมการเรียนรู้ใหม่ๆ ควรจัดทำนวัตกรรมความรู้ในรูปแบบอื่นๆ เช่น แผ่นพับ คู่มือ เว็บไซต์ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจต่อกระบวนการทำงาน

4. การเชื่อมกับหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และสำนักงานจัดหางาน เพื่อให้มีการวางระบบ ขั้นตอนในการพัฒนางานร่วมกันเพื่อให้การพัฒนาให้งานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ภาพประกอบ: เวทีการจัดการความรู้ (Knowledge Management) เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องการจัด อาจารย์ชาวต่างประเทศ การต่อวีซ่า และใบอนุญาตทำงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง

ปัจจัยสู่ความสำเร็จ

1. ประสบการณ์/องค์ความรู้จากการปฏิบัติ ผู้วิจัยมีประสบการณ์ทำงานวิเทศสัมพันธ์ มากกว่า 10 ปี ทำให้มีการสั่งสมประสบการณ์ ความรู้ ความเชี่ยวชาญมากขึ้น และมีการสร้างและพัฒนาระบบการทำงานอยู่เสมอในการพัฒนาการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. นโยบายและการให้ความสำคัญของ องค์กร ผู้บริหาร และสถาบันฯ ให้ความสำคัญการทำ R2R พยายามส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรทำ R2R และยังมีทุนสนับสนุนบุคลากรในการทำ R2R

3. ความเข้าใจและการตระหนักถึงความสำคัญของบุคลากร บุคลากรที่เกี่ยวข้องมีความเข้าใจ และช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกันและกันเป็นอย่างดี สามารถปรึกษา พูดคุยกันได้เหมือนพี่น้อง

4. อาจารย์ชาวต่างประเทศให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

สิ่งที่ได้เรียนรู้/บทเรียนการเรียนรู้ (Lesson Learned)

การมีระบบและขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ดีจะช่วยลดปัญหาและขั้นตอนการทำงาน อย่างไรก็ตามหน่วยงานภายในคณะ สถาบันฯ ควรศึกษากฎระเบียบต่างๆ ในการขอต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานให้กับอาจารย์ชาวต่างประเทศ

การนำผลงานไปประยุกต์ใช้

บุคลากรในมหาวิทยาลัยสามารถนำระบบและขั้นตอนการปฏิบัติงานไปใช้กับอาจารย์ชาวต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการต่อวีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับอาจารย์ชาวต่างประเทศจะส่งผลให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และลดระยะเวลาการทำงานได้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิงหนาท น้อมเนียน ที่ส่งเสริมให้ทำงานพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย (R2R)

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณพงษ์ กีรติกร. (2552). *วิกฤติ กระบวนทัศน์ มโนทัศน์เพื่อการปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา.
- จรรยาพร ศรีศัลักษณ์ และคณะ. (2551). *R2R : Routine to Research สยบงานจำเจด้วยการวิจัย สูโลกใหม่*ของงานประจำ. สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.). นนทบุรี: พิมพ์ครั้งที่ 1.
- ชัยวัฒน์ ธีระพันธ์. (2548). *วิธีคิดกระบวนระบบ (Systems Thinking)*. กรุงเทพฯ: โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข.
- ชาย โพธิสิตา. (2550). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- ประเวศ วะสี. (2545). *วิถีมนุษย์ในศตวรรษที่ ๒๑: สู่ภพภูมิใหม่แห่งการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- ประเวศ วะสี. (2547). *การเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน*. ใน ประเวศ วะสี (บรรณาธิการ). *ธรรมชาติของสรรพสิ่ง: การเข้าถึงความจริงทั้งหมด*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสำนักกรบ้านเกิด.
- พูนลาภ อุทัยเลิศอรุณ. (2546). *ชุมชนแนวปฏิบัติ: การจัดการความรู้สายพันธุ์ใหม่*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- พูนลาภ อุทัยเลิศอรุณ. (แปล). (2547). *ชุมชนแนวปฏิบัติ: การจัดการความรู้สายพันธุ์ใหม่*. (แปลจาก Wenger, E., McDermott, R. & Snyder, W.M. *Cultivating Communities of Practice: A Guide to Managing Knowledge*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ วีเลิร์น).
- ศิริพร แยม์นิล. (2553). *การจัดการความรู้ในองค์กรเพื่อเพิ่มศักยภาพการทำงานและการให้บริการ. การจัดการความรู้ในองค์กร*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมชาติ ไตรรักษา. (2553). *การวิจัยในงานประจำ สู่ความเป็นเลิศ. คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล*.
- อุทัย ดุลยเกษม. (2544). *คู่มือการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่องานพัฒนา*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). ขอนแก่น: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Marquardt, M. (1996). *Building the Learning Organization: A Systems Approach to Quantum Improvement and Global Success*. New York: McGraw-Hill.
- Marsick, V. J., & Watkins, K. E. (1999). *Facilitating Learning Organizations. Making Learning Counts*. Hampshire, England: Gower Publishing Limited.
- Mayo, A., & Lank, E. (1994). *The Power of Learning: A Guide to Gaining Competitive Advantage*. London: IPD House.
- McMillan, D.W. and Chavis, D.M. (1986). Sense of community: A definition and theory. *American Journal of Community Psychology* 14(1): 6-23.
- Schultz, T.W. (1971). *Investment in Human Capital*. New York. The Free Press.

ผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัว ชุมชน ความรู้ และประสบการณ์ ต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่

Effects of Family and Community Network on Attitude towards Aging people in Chiangmai Province

บังอร ศิริสุนทรลักษณ์¹

Bangon Sirisunyaluck¹

บทคัดย่อ

สังคมไทยกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ แต่ข้อมูลในการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับสภาวะสังคมดังกล่าวยังไม่เพียงพอ ทัศนคติมีความสำคัญเนื่องจากสามารถคาดการณ์ถึงพฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้สูงอายุได้ การศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ ศึกษาลักษณะเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ และศึกษาผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน และความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ ที่มีต่อทัศนคติต่อผู้สูงอายุของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีสมมุติฐานว่าปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุมีผลต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 433 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้นภูมิ ทำการรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.92 ใช้สถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์ถดถอยพหุในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อผู้สูงอายุอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = 0.36) ส่วนลักษณะปัจจัยตามสมมุติฐานด้านเครือข่ายครอบครัวและเครือข่ายชุมชนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.62 และ $\bar{X} = 3.48$, S.D. = 0.62) ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.68 และ $\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.86) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเพื่อหาปัจจัยพบว่า มีปัจจัยตามสมมุติฐานด้านความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุเพียงปัจจัยเดียวที่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ จึงเป็นการยอมรับสมมุติฐานบางส่วน

คำสำคัญ: ทัศนคติ ผู้สูงอายุ ความรู้ ประสบการณ์ เครือข่าย

Abstract

Thailand has an aging society, but the information involving the country's preparation for an aging society is lacking. A study of attitude towards aging people and the factors related to it is important because attitude helps define behavior. This research project aimed to study attitude

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ. เชียงใหม่ 50290 โทรศัพท์ที่ทำงาน 053 875201 โทรศัพท์มือถือ 081 7164944

¹ Faculty of Liberal Arts, Maejo University, Chiangmai 50290, Thailand. Tel. office 053 875201 Mobile 081 7164944

and its effects on society and on the aged. More specifically, the study investigates the effects of attitude toward the aged from the family and community network perspective, and the effects of knowledge and experiences on the attitude towards the aged. The sample consisted of 433 undergraduate students in Chiang Mai drawn through multi-stage sampling, were asked to answer a questionnaire. Descriptive and multiple regression analyses were utilized. Results showed that students' attitude towards aging people was moderate ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = 0.36). The family and community network were high ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.62 และ $\bar{X} = 3.48$, S.D. = 0.62) while the knowledge and experiences involving aging people were moderate ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.68 และ $\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.86). Results indicated that knowledge was the only hypothesized variable that had statistically significant impact on attitude towards aging people. Therefore, the hypothesis was partially accepted.

Keywords: attitude, aging people, knowledge, experience, network

บทนำ

วัยสูงอายุนับเป็นพัฒนาการช่วงสุดท้ายของชีวิตมนุษย์ คำว่า “ผู้สูงอายุตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 (กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2547) กำหนดว่าหมายถึงบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ส่วนสังคมผู้สูงอายุ นั้น ชมพูนุช พรหมภักดี (2556) สรุปความหมายไว้ว่าหมายถึง สังคมที่มีประชากรวัย 60 ปีขึ้นไปเกินกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนประชากรในสังคมทั้งหมด ตามคำนิยามนี้ประเทศไทยก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และไทยกำลังจะกลายเป็นสังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ เมื่อมีสัดส่วนประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 20 โดยคาดว่าจะใช้เวลาเพียง 20 ปี การใช้เวลาระยะสั้นเพียง 20 ปี ในการเปลี่ยนผ่านจากสังคมผู้สูงอายุสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ ทำให้มีเวลาในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่มากนัก ผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ วัยแรงงานอาจต้องรับภาระเพิ่มมากขึ้นในการดูแลประชากรสูงอายุทั้งทางตรงและทางอ้อม นอกจากนี้ที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างประชากรอันเป็นผลมาจากการที่อัตราเกิดได้ลดต่ำลง ในขณะที่ผู้คน

มีอายุยืนยาวขึ้น (National Institute of Health, 2007) ทำให้สัดส่วนของประชากรวัยเด็ก และวัยแรงงาน มีแนวโน้มลดลง ในขณะที่สัดส่วนของประชากรสูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการเพิ่มขึ้นของประชากรสูงอายุนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของอัตราประชากรพึ่งพิง ทั้งในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสุขภาพ (ชมพูนุช, 2556) การสูงวัยของประชากร ย่อมมีผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ค่าใช้จ่ายทั้งของรัฐและครอบครัว ในเรื่องสวัสดิการ และสุขภาพอนามัย จะเพิ่มสูงขึ้นอย่างมหาศาล การเตรียมความพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะการเตรียมกลุ่มประชากรที่เป็นกำลังสำคัญที่จะต้องอยู่ร่วมในสังคมผู้สูงอายุนับแต่นี้จนถึง 30 ปีข้างหน้า เนื่องจากเป็นกลุ่มที่เข้าสู่วัยแรงงานในช่วงที่สังคมไทยเข้าสู่ภาวะสังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ นั่นคือกลุ่มคนที่ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คนกลุ่มนี้เกิดและเติบโตมาในช่วงที่การพัฒนาเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารและการสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว จึงมีลักษณะโดดเด่นคือการมีโลกส่วนตัวสูง และติดต่อกับสังคมรอบข้างน้อยลง เนื่องจากใช้เวลาส่วนใหญ่กับการพูดคุยและค้นหาข้อมูลข่าวสารบนโลก

ออนไลน์ (วรรณพงษ์ และ อาทร, 2557) ทำให้ขาดทักษะเชิงสังคม การเรียนรู้ผู้อื่นอันนำไปสู่ความเข้าใจและทัศนคติที่ถูกต้องจึงไม่ได้รับการพัฒนา

ทัศนคติเป็นระบบของการตัดสินใจเชิงคุณค่าที่ประกอบด้วยอารมณ์ ปัญญา และพฤติกรรมทัศนคติหรือเจตคติเป็น นมโนมติที่ครอบคลุมปรากฏการณ์หลายอย่าง อีกทั้งเป็นสาเหตุของพฤติกรรม เจตคติมีความสำคัญในตัว เพราะเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นแนวทางในการรับรู้โลกรอบตัวของปัจเจก(ลักขณา ศรีวิวัฒน์, 2544) ดังนั้นทัศนคติจึงมีความสำคัญ เนื่องจากทัศนคติเป็นพื้นฐานของการแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หากทราบทัศนคติของปัจเจกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะสามารถอธิบายหรือคาดคะเนพฤติกรรมของบุคคลที่กระทำต่อสิ่งนั้นได้ (จิระวิวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2538) ดังนั้นการทำความเข้าใจทัศนคติของผู้ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีใหม่มหาวิทยาลัยที่มีต่อผู้สูงอายุ จึงมีความสำคัญเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อการคาดการณ์ถึงพฤติกรรมของประชากรกลุ่มดังกล่าวต่อผู้สูงอายุเมื่อต้องอยู่ร่วมในสังคมผู้สูงอายุ อีกทั้งการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจทัศนคติและปัจจัยที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งจำเป็นในการทำความเข้าใจเงื่อนไขและองค์ประกอบพื้นฐานของทัศนคติ อันจะเป็นแนวทางในการวางแผนการปรับทัศนคติและพฤติกรรมต่อไป

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่มีความเจริญเป็นศูนย์กลางการค้า การเกษตร การลงทุนและการท่องเที่ยวระดับโลก (แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4, 2559) ด้วยสภาพความหลากหลายทั้งในแง่วัฒนธรรมและธรรมชาติ การมีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม ผู้คนที่มียศยาศัย รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ล้วนเป็นปัจจัยดึงดูดผู้คนให้เข้ามาในจังหวัดเชียงใหม่เป็นจำนวนมาก ทั้งผู้ที่อพยพย้ายเข้ามาอยู่เป็นการถาวร รวมทั้งนักท่องเที่ยว และมีกลุ่มคนจำนวนไม่น้อยทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่เลือกจังหวัดเชียงใหม่เป็นที่อาศัยและใช้ชีวิตในวันบั้นปลายหลังเกษียณ จำนวนผู้สูงอายุใน

จังหวัดเชียงใหม่จึงเพิ่มมากขึ้นและมีสัดส่วนผู้สูงอายุสูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ ในภาคเหนือทั้งหมด จากสถิติในปี พ.ศ. 2553 จังหวัดเชียงใหม่มีผู้สูงอายุถึงร้อยละ 13.49 ของจำนวนประชากร นับเป็นสัดส่วนที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัดอื่น ๆ ในภาคเหนือ และค่าเฉลี่ยของทั้งประเทศ (คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2557) ประเด็นการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่นับว่ามีความสำคัญ ประกอบกับการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับหัวข้อผู้สูงอายุมักให้น้ำหนักกับการเตรียมความพร้อมของบุคคลเพื่อเข้าสู่วัยสูงอายุอย่างมีศักยภาพตลอดจนการเตรียมความพร้อมของครอบครัว สังคมและชุมชนในแง่ระบบสวัสดิการและบริการสังคม ซึ่งการศึกษาถึงศักยภาพและความพร้อมระดับปัจเจกในกลุ่มคนที่กำลังจะเข้าสู่วัยแรงงานซึ่งต้องรับภาระโดยตรงต่อสังคมผู้สูงอายุยังมีไม่เพียงพอ การศึกษาทัศนคติของกลุ่มนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ที่เติบโตมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของเมืองแห่งวัฒนธรรม และประสบการณ์รอบตัวที่มีลักษณะเฉพาะดังกล่าว จึงมีความสำคัญ ผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการวางเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ โดยไม่ละเลยที่จะปลูกฝังทัศนคติที่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ อันเป็นพื้นฐานในการแสดงพฤติกรรมต่อผู้สูงอายุอย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่
2. ศึกษาปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่
3. ศึกษาผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ ของ

นักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่

สมมุติฐานการวิจัย

ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม ความรู้และประสบการณ์มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ

แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

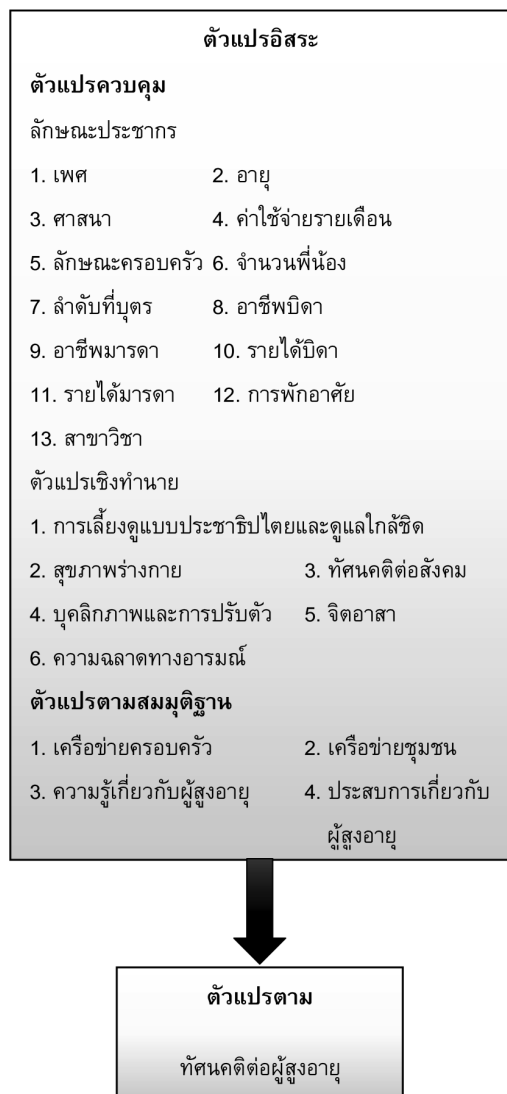
ทัศนคติเป็นมีลักษณะของการประเมินค่า ทำให้บุคคลตอบสนองสิ่งต่าง ๆ ต่างกันไป ทัศนคติเป็นผลและตัวบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสถานการณ์ และบุคคลกับบุคคล (พิมลพรรณ อิศรภักดี, 2558)ชาร์ลส์ อาร์ ฟอสเตอร์ (Charles R. Foster : อ้างในรัชนิดา ชำนาญนธ์, 2554) ให้แนวคิดการเกิดทัศนคติว่ามาจากปัจจัยสำคัญ 2 ประการคือ

1. ประสบการณ์ (Experience) ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล เรื่องราว หรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในบุคคลจากการได้พบเห็นคุ้นเคย ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์โดยตรงกับการได้ยินได้ฟัง ได้เห็นรูปภาพหรืออ่านเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ แต่ไม่ได้พบเห็น ไม่ได้ทดลองกับของจริงด้วยตนเอง ซึ่งถือเป็นประสบการณ์ทางอ้อม และเนื่องจากทัศนคติเป็นสิ่งที่บุคคลรับทราบ ดังนั้นบุคคลจะไม่มีทัศนคติต่อสิ่งที่เขาไม่มีประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจตามค่านิยม (Value System and Judgment) เนื่องจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยม และมาตรฐานเกี่ยวกับการดีและความชอบไม่เหมือนกัน คนแต่ละกลุ่มจึงอาจมีทัศนคติต่อสิ่งเดียวกันแตกต่างกันได้ ดังนั้นการที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดจะมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือมีทัศนคติว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิดขึ้นอยู่กับ วัฒนธรรม หรือค่านิยมของกลุ่มที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่ร่วมด้วย ซึ่งหมายถึงความสัมพันธ์ของบุคคลกับสภาพแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นครอบครัว การเลี้ยงดู การเป็นสมาชิกชุมชน และกลุ่มเพื่อน โดยที่เครือข่ายครอบครัวและชุมชนนับเป็นเงื่อนไขพื้นฐานของการพัฒนาทัศนคติ เนื่องจากปัจเจกรับการขัดเกลา จากสังคมให้เป็นสมาชิกที่บูรณาการตนเองเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยรับวัฒนธรรม หรือวิถีการดำรงชีวิต ตลอดจนระบบคุณค่าต่าง ๆ รวมทั้งทัศนคติผ่านครอบครัวและสังคมที่ปัจเจกเติบโตมา ไม่ว่าจะเป็นจากการสังเกต จากการมีปฏิสัมพันธ์ และการเลียนแบบพฤติกรรม (ลักษณะ สรีวิวัฒน์, 2544) ดังนั้นยิ่งปัจเจกมีเครือข่ายครอบครัวและชุมชนที่กว้างขวางและมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ย่อมรับการถ่ายทอดขัดเกลาทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้เข้มข้นมากขึ้น

องค์ความรู้ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเช่นเดียวกัน เพราะความรู้เป็นข้อมูลที่ทำให้รายละเอียดและทำให้รู้และเข้าใจสิ่งหนึ่งสิ่งใด และเป็นพื้นฐานในการพัฒนามุมมองและการตัดสินใจต่อสิ่งต่าง ๆ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2538, เต็มศักดิ์ ควณิศ, 2548) จากแนวคิดดังกล่าวนำมาสู่กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการศึกษา

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป้าหมาย คือกลุ่มผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งมีทั้งหมด 7 แห่ง เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ 4 แห่ง และมหาวิทยาลัยเอกชน 3 แห่ง (ไม่รวมมหาวิทยาลัยของสงฆ์) รวมเป็นจำนวนประชากรนักศึกษาทั้งสิ้น 108,635 คน จากจำนวนประชากรดังกล่าวนำมาคำนวณจำนวนตัวอย่าง เนื่องจากทราบจำนวน

แน่นอนของประชากรทั้งหมด จึงเลือกใช้สูตรคำนวณกลุ่มตัวอย่างของของทาโร ยามาเน (Yamane, 1973) ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่างประมาณ 400 คน เพื่อป้องกันความผิดพลาดจากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลทั้งหมดจำนวน 433 คน

2. ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้วิจัยทำการศึกษามหาวิทยาลัยทั้งสังกัดรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่ทั้งหมด 7 แห่ง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน จับฉลากเลือกมหาวิทยาลัย 4 แห่ง จากนั้นทำการแบ่งคณะในแต่ละมหาวิทยาลัยออกเป็นกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ แล้วทำการสุ่มเลือกนักศึกษาในแต่ละสาขาให้ได้จำนวนตามสัดส่วนของจำนวนนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมีจำนวนนักศึกษาใกล้เคียงกันในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาในแต่ละมหาวิทยาลัยตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 มหาวิทยาลัยและจำนวนตัวอย่างในแต่ละมหาวิทยาลัยที่ได้รับการเลือก

มหา วิทยาลัย	ตัว อย่าง สายน ศึ กษ า	ตัว อย่าง สายน ศึ กษ า	ตัว อย่าง สายน ศึ กษ า	ตัว อย่าง สายน ศึ กษ า
ราชภัฏเชียงใหม่	15,664	43	44	87
เชียงใหม่	29,124	69	69	138
พายัพ	31,992	67	82	149
ราชมงคลล้านนา	9,070	29	30	59
รวม	85,850	208	225	433

3. ขอบเขตด้านเวลา ทำการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 15 มกราคม ถึง 30 เมษายน พ.ศ. 2559 โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบตามช่วงเวลา โดยทำการเก็บข้อมูลทุกวันในแต่ละสัปดาห์ เก็บข้อมูลทั้งช่วงเช้า กลางวัน และเย็น ตามจุดที่มี

นักศึกษาทำกิจกรรมเป็นจำนวนมากเช่น หอพัก โรงอาหาร และบริเวณตึกเรียน โดยมีจำนวนประชากรและจำนวนตัวอย่างในแต่ละมหาวิทยาลัย

4. ขอบเขตด้านเนื้อหา ทำการศึกษาทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ เครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์ที่มีต่อผู้สูงอายุ และความสัมพันธ์ระหว่างเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์ที่มีต่อผู้สูงอายุกับทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ

5. ขอบเขตด้านตัวแปร ประกอบด้วยตัวแปรต้นทั้งหมด 23 ตัวแปร ในจำนวนนี้เป็นตัวแปรควบคุมจำนวน 19 ตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ค่าใช้จ่ายรายเดือน ลักษณะครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลำดับที่บุตร อาชีพบิดาและมารดา รายได้บิดาและมารดา สาขาวิชา การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและดูแลใกล้ชิด สุขภาพร่างกาย ทัศนคติต่อสังคม บุคลิกภาพและการปรับตัว จิตอาสา และความฉลาดทางอารมณ์ ตัวแปรตามสมมุติฐาน 4 ตัวแปร ได้แก่ เครือข่ายครอบครัว เครือข่ายชุมชน ความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ ส่วนตัวแปรตามคือทัศนคติต่อผู้สูงอายุ

วิธีดำเนินการวิจัย

การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ เครื่องมือในการวิจัยคือแบบสอบถามแบบมีโครงสร้างที่ผู้วิจัยสร้างจากกรอบแนวคิด และการทบทวนวรรณกรรม เครื่องมือดังกล่าวได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยได้ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร (IOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อระหว่าง 0.66 – 1 จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายจำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

(reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคซ์ (Cronbach's Alpha) แบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.92 นับว่าเป็นค่าที่ยอมรับได้ แบบสอบถามประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะประชากรจำนวน 13 ข้อ สร้างเป็นตัวแปรควบคุม 16 ตัวแปร

ส่วนที่ 2 เป็นข้อคำถามทั้งหมด 92 ข้อ นำมาสร้างเป็นตัวแปรควบคุมเชิงปัจจัย 6 ตัวแปร เป็นประเด็นเกี่ยวกับการเลี้ยงดู 6 ข้อ สุขภาพร่างกาย 5 ข้อ บุคลิกภาพและการปรับตัวทางสังคม 10 ข้อ ทัศนคติทางสังคม 9 ข้อ จิตอาสา 10 ข้อ และความฉลาดทางอารมณ์ 52 ข้อ โดยคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) แต่ละข้อมีตัวเลือกตอบที่แสดงถึงระดับความคิดเห็นและการเกิดเหตุการณ์ตามประเด็นคำถาม 5 ระดับ ตั้งแต่น้อยที่สุด (1) ถึงมากที่สุด (5) ยกเว้นด้านความฉลาดทางอารมณ์ ผู้วิจัยใช้แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต แต่ละข้อมีตัวเลือกตอบ 4 ตัวเลือกคือ ไม่จริง จริงบางครั้งค่อนข้างจริง และจริงมาก

ส่วนที่ 3 เป็นข้อคำถามทั้งหมด 46 ข้อ นำมาสร้างเป็นตัวแปรตามกรอบสมมุติฐาน 4 ตัวแปร ได้แก่ เครือข่ายครอบครัว 17 ข้อ เครือข่ายชุมชน 13 ข้อ ความรู้ 5 ข้อ และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ 11 ข้อ โดยคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) แต่ละข้อมีตัวเลือกตอบที่แสดงถึงระดับความคิดเห็นและการเกิดเหตุการณ์ตามประเด็นคำถาม 5 ระดับ ตั้งแต่น้อยที่สุด (1) ถึงมากที่สุด (5)

ส่วนที่ 4 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อผู้สูงอายุทั้งหมด 14 ข้อ โดยคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) แต่ละข้อมีตัวเลือกตอบที่แสดงถึงระดับความคิดเห็นและการเกิดเหตุการณ์ตามประเด็นคำถาม 5 ระดับ ตั้งแต่น้อยที่สุด (1) ถึงมากที่สุด (5) คำตอบที่มี

ระดับสูงหมายถึงการมีทัศนคติที่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามในแบบสอบถามด้วยตนเองทีละคน ผู้วิจัยรอรับแบบสอบถามคืนในทันทีที่กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามเสร็จ ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่ 15 มกราคม – 30 เมษายน พ.ศ. 2559

การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปร ทั้งส่วนบุคคล ประเด็นเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู สุขภาพ ทัศนคติต่อสังคม บุคลิกภาพและการปรับตัวทางสังคม จิตอาสา ความฉลาดทางอารมณ์ เครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ และทัศนคติต่อผู้สูงอายุ โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) การแปลความหมายระดับความคิดเห็นหรือการเกิดเหตุการณ์ใช้วิธีนำค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักความคิดเห็น (Weight mean score) ในแต่ละประเด็นมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยดังนี้คือ

น้อยที่สุด	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	1.00 - 1.80
น้อย	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	1.81 - 2.60
ปานกลาง	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	2.61 - 3.40
มาก	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	3.41 - 4.20
มากที่สุด	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	4.21 - 5.00

สำหรับตัวแปรความฉลาดทางอารมณ์มีการกำหนดค่าคะแนนในแต่ละข้อตามที่กำหนดโดยกรมสุขภาพจิต จากนั้นนำค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยดังนี้

น้อย	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	1 - 1.75
ค่อนข้างน้อย	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	1.76 - 2.51
ค่อนข้างมาก	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	2.52 - 3.27
มาก	มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	3.27 - 4

สถิติทดสอบสมมุติฐาน ใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) ทำการวิเคราะห์แบบนำตัวแปรเข้าทั้งหมด (Enter multiple regression) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ เครือข่ายครอบครัวและชุมชน กับทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ โดยมีค่าความเชื่อมั่น ที่ระดับ 0.05

ผลการศึกษา

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
สายการศึกษา		
สายวิทยาศาสตร์	208	48.00
สายสังคมศาสตร์	225	52.00
เพศ		
ชาย	166	38.30
หญิง	267	61.70
อายุ		
17 ปี	1	0.20
18 ปี	27	6.20
19 ปี	92	21.20
20 ปี	105	24.20
21 ปี	112	25.90
22 ปี	66	15.20
23 ปี	30	6.90
ศาสนา		
พุทธ	395	91.20
คริสต์	27	6.20
อิสลาม	2	0.50
อื่นๆ ไม่มีศาสนา	9	2.10
รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000 บาท	165	38.10
5,001 – 10,000 บาท	205	47.30
10,001 – 15,000 บาท	39	9.00
15,001 – 20,000 บาท	16	3.70
20,001 – 25,000 บาท	4	0.90
มากกว่า 25,001 บาท	4	0.90
ลักษณะครอบครัว		
ครอบครัวเดี่ยว	265	61.20
ครอบครัวขยาย	158	36.50
อื่นๆ	10	2.30

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนพี่น้อง		
1 คน	87	20.10
2 คน	258	59.60
3 คน	62	14.30
4 คน	16	3.70
5 คน	5	1.20
มากกว่า 5 คน	5	1.20
บุตรลำดับที่		
ลำดับที่ 1	87	20.10
ลำดับที่ 2	258	59.60
ลำดับที่ 3	62	14.30
ลำดับที่ 4	16	3.70
ลำดับที่ 5	5	1.20
มากกว่า 5 คน	5	1.20
อาชีพหลักของบิดา		
ข้าราชการ	88	20.30
ลูกจ้าง พนักงาน	54	12.50
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	26	6.00
ข้าราชการบำนาญ	12	2.80
เกษตรกร	56	12.90
ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว	163	37.60
อื่นๆ	34	7.90
อาชีพหลักของมารดา		
ข้าราชการ	73	16.90
ลูกจ้าง พนักงาน	79	18.20
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	10	2.30
ข้าราชการบำนาญ	7	1.60
เกษตรกร	61	14.10
ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว	171	39.50
อื่นๆ	30	7.40

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
รายได้ของบิดา		
ไม่มีรายได้	21	4.80
น้อยกว่า 10,000 บาท	56	12.90
10,001 – 20,000 บาท	101	23.30
20,001 – 30,000 บาท	84	19.40
30,001 – 40,000 บาท	47	10.90
40,001 – 50,000 บาท	44	10.20
มากกว่า 50,001 บาท	80	18.50
รายได้ของมารดา		
ไม่มีรายได้	6	1.40
น้อยกว่า 10,000 บาท	101	23.30
10,001 – 20,000 บาท	109	25.20
20,001 – 30,000 บาท	67	15.50
30,001 – 40,000 บาท	46	10.60
40,001 – 50,000 บาท	47	10.90
มากกว่า 50,001 บาท	57	13.20
ชั้นปีการศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	133	30.70
ชั้นปีที่ 2	108	24.90
ชั้นปีที่ 3	143	33.00
ชั้นปีที่ 4	49	11.30
ภูมิภาค		
เหนือ	330	76.20
กลาง	64	14.80
ตะวันออกเฉียงเหนือ	12	2.80
ตะวันออก	6	1.40
ตะวันตก	14	3.20
ใต้	7	1.60
ที่พัก		
บ้าน กับครอบครัว ผู้ปกครอง	140	32.30
หอพัก กับพี่ น้อง	40	9.20
หอพัก กับเพื่อน	408	24.90
หอพัก คนเดียว	145	33.50
การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและดูแลใกล้ชิดค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.75$ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.73		

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาในตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างศึกษาในสายวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน มีสัดส่วนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุระหว่าง 17 ถึง 23 ปี ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีรายได้สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายไม่เกิน 10,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่เป็นครอบครัวเดี่ยว มีพี่น้อง 1 ถึง 2 คน โดยส่วน

ใหญ่เป็นบุตรคนที่ 2 บิดาและมารดามีอาชีพค้าขาย และมีธุรกิจของตนเอง รายได้อยู่ในช่วงไม่เกิน 30,000 บาท และมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอยู่กับครอบครัว
วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในจังหวัดเชียงใหม่

ตารางที่ 3 ทัศนคติต่อผู้สูงอายุ

ทัศนคติต่อผู้สูงอายุ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ระดับ
1. จะเป็นการดีหากผู้สูงอายุได้อยู่ในสถานที่ที่มี แต่คนในวัยเดียวกัน (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	3.05	0.92	ปานกลาง
2. ผู้สูงอายุมักดื้อรั้นยึดมั่นในวิถีทางของตนและเปลี่ยนแปลงยาก (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	3.36	0.87	ปานกลาง
3. โดยทั่วไปเราวางใจได้ว่าผู้สูงอายุสามารถรักษาความสะอาดเรียบร้อยของที่อยู่อาศัย	3.15	0.85	ปานกลาง
4. โดยทั่วไปเราวางใจได้ว่าผู้สูงอายุสามารถรักษาความสะอาดเรียบร้อยของเสื้อผ้า ร่างกาย	3.11	0.81	ปานกลาง
5. เป็นความเชื่อผิด ๆ ที่ว่า ภูมิปัญญามาพร้อมกับอายุที่เพิ่มขึ้น (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.96	0.87	ปานกลาง
6. ผู้สูงอายุมักทำให้คนที่อยู่ด้วยรู้สึกอึดอัด (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.58	0.85	น้อย
7. ผู้สูงอายุส่วนใหญ่เป็นคนที่ง่ายที่จะอยู่ด้วย	3.08	0.82	ปานกลาง
8. ผู้สูงอายุมักนำเบาะหนวดด้วยการพูดแต่เรื่อง ความหลังสมัยหนุ่มสาว (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.49	0.93	น้อย
9. สิ่งที่ผู้สูงอายุสร้างความบันเทิงและทำให้ผู้สูงอายุน่าสนใจคือประสบการณ์ในอดีตของผู้สูงอายุ	3.61	0.85	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ทัศนคติต่อผู้สูงอายุ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ระดับ
10. การสร้างบรรยากาศให้ชุมชนน่าอยู่ที่ดีที่สุดคือ การที่มี ผู้สูงอายุในชุมชนนั้นน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.47	1.04	น้อย
11. ผู้สูงอายุโดยทั่วไปส่วนใหญ่ก็จะเหมือน ๆ กัน (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.95	0.80	ปานกลาง
12. ผู้สูงอายุมักชี้แจงจุดจุดใจ ไม่พอใจ ไม่มีความสุข (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.79	0.89	ปานกลาง
13. ผู้สูงอายุขี้บ่น หรือคอยตำหนิพฤติกรรมของวัยรุ่น (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	3.20	0.82	ปานกลาง
14. ผู้สูงอายุมักเรียกร้องความรักและการดูแลเอาใจใส่มากเกินไป (กลับค่าก่อนหาค่าเฉลี่ยรวม)	2.85	0.92	ปานกลาง
ทัศนคติต่อผู้สูงอายุโดยรวม	3.15	0.36	ปานกลาง

ผลในตารางที่ 3 สรุปได้ว่านักศึกษามีทัศนคติต่อผู้สูงอายุโดยรวมในระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาในแต่ละข้อพบว่า ข้อที่นักศึกษามองเห็นด้วยมากกว่าด้านอื่น ๆ คือ สิ่งที่ผู้สูงอายุสร้างความบันเทิงและทำให้ผู้สูงอายุน่าสนใจคือ ประสบการณ์ในอดีตของผู้สูงอายุ อย่างไรก็ตามผู้สูงอายุในความคิดของนักศึกษาก็มีคือยืนยันมั่นในวิถีทางของตนและเปลี่ยนแปลงยาก ข้อที่นักศึกษามีความเห็นในระดับน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ได้แก่ การ

สร้างบรรยากาศให้ชุมชนน่าอยู่ที่ดีที่สุดคือการที่มีผู้สูงอายุในชุมชนนั้นน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และผู้สูงอายุมักนำเบื้อหน้าด้วยการพูดแต่เรื่อง ความหลังสมัยหนุ่มสาว

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ศึกษาปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดเชียงใหม่

ตารางที่ 4 ตัวแปรด้านปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติต่อผู้สูงอายุ

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ระดับ
ตัวแปรควบคุม			
การเลี้ยงดู	4.33	0.88	มากที่สุด
บุคลิกภาพและการปรับตัว	3.84	0.55	มาก
ทัศนคติต่อสังคม	2.98	0.60	ปานกลาง
จิตอาสา	3.59	0.58	มาก
ความฉลาดทางอารมณ์	2.92	0.31	ค่อนข้างมาก
ตัวแปรตามสมมุติฐาน			
เครือข่ายครอบครัว	3.53	0.62	มาก
เครือข่ายชุมชน	3.48	0.65	มาก
ความรู้	3.14	0.68	ปานกลาง
ประสบการณ์	3.20	0.86	ปานกลาง

ตารางที่ 4 แสดงรายละเอียดตัวแปรปัจจัยพยากรณ์ทั้งตัวแปรควบคุมและตัวแปรตามสมมุติฐานดังนี้ **ปัจจัยที่เป็นตัวแปรควบคุม** ตัวแปรปัจจัยที่เป็นตัวแปรควบคุมในตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษาได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและดูแลใกล้ชิดในระดับมากที่สุด นักศึกษามีบุคลิกภาพและการปรับตัวในการเข้าสังคมในระดับมาก ส่วนทัศนคติที่มีต่อสังคมนั้นนักศึกษามีในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีความเป็นจิตอาสา มีน้ำใจและพฤติกรรมในการช่วยเหลือผู้อื่นและสังคมในระดับมาก และมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับค่อนข้างมาก

2. ปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ (ตัวแปรตามสมมุติฐาน) ผลในตารางที่ 4

แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีเครือข่ายครอบครัวและเครือข่ายชุมชนซึ่งเป็นมิติด้านด้านจำนวนเครือข่ายช่องทางและความสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความรู้และประสบการณ์พบว่านักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุและการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และมีประสบการณ์ในการอยู่และทำกิจกรรมร่วมกับผู้สูงอายุในระดับปานกลาง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ศึกษาผลของปัจจัยด้านเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในจังหวัดเชียงใหม่ การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (multiple regression) เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานว่าเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุมีผลต่อทัศนคติของนักศึกษา

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ถดถอยพหุ

ตัวแปรพยากรณ์ (predictors)	b	S.E.	Beta	t	Sig
ตัวแปรควบคุม					
ลักษณะประชากร					
เพศชาย ^a	.027	.039	.033	.691	.490
ศาสนาพุทธ ^b	-.074	.068	-.052	-1.089	.277
อายุ	.005	.015	.016	.321	.748
ค่าใช้จ่ายรายเดือน	-.007	.022	-.016	-.312	.755
ครอบครัวเดี่ยว ^c	.028	.041	.034	.679	.497
จำนวนพี่น้อง	-.031	.027	-.069	-1.163	.246
ลำดับที่บุตร	.012	.029	.025	.417	.677
อาชีพบิดา ^d					
ทำงานประจำ	.094	.062	.116	1.504	.133
เป็นเจ้าของธุรกิจ	-.008	.066	-.010	-.126	.899
อาชีพมารดา ^d					
ทำงานประจำ	.033	.060	.014	.542	.588
เป็นเจ้าของธุรกิจ	.117	.064	.143	1.827	.068
รายได้บิดา	-.015	.014	-.068	-1.040	.299
รายได้มารดา	-.017	.015	-.073	-1.102	.271
การอยู่อาศัย ^e					
อยู่บ้านกับครอบครัว	-.040	.049	-.047	-.811	.418
อยู่หอพักกับญาติ/เพื่อน	.048	.048	.058	1.014	.311
สาขาสังคมศาสตร์	-.012	.039	-.015	-.300	.765
ปัจจัยที่เป็นตัวแปรควบคุม					
การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและดูแลใกล้ชิด	.003	.034	.006	.092	.927
สุขภาพร่างกาย	-.022	.028	-.039	-.794	.427
บุคลิกภาพการปรับตัว	-.087	.045	-.122	-1.922	.055
ทัศนคติต่อสังคม	.048	.033	.072	1.455	.147
จิตอาสา	-.017	.043	-.024	-.381	.703
ความฉลาดทางอารมณ์	.501	.071	.039	7.009	.000
ตัวแปรตามสมมุติฐาน					
ความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ	-.067	.030	-.115	-2.264	.024
ประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ	.015	.026	.032	.558	.577
เครือข่ายครอบครัว	.012	.046	.019	.258	.796
เครือข่ายชุมชน	-.017	.035	-.028	-.489	.625
ค่าคงที่	2.440	.404	-	6.033	.000

R² = 0.17, F = 3.293, Sig of F = 0.000

*p < .05. **p < .01. ***p < .001 (two tails sig),

a. หญิง, b. ศาสนาอื่น ๆ, c. ครอบครัวขยาย, d. เกษตรและอื่น ๆ, e. อยู่คนเดียว, f. สาขาวิทยาศาสตร์ เป็นกลุ่มอ้างอิง

ผลในตารางที่ 5 พบว่าตัวแปรอิสระทั้งหมด ได้แก่ลักษณะประชากร การเลี้ยงดู สุขภาพร่างกาย บุคลิกภาพการปรับตัว ทักษะคิดต่อสังคม จิตอาสา และความฉลาดทางอารมณ์ และตัวแปรตาม สมมุติฐานคือเครือข่ายครอบครัวและชุมชน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุ ร่วมกันอธิบาย การผันแปรของความพร้อมในการอยู่ร่วมในสังคม ผู้สูงอายุได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยร่วมกัน อธิบายได้ร้อยละ 17.40 ($R^2 = 0.174$) ขณะที่ค่า F ของสมการเท่ากับ 3.293 และ Sig of F = 0.000 หมายความว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามในรูปเชิงเส้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตัวแปรต้น แต่ละตัวแปรพบว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ และความฉลาดทางอารมณ์ โดยสามารถอธิบายเชิงการทำนายได้ดังนี้ เมื่อควบคุม ตัวแปรอื่นในสมการทั้งหมดแล้วพบว่า การเพิ่มขึ้น ของระดับความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ 1 ระดับ มีผล ทำให้ระดับทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุลดลง 0.115 ขณะที่หากระดับความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น 1 ระดับ มีผลทำให้ระดับทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น 0.039 โดยมีสมการที่ได้จากค่าปกติและค่า มาตรฐานดังนี้

ทัศนคติต่อผู้สูงอายุ = $2.440 + 0.501$ ความฉลาดทางอารมณ์ $- 0.067$ ความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ

ทัศนคติต่อผู้สูงอายุ = 0.039 ความฉลาดทางอารมณ์ $- 0.115$ ความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ

อภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อผู้สูงอายุอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานสถานการณ์ผู้สูงอายุของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ (2556) ที่พบว่าวัยรุ่นมีทัศนคติที่ไม่ดีนักกับผู้สูงอายุ และเป็นประเด็นที่น่าห่วงใย เป็นอย่างยิ่งที่ควรให้ความสำคัญในการส่งเสริมและ

พัฒนา นักศึกษามีเครือข่ายครอบครัวและชุมชนในระดับมาก และมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้สูงอายุในระดับปานกลาง จากการวิเคราะห์ ถอดอรรถพหุปรากฏว่า มีตัวแปรด้านความฉลาดทาง อารมณ์ซึ่งเป็นตัวแปรควบคุม และมีตัวแปรตาม สมมุติฐานเพียงตัวแปรเดียวเท่านั้นในจำนวน 4 ตัวแปร คือความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุ ที่มีผลต่อ ทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุของนักศึกษาอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยจึงเน้นย้ำความสำคัญ ของข้อมูล องค์ความรู้และการศึกษาเกี่ยวกับผู้สูง อายุว่ามีความสำคัญต่อการประกอบสร้างความ หมายและระบบคุณค่าเกี่ยวกับผู้สูงอายุ อย่างไร ก็ตามผลการศึกษาพบว่าความรู้เป็นปัจจัยที่มีผล ทางลบต่อทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ กล่าวคือหาก นักศึกษามีระดับความรู้เพิ่มขึ้น 1 ระดับ จะทำให้ ทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุลดลง .067 ระดับแสดงให้เห็นว่า ยิ่งนักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุมาก ขึ้นเท่าใด ความรู้ที่นับไม่ได้ช่วยสร้างความพร้อมใน การอยู่ร่วมในสังคมผู้สูงอายุ แต่กลับสร้างทัศนคติ ต่อผู้สูงอายุไปในทางลบ ผลการศึกษานี้อธิบายได้ ว่า ระบบการศึกษา ตลอดจนจนข้อมูล องค์ความรู้ เกี่ยวกับผู้สูงอายุได้สร้างภาพเชิงลบให้กับผู้สูงอายุ ดังที่สุชาติ (2553) ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ความ รู้เกี่ยวกับผู้สูงอายุในประเทศไทยว่า ส่วนหนึ่งทำให้เกิดภาพแทนของผู้สูงอายุที่มีลักษณะตายตัว ทำให้ เกิดภาพเหมารวมว่าการเข้าสู่วัยสูงอายุเป็นภาวะ แห่งความเสื่อมโทรมและพยาธิสภาพ ไม่พึง ปรารถนา นำไปสู่ทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เกิดการเลือก ปฏิบัติบนพื้นฐานของอายุ สังคมจึงมีทัศนคติต่อ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุและการเป็นผู้สูงอายุว่าเป็น ภาวะที่สังคม ครอบครัว และลูกหลาน ต้องดูแล ทัศนคติเชิงลบต่อผู้สูงอายุเหล่านี้ควรได้รับการถอด รื้อและควรมีการประกอบสร้างภาพแทนที่ถูกต้อง เพื่อทัศนคติที่เหมาะสม อันจะนำมาซึ่งการอยู่ร่วม ในสังคมผู้สูงอายุอย่างเข้าใจและเกื้อกูลกัน และลด ความรู้สึกของการเป็นภาระพึ่งพา ดังนั้นการสร้าง และการเผยแพร่องค์ความรู้ควรได้รับการศึกษาถึง

เนื้อหาและแนวทางที่เหมาะสมที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในความสูงวัยที่ถูกต้อง อันจะนำไปสู่ความเต็มใจและความพร้อมในการอยู่ร่วมสังคมผู้สูงอายุ ส่วนความฉลาดทางอารมณ์เป็นบุคลิกภาพและการแสดงออกทางอารมณ์ที่แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการปรับตัว การควบคุมอารมณ์ การมองโลกอย่างเข้าใจ การยอมรับผู้อื่น อันจะช่วยหนุนเสริมให้เกิดการประมวลผลประสบการณ์ได้อย่างเหมาะสม และสามารถนำมาใช้รับมือและปรับตัวให้เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับข้อค้นพบของภัทรา (2554) ที่ค้นพบความสัมพันธ์ของความฉลาดทางอารมณ์กับความพึงพอใจในการทำงาน ในงานวิจัยที่นำไปสู่ข้อสรุปว่าความฉลาดทางอารมณ์ทำให้เข้าใจผู้อื่น ทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ และมีความสุขกับการอยู่ร่วมในสังคมสูงวัย (2557) กล่าวในทำนองเดียวกันว่า ปัจจัยเกื้อหนุนภายในตัวปัจเจกด้านจิตใจและสังคม เป็นสิ่งสำคัญที่นำไปสู่ความคิด มุมมอง และทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการกระทำสู่ความสำเร็จ ในส่วนของปัจจัยด้านเครือข่ายชุมชนและครอบครัวไม่พบว่า มีผลต่อทัศนคติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตามสมมุติฐานนั้น อธิบายได้ว่า เนื่องจากปัจจุบันเครือข่ายครอบครัวและชุมชนแม้มีจำนวนและขอบข่ายที่กว้างขวาง การติดต่อสัมพันธ์กันที่ดูเหมือนใกล้ชิดและแนบแน่นก็จริง แต่ความลึกซึ้ง ความผูกพัน และการเปิดรับอิทธิพลซึ่งกันและกันเป็นไปอย่างผิวเผิน ทำให้มีผลต่อการขัดเกลาและถ่ายทอดวัฒนธรรมรวมทั้งทัศนคติและค่านิยมของกลุ่มและสังคมที่เหมาะสมเป็นไปได้น้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ บังอร ศิริสัญญาลักษณ์ (2558) ที่พบในผลการศึกษาวิจัยส่วนที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพว่า สังคมเกษตรมีการเปลี่ยนแปลง แมคนในชุมชนเกษตรมีการติดต่อ ไปมาหาสู่ พบปะพูดคุยและยังร่วมกิจกรรมของชุมชนกันอยู่ แต่ส่วนใหญ่เป็นไปตามเหตุผลด้านผลประโยชน์และบทบาทหน้าที่ทางสังคม ทำให้ความผูกพันทางอารมณ์ ความเกรงใจ มีน้อยลง

สรุปได้ว่าปัจจัยภายในไม่ว่าจะเป็นองค์ความรู้และระดับความพร้อมทางอารมณ์เป็นปัจจัยเกื้อหนุนภายในตัวปัจเจกที่สำคัญที่นำไปสู่การมองโลก การให้ความหมายและการตีความ ซึ่งจะตกผลึกเป็นทัศนคติที่เป็นระบบการตัดสินใจคุณค่าอันมีผลต่อการแสดงพฤติกรรม ดังนั้นการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของไทย ที่จะไม่ทำให้เกิดความรู้สึก ทัศนคติและการกระทำที่ไม่เหมาะสมต่อกันของผู้ที่อยู่ร่วมสังคมระหว่างกลุ่มผู้อยู่ในวัยแรงงานและผู้สูงอายุ จึงควรประกอบสร้างชุดของข้อมูลที่จะนำไปสู่ภาพแทนผู้สูงอายุที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อพัฒนาความเข้าใจในความหลากหลายของลักษณะและความต้องการ ตลอดจนคุณค่าของผู้สูงอายุ ไม่ใช่ภาพเหมารวมที่ตายตัวและเป็นไปในเชิงลบ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. จากผลการศึกษาที่พบว่าทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ภาครัฐ สถาบันการศึกษาตลอดจนชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมพัฒนาทัศนคติความฉลาดทางอารมณ์และสำนึกกับรับผิดชอบต่อสังคม ผ่านระบบครอบครัว การศึกษาและชุมชน อีกทั้งควรมีงานวิจัยต่อยอดในประเด็นการเตรียมความพร้อมในประชาชนทุกกลุ่มอายุ และการศึกษาดูงานเตรียมการเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุทั้งภาครัฐและเอกชน

2. ควรมีการแสวงหาข้อมูลเพื่อสร้างองค์ความรู้ชุดใหม่ ๆ ที่ครอบคลุมความหลากหลายเกี่ยวกับผู้สูงอายุ และควรบรรจุข้อมูลที่ทันสมัยเหล่านี้ไว้ในเนื้อหาการเรียนการสอนในทุกระดับการศึกษา และควรประชาสัมพันธ์ข้อมูลเหล่านี้ให้สาธารณชนรับทราบ เพื่อการสร้างทัศนคติที่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งได้ข้อมูลในภาพรวม เพื่อความเข้าใจเชิงลึกถึงการประกอบสร้างทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุว่ามีกลไก กระบวนการอย่างไร จึงควรทำการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อได้รายละเอียดของข้อมูลที่จะทำให้เข้าใจบริบทและเงื่อนไขของที่มาของทัศนคติมากขึ้น

2. ควรทำการศึกษากลุ่มประชากรอื่นที่แตกต่างออกไป เช่นศึกษาประชากรกลุ่มอายุอื่น ศึกษา กลุ่มประชากรตามลักษณะอาชีพ และกลุ่มประชากรในพื้นที่อื่น ๆ

3. ควรทำการศึกษาความพร้อมในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุในมิติอื่น ๆ ทั้งในระดับสังคมและชุมชน เช่นการเตรียมการด้านสวัสดิการ ทั้งเชิงเศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัย และการอำนวยความสะดวก เพื่อสนับสนุนผู้สูงอายุให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตนเองอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี รวมทั้งระดับปัจเจกโดยเฉพาะทักษะในการอยู่ร่วมและดูแลผู้สูงอายุ และการเตรียมตัวเพื่อการเป็น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2547). *พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ*. กรุงเทพฯ: เจ. เอส. การพิมพ์.
- คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ. (2556). *สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย*. กรุงเทพฯ: เอสเอส พลัส มีเดีย. คณะทันตแพทยศาสตร์. (2557). *โครงการระบบสารสนเทศเพื่อส่งเสริมการบริการสุขภาพผู้สูงอายุสู่การเป็นสังคมผู้สูงอายุ* กิจกรรมพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อส่งเสริมการบริการสุขภาพผู้สูงอายุสู่การเป็นสังคมผู้สูงอายุ. รายงานฉบับสมบูรณ์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2538). *ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรม: การวัดทรัพยากรและการเปลี่ยนแปลง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- ชมพูนุช พรหมภักดี. (2556ป. “การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทย”. *สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา*. 3(16): 1-19.
- เดิมศักดิ์ คทาวณิช. (2548). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- บังอร ศิริสัญญาลักษณ์. (2558). “รูปแบบการทำการเกษตรกับการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม”. *วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต* 3 (3): 319-330.
- แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ 4 ปี. (2559). [เอกสารออนไลน์] แหล่งข้อมูล http://www.chiangmai.go.th/strategy/str2/plan_full.pdf. (7 ธันวาคม 2559)
- พิมลพรรณ อิศรภักดี. (2558). *ต่างวัยต่างทัศนะ ต่อความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย*. วารสารความหลากหลายทางประชากรและสังคมในประเทศไทย. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ภัทรา ลอยใหม่. (2554). *ความฉลาดทางอารมณ์กับความพร้อมในการทำงาน*. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ. 75 หน้า
- รัชนิดา ชานานุมนต์. (2554). *ประสิทธิผลของรายการทุ่งแสงตะวันในด้านความรู้และทัศนคติต่อรายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็ก*. ไม่ปรากฏสำนักพิมพ์.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2544). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วรรณพงษ์ เตริยมโพธิ์ และอาทร นกแก้ว. (2557). *เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการ การเรียนการสอนสำหรับนักศึกษา Generation Z รุ่น 1 สถาบันนวัตกรรมการเรียนรู้มหาวิทยาลัยมหิดล*. (online). แหล่งข้อมูล: <http://maehongson.nfe.go.th/curriculum/KY/k23.pdf> (3 กันยายน 2558).
- สุวจี แดงอ่อน. (2557). “แนวทางการพัฒนาชุมชนต้นตาลเพื่อเตรียมรับภาวะโลกร้อนในแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”. *วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต* 2 (1) : 23-35.
- สุชาดา ทวีสิทธิ์. (2553). “บทบรรณาธิการ”. หน้า 1-14. ใน สุชาดา ทวีสิทธิ์ และ สวริย์ บุญยमानนท์ (บก.) *ประชากรและสังคม*. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม (วปส.) มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.
- Yamane, T. (1973). *Statistic: An introductory analysis*. 3rded. Harper and Row, New York.
- National Institute of Health. (2007). *Why Population Aging Matters: A Global Perspective*. (Online) Available: <http://www.cdc.gov/nchs/data/lifetables/life1890-1910.pdf> (March 15, 2016).

รูปแบบของเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ศึกษากรณีประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง

The Transnational Human Trafficking Network Form in Thailand in Cases where Thailand is the Originating Country

พัทธกร ศาสนะสุพันธ์¹, ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ²

Pattakorn Sasanasuphin¹, Piyaluk Potiwan²

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา รูปแบบเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ภายใต้บริบทประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลตามแนวทางการสัมภาษณ์โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติไทยที่อยู่ในระบบช่วยเหลือในหน่วยงานของรัฐไทย จำนวน 12 คน และนักค้ามนุษย์ข้ามชาติที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำ จำนวน 6 คน รวมทั้งใช้การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างกับบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย จำนวน 12 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจำแนกข้อมูล จัดกลุ่มข้อมูล และสังเคราะห์แบบแผนความสัมพันธ์ ร่วมกับการวิเคราะห์เครือข่ายทางสังคมโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ UCINET Demo Version ด้วยการวิเคราะห์แก่นสาร ความหมาย และความสัมพันธ์ จนได้ข้อสรุป

ผลการศึกษาพบว่า เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ภายใต้บริบทประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง มีรูปแบบเป็นเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติที่มุ่งหวังผลประโยชน์โดยมิชอบจากเหยื่อ ในลักษณะเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมาย และรูปแบบเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ที่ทำให้คนไทยที่ไม่สมัครใจย้ายถิ่นตกเป็นเหยื่อ ซึ่งประกอบด้วย นายหน้าค้ามนุษย์ข้ามชาติในถิ่นเดิมในเครือข่ายย่อยในประเทศต้นทาง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเหยื่อคนไทยในเชิงอำนาจ ในลักษณะที่เป็นนายหน้าค้ามนุษย์ที่มุ่งจัดหาแรงงานต่างชาติส่งให้นายจ้างโดยตรง และเอาเปรียบเหยื่อในการแลกเปลี่ยนระหว่างการช่วยให้เหยื่อได้ย้ายถิ่นกับค่าใช้จ่าย และการดำเนินเอกสารเดินทาง แต่มีนายหน้าค้ามนุษย์บางส่วนเป็นสมาชิกเครือข่ายทางสังคมที่ไม่ใกล้ชิดกับเหยื่อ ในลักษณะเป็นเพื่อนที่ทำงานกับนายจ้างในประเทศปลายทาง ส่วนเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ประกอบด้วยนักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิมที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเหยื่อมาก่อน เข้าชักชวนและให้ข้อมูลหลอกลวงเหยื่อโดยตรง โดยไม่พึ่งพาความสัมพันธ์เดิม นักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อย มักได้รับช่วงความสัมพันธ์กับเหยื่อต่อจากนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิม ส่วนนักค้าอื่นส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเหยื่อ ต้องผ่านนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมหรือนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อย นักค้าในเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเครือข่ายย่อยในเชิงสถานภาพและบทบาทใน

¹ นายเวร (สบ 4) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำหลักสูตรสาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹ Duty Officer (Case Officer 4) Royal Thai Police

² Assistant Professor of Political Science Program, Rajabhat Maha Sarakham University.

ลักษณะต่างคนต่างดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย เพื่อแลกกับค่าจ้าง แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าที่อยู่ต่างเครือข่ายย่อย ต้องผ่านนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อย นักค้ามีการประเมินความไว้วางใจและโอกาสที่เหยื่อจะคล้อยตามก่อนที่จะชักชวนและหลอกลวง รวมทั้งมีการประเมินความเสี่ยงจากการถูกเจ้าหน้าที่รัฐจับกุมเปรียบเทียบกับจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับก่อนที่จะร่วมงานกัน

คำสำคัญ: ผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติ, เครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติที่มุ่งหวังผลประโยชน์โดยมิชอบจากผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อ, เครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ, เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติ

Abstract

This article aims to study a model of the network that exists among Thai human traffickers. The study addresses cases where Thailand is the originating country. The study was conducted with a qualitative approach by using in-depth interviews with 8 Thai migrants who were victimized and helped by the Thai government, and 6 human traffickers who have been imprisoned. In addition, semi-structured interviews were used with 12 persons who were directly related to anti-transnational human traffickers in Thailand. Data analysis has been conducted using data processing, data categorizing, and a synthetic relationship scheme along with social network analysis by analyzing substances, meanings, and relationships through the UCINET Demo Version Program for a conclusion.

The results from the model of the human trafficking network show Thailand as the originating country demonstrating that the aim of the transnational migrating network is to exploit the benefits of victimized migrants. The transnational migrating network of legal migrants and transnational human trafficker's network turn involuntary migrants into victims. The network consists of local brokers who comprise a subnet in their home countries. The local brokers are often related to Thai people of power who are broker traffickers aimed at providing foreign workers to be sent directly to an employer, exploiting the victims in exchange for helping victimized migrants with their costs and carrying travel documents. Some brokers are related to Thai victims in their kinship or culture or as their friends who work with employers in the destination country. Transnational human trafficker networks consist of traffickers in the home countries who have had no relationship with the victim, Traffickers are the central fixture in each subnet, they usually get over a relationship with victims and continue as local brokers. The majority of other traffickers has no direct relationship with the victims, and must go through the local broker or trafficker who has a central relationship. Traffickers have trust-worthiness and must assess the risk of being arrested compared to the benefits to be gained.

Keywords: The victimized migrants who were abused by the traffickers, Transnational migrating network was to exploit the benefits of victimized migrants, Transnational human traffickers network, Transnational human trafficking network

บทนำ

การย้ายถิ่นข้ามชาติของแรงงาน เป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้แรงงานย้ายถิ่นเข้าไปเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ข้ามชาติ ที่ทำให้สถานการณ์ปัญหาการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทยมีความรุนแรงจนรัฐบาลไทยได้ออกกฎหมายพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาบังคับใช้ต่อต้านการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย แต่การแก้ปัญหาการบังคับใช้แรงงานและการบังคับค่าประเวณี ยังไม่มีความคืบหน้าเพียงพอ จึงทำให้สถานการณ์การค้ามนุษย์ข้ามชาติยังรุนแรงอยู่ และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จาก รายงานการค้ามนุษย์ประจำปี พ.ศ. 2558 (Trafficking in Persons Report) ของกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา ที่จัดกลุ่มให้ประเทศไทยอยู่ในบัญชีกลุ่มที่ 3 (Tier 3) (ประเทศที่ดำเนินการไม่สอดคล้องกับมาตรฐานขั้นต่ำของกฎหมายสหรัฐอเมริกา และไม่มีควมพยายามแก้ไข้ปัญหา) เป็นปีที่ 2 ติดต่อกัน เพราะเห็นว่า ประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง ปลายทาง และทางผ่านสำหรับการค้าผู้ชาย ผู้หญิงและเด็ก เพื่อการบังคับใช้แรงงานและการบังคับค่าประเวณี และรัฐบาลไทยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำอย่างเต็มที่ในการขจัดปัญหาการค้ามนุษย์ อีกทั้งไม่ได้ดำเนินการความพยายามอย่างมีนัยสำคัญในการปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำ แม้จะนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาบังคับใช้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ พ.ศ. 2551 โดยเพิ่มบทลงโทษนักค้ามนุษย์และให้ความคุ้มครองแก่ผู้พบเห็นเหตุการค้ามนุษย์และแจ้งข้อมูลต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ อีกทั้ง รัฐบาลออกกฎหมายการประมงฉบับใหม่แทนฉบับเก่าที่บัญญัติเมื่อปี พ.ศ. 2489 โดยกฎหมายฉบับใหม่นี้กำหนดให้มีกระบวนการขึ้นทะเบียนที่ดีขึ้น มีการตรวจสอบเรือและเอกสารของแรงงานตลอดจนสภาพการทำงานของลูกเรือ แต่การแก้ปัญหาการบังคับใช้แรงงาน

และการบังคับค่าประเวณี ยังไม่มีความคืบหน้าเพียงพอ จึงทำให้สถานการณ์การค้ามนุษย์ข้ามชาติยังรุนแรงอยู่ (จาก <https://th.usembassy.gov/th/our-relationship-th/official-reports-th/2015-trafficking-persons-report-thailand-th/> ค้นเมื่อ 31 มกราคม 2559) และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อีกทั้ง มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินกิจกรรมในลักษณะขององค์กรอาชญากรรมและมีเครือข่ายโยงใยกันทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการติดต่อสื่อสารและบริหารงานการค้ามนุษย์ข้ามชาติ สร้างความยุ่งยากแก่กลไกการต่อต้านต่างๆที่รัฐสร้างขึ้น ประกอบกับการศึกษาที่ผ่านมา มักศึกษาจากแรงงานที่ย้ายถิ่นข้ามชาติ แต่การศึกษาจากเหยื่อการค้ามนุษย์ยังไม่ชัดเจนนัก จึงอาจทำให้องค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ที่ดำเนินงานในลักษณะที่เป็นเครือข่าย ในการแก้ปัญหาจำกัด

ดังนั้นในบทความเรื่องนี้จึงมุ่งทำความเข้าใจปรากฏการณ์เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ฐานะประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง เพื่อที่จะสะท้อนภาพของเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย โดยศึกษาจากเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติคนไทย และนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ที่อยู่ในปรากฏการณ์โดยตรง รวมทั้งศึกษาจากบุคลากรที่มีหน้าที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ข้ามชาติ ที่เป็นผู้สัมผัสและมีประสบการณ์กับปรากฏการณ์ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

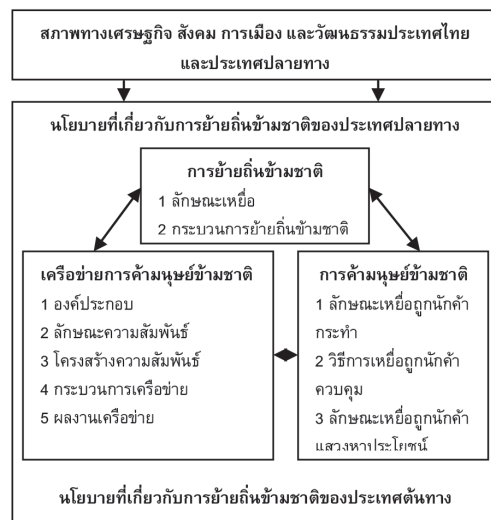
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ภายใต้บริบทที่ประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง

แนวคิด ทฤษฎี และกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทความนี้ใช้แนวคิดการย้ายถิ่นข้ามชาติ (Transnational Migration) โดยการวิเคราะห์สาเหตุและการตัดสินใจย้ายถิ่น ในเชิงระบบการย้ายถิ่นผ่านเครือข่ายทางสังคม ตามแนวคิดของนักสังคมวิทยา (Castles, & Miller, 1993; De Jong, & Fawcett, 1981) ที่ก่อให้เกิดความคาดหวังในด้านต่าง ๆ และมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจย้ายถิ่นของผู้ย้ายถิ่นข้ามชาติคนไทยที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติ จากการถูกนักค้ามนุษย์ข้ามชาติในเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติกระทำในลักษณะต่างๆ ทั้งการจัดหา การซื้อ การขาย การจำหน่าย การขนส่ง (การพามาจาก) การส่งต่อ (การส่งไปยังที่ใด) การหน่วงเหนี่ยวกักขัง การจัดให้อยู่อาศัย หรือการรับไว้ซึ่งบุคคลใด และถูกควบคุมด้วยวิธีการต่างๆ รวมทั้งถูกแสวงหาประโยชน์ในลักษณะต่างๆ ตามกรอบของแนวคิดการค้ามนุษย์ข้ามชาติ (Transnational Human Trafficking) ในพิธีสารเพื่อป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, Supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime) (United Nations, 2000) และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 รวมทั้งให้ความสำคัญกับแนวคิดเครือข่ายทางสังคม (Social Network) โดยการวิเคราะห์เครือข่ายทางสังคมตามแนวคิดของ Boissevain (1973; 1974) เป็นแนวคิดหลัก เนื่องจากเป็นแนวคิดที่มีวิธีการในการศึกษารูปแบบเครือข่ายทางสังคมในประเด็นต่างๆ ในกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติได้อย่างครอบคลุม โดยเฉพาะวิธีการกำหนดผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อเป็นจุดศูนย์กลางในการศึกษา

เนื่องจากการตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติของผู้ย้ายถิ่นข้ามชาติเป็นเป้าหมายในกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติ โดยอาศัยระยะห่างทางสังคมระหว่างผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติเป็นเกณฑ์ในการแบ่งหรือกำหนดขอบเขตของเครือข่าย ทำให้สามารถแบ่งประเภทผู้ที่มีความสัมพันธ์กับผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้ชัดเจน ส่วนแนวคิดอื่นช่วยเสริมในการวิเคราะห์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบเครือข่ายทางสังคม ในกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติ อันประกอบไปด้วย รูปแบบเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติ และรูปแบบเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติ ในประเด็นที่เกี่ยวกับ ลักษณะขององค์ประกอบ ความสัมพันธ์ทางสังคม โครงสร้างความสัมพันธ์ กระบวนการเครือข่าย และผลงานของเครือข่ายทางสังคม ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการค้ามนุษย์และทำให้กระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติบรรลุเป้าหมาย จึงกำหนดกรอบแนวคิดในวิจัยครั้งนี้ ได้ดังนี้ (ดังแผนภาพประกอบ 1)

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ มีหน่วยในการวิเคราะห์เป็นปัจเจกบุคคล ผู้ให้ข้อมูลมี 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ประกอบด้วย 1) ผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติคนไทย ที่เป็นผู้เสียหายในคดีที่เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ข้ามชาติที่ถูกช่วยเหลือเข้ามาอยู่ตามบ้านพัก/สถานสงเคราะห์ในสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกองบังคับการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี ในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในห้วงเวลาที่มีการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ยินดีจะให้ข้อมูลในเชิงลึก และผ่านการประเมินจากนักสังคมสงเคราะห์ และนักจิตวิทยาว่าสามารถให้ข้อมูลได้ จำนวน 12 คน ซึ่งจำแนกเป็นเหยื่อในคดีทางเพศ 7 คน (เพศหญิง) และในคดีทางแรงงาน 5 คน (เพศชาย 4 คน และเพศหญิง 1 คน) และ 2) นักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ที่ถูกกล่าวหาหรือถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ากระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ข้ามชาติ ที่ถูกควบคุมอยู่ในเรือนจำ ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2552 ถึง 31 ธันวาคม 2552 ที่ยินดีจะให้ข้อมูลเชิงลึก จำนวน 6 คน ซึ่งจำแนกออกเป็นผู้ที่ถูกกล่าวหาในคดีทางเพศ 3 คน (เพศชาย 2 คน และเพศหญิง 1 คน) และในคดีทางแรงงาน 3 คน (เพศชาย) กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลรอง ซึ่งเป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการต่อต้านการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย จำนวน 12 คน ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี และสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง 5 คน เจ้าหน้าที่สังกัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ 4 คน เจ้าหน้าที่สังกัดกองคุ้มครองผลประโยชน์ของแรงงานไทยในต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ 2 คน และบุคลากรขององค์กรเอกชนจากมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยอีก 1 คน

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แนวทางสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติ และนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ตามแนวทางสัมภาษณ์ชุดที่ 1 และชุดที่ 2 ตามลำดับ ในประเด็นหลักคือ รูปแบบเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติ ซึ่งประกอบด้วยประเด็นลักษณะขององค์กรประกอบ ความสัมพันธ์ทางสังคม โครงสร้างความสัมพันธ์ กระบวนการเครือข่าย และผลงานของเครือข่ายทางสังคม ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการย้ายถิ่นข้ามชาติและทำให้กระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย อนึ่ง เนื่องจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นกลุ่มเฉพาะจึงใช้การสัมภาษณ์ต่อเนื่องถึง 3 ครั้งต่อรายจึงได้ข้อมูลครบถ้วน และได้ใช้การตรวจสอบข้อมูลโดยการนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์แต่ละครั้งไปอ่านให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักฟัง เพื่อเปิดโอกาสให้ตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งข้อมูลโดยตรง และยังได้ยกคำพูดโดยตรงจากผู้ให้ข้อมูลในบางประเด็นที่สำคัญไว้ในผลการวิจัย (Maxwell, 1992; 1996) ส่วนการสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการต่อต้านการค้ามนุษย์ข้ามชาติ ใช้เทคนิคการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ตามแนวทางสัมภาษณ์ชุดที่ 3 ในประเด็นหลัก รูปแบบเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติที่สำคัญในประเทศไทย

ประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งระหว่างเก็บรวบรวมข้อมูลและหลังเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือได้ของข้อมูลตามเทคนิคสามเส้า ด้วยวิธีการตรวจสอบกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลคนเดียวกัน โดยใช้แนวทางสัมภาษณ์ฉบับเดียวกันแต่ต่างเวลากัน และการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลที่มาจากหลายกลุ่ม (McMillan and Wergin, 2002; Patton, 1990; Denzin, 1970) ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล กระทำโดยการจำแนกข้อมูล จัดกลุ่มข้อมูล และสังเคราะห์แบบแผนความ

สัมพันธ์ (Bogdan & Biklen, 2003; McMillan & Schumacher, 1997) ร่วมกับการวิเคราะห์เครือข่ายทางสังคมโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ UCINET Demo Version ด้วยการวิเคราะห์แก่นสาร ความหมาย และความสัมพันธ์ จนได้ข้อสรุป

ผลการวิจัย

ในรายงานผลการวิจัยครั้งนี้ จะเรียกผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยที่เป็นผู้ย้ายถิ่นที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ข้ามชาติคนไทยว่าเหยื่อ และเรียกนักค้ามนุษย์ข้ามชาติว่านักค้า ส่วนเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ภายใต้บริบทที่ประเทศไทยเป็นประเทศต้นทาง จะเรียกว่า เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติและเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อคนไทยที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมายว่า เครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อส่วนเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติที่ทำให้คนไทยที่ไม่สมัครใจย้ายถิ่นตกเป็นเหยื่อจะเรียกว่าเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ผลการวิจัยพบว่า เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย มีรูปแบบเป็นเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติที่มุ่งหวังผลประโยชน์โดยมิชอบจากเหยื่อ (คำตอบแทนจากเหยื่อและ/หรือคำหัวจากนายจ้างอย่างไม่เป็นธรรม และโดยผิดกฎหมาย) ในลักษณะเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติ และรูปแบบเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ซึ่งแต่ละเครือข่ายประกอบด้วยหลายเครือข่ายย่อยที่มีการดำเนินงานทั้งในประเทศไทย ระหว่างเดินทางออกจากไทยเข้าประเทศปลายทาง (พื้นที่ชายแดน) และในประเทศปลายทาง ที่เชื่อมโยงถึงกัน โดยผ่านนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ในแต่ละเครือข่ายย่อย แตกต่างกัน ดังนี้

เครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมาย

องค์ประกอบ 1) เครือข่ายย่อยในประเทศต้นทาง ประกอบด้วย (1) นายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่น

เดิม พบว่า เหยื่อส่วนใหญ่ออกจากถิ่นเดิมในประเทศไทย (จุดเริ่มต้นของการย้ายถิ่น) จากการถูกชักชวนและหลอกลวงให้ย้ายถิ่นข้ามชาติไปทำงานประเทศปลายทางโดยนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมที่เป็นนายหน้าค้ามนุษย์อาชีพที่เป็นคนไทยที่มีความรู้ และประสบการณ์ในการเดินทาง วิธีการเดินทาง ไปประเทศปลายทางหรือต่างประเทศเป็นอย่างดี และมักประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การขนส่ง หรือการเดินทางระหว่างประเทศ และที่เป็นบริษัทจัดส่งแรงงานไปต่างประเทศในกรณีที่เหยื่อคนไทยในด้านแรงงาน แต่มีเหยื่อบางส่วนถูกชักชวนและหลอกลวงโดยนายหน้าค้ามนุษย์ที่เป็นเพื่อนที่ทำงานกับนายจ้าง นายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมมีบทบาทสำคัญในการนำเหยื่อออกจากถิ่นเดิม จัดให้เหยื่อพำนักชั่วคราวในประเทศไทย นำพาเหยื่อออกจากประเทศไทยเข้าประเทศปลายทาง และนำเหยื่อส่งให้นายจ้าง แต่ก็มีนักค้าอื่นร่วมดำเนินงานด้วย (2) นักค้าผู้ดำเนินเอกสารเดินทางให้แก่เหยื่อ พบว่า เหยื่อส่วนใหญ่ถูกนักค้าอื่นที่ทราบว่าจ้างจากนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมดำเนินเอกสารเดินทางให้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเอกสารปลอมหรือเอกสารที่มีระยะเวลาพำนักในประเทศปลายทางจำกัด ทำให้เหยื่อมีสถานภาพผิดกฎหมายในประเทศปลายทางภายหลัง นักค้าผู้ดำเนินเอกสารเดินทางให้แก่เหยื่อส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการดำเนินเอกสารเดินทางหรือเอกสารทำงานไปประเทศปลายทางหรือต่างประเทศอื่น ที่มีความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอนุญาตและวิธีการดำเนินเอกสารเป็นอย่างดี และสามารถเข้าถึงหรือประสานงาน (ให้สินบน) กับเจ้าหน้าที่รัฐได้ แต่มีเหยื่อบางส่วนถูกนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมดำเนินเอกสารเดินทางให้ รวมถึงเอกสารทำงานในกรณีเหยื่อในด้านแรงงาน และ (3) เจ้าหน้าที่รัฐของประเทศไทย พบว่า มีเจ้าหน้าที่รัฐของไทยบางส่วน ที่มีหน้าที่ในการออก/อนุญาตเอกสารเดินทางหรือเอกสารทำงาน และการตรวจสอบการเดินทางของเหยื่อ ที่รับสินบนจากนักค้า

แลกกับการช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทางของเหยื่อ และเพื่อให้พนักงานได้แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อ

และ 2) เครือข่ายย่อยในประเทศปลายทางพบว่า เหยื่อส่วนใหญ่ถูกนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมขายให้นายจ้าง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนของประเทศปลายทางหรือบริษัทของประเทศปลายทาง แต่มีนายจ้างที่แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อในด้านเพศบางส่วน เป็นคนไทยที่แต่งงานกับคนของประเทศปลายทาง และมีนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมบางส่วนเป็นนายจ้างเอง (แม่แท้) รวมทั้งมีนายจ้างบางส่วนที่ผันตนเองมาจากเหยื่อ ระหว่างเหยื่อทำงานและพำนักในประเทศปลายทาง เหยื่อส่วนใหญ่ถูกควบคุมโดยนักค้าอื่นที่เป็นลูกจ้างของนายจ้าง แต่มีเหยื่อในด้านเพศบางส่วนถูกควบคุมโดยคนไทยที่ทำงานร่วมกันกับเหยื่อ แต่ทำงานกับนายจ้างมานานจนนายจ้างไว้วางใจ หรือมีความสัมพันธ์เชิงเครือญาติกับนายจ้างหรือลูกจ้างของนายจ้าง และมีเหยื่อบางส่วนถูกนักค้าที่ได้รับมอบหมายจากนายจ้างหรือนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมให้ดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ เช่น หักเงินค่าจ้างของเหยื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้นายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิม บริการส่งเงินของเหยื่อกลับประเทศไทย ดำเนินการเกี่ยวกับสถานภาพที่ถูกกฎหมายเป็นการถาวรในประเทศปลายทาง ติดต่อประสานงานเจ้าหน้าที่รัฐหากถูกจับกุมดำเนินคดี และยังพบว่า มีเจ้าหน้าที่รัฐของประเทศปลายทางบางส่วน ที่มีหน้าที่ในการควบคุมแรงงานต่างชาติ ต่างชาติ รับสินบนจากนักค้า แลกกับการช่วยอำนวยความสะดวกให้นักค้าได้แสวงหาประโยชน์จากการทำงานของเหยื่อ

ความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า เหยื่อส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมในเชิงอำนาจ ในลักษณะที่เป็นนายหน้าค้ามนุษย์ที่มุ่งจัดหาแรงงานต่างชาติส่งให้นายจ้างโดยตรง และเอาเปรียบเหยื่อในการแลกเปลี่ยนระหว่างการช่วยให้เหยื่อได้ย้ายถิ่นกับค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่และ

การดำเนินเอกสารเดินทางเรียกคืนจากเหยื่อเกินกว่าที่จ่ายไปจริง หรือไม่ดำเนินเอกสารเดินทางออกจากประเทศปลายทางให้แก่เหยื่อในด้านแรงงานบางส่วน แต่มีนายหน้าค้ามนุษย์บางส่วนเป็นสมาชิกเครือข่ายทางสังคมที่ไม่ใกล้ชิดกับเหยื่อ เป็นเพื่อนที่พำนักในประเทศปลายทางและเข้าถึงนายจ้างได้ เนื่องจากทำงานกับนายจ้าง ส่วนนักค้าอื่นส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับเหยื่อมาก่อน และมักจะสัมพันธ์กับเหยื่อโดยผ่านนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมหรือนายจ้าง ส่วนนักค้าในเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติมักมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในแต่ละเครือข่ายย่อยในเชิงสถานภาพและบทบาท ในลักษณะต่างคนต่างดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมายจากนักค้าที่เป็นศูนย์กลางในแต่ละเครือข่ายย่อยเพื่อแลกกับค่าจ้าง แต่มีนักค้าบางส่วนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเชิงแลกเปลี่ยน ในลักษณะต่างคนต่างดำเนินงานที่ได้รับว่าจ้างเพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่จะได้รับ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างนักค้ากับเจ้าหน้าที่รัฐที่รับสินบน ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันเชิงสถานภาพหรือบทบาท ในลักษณะเจ้าหน้าที่รัฐได้รับผลประโยชน์ (สินบน) จากนักค้า โดยได้อำนวยความสะดวก ละเลย หลีกเลียง หรือไม่เคร่งครัดการปฏิบัติหน้าที่

เหยื่อมักถูกนักค้าที่เป็นนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมชักชวนและหลอกลวง โดยการให้ข้อมูลที่ไม่ต้องเกี่ยวกับประเภทงาน จำนวนค่าจ้างที่จะได้รับ และสภาพการทำงานในประเทศไทย ตามสถานที่ที่เหยื่อทำงานหรืออาศัยอยู่ และมีเหยื่อบางส่วนถูกชักชวนถึงบ้านพักที่เหยื่ออาศัยอยู่ในถิ่นเดิม แต่มีนักค้าบางส่วนใช้การข่มขู่ข่มขู่ข่มขู่ความต้องการแรงงานต่างชาติของนายจ้างเพื่อรอให้เหยื่อเข้ามาหา และมีนักค้าเหยื่อในด้านแรงงานบางส่วนใช้วิธีการจัดตั้งบริษัทจัดหางานหรือจัดส่งแรงงานไปต่างประเทศ หรือใช้การโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ นักค้ามักจะชักชวนเหยื่อเพิ่มเติมโดยการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์มือถือหลายครั้ง แต่บางครั้งใช้เวลาาน แต่ก่อนที่จะให้ข้อมูล ชักชวนและ

หลอกลวง นักค้ามักมีการประเมินความไว้วางใจของเหยื่อที่มีต่อตนเองก่อน (Trustworthiness Assessment) และโอกาสที่เหยื่อจะคล้อยตามก่อน โดยอาศัยข้อมูลภูมิหลังของเหยื่อ การพูดคุยเพื่อหยั่งเชิง โดยการชวนเหยื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องทั่วไปของเหยื่อหรือครอบครัวเหยื่อก่อน เพื่อทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเหยื่อหรือปัจจัยที่เป็นสาเหตุ ผลักดันหรือดึงดูด และความต้องการของเหยื่อ ประกอบกับการใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์เดิมที่มีอยู่ เพื่อให้แน่ใจในการมีปฏิสัมพันธ์กับเหยื่อก่อนที่จะให้ข้อมูลและชักชวนเหยื่อไปทำงานประเทศปลายทาง ดังจะเห็นได้จาก คำให้สัมภาษณ์ของนักค้าที่แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อในด้านเพศ อายุ 53 ปี

“ก่อนที่จะคุยรายละเอียดงานหรือค่าใช้จ่ายกับเด็ก ผมต้องรู้ที่มาที่ไปของเด็กก่อนว่าเคยทำงานอะไรมาบ้าง ถ้ามานายหน้าคนที่พาเด็กมานั้นแหละ และถามเด็กด้วยว่าพร้อมหรือเปล่า เพราะหากพูดคุยกันไปเลยเด็กไม่เออออกด้วยทั้งหมด”

(คำให้สัมภาษณ์ของนักค้าที่แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อในด้านเพศ อายุ 53 ปี)

นักค้ามักอ้างความรู้และประสบการณ์ในการช่วยให้ผู้ที่ต้องการย้ายถิ่นข้ามชาติได้ย้ายถิ่นและการรับรองความปลอดภัยในการเดินทาง เพื่อให้เหยื่อไว้วางใจ การสร้างบุคลิกที่ดีทั้งการแต่งกาย พูดจา การเอาอกเอาใจ การแสดงออกถึงการมีฐานะที่ดี และการรับจะออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางหรือค่าเอกสารเดินทางให้เหยื่อก่อน เพื่อให้เหยื่อเกิดความเชื่อถือ ส่วนการร่วมงานกันระหว่างนักค้ามักใช้การประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment) จากการถูกเจ้าหน้าที่รัฐจับกุมเปรียบเทียบกับจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับก่อนที่จะตัดสินใจร่วมงานกัน โดยประเมินจากการรับรองของสมาชิกในเครือข่าย ประสบการณ์ และผลงานเดิม ประกอบกับการใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์เดิมที่มีอยู่ระหว่างกัน เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวบุคคลที่จะมี

ปฏิสัมพันธ์ด้วย ก่อนที่จะมีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อมอบหมายงานหรือดำเนินงานร่วมงานหรือเพื่อชักชวนสมาชิกนักค้าใหม่ ดังจะเห็นได้จาก คำให้สัมภาษณ์ของนักค้าที่แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อในด้านเพศ อายุ 60 ปี

“เคยมีพวกนายหน้าเหมือนกันนี่แหละ มาชวนผมให้พาเด็กไปทำงานอังกฤษเพราะเขารู้ว่าผมมีประสบการณ์เดินทางหลายประเทศทั่วโลก และพาเด็กคนไทยเราไปทำงานญี่ปุ่นเยอะ และเขาก็เข้าอังกฤษไม่ได้เพราะติดแบล็คลิสต์ ผมดูแล้วไม่คุ้มเพราะค่าใช้จ่ายสูงแต่ค่าแรงเด็กมันต่ำ กว่าเด็กจะทำงานหมดหนี้ก็หลายปี ไม่เหมือนญี่ปุ่นไม่ถึงปีเด็กที่ขยันเก็บได้เห็นเงินล้านเลย ไม่ก็เดือนใช้หนี้หมด และที่อังกฤษเขาเข้มงวด เพราะแต่ก่อนไม่มีอียู (EU)”

(คำให้สัมภาษณ์ของนักค้าที่แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อในด้านเพศ อายุ 60 ปี)

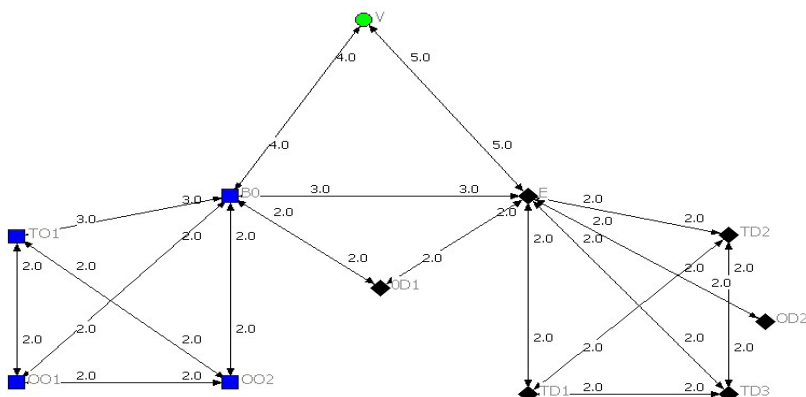
โครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่านักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อยส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเหยื่อแต่มักได้รับช่วงความสัมพันธ์กับเหยื่อต่อจากนายหน้าค้ำมนุษย์ในถิ่นเดิม ส่วนนักค้าอื่นส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเหยื่อต้องผ่านนายหน้าค้ำมนุษย์ในถิ่นเดิมหรือนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อย ส่วนนักค้าในเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติมักมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในแต่ละเครือข่ายย่อย แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าที่อยู่ต่างเครือข่ายย่อย ต้องผ่านนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อย นักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของเครือข่ายย่อยมักอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าของความสัมพันธ์กับนักค้าอื่นในเครือข่ายย่อย เป็นผู้กำหนดกรอบในการทำงานให้นักค้าแต่ละคน แต่ไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักค้าอื่นในเครือข่ายย่อย นักค้าส่วนใหญ่มักใช้ความรู้ ประสบการณ์ และความชำนาญของตนเองในการดำเนินงาน

กระบวนการเครือข่าย พบว่า มีนักค้าที่เข้าถึงนายจ้างในประเทศปลายทางได้ทั้งโดยตรงหรือผ่านบุคคลอื่นและทราบความต้องการของนายจ้าง ประกอบกับมีนักค้าที่เข้าถึงผู้ที่ต้องการย้ายถิ่นข้ามชาติหรือผู้ที่อยู่ตามสถานที่เสี่ยงในประเทศไทยได้ จึงได้เกิดการประสานงานกันและรวมตัวกันจนเกิดเป็นเครือข่ายเกิดขึ้น โดยมีผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเป็นสิ่งล่อให้ร่วมมือกัน ส่วนการขยายเครือข่ายเพื่อหาเหยื่อและสมาชิกนักค้าใหม่ รวมทั้งขยายความสัมพันธ์ทางสังคมไปยังสมาชิกเครือข่ายอื่น นักค้ามักใช้วิธีการแนะนำหรือบอกต่อความต้องการแรงงานหรือผู้บริการต่างชาติราคาถูกของนายจ้างในประเทศปลายทางและจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับ ไปยังสมาชิกนักค้าด้วยกัน ผู้ที่เคยย้ายถิ่นข้ามชาติ ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่อ หรือผู้ที่มีอาชีพสามารถเข้าถึงเหยื่อได้ง่ายหรือตามสถานที่เสี่ยงต่าง ๆ เช่น ผู้ที่มีอาชีพเกี่ยวกับการเดินทางหรือการขนส่ง หรือผู้ที่ประกอบอาชีพตามร้านอาหาร สถานบริการ หรือร้านเสริมสวย หรือการโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ โดยการแสดงให้เห็นถึงจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับ เพื่อดึงดูดเหยื่อใหม่ให้คล้อยตามและดึงดูดนักค้าใหม่ให้เข้าร่วม

ผลงานของเครือข่าย พบว่า นักค้าในเครือข่ายส่วนใหญ่ต่อรองระหว่างกันในเรื่องของจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับเปรียบเทียบกับปริมาณงานและระดับความยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินงานที่ตนได้รับมอบหมายหรือว่าจ้างมากกว่าการต่อรองด้านอื่น เช่น การต่อรองเพื่อให้เกิดความไว้วางใจระหว่างกันหรือเพื่อเพิ่มอำนาจในการตัดสินใจในเครือข่าย ส่วนการต่อรองกับเจ้าหน้าที่รัฐ มักใช้การประสานงานและการให้สินบนที่จะให้มากกว่าการต่อรองในความถูก-ผิดกฎหมาย ส่วนการแบ่งปันผลประโยชน์ นักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ในแต่ละเครือข่ายย่อยเป็นผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจในการแบ่งปันผลประโยชน์ โดยใช้เกณฑ์ปริมาณงานและความยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินงานในการแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างนักค้า

ซึ่งเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมาย มีรายละเอียดแสดงได้ดังภาพที่ 2

2.0 คือ ความสัมพันธ์เชิงสถานภาพหรือบทบาท 3.0 คือ ความสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยน 4.0 คือ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ 5.0 คือ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันมาก่อนแต่ได้รับช่วงความสัมพันธ์ระหว่างกันต่อจากนักค้าอื่น

ภาพประกอบ 2 เครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมาย

V คือ เหยื่อคนไทย

- BO คือ นายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมในประเทศต้นทาง
- TO1 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศต้นทางที่มีบทบาทดำเนินเอกสารเดินทางหรือเอกสารทำงานให้แก่เหยื่อ
- OO1 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศต้นทางที่มีหน้าที่ออกหรืออนุญาตเอกสารเดินทางหรือเอกสารทำงานให้แก่เหยื่อที่รับสินบนจากนักค้า
- OO2 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศต้นทาง ที่มีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารเดินทางหรือเอกสารทำงานของเหยื่อ (ตรวจคนเข้าเมือง) ที่รับสินบนจากนักค้า
- ◆ E คือ นายจ้าง
- ◆ TD1 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อให้ทำงาน
- ◆ TD2 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อให้พำนักในประเทศปลายทาง
- ◆ TD3 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทให้บริการเหยื่อในเรื่องต่าง ๆ ระหว่างเหยื่อทำงานและพำนักในประเทศปลายทาง
- ◆ OD1 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศปลายทางที่มีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารเดินทางของเหยื่อที่รับสินบน
- ◆ OD2 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศปลายทางที่มีบทบาทหน้าที่ในการควบคุมแรงงานต่างชาติที่รับสินบน

เครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ มีรูปแบบที่แตกต่างกันระหว่างเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติเหยื่อในด้านเพศ และเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมงตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

องค์ประกอบ 1) เครือข่ายย่อยในประเทศไทย ประกอบด้วย นักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิม พบว่าเหยื่อที่ไม่ติดเสพติดที่เป็นเหยื่อในด้านเพศ ส่วน

ใหญ่ออกจากถิ่นเดิมในประเทศไทยจากการถูกชักชวนและหลอกลวงให้ย้ายถิ่นไปทำงานตามจังหวัดทางภาคใต้ของไทย โดยนักค้าเต็มรูปแบบคนไทยที่เข้าถึงนักค้าในพื้นที่ชายแดนของไทยได้ (ตามจังหวัดทางภาคใต้ของไทย) โดยเข้ามาทำงานที่เดียวกันกับเหยื่อเพื่อชักชวนและหลอกลวงเหยื่อส่งขายให้นายหน้าค้ามนุษย์พื้นที่ชายแดนในประเทศไทย ส่วนเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือ

ประมงส่วนใหญ่ถูกชักชวนและหลอกลวงไปทำงานเป็นคนประจำเรือประมงในประเทศมาเลเซียซึ่งไม่ใช่ประเทศปลายทาง โดยนักค้าเต็มรูปแบบคนไทยที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ ตามสถานที่หรือสวนสาธารณะ ที่เข้าถึงนักค้าพื้นที่ชายแดนของไทยได้ (ตามจังหวัดที่ติดกับทะเล) ส่วนเหยื่อที่ติดสิ่งเสพติด ส่วนใหญ่ออกจากถิ่นเดิมในประเทศไทยจากการถูกชักชวนและหลอกลวงให้เสพสิ่งเสพติดสุราและยาบ้า โดยนักค้าเต็มรูปแบบคนไทยที่รู้จักและเข้าถึงนักค้ามนุษย์ในพื้นที่ชายแดนหรือนายจ้างได้ ซึ่งมักไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร นอกจากการมุ่งแสวงหาเหยื่อตามสถานที่ที่เป็นสาธารณะ เช่น สวนสาธารณะ หรือร้านเกมอินเทอร์เน็ต และมีนักค้าบางส่วนที่ประกอบอาชีพตามสถานที่ที่เป็นสาธารณะ นักค้าเต็มรูปแบบมีบทบาทสำคัญในการนำเหยื่อออกจากถิ่นเดิมในประเทศไทย และขายเหยื่อต่อให้นายหน้าค้ามนุษย์พื้นที่ชายแดน แต่มีเหยื่อบางส่วนที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ติดสิ่งเสพติด (ยาบ้า) ถูกชักชวนและหลอกลวงให้เสพสิ่งเสพติดโดยนักค้าเต็มรูปแบบที่เป็นเด็กและเยาวชนคนไทยที่ติดสิ่งเสพติด (ยาบ้า) ที่เข้าถึงนายจ้างในประเทศปลายทางได้โดยตรง (ประเทศมาเลเซีย) และนำพาเหยื่อส่งขายให้นายจ้างด้วยตนเอง และพบว่านักค้าส่วนใหญ่มักมีนักค้าอื่นร่วมงานด้วยในการหลอกลวงและนำพาเหยื่อออกจากถิ่นเดิมไปส่งนักค้าพื้นที่ชายแดนของไทย

2) เครือข่ายย่อยในพื้นที่ชายแดนในประเทศไทย ประกอบด้วย (1) นักค้าที่จัดให้เหยื่อฟานักชั่วคราวในประเทศไทย พบว่าเหยื่อส่วนใหญ่ถูกนักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิมขายต่อให้นักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนไทยที่มีบ้านพักหรือประกอบอาชีพตามหมู่บ้านในพื้นที่ชายแดนใกล้กับช่องทางออกจากประเทศไทยที่ผิดกฎหมายตามธรรมชาติหรือทางทะเล ที่รู้จักหรือเข้าถึงนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทางหรือนายจ้างได้ เหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมงส่วนใหญ่ถูกขายต่อให้นักค้าตามจังหวัด

ที่ติดกับทะเลหรือใกล้กับทะเล เช่น อำเภอมหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร และมักถูกจัดให้ฟานักชั่วคราว (มีเหยื่อบางส่วนถูกหน่วงเหนี่ยวกักขัง) ก่อนเดินทางออกจากประเทศไทย เหยื่อที่ติดสิ่งเสพติดมักถูกนักค้าจัดหาสิ่งเสพติดให้ได้เสพตลอดเวลา ส่วนเหยื่อที่ถูกลักพาตัวโดยถูกวางยาสลบในสิ่งเสพติด อาหาร หรือเครื่องดื่มมักถูกนักค้านำส่งให้นายจ้าง โดยไม่ได้จัดให้ฟานักชั่วคราวในประเทศไทยก่อน ส่วนเหยื่อในด้านเพศ ส่วนใหญ่ถูกขายต่อให้นักค้าพื้นที่ชายแดนตามจังหวัดทางภาคใต้ของไทย เช่น อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และมักถูกจัดให้ฟานักชั่วคราวก่อนถูกขนส่งออกจากประเทศไทย ส่วนเหยื่อในด้านเพศที่นักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิมนำส่งขายให้นายจ้างด้วยตนเองมักถูกจัดให้เหยื่อฟานักชั่วคราวในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน และ (2) นักค้าผู้นำพาเหยื่อเข้าประเทศปลายทาง พบว่าเหยื่อส่วนใหญ่ถูกนักค้าอื่นที่ได้รับมอบหมายจากนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยนำพาเข้าประเทศปลายทาง เหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมง มักถูกนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศไทย (ทางทะเล) ขายให้นายจ้างและถูกนักค้านำเรือบรรทุกปลาหรือเรือประมงที่ติดธงชาติไทยรับเหยื่อออกจากประเทศไทย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่รัฐ และไม่มีการดำเนินเอกสารเดินทาง (แต่มีเหยื่อบางส่วนถูกนักค้าร่วมมือกับเจ้าหน้าที่รัฐของไทยทำหนังสือคนประจำเรือประมง (Seaman Book) ให้) ไปส่งให้เรือประมงที่จอดรออยู่กลางทะเลเพื่อนำเหยื่อส่งให้นายจ้าง แต่มักจะถูกส่งหลายต่อกว่าจะถึงเรือประมงที่นายจ้างจัดให้เหยื่อทำงาน ส่วนเหยื่อในด้านเพศ ถูกนักค้าวางยาสลบนำเข้าประเทศปลายทางตามช่องทางที่ผิดกฎหมาย แต่มีเหยื่อบางส่วนถูกซุกซ่อนในยานพาหนะเข้าประเทศปลายทางตามช่องทางที่ถูกกฎหมาย แต่ไม่มีการดำเนินเอกสารและไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่รัฐของไทยและประเทศปลายทาง นักค้าที่เป็นผู้นำพาส่วนใหญ่มีบ้านพักในพื้นที่ชายแดนของประเทศไทยที่มีความชำนาญในเส้น

ทางและช่องทางที่ผิดกฎหมายหรือช่องทางที่ถูกกฎหมาย และวิธีการหลบเลี่ยงการตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐของไทยและประเทศปลายทางเป็นอย่างดี และมักจะมีจำนวนอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป ส่วนเหยื่อทางด้านเพศที่ถูกนักค้าเติมรูปแบบนำส่งชายให้นายจ้างด้วยตนเองมักถูกนำพาเข้าประเทศปลายทางโดยใช้ช่องทางที่ผิดกฎหมายตามธรรมชาติ (เช่น การว่าจ้างเรือข้ามแม่น้ำสุโขงโลก)

3) เครือข่ายย่อยพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทาง (เหยื่อในด้านเพศ) ผลการวิจัยพบว่าเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมงส่วนใหญ่ถูกนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยขายให้นายจ้างโดยตรง แต่เหยื่อในด้านเพศส่วนใหญ่มักถูกนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศไทย ขายต่อให้นักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทาง ที่ส่วนใหญ่เป็นคนของประเทศมาเลเซียที่มีบ้านพักหรือประกอบอาชีพตามหมู่บ้านในพื้นที่ชายแดนหรือใกล้ช่องทางเข้าประเทศปลายทางทั้งที่ผิดกฎหมายตามธรรมชาติและที่ถูกกฎหมาย ที่รู้จักหรือเข้าถึงนายจ้างได้ และมักถูกนักค้าที่ได้รับมอบหมายจากนายหน้าค้ามนุษย์พื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทางจับตัว และถูกนักค้าจัดให้พำนักชั่วคราวตามบ้านพักของนักค้าพื้นที่ชายแดนประเทศปลายทางในเมืองที่ใกล้กับพรมแดนของไทย เพื่อรอติดต่อนายจ้าง ก่อนที่จะถูกนำส่งขายให้นายจ้าง ส่วนเหยื่อในด้านเพศที่ถูกนักค้าเติมรูปแบบส่งขายให้นายจ้างด้วยตนเองมักถูกจัดให้พำนักชั่วคราวในลักษณะคล้ายคลึงกัน

และ 4) เครือข่ายย่อยในประเทศปลายทาง ผลการวิจัยพบว่า เหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมงมักถูกนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยขายให้นายจ้าง นายจ้างส่วนใหญ่เป็นคนไทยที่มักเป็นเจ้าของเรือประมงหลายลำ และเหยื่อมักถูกสืบเปลี่ยนหมุนเวียนให้ทำงานในเรือประมงลำอื่นของนายจ้างตลอดเวลา เหยื่อมักถูกควบคุมให้ทำงานบนเรือประมงโดยนักค้าที่เป็นลูกจ้างของนายจ้าง ได้แก่ ไต่กั้ง ช่างเครื่องยนต์ (อีเนียร์) และพ่อครัว

ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนไทย รวมทั้งผู้ควบคุมคนงาน (3-4 คน) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนพม่า เชื้อชาติมอญ และพม่า ที่ทำงานกับนายจ้างมานานจนนายจ้างหรือไต่กั้งไวใจให้ควบคุมเหยื่อและคนประจำเรือประมงอื่นให้ทำงาน และเมื่อเหยื่อถูกนำขึ้นฝั่งประเทศปลายทางพร้อมกับเรือประมงเพื่อขายปลา และซื้อน้ำมันเชื้อเพลิง ที่ท่าปลาหรือท่าเรือของประเทศปลายทาง (มีเหยื่อบางส่วนหลบหนี) ก็มักถูกนักค้าที่เป็นลูกจ้างของนายจ้างที่ทำงานที่ท่าปลาหรือท่าเรือดังกล่าวควบคุมให้พำนักอยู่ในเรือประมงหรือบริเวณท่าปลา และมีเหยื่อบางส่วนถูกนักค้าบังคับให้ทำหน้าที่สื่อคนประจำเรือประมงกับเจ้าหน้าที่รัฐของประเทศปลายทาง โดยที่เหยื่อไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารแสดงตนใด ๆ แสดง และมีเหยื่อบางส่วนที่ถูกนำขึ้นฝั่งของไทยพร้อมกับเรือประมงถูกนักค้าลูกจ้างของนายจ้างที่มักจะประกอบอาชีพค้าขายบริเวณท่าปลาหรือท่าเรือที่เหยื่อถูกนำขึ้นฝั่งหวังเหนี่ยวกักขังตามบ้านพักใกล้กับท่าปลาหรือท่าเรือที่เหยื่อถูกนำขึ้นฝั่งเพื่อรอให้ทำงานต่อหรือรอถูกขายต่อให้นายจ้างอื่น โดยมีนักค้าคอยควบคุมอย่างเข้มงวด

ส่วนเหยื่อในด้านเพศมักถูกนักค้าพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทางขายต่อและนำส่งให้นายจ้างตามสถานที่พำนัก โดยนักค้าที่ได้รับมอบหมายจากนายหน้าค้ามนุษย์ให้เป็นผู้นำส่งเหยื่อมักเป็นคนประเทศปลายทาง (ประเทศมาเลเซีย) ที่มีความรู้เกี่ยวกับเส้นทางเดินทางที่สามารถหลบเลี่ยงการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่รัฐประเทศปลายทางได้เป็นอย่างดี เหยื่อส่วนใหญ่ถูกนายจ้างซื้อและหวังเหนี่ยวกักขังให้ทำงานและแสวงหาประโยชน์ ตามโรงแรมหรือคอนโดมิเนียมที่สูง และมีเหยื่อบางส่วนถูกหวังเหนี่ยวกักขังให้ทำงานในช่องโสเภณี นายจ้างส่วนใหญ่เป็นคนประเทศปลายทาง (เชื้อสายจีน) ส่วนนักค้าที่ควบคุมให้เหยื่อทำงานและพำนักมักเป็นลูกจ้างของนายจ้าง แต่มีเหยื่อบางส่วนถูกควบคุมโดยคนไทยที่ทำงานกับเหยื่อ แต่ทำงานกับนายจ้างมานานจนนายจ้างไวใจ

หรือมีความสัมพันธ์เชิงเครือญาติกับลูกจ้างของ นายจ้าง (เช่น เป็นคู่รักกัน) และระหว่างลูกจ้างกับ ให้ทำงาน เหยื่อมักถูกนักค้าที่เป็นพนักงานตาม โรงแรมต่าง ๆ ควบคุมอีกด้วย

และยังพบว่า มีเจ้าหน้าที่รัฐของประเทศไทย และของต่างประเทศบางส่วน (เช่น ประเทศ มาเลเซีย หรือประเทศอินโดนีเซีย) ที่มีหน้าที่ในการ ออก/ตรวจเอกสารหนังสือคนประจำเรือประมงของ เหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมงและมีหน้าที่ ในการตรวจสอบผู้ย้ายถิ่นข้ามชาติตามพื้นที่ ชายแดน และตรวจสอบและควบคุมแรงงานต่าง ชาติ ในพื้นที่ที่นายจ้างจัดให้เหยื่อทำงาน รับสินบน จากนักค้าแลกกับการดำเนินเอกสารหนังสือคน ประจำเรือประมงให้แก่เหยื่อ โดยที่เหยื่อไม่มี หนังสือเดินทางหรือเอกสารแสดงตนใด ๆ การเดินทาง การทำงาน และให้นักค้าได้แสวงหาประโยชน์ จากเหยื่อ

ความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า เหยื่อไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าในเครือข่ายมาก่อน เหยื่อ ถูกนักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมเข้าปฏิสัมพันธ์เพื่อ มุ่งหวังกระทำ ควบคุม และแสวงหาประโยชน์จาก เหยื่อโดยตรง โดยไม่พึ่งพาความสัมพันธ์เดิม และ เป็นการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นชั่วคราว ส่วนนักค้าที่เป็น ศูนย์กลางของแต่ละเครือข่ายย่อมมักมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเชิงแลกเปลี่ยน ในลักษณะ การดำเนินงานนำเหยื่อออกจากถิ่นเดิมใน ประเทศไทย นำพาเหยื่อเข้าประเทศปลายทาง และ จัดให้เหยื่อทำงานและแสวงหาประโยชน์จากเหยื่อ เพื่อแลกกับผลประโยชน์ (ค่าหัวเหยื่อจากนายจ้าง หรือผลประโยชน์ที่นายจ้างจะได้รับจากการ แสวงหาประโยชน์จากเหยื่อ) ส่วนนักค้าในเครือข่ายย่อมกับนักค้าที่เป็นศูนย์กลางของเครือข่าย ย่อมมักจะมีสัมพันธ์กันในเชิงสถานภาพหรือบทบาท ในลักษณะลูกจ้างกับนายจ้าง ซึ่งนักค้าในแต่ละ เครือข่ายย่อมที่เป็นเสมือนลูกจ้างดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมายจากนักค้าที่เป็นศูนย์กลางที่เป็น เสมือนนายจ้างเพื่อแลกกับค่าจ้าง ส่วนนักค้าต่าง

ๆในแต่ละเครือข่ายย่อย พบว่า ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเชิงสถานภาพหรือบทบาท ใน ลักษณะที่ต่างคนต่างได้รับมอบหมายหรือได้รับว่า จ้างให้ดำเนินงานจากนักค้าที่เป็นศูนย์กลางในเครือข่าย ย่อย แต่มักมีความสัมพันธ์กันเมื่อมีการดำเนินงานระหว่างกันเท่านั้น ส่วนนักค้าต่างเครือข่ายย่อย ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กันโดยตรงต้องผ่านนัก ค้าที่เป็นศูนย์กลางของแต่ละเครือข่ายย่อย และยัง พบว่านักค้ากับเจ้าหน้าที่รัฐของไทยและประเทศ ปลายทางที่รับสินบน ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ ระหว่างกันในเชิงสถานภาพหรือบทบาท ใน ลักษณะความสัมพันธ์ที่เกิดจากเจ้าหน้าที่รัฐตั้ง กล่าวได้รับผลประโยชน์ (สินบน) จากนักค้า โดยได้ ช่วยเหลือ ละเอียด หลีกเลียง หรือไม่เคร่งครัดในการ ปฏิบัติหน้าที่

เหยื่อที่ไม่ติดสิ่งเสพติดส่วนใหญ่ถูกนักค้า เติมรูปแบบในถิ่นเดิมเข้าถึงเพื่อให้ข้อมูลและ ชักชวนเหยื่อให้ย้ายถิ่นไปทำงานในภูมิภาคอื่นของ ไทยหรือประเทศอื่นที่ไม่ใช่ประเทศปลายทาง ตาม สถานที่ทำงานและสถานที่สาธารณะ เพียง 1 หรือ 2 ครั้ง แต่แต่ละครั้งใช้เวลาไม่นาน เนื่องจากเหยื่อส่วนใหญ่มีปัจจัยที่เป็นสาเหตุในการผลักดันและดึงดูด สูง โดยอาศัยการไม่มีความรู้และประสบการณ์การ ทำงาน การจ้างงาน และการเดินทางตามภูมิภาค อื่นในประเทศไทยของเหยื่อ ส่วนเหยื่อที่ติดสิ่งเสพติดมักถูกนักค้าเติมรูปแบบเข้าถึงเพื่อให้ข้อมูลและ ชักชวนให้เสพติดสิ่งเสพติดตามสถานที่สาธารณะ เพียงครั้งเดียว และใช้เวลาไม่นาน เนื่องจากเหยื่อ มีลักษณะนิสัยชอบเสพติดอยู่แล้ว ก่อนที่จะ มีปฏิสัมพันธ์เพื่อให้ข้อมูลและชักชวนเหยื่อที่ไม่ติด สิ่งเสพติด นักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมมักประเมิน ความไว้วางใจของเหยื่อที่มีต่อตนเองก่อนมีการ ปฏิสัมพันธ์ และมักจะใช้เวลาในการประเมินนาน เนื่องจากนักค้าไม่มีความสัมพันธ์ทางสังคมกับ เหยื่อมาก่อน นักค้าเติมรูปแบบจึงต้องใช้ความ ระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อป้องกันการผิดพลาดไม่ให้ ถูกเปิดเผยตน และถูกเหยื่อแจ้งให้เจ้าหน้าที่รัฐ

จับกุม โดยอาศัยการเฝ้าสังเกตลักษณะนิสัยและบุคลิกของเหยื่อ นักค้ามักใช้การประเมินความไว้วางใจระหว่างกันและความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นก่อน โดยเฉพาะความเสี่ยงที่จะถูกเจ้าหน้าที่รัฐจับกุมเปรียบเทียบกับจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับ ก่อนที่จะร่วมงานกันและหาสมาชิกนักค้าใหม่ ซึ่งมักจะใช้ระยะเวลาอันยาวนานและมีความละเอียดถี่ถ้วนในการประเมิน เนื่องจากเป็นการดำเนินงานในลักษณะที่ผิดกฎหมาย และเป็นการนำพาเหยื่อออกจากประเทศไทยเข้าประเทศปลายทางในลักษณะที่ต้องใช้เงินค่าที่มีความสามารถพิเศษและมีความเชื่อมั่นและไว้วางใจกันซึ่งกันและกัน จึงจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นการลักพาตัวหรือมอมเมาเหยื่อ

โครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่าเหยื่อไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าในเครือข่ายเหยื่อถูกนักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมเข้าปฏิสัมพันธ์เพื่อมุ่งหวังกระทำ คบคุม และแสวงหาประโยชน์จากเหยื่อโดยตรงและเป็นการชั่วคราว นักค้าในเครือข่ายมักมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในแต่ละเครือข่ายย่อยเฉพาะเมื่อมีการดำเนินงานระหว่างกัน และไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าที่อยู่ต่างเครือข่ายย่อยต้องผ่านนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ของแต่ละเครือข่ายย่อย นักค้าที่เป็นศูนย์กลางของเครือข่ายย่อยมักอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าของความสัมพันธ์กับนักค้าอื่นในเครือข่ายย่อย เป็นผู้กำหนดกรอบในการทำงานให้นักค้าแต่ละคนและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักค้าอื่นในเครือข่ายย่อย

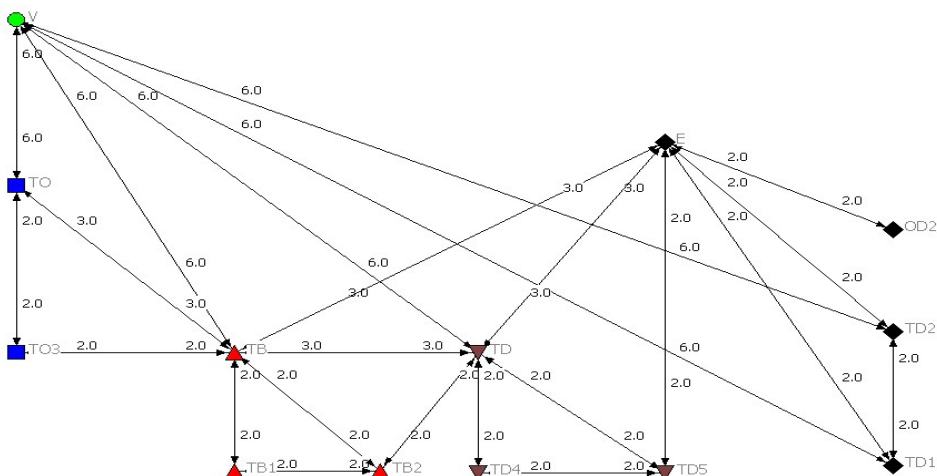
กระบวนการเครือข่าย พบว่า มีความต้องการแรงงานหรือผู้บริการต่างชาติราคาถูกของนายจ้างในประเทศปลายทางและนายจ้างคนไทยแต่ดำเนินงานในประเทศปลายทาง และมีนักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมหรือนักค้าอื่นในเครือข่ายที่ทราบหรือรู้จักถึงความต้องการดังกล่าวของนายจ้างได้ และเข้าถึงเหยื่อคนไทยตามสถานที่เสี่ยงได้ จึงได้เกิดการประสานงานกันและมีความสัมพันธ์ทางสังคมกันเกิดขึ้นเป็นเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ โดยมีผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการดำเนิน

กิจกรรมต่าง ๆ เป็นสิ่งที่เชื่อมประสานความสัมพันธ์ระหว่างนักค้าในเครือข่าย ส่วนการขยายเครือข่ายเพื่อหาเหยื่อและสมาชิกนักค้าใหม่ รวมทั้งขยายความสัมพันธ์ไปยังสมาชิกเครือข่ายอื่น ใช้วิธีการบอกต่อความต้องการแรงงานหรือผู้บริการต่างชาติราคาถูกของนายจ้างในประเทศปลายทางไทยไปยังนักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมในประเทศไทยหรือผู้ที่เข้าถึงเหยื่อตามสถานที่เสี่ยงได้ง่าย เช่น ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ สถานบริการต่าง ๆ สถานที่ขนส่ง (รถยนต์ รถไฟ หรือท่าเรือ) สวนสาธารณะ หรือแม้กระทั่งตามร้านเกมส์อินเทอร์เน็ตที่อยู่ตามห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ โดยการแสดงให้เห็นถึงจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับ เพื่อดึงดูดเหยื่อใหม่ให้คล้อยตามและดึงดูดนักค้าใหม่ให้เข้าร่วม

ผลงานของเครือข่าย พบว่า นักค้าในเครือข่ายส่วนใหญ่ต่อรองระหว่างกันในเรื่องของจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับเปรียบเทียบกับความยุ่งยากในการหลบเลี่ยงเจ้าหน้าที่รัฐมากกว่าการต่อรองด้านอื่น เช่น การต่อรองเรื่องปริมาณงาน หรือการต่อรองเรื่องความยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินงาน ส่วนการต่อรองกับเจ้าหน้าที่รัฐ มักใช้การหลบเลี่ยงหากหลบเลี่ยงไม่ได้จะใช้การให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่รัฐ ส่วนการแบ่งปันผลประโยชน์นักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ในแต่ละเครือข่ายย่อยเป็นผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจในการแบ่งปันผลประโยชน์โดยใช้ระดับความยุ่งยากในการดำเนินงานเพื่อหลบเลี่ยงการถูกจับกุมจากเจ้าหน้าที่รัฐ (ระดับความเสี่ยง) ที่นักค้าแต่ละคนดำเนินงาน เป็นเกณฑ์ในการแบ่งปันผลประโยชน์

ซึ่งรูปแบบเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติเหยื่อในด้านเพศและเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมง มีรายละเอียดแสดงได้ดังภาพที่ 3 และ 4

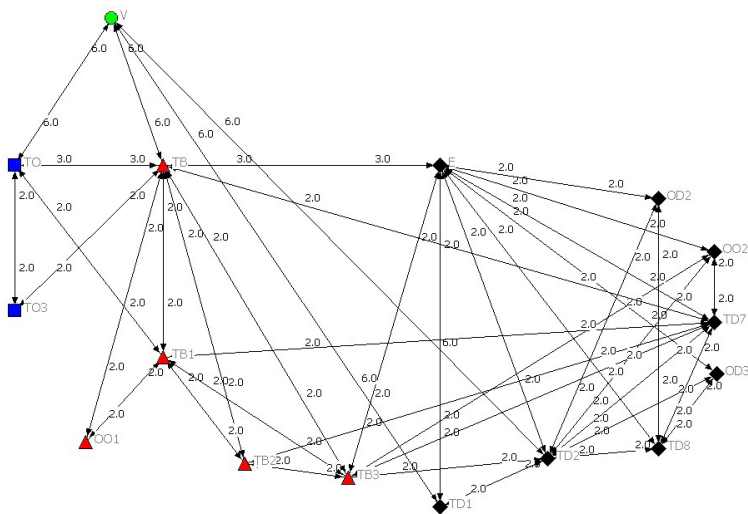
2.0 คือ ความสัมพันธ์เชิงสถานภาพหรือบทบาท 3.0 คือ ความสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยน 6.0 คือ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันมาก่อน แต่เป็นการปฏิสัมพันธ์ในช่วงเวลาสั้น ๆ ระหว่างนักค้าเหยื่อในเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ

ภาพประกอบ 3 เครื่องข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติเหยื่อในด้านเพศ

V คือ เหยื่อในด้านเพศ

- TO คือ นักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิม ในเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ
- TO3 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศต้นทางที่มีบทบาทนำพาเหยื่อเดินทางในประเทศต้นทาง
- ▲ TB คือ นักค้าเต็มรูปแบบพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยในเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ
- ▲ TB1 คือ นักค้าในเครือข่ายพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยที่มีบทบาทจัดให้เหยื่อพำนักชั่วคราวในประเทศต้นทาง
- ▲ TB2 คือ นักค้าในเครือข่ายพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยที่มีบทบาทนำพาเหยื่อเข้าประเทศปลายทาง
- ▼ TD คือ นักค้าเต็มรูปแบบพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทางในเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ
- ▼ TD4 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อพำนักชั่วคราวในประเทศปลายทาง
- ▼ TD5 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยพื้นที่ชายแดนในประเทศปลายทางที่มีบทบาทนำพาเหยื่อส่งให้นายจ้าง
- ◆ E คือ นายจ้าง
- ◆ TD1 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อให้ทำงาน
- ◆ TD2 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อให้พำนักในประเทศปลายทาง
- ◆ OD2 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศปลายทางที่มีบทบาทหน้าที่ในการควบคุมแรงงานต่างชาติที่รับสินบน

ภาพประกอบ 3 เครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมง

V คือ เหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมง

- TO คือ นักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิมในเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ
- TO3 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศต้นทางที่มีบทบาทนำพาเหยื่อเดินทางในประเทศต้นทาง
- ▲ OO1 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศไทยที่มีหน้าที่ออกหรืออนุญาตเอกสารทำงานหนังสือคนประจำเรือประมงให้แก่เหยื่อที่รับสินบนจากนักค้า
- ▲ TB คือ นักค้าเต็มรูปแบบพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยในเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ
- ▲ TB1 คือ นักค้าในเครือข่ายพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยที่มีบทบาทจัดให้เหยื่อพำนักชั่วคราวในประเทศต้นทาง
- ▲ TB2 คือ นักค้าในเครือข่ายพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยที่มีบทบาทนำพาเหยื่อออกจากประเทศไทยเข้าประเทศปลายทาง (เรือบรรทุกปลาหรือเรือประมงที่ติดธงชาติไทย)
- ▲ TB3 คือ นักค้าในเครือข่ายพื้นที่ชายแดนในประเทศไทยที่มีบทบาทนำเหยื่อส่งนายจ้าง (เรือประมงที่จอดรออยู่กลางทะเล)
- ◆ E คือ นายจ้าง (เรือประมงที่นายจ้างจัดให้เหยื่อทำงานและแสวงหาประโยชน์)
- ◆ TD1 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อให้ทำงาน
- ◆ TD2 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมเหยื่อให้พำนักในประเทศปลายทาง (ได้กั๊งผู้ทำหน้าที่ควบคุมเรือประมง)
- ◆ TD7 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทควบคุมหรือหน่วงเหนี่ยวกักขังเหยื่อเมื่อเหยื่อถูกนำขึ้นฝั่งประเทศไทย
- ◆ TD8 คือ นักค้าในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทางที่มีบทบาทในการควบคุมเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมงเมื่อเหยื่อถูกนำขึ้นฝั่งประเทศปลายทาง
- ◆ OD2 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศปลายทางที่มีบทบาทหน้าที่ในการควบคุมแรงงานต่างชาติที่รับสินบนจากนักค้า

- ◆ OD3 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศปลายทางที่มีหน้าที่ออก/อนุญาตเอกสารหนังสือประจำเรือประมงให้แก่เหยื่อที่รับสินบนจากนักค้า
- ◆ OO2 คือ เจ้าหน้าที่รัฐประเทศไทยที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบเอกสารหนังสือประจำเรือประมงที่รับสินบนจากนักค้า

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ประกอบด้วยเครือข่ายย่อยหลายเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันทั้งในประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง แต่ละเครือข่ายย่อยประกอบด้วยนักค้าหลายคน โดยเฉพาะเครือข่ายย่อยของเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติเหยื่อที่ทำงานเป็นคนประจำเรือประมง ที่มักมีจำนวนนักค้าจำนวนมาก ทำให้มีความยุ่งยากในการตัดทอนลดศักยภาพเครือข่าย ประกอบกับพบว่า ในทุกเครือข่ายมีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปเกี่ยวข้อง ทำให้การแทรกแซงเครือข่ายเพื่อตัดทอนลดศักยภาพเครือข่ายมีความยุ่งยากมากขึ้นไปอีก เนื่องจากเจ้าหน้าที่รัฐจะคอยส่งข้อมูลการดำเนินงานให้แก่นักค้าทราบถึงความเคลื่อนไหวและลักษณะการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่รัฐอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการค้ามนุษย์ประจำปี พ.ศ. 2558 (Trafficking in Persons Report) ของกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ระบุว่า เจ้าหน้าที่รัฐของไทยบางรายมีส่วนเกี่ยวข้องในอาชญากรรมการค้ามนุษย์ และการทุจริตนี้ยังคงเป็นเหตุบ่อนทำลายความพยายามการปราบปรามการค้ามนุษย์ ในบางกรณี เจ้าหน้าที่ทุจริตทั้งสองฝั่งชายแดนรับเงินจากผู้ลักลอบนำแรงงานอพยพเดินทางข้ามชายแดนระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งได้แก่ มาเลเซีย ลาว พม่าและกัมพูชา โดยแรงงานเหล่านี้บางรายต่อมากลายเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ (จาก <https://th.usembassy.gov/th/our-relationship-th/official-reports-th/2015-trafficking->

persons-report-thailand-th/ค้นเมื่อ 31 มกราคม 2559)

2. จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการค้ามนุษย์ข้ามชาติของเหยื่อ ประกอบด้วยนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมที่เป็นนายหน้าค้ามนุษย์อาชีพที่เป็นคนไทย และมีอีกส่วนหนึ่งเป็นสมาชิกเครือข่ายทางสังคมที่ไม่ใกล้ชิดกับเหยื่อ เป็นเพื่อนกับเหยื่อ และส่วนใหญ่ก็เคยย้ายถิ่นข้ามชาติไปประเทศปลายทางมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ Massey et al, (1987; 1998) ที่กล่าวว่า เครือข่ายย้ายถิ่นเป็นทุนทางสังคมประเภทหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นสายสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างผู้ที่เคยย้ายถิ่นมาแล้วและผู้ไม่เคยย้ายถิ่นในประเทศต้นทางและปลายเข้าไว้ด้วยกันผ่านสายสัมพันธ์เชิงเครือญาติ เพื่อนฝูง และการอยู่ในชุมชนบ้านเกิดเดียวกัน ที่เป็นกลไกสำคัญในการกระจายความเสี่ยงของครัวเรือน ลดต้นทุนในการย้ายถิ่นทั้งต้นทุนทางสังคม ต้นทุนทางเศรษฐกิจ และ/หรือต้นทุนทางอารมณ์หรือสภาพจิตใจที่ผู้ย้ายถิ่นที่ต้องเผชิญ ช่วยลดความเสี่ยงในการย้ายถิ่น

แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ย้ายถิ่นข้ามชาติก็ตกเป็นเหยื่อ เนื่องจากนักค้าอื่นที่ไม่ใช่นายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิม โดยเฉพาะในเครือข่ายย่อยประเทศปลายทาง ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเหยื่อ ประกอบกับนักค้าในเครือข่ายการค้ามนุษย์ย้ายถิ่นข้ามชาติส่วนใหญ่ก็มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเชิงสถานภาพและบทบาท ในลักษณะที่เข้าร่วมดำเนินงานที่ได้รับมอบหมายจากนักค้าหรือนายจ้างที่เป็นศูนย์กลางของเครือข่ายย่อยก็เพื่อมุ่งหวังผลประโยชน์ที่จะได้รับ และมีนักค้าบางส่วนก็มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเชิงแลกเปลี่ยน ในลักษณะเข้าร่วมดำเนินงานที่ได้รับว่าจ้างเพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่ได้รับ นักค้าส่วนใหญ่จึงเข้าร่วมดำเนินงานเพื่อมุ่งหวังผลประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงความเป็นคนไทยเหมือนกันหรือเป็นเพื่อนกัน ผลประโยชน์ที่มุ่งหวังหรือคาดหวังว่าจะได้รับ โดยเฉพาะผลประโยชน์ที่มิชอบ จะเข้ามาแทนที่ ทำให้

ผู้ย้ายถิ่นข้ามชาติต้องตกเป็นเหยื่อ ดังนั้น การพึ่งพาเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติจึงไม่ทำให้ผู้ที่ต้องการย้ายถิ่นลดต้นทุนในการเดินทางและลดความเสี่ยงได้เสมอไป หากผู้ที่มีบทบาทช่วยเหลือเหยื่อในกระบวนการย้ายถิ่นข้ามชาติส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเหยื่อและต่างมุ่งหวังผลประโยชน์ หรือไม่สามารรถเข้าถึงลักษณะการจัดให้ผู้ย้ายถิ่นทำงานและการจ้างงานของนายจ้างอย่างแท้จริง อนึ่ง ยังทำให้ผู้ย้ายถิ่นตกเป็นหนี้สินค่าใช้จ่ายในการเดินทางและค่าหัวเพิ่มขึ้นอีกด้วย และถึงแม้ว่าเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติจะเป็นการกระจายความเสี่ยงของครอบครัว แต่ความเสี่ยงได้เกิดขึ้นโดยตรงกับผู้ย้ายถิ่นข้ามชาติเอง

3. จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า เครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อ ประกอบด้วยนายหน้าค้ามนุษย์ในถิ่นเดิมที่มักเป็นคนไทยที่มีความรู้และประสบการณ์ในการเดินทางไปประเทศปลายทางหรือต่างประเทศเป็นอย่างดี ทำให้รู้วิธีการหลบเลี่ยงการตรวจสอบและจับกุมของเจ้าหน้าที่รัฐ อีกทั้งนายหน้าค้ามนุษย์อาชีพดังกล่าวมักประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การขนส่ง การเดินทางระหว่างประเทศ หรือการจัดส่งแรงงานไปต่างประเทศ (กรณีเหยื่อคนไทยในตำแหน่งงาน) บังหน้าทำให้เกิดความยุ่งยากในการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่รัฐ และมีนายหน้าบางส่วนเป็นเพื่อนกับเหยื่อซึ่งยากแก่การที่จะระบุตัวตนของนายหน้าค้ามนุษย์ที่มุ่งหวังผลประโยชน์โดยมิชอบจากเหยื่อได้ ส่วนเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ เหยื่อไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้ามาก่อน เหยื่อถูกนักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมเข้าปฏิสัมพันธ์เพื่อมุ่งหวังกระทำความผิด และแสวงหาประโยชน์จากเหยื่อโดยตรงโดยไม่พึ่งพาความสัมพันธ์เดิม และเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นชั่วคราว และมักจะเกิดขึ้นตามสถานที่เสี่ยงต่าง ๆ ในประเทศไทย ทำให้ยากที่เจ้าหน้าที่รัฐจะทำการตรวจสอบและระบุตัวตนของนักค้าได้อย่างทั่วถึง ดังนั้น การศึกษาเครือข่ายทางสังคมโดยเน้นอธิบายถึงความสัมพันธ์ทางสังคม

ดั้งเดิม ตามแนวคิดของ Boissevain (1973; 1974) ที่เป็นเหมือนต้นทุนทางสังคมที่ก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลในเครือข่ายทางสังคม โดยไม่อธิบายถึงจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของความสัมพันธ์ทางสังคม (ผลประโยชน์ที่มุ่งหวัง) การประเมินความไว้วางใจระหว่างกัน และความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ก่อนที่จะมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันหรือดำเนินงานร่วมกัน จึงไม่สามารถที่จะอธิบายรูปแบบเครือข่ายทางสังคมได้อย่างครอบคลุมและชัดเจน โดยเฉพาะเครือข่ายทางสังคมที่ดำเนินงานในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดความร่วมมืออย่างเหนียวแน่นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย หรือดำเนินงานในลักษณะที่ผิดกฎหมาย ที่ร่วมมือกันดำเนินงานชั่วคราวโดยไม่ให้ความสำคัญของเป้าหมายร่วมกันแต่ดำเนินงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อบรรลุเป้าหมายเฉพาะตนเพื่อมุ่งหวังผลประโยชน์ที่ไม่ต้องพึ่งพาความสัมพันธ์ดั้งเดิม แต่การปฏิสัมพันธ์ก็เกิดขึ้น โดยอาศัยความรู้ ความสามารถ และความชำนาญของผู้ที่เข้าหาและสร้างการปฏิสัมพันธ์

4. จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า นักค้าส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันและกับนักค้าที่เป็นศูนย์กลางในเชิงสถานภาพและบทบาท ในลักษณะเป็นลูกน้องที่ได้รับคำสั่งแลกเปลี่ยนกับการทำงาน ตามที่นักค้าที่เป็นศูนย์กลางมอบหมาย ทำให้ความเชื่อฟังนักค้าที่เป็นศูนย์กลางเพื่อให้ได้รับความไว้วางใจในการมอบหมายงานและได้รับผลประโยชน์จึงสูงยากต่อการแทรกแซงของเจ้าหน้าที่รัฐ ประกอบกับลักษณะการผูกพันหรือยึดเหนี่ยวระหว่างกันของนักค้ากับเหยื่อ และระหว่างนักค้าเป็นไปในเชิงผลประโยชน์ที่จะได้รับ การขยายเครือข่ายเพื่อหาเหยื่อหรือนักค้าใหม่ จึงเกิดขึ้นได้ง่าย โดยการเอาผลประโยชน์มาล่อทำให้คนทั่วไปสามารถเป็นสมาชิกของเครือข่ายได้ง่ายหากเห็นแก่ผลประโยชน์ที่จะได้รับ

แต่อย่างไรก็ตาม ก่อนที่นายหน้าค้ำมนุษย์ หรือนักค้าจะมีปฏิสัมพันธ์เพื่อชักชวนและหลอกลวงเหยื่อ มักมีการประเมินโอกาสที่เหยื่อจะเชื่อถือไว้วางใจ และคล้อยตามว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดก่อน เพื่อป้องกันความผิดพลาดจะถูกเปิดเผยตนเองหรือถูกจับกุม และก่อนที่จะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันเพื่อมอบหมายงานหรือร่วมงานหรือเพื่อหาสมาชิกนักค้าใหม่ นักค้าส่วนใหญ่ก็ต้องมีการประเมินความไว้วางใจและความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการถูกจับกุมจากเจ้าหน้าที่รัฐ ดังนั้น การทำลายความน่าเชื่อถือของนักค้าหรือนายหน้าค้ำมนุษย์ที่มาในลักษณะต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญ โดยการประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงลักษณะของนักค้าและลักษณะการปฏิสัมพันธ์ให้แก่ประชาชนทั่วไปได้รับทราบ และชี้ให้เห็นถึงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นหากคล้อยตาม ในส่วนของนักค้าก็ต้องทำลายความเชื่อมั่นในการที่จะเป็นนักค้าหรือเข้าร่วมเป็นสมาชิกนักค้า โดยการประชาสัมพันธ์หรือแสดงให้ประชาชนทั่วไป นายจ้าง หรือผู้ที่สัมผัสหรือใกล้ชิดกับแรงงานต่างชาติได้เห็นถึงอัตราโทษที่หนักที่จะได้รับที่ไม่คุ้มกับผลประโยชน์ที่จะได้รับ ประกอบกับถึงแม้จะมีนักค้าจำนวนมาก แต่ไม่มีความสัมพันธ์กันโดยตรงต้องผ่านนักค้าที่เป็นศูนย์กลางในแต่ละเครือข่ายย่อย ดังนั้น หากไม่มีนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ในแต่ละเครือข่ายย่อย จะทำให้การประสานงานกันไม่สามารถเกิดขึ้นได้หรือยุ่งยากมากขึ้นได้

สรุปผลการวิจัย

เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ภายใต้บริบทที่ประเทศไทยเป็นต้นทาง มีรูปแบบเป็นเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติที่มุ่งหวังผลประโยชน์โดยมิชอบ ในลักษณะเครือข่ายการย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมาย ที่ประกอบด้วย นายหน้าค้ำมนุษย์ข้ามชาติในถิ่นเดิมในเครือข่ายย่อยใน

ประเทศต้นทางที่มีความสัมพันธ์กับเหยื่อในเชิงอำนาจ ในลักษณะที่เป็นนายหน้าค้ำมนุษย์ที่มุ่งจัดหาแรงงานต่างชาติส่งให้นายจ้างโดยตรง ที่เอาเปรียบเหยื่อในการแลกเปลี่ยนระหว่างการช่วยให้ย้ายถิ่นข้ามชาติกับค่าใช้จ่ายในการเดินทางและการดำเนินเอกสารเดินทาง แต่มีนายหน้าค้ำมนุษย์บางส่วนเป็นสมาชิกเครือข่ายทางสังคมที่ไม่ใกล้ชิดกับเหยื่อ ในลักษณะเป็นเพื่อนที่ทำงานกับนายจ้างและนักค้าที่เป็นศูนย์กลางของแต่ละเครือข่ายย่อย มักได้รับช่วงความสัมพันธ์กับเหยื่อต่อจากนายหน้าค้ำมนุษย์ในถิ่นเดิม ส่วนนักค้าอื่นส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเหยื่อ ต้องผ่านนายหน้าค้ำมนุษย์ในถิ่นเดิมหรือนักค้ามนุษย์ที่เป็นศูนย์กลางของแต่ละเครือข่ายย่อย ส่วนรูปแบบเครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ประกอบด้วยนักค้าที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเหยื่อมาก่อน เหยื่อถูกนักค้าเติมรูปแบบในถิ่นเดิมเข้าปฏิสัมพันธ์เพื่อให้ข้อมูลและชักชวนเพื่อมุ่งหวังแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเหยื่อโดยตรงโดยไม่พึงพาความสัมพันธ์เดิม และเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นชั่วคราว ส่วนนักค้ามักมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในแต่ละเครือข่ายย่อยในเชิงสถานภาพและบทบาท ในลักษณะต่างคนต่างดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมายจากนักค้าที่เป็นศูนย์กลางเครือข่ายย่อยเพื่อแลกกับค่าจ้าง แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าที่อยู่ต่างเครือข่ายย่อย ต้องผ่านนักค้าที่เป็นศูนย์กลางของแต่ละเครือข่ายย่อย

นักค้าส่วนใหญ่เข้าถึงเหยื่อเพื่อพูดคุยให้ข้อมูล ชักชวนและหลอกลวง ตามสถานที่ที่ทำงานหรือที่อยู่อาศัยของเหยื่อ ส่วนเหยื่อที่ไม่สมัครใจย้ายถิ่นข้ามชาติมักถูกนักค้าเข้าถึงตามสถานที่เสี่ยงต่าง ๆ แต่ก่อนที่จะให้ชักชวนและหลอกลวง นักค้ามักมีการประเมินความไว้วางใจและโอกาสที่เหยื่อจะคล้อยตามก่อน รวมทั้งมีการประเมินความเสี่ยงที่จะถูกจับกุมเทียบกับจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับก่อนที่จะร่วมงานกัน และมักใช้เวลาในการประเมินหากเป็นการดำเนินงานผิดกฎหมาย

เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติเกิดขึ้นจากการมีนักค้าที่เข้าถึงนายจ้างในประเทศปลายทางได้ ทั้งโดยตรงหรือผ่านบุคคลอื่นและทราบความต้องการของนายจ้าง ประกอบกับมีนักค้าที่เข้าถึงผู้ที่ต้องการย้ายถิ่นหรือผู้ที่อยู่ตามสถานที่เสี่ยงในประเทศไทยได้ จึงได้เกิดการประสานงานกันและรวมตัวกันจนเกิดเป็นเครือข่าย โดยมีผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเป็นสิ่งล่อให้ร่วมมือกัน ส่วนการขยายเครือข่ายเพื่อหาเหยื่อและสมาชิกนักค้าใหม่ รวมทั้งขยายไปยังเครือข่ายอื่น นักค้ามักใช้วิธีการแนะนำหรือบอกต่อความต้องการแรงงานราคาถูกของนายจ้างในประเทศปลายทางและจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับ ไปยังนักค้าด้วยกันหรือผู้ที่เคยย้ายถิ่นข้ามชาติหรือเคยตกเป็นเหยื่อ หรือผู้ที่สามารถเข้าถึงเหยื่อได้ง่ายตามสถานที่เสี่ยงต่าง ๆ โดยแสดงให้เห็นถึงจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับ เพื่อดึงดูดเหยื่อและนักค้าใหม่ให้คล้อยตามและเข้าร่วม

นักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ในแต่ละเครือข่ายย่อยเป็นผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจในการแบ่งปันผลประโยชน์ โดยใช้เกณฑ์ปริมาณงานและความยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินงานในการแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างนักค้าในเครือข่ายการค้าย้ายถิ่นข้ามชาติของเหยื่อที่เข้าประเทศปลายทางโดยถูกกฎหมาย แต่หากเป็นการแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างนักค้าในเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติ มักใช้เกณฑ์ความยุ่งยากซับซ้อนในการหลบเลี่ยงการถูกเจ้าหน้าที่รัฐตรวจสอบจับกุม

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพบว่า เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติในประเทศไทย ประกอบด้วยเครือข่ายย่อยหลายเครือข่ายที่มีการดำเนินงานเชื่อมโยงกันในหลายพื้นที่ทั้งในประเทศไทย (ต้นทาง) ระหว่างเดินทาง (พื้นที่ชายแดน) และในประเทศปลายทาง การดำเนินการต่อต้านหรือลดทอน

ศักยภาพของเครือข่ายจึงต้องดำเนินงานร่วมกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศปลายทาง เพื่อให้การกำจัดและลดทอนศักยภาพเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติมีประสิทธิภาพ

2. จากผลการวิจัยพบว่า เครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติ มีเจ้าหน้าที่รัฐของไทยและประเทศปลายทางเกี่ยวข้องกับการซื้อขายย้อย รัฐบาลไทยจึงควรร่วมกับรัฐบาลประเทศปลายทาง ในการกำหนดมาตรการลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐที่เข้ามาเกี่ยวข้อง หรือมีเหตุสงสัยว่าเข้ามาเกี่ยวข้องให้หนักเช่นเดียวกับโทษที่จะลงแก่นักค้า โดยเน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่จะได้จากเหยื่อและการขยายผลการจับกุมนักค้าบางส่วน

3. จากผลการวิจัยพบว่า เครือข่ายย่อยในเครือข่ายการค้ามนุษย์ในประเทศไทย มีนักค้าที่เป็นศูนย์กลางความสัมพันธ์ทำหน้าที่ประสานงานเชื่อมโยงกันระหว่างนักค้าและเครือข่ายย่อยต่าง ๆ จนไปถึงจุดหมายปลายทางได้ เนื่องจากนักค้าส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับนักค้าที่อยู่ต่างเครือข่ายย่อย จึงควรให้ความสำคัญกับการสำรวจข้อมูลและปราบปรามนักค้าที่เป็นบุคคลที่เป็นศูนย์กลางเครือข่ายย่อย โดยเฉพาะนักค้าที่อยู่ตามพื้นที่ชายแดนและนายจ้างที่ลดต้นทุนด้วยวิธีการจ้างแรงงานต่างชาติที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ซึ่งมีค่าหัวที่ถูกและควบคุมได้ง่าย เพื่อตัดการเชื่อมโยง

4. จากผลการวิจัยพบว่า เครือข่ายนักค้ามนุษย์ข้ามชาติ ประกอบด้วยนักค้าเต็มรูปแบบในถิ่นเดิมที่ปฏิสัมพันธ์กับเหยื่อโดยไม่มีความสัมพันธ์เดิมกันมาก่อน จึงควรศึกษาเครือข่ายทางสังคมโดยไม่เน้นอธิบายถึงความสัมพันธ์ทางสังคมดั้งเดิมที่ก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลในเครือข่าย แต่เน้นศึกษาและอธิบายถึงการเกิดขึ้นของเครือข่ายทางสังคมโดยไม่พึ่งพาความสัมพันธ์ทางสังคมดั้งเดิม แต่เกิดจากการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน จนเกิดเป็นเครือข่ายทางสังคมเกิดขึ้น

5. จากผลการวิจัยพบว่า ก่อนที่นายหน้าค้ามนุษย์หรือนักค้าในเครือข่ายการค้ามนุษย์ข้ามชาติจะมีปฏิสัมพันธ์กับเหยื่อ มักมีการประเมินโอกาสที่เหยื่อจะเชื่อถือ ไว้วางใจ และคล้อยตาม ส่วนนักค้าก็มีการประเมินความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นก่อนตัดสินใจ

ร่วมงานกันเช่นเดียวกัน หน่วยงานของรัฐ จึงควรทำลายความน่าเชื่อถือของนักค้า โดยการประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงลักษณะนักค้าและลักษณะการปฏิสัมพันธ์ให้แก่ประชาชนทั่วไปได้รับทราบร่วมงานกัน

เอกสารอ้างอิง

- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์. (2558). *รายงานการค้ามนุษย์ประจำปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทย (กลุ่มที่ 3 บัญชีรายชื่อประเทศที่ดำเนินการไม่สอดคล้องกับมาตรฐานขั้นต่ำของกฎหมายสหรัฐอเมริกา และไม่มี ความพยายามแก้ไขปัญหา)*. ค้นเมื่อ 31 มกราคม 2559, จาก <https://th.usembassy.gov/th/our-relationship-th/official-reports-th/2015-trafficking-persons-report-thailand-th/>
- Bogdan, R.C.& Biklen, S.K. (2003). *Qualitative Research for Education: An Introduction To Theory and Methods (4th ed.)* Needham Heights, MA: Allyn and Bacon.
- Boissevain, J. and Mitchell, J.C. (1973). *Networking Analysis: Studies in Human Interaction*. The Hague: Mouton Co.
- Boissevain, J. (1974). *Friends of Friends: Network, Manipulators and Coalitions*. Oxford: Brasil Blackwell.
- Castles, S., & Miller, M. (1993). "The Age of Migration : International Population Movements In the Modern World". Macmillan Press: Hampshire and London.
- De Jong, G.F., & Fawcett, J.T. (1981). *Motivations for Migration: An Assessment and a Value-Expectancy Research Model*. In Migration decision Making. G.F. De Jong and Gardner (eds). New York: Pengamon Press.
- Denzin, N.K. (1970). *The Research Act Sociology: A Theoretical Introduction to Sociological Methods*. London: The Butterworth Group.
- Massey, S. and et. al. (1987). *Return to Aztlan: The Social Process of International Migration From Western Mexico*. Berkey and Los Ageles: University of California Press.
- Massey, S. and et. al. (1998). *World in Motion: Understanding International Migration at the End of the Millennium*. Oxford: Clarendon Press.
- Maxwell, J.A. (1992). *Understanding Reliability and Validity in Qualitative Research*. Harward Educational Review, 62 (3): 279-300.
- Maxwell, J.A. (1996). *Qualitative Research Design: An Interactive Approach*. Thousand Oaks, CA: Sage
- McMillan, J.H. & Schumacher, S. (1997). *Research in Education: A Conceptual Introduction (4th ed.)*. New York: Longman.
- McMillan, J. H. & Wergin, J. F. (2002). *Understanding and evaluation education research (2nd ed.)*. Upper Saddle River, New Jersey: Pearson Education, Inc.
- Patton, M.Q. (1990). *Qualitative Evaluation and Research Methods*. 2nded. California: SAGE Publications.

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

The development of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4 Students

พลอยไพลิน บุปผาชาติ¹, พิศมัย ศรีอำไพ²

Ploypailin bubphachart¹, Pissamai Sri-ampai²

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80 2) หาดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 3) เปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิดก่อนเรียนและหลังเรียน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลวาปีปทุม จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 16 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 92.03/80.60 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิดเรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.6390 หรือคิดเป็นร้อยละ 63.90 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.916)

คำสำคัญ : วิธีการแบบเปิด

¹ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² อาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ M. Ed. Candidate in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

² Lecturer, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

Abstract

The purposes of this study were as follows: 1) to develop a plan of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4. Effective (E_1 / E_2) 80/80, 2) to measure the Effectiveness Index (EI) of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4, 3) to compare the ability of critical thinking of students who learned mathematics by the Open Approach Mathematical Learning Activities before and after 4) to examine the contentment of students with the Open Approach Mathematical Learning Activities. The sample consisted of 33 Grade 4 students in Anubanwapiptum School. The employed research instruments were: 16 plans of Open Approach Mathematical Learning Activities, achievement test, critical thinking test and satisfaction questionnaire of student on Open Approach Mathematical Learning Activities. The statistical method used to analyze data was percentage, average and standard deviation, Hypothesis test using t-test (Dependent Samples). The results of the study were as follows: 1. Plan of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4 is Effective (E_1 / E_2) as 92.03 / 80.60. 2. Effectiveness Index of the plan of Open Approach Mathematical Learning Activities on the topic of Measurement for Grade 4 equals as 0.6390 or 63.90% 3. Grade 4 students studying the plan of Open Approach Mathematical Learning Activities had the ability to stimulate critical thinking after learning, higher than before learning, at a statistical significance at .01 level. 4. Grade 4 students were satisfied with Open Approach Mathematical Learning Activities at high level ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.916).

Keyword : Open Approach

บทนำ

เนื่องจากธรรมชาติของคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับความคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งยากต่อการเรียนรู้และการทำความเข้าใจอย่างรวดเร็ว จึงส่งผลให้การจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ไม่บรรลุผลเป็นที่น่าพอใจ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่ามาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษา วิชา คณิตศาสตร์ (2550 : 2-6) เสนอว่า “ประเทศไทยกำลังประสบปัญหาผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พิจารณาสเหตุมี 3 ด้านดังนี้ 1. ด้านครูผู้สอนคณิตศาสตร์พบว่า โดยส่วนใหญ่ครูชอบสอนแบบบรรยาย

กิจกรรมไม่หลากหลาย 2. ด้านเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์และกระบวนการวัดประเมินผล พบว่าในการสอบก็เน้นการทำข้อสอบมากกว่ากระบวนการทำให้นักเรียนขาดทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ 3. ด้านตัวนักเรียน พบว่า การที่นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยความสนใจ ภายใต้อบรมจากครูที่สอนที่สนุกสนาน จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อคณิตศาสตร์ ดังนั้นจึงต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน” เห็นได้ว่าปัจจัยสำคัญที่ช่วยแก้ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และส่งเสริมการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนั้นครูผู้

สอนจึงต้องพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่สนับสนุนต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษา

นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลวาปีปทุม พบว่า หน่วยการเรียนรู้ที่เป็นปัญหากับผู้เรียนมากที่สุด คือ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง การวัด เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถวิเคราะห์โจทย์ปัญหาหรือจำแนกความแตกต่างของหน่วยการวัดทางคณิตศาสตร์ได้ เนื่องจากขาดความมั่นใจในการตัดสินใจแก้ปัญหาและขาดทักษะทางด้าน การคิดวิเคราะห์ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานในการคิด ดังที่ สุวัฒน์ วิวัฒน์านนท์ (2550 : 49-50) กล่าวว่า การคิดและการพัฒนาการคิด เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียน เพราะเป็นการส่งเสริม พัฒนาทักษะกระบวนการทางสมอง ในการจัดกระทำกับข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่เข้ามา เพื่อให้เกิดความรู้ การคิดวิเคราะห์จึงมีความสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้ มีกระบวนการคิดที่รอบคอบ เป็นคนมีลักษณะการคิดที่กว้างไกล เพื่อให้ได้คำตอบหรือข้อสรุปอย่างมีเหตุผล

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางและศึกษาวิธีการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะด้านการคิด คือ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิด (Open Approach) หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดของนักเรียน โดยการใช้สถานการณ์ปัญหาแบบปัญหาปลายเปิดที่สอดแทรกเนื้อหาทางคณิตศาสตร์เพื่อให้นักเรียนใช้กระบวนการทางคณิตศาสตร์ในการวิเคราะห์และแก้ปัญหา ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้คณิตศาสตร์ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1. ช้่นนำเสนอ

สถานการณ์ปัญหาปลายเปิด 2. ช้่นนักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง 3. ช้่นอภิปรายและขยายแนวคิด 4. ช้่นสรุป (เชื่อมโยงแนวคิดของนักเรียน) ซึ่งการเรียนการสอนวิธีการแบบเปิดนี้ เน้นให้ผู้เรียนร่วมมือกันวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหา จึงทำให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม และในการพิจารณาคำตอบของปัญหาปลายเปิด นักเรียนจึงสามารถแสดงแนวคิดได้อย่างเต็มที่โดยไม่กังวลว่าจะถูกหรือผิด และใช้เป็นประเด็นที่จะใช้ในการร่วมอภิปรายในชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายของบทเรียนได้ (Inprasitha : 2010)

จากการศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ด้วยวิธีการแบบเปิด ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบนี้มีความน่าสนใจ โดยกิจกรรมการเรียนรู้นี้เป็นจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยสนใจที่กระบวนการคิดของนักเรียน นักเรียนได้เรียนรู้จากการคิดแก้สถานการณ์ปัญหาและสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการกลุ่ม มีการใช้สื่อที่เป็นรูปธรรมมาช่วยกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ให้นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเกิดความท้าทายและอยากแก้สถานการณ์ปัญหา ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้และความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์โดย

วิธีการแบบเปิดก่อนเรียนและหลังเรียน

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด

วิธีการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลวาปีปทุม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 33 คน จาก 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่องการวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 แผน

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3. แบบทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ตามแนวคิดของบลูม จำนวน 20 ข้อ

4. แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการวัด จำนวน 30 ข้อ

2. ทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนก่อนเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ จำนวน 20 ข้อ

3. ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด

เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง

4. ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การวัด จำนวน 30 ข้อ

5. ทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนหลังเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ จำนวน 20 ข้อ

6. วัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยคำนวณจากสูตร E_1/E_2

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่องการวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนโดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test (Dependent Samples)

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แล้วนำมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ (P)

ผลการศึกษา

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิดเรื่อง

การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 92.03 และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 80.60 ดังนั้น แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 92.03/80.60 (ตารางที่ 1)

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.6390 (ตารางที่ 2)

3. ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่

ที่ 4 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 3)

4. ความพึงพอใจในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยรวม อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด

ประสิทธิภาพ	คะแนน			
	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	100	92.03	7.23	92.03
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	30	24.18	5.42	80.60
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1 / E_2)				

ตารางที่ 2 ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนนการทำแบบทดสอบ		ค่าดัชนีประสิทธิผล
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	
33	30	375	768	0.6390

ตารางที่ 3 ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	20	8.12	3.943	6.943	.000
หลังเรียน	20	12.45	3.355		

อภิปรายผล

จากการวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 92.03 ซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำกิจกรรมกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 96.74 ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำใบงาน คิดเป็นร้อยละ 87.52 รวมคะแนนเฉลี่ยของกระบวนการคิดเป็นร้อยละ 92.03 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 80.60 ซึ่งคำนวณได้จาก ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 80.60 ดังนั้น แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ $92.03/80.60$ ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญที่มีความเชี่ยวชาญด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด ได้ประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิด เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการคิดทางคณิตศาสตร์ผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม การได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิดเห็นกับเพื่อนและได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน จึงส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึกดีหรือรักในการเรียนและเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ (2552 : 11) กล่าวว่า การสอนโดยใช้วิธีการแบบเปิดมีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนทุกคน

สามารถเรียนคณิตศาสตร์ในแนวทางที่ตอบสนองความสามารถของพวกเขาควบคู่ไปกับระดับของการตัดสินใจด้วยตนเองในการเรียนรู้ของพวกเขา และสามารถขยายหรือเพิ่มเติมคุณภาพของกระบวนการและผลที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ได้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประภากร ปัญญาดี (2557 : 105-108) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $80.46/80.69$

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.6390 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเปิดมีขั้นตอนของกิจกรรมที่เป็นระบบ นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระของกิจกรรม และสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาใช้ในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างเต็มที่ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน สอดคล้องแนวคิดของ Nohda (2000) ได้พัฒนารูปแบบการสอนคณิตศาสตร์ของญี่ปุ่นที่เรียกว่าวิธีการแบบเปิด ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาการสอนคณิตศาสตร์ของครูญี่ปุ่นและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน มุ่งให้นักเรียนทุกคนเรียนคณิตศาสตร์ด้วยพลังและความสามารถของแต่ละบุคคล ให้นักเรียนสามารถสร้างและพัฒนาผลงานทางคณิตศาสตร์ และกระบวนการเรียนของตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประภากร ปัญญาดี (2557 : 105-108) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

การพัฒนาชุดการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้ชุดการสอนคณิตศาสตร์ ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Tiya-wong (Proceeding of International Symposium on Mathematics Education, 2005 : 86-87 อ้างอิงมาจาก Tiyawong, 2007) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นวิธีการแบบเปิด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเปิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงขึ้น ร้อยละ 60

3. นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิด เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนแก้สถานการณ์ปัญหาปลายเปิด ซึ่งเมื่อนักเรียนได้เผชิญกับปัญหาแล้วย่อมต้องหาวิธีการแก้ปัญหา โดยนักเรียนแต่ละกลุ่มต้องแก้ปัญหาไปด้วยตนเองในขั้นตอนที่ 2 ของกิจกรรมการเรียนรู้ คือ ขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน นักเรียนจะต้องร่วมกันวิเคราะห์สถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ จากนั้นจึงหาแนวทางให้การแก้ปัญหา แล้วนำมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนในชั้นเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ (2549 : 2) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์ปัญหาปลายเปิด เพื่อสนับสนุนกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ และความคิดแบบคณิตศาสตร์ของนักเรียนไปพร้อม ๆ กันในระหว่างการแก้ปัญหา ทั้งการทำกิจกรรมและความคิดแบบคณิตศาสตร์ของนักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ดังนั้นในการจัดการเรียนการ

สอนโดยใช้สถานการณ์ปัญหาปลายเปิด นักเรียนแต่ละคนจะมีอิสระในการทำกิจกรรมรวมทั้งมีอิสระในการคิด เพื่อความก้าวหน้าในการแก้ปัญหาของตนเอง โดยความก้าวหน้าของการแก้ปัญหานั้นขึ้นอยู่กับความสามารถ ความสนใจและอารมณ์ของนักเรียนแต่ละคน และเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถขยายแนวความคิดการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้มากขึ้น ผลที่เกิดขึ้นก็คือ นักเรียนจะมีการพัฒนาการคิดแบบคณิตศาสตร์เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปนัดดา นามวิจิตร (2557 : 110-116) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเปิด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเปิด สามารถพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์อยู่ในระดับดี นักเรียนเกิดการพัฒนาการคิดวิเคราะห์ในขั้นตอนของวิธีการแบบเปิด โดยขั้นตอนของวิธีการแบบเปิดที่นักเรียนเกิดการคิดวิเคราะห์ที่ดีที่สุด คือ ขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน

4. นักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยวิธีการแบบเปิด เรื่อง การวัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยรวม 15 ข้อ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.22 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิด เป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่สำหรับนักเรียนและรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้ คือ การเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม โดยที่แต่ละกลุ่มจะต้องพยายามแก้สถานการณ์ปัญหาแข่งกับกลุ่มอื่น แล้วนำเสนอแนวทางการแก้ปัญหาของกลุ่มตนเองหน้าชั้นเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความภูมิใจ เนื่องจากเป็นการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตัวของนักเรียนเอง และสถานการณ์ปัญหาที่นำมาใช้ในกิจกรรมเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน ไม่ยากหรือง่ายเกินไป ทำให้นักเรียนเกิดความ

สนุกสนานและกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม ส่งผลให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจและเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประภากร ปัญญาดี (2557 : 105-108) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยชุดการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรุณี คงมา (2553 : 100-102) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมกระบวนการคิดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโคกสยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 1 โดยใช้วิธีการแบบเปิด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนมีความพึงพอใจมากที่สุดต่อการสอนโดยใช้วิธีการแบบเปิด ทั้งในด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

1. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิดครูควรอธิบายความหมายและลำดับขั้นตอนในการทำกิจกรรมแต่ละขั้นของกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิดให้นักเรียนเข้าใจก่อนเริ่มกิจกรรม

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิด ครูควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่กระตุ้นให้นักเรียนกล้าคิด กล้าแสดงออกและมีความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อให้นักเรียนได้กล้าตัดสินใจในแก้ปัญหาสถานการณ์ปลายเปิดได้ด้วยตนเอง

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการแบบเปิดเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดแก้ปัญหาของนักเรียน ดังนั้นครูควรให้ความสำคัญกับแนวคิดของนักเรียน ให้นักเรียนได้ลองถูกลองผิดในการอภิปรายและให้เหตุผลของตนเอง ถ้าหากแนวคิดของนักเรียนไม่สอดคล้องกับปัญหา จากนั้นจึงชี้แนะนักเรียนไปในทางที่ถูกต้อง

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม คณะครูและนักเรียนโรงเรียนอนุบาลวาปีปทุม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 2 ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ช่วยทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

- ปนัดดา นามวิจิตร. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเปิด (Open approach). วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประภากร ปัญญาดี. (2557). การพัฒนาชุดการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์. วท.ม. ราชภัฏอุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์. (2549). “การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ด้วยยุทธวิธีปัญหาปลายเปิด” รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 1-5.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์. (2552). คู่มืออบรมเชิงปฏิบัติการในโครงการพัฒนาวิชาชีพครูคณิตศาสตร์ด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียน (Lesson study) และวิธีการแบบเปิด (Open Approach). มหาวิทยาลัยขอนแก่น วันที่ 5-30 พฤษภาคม 2552 ; พฤษภาคม, 2552
- วิสุทธิ คงกัลป์. (2558). วารสารวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 เมษายน – มิถุนายน 2550. <http://www.myfirstbrain.com/teacher_view.aspx?ID =64531> 30 กรกฎาคม.
- สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2550). ทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน. นนทบุรี : ซี.ซี. นอลลิติจึลจึคส์.
- อรุณี คงมา. (2553). การส่งเสริมกระบวนการคิดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโคกสยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 1 โดยใช้วิธีการแบบเปิด. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เกษตรศาสตร์ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Jun Tiwong. (2005). “ The development of a mathematics teaching model using an open approach,” *Proceedings of International Symposium on Mathematics Education II*. August 30-31. p.86-87.

แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด

1st Grade Students' Problem Solving Types in Mathematics Classroom Using Lesson Study and Open Approach.

ภัสติญา พงศ์อร่าม¹, เอื้อจิตร พัฒนจักร²

Pattiya Pong-aram¹, Auijit Pattanajak²

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 คน (3 กลุ่ม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนชุมชนกุดโดนวิทยาคม จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นโรงเรียนในโครงการพัฒนาการคิดขั้นสูงทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นโรงเรียนแกนนำการสอนคณิตศาสตร์ด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 มาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ภายใต้การดูแลของศูนย์วิจัยคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยครูผู้สอน ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยร่วมกันสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ร่วมสังเกตการจัดการเรียนรู้ และร่วมสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของการศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดทุกแผน เก็บข้อมูลด้วยการบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ และบันทึกภาพนิ่งผลงานจากการทำกิจกรรมของนักเรียน จำนวน 9 แผนจัดการเรียนรู้ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์โพทอคอล ตามกรอบแนวคิดของซอเอ็นเฟลด์ (1985 อ้างถึงใน ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ และคณะ, 2546) มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด มีจำนวน 15 แบบ คือ แบบที่ 1 การสำรวจ-การอ่าน-การวางแผน-การนำไปใช้-การตรวจสอบ-การวิเคราะห์ แบบที่ 2 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การวิเคราะห์-การตรวจสอบ-การอ่าน แบบที่ 3 การอ่าน-การวางแผน-การนำไปใช้-การสำรวจ-การตรวจสอบ-การวิเคราะห์ แบบที่ 4 การอ่าน-การวางแผน-การนำไปใช้-การสำรวจ-การตรวจสอบ แบบที่ 5 การสำรวจ-การวิเคราะห์-การตรวจสอบ-การวางแผน-การนำไปใช้ แบบที่ 6 การสำรวจ-การวิเคราะห์-การวางแผน-การนำไปใช้-การตรวจสอบ แบบที่ 7 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การวิเคราะห์-การตรวจสอบ แบบที่ 8 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การตรวจสอบ-การวิเคราะห์ แบบที่ 9 การสำรวจ-การวางแผน-การนำ

¹ นักศึกษาปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เบอร์โทรศัพท์ 086-9435739 Email: pattiya.p@hotmail.com

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น Email: auiapat@kku.ac.th

¹ The author is a Master Degree, Faculty of Education, Khon Kaen University, Phone; 086-9435739 and Email: pattiya.p@hotmail.com

² Assoc. Prof. Center for Research in Mathematics Education, Faculty of Education, Khon Kaen University and Email: auiapat@kku.ac.th

ไปใช้-การตรวจสอบ-การอ่าน แบบที่ 10 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การอ่าน-การตรวจสอบ แบบที่ 11 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การตรวจสอบ แบบที่ 12 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การวิเคราะห์ แบบที่ 13 การสำรวจ-การตรวจสอบ-การวางแผน-การนำไปใช้ แบบที่ 14 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้-การอ่าน แบบที่ 15 การสำรวจ-การวางแผน-การนำไปใช้ จะเห็นว่าเมื่อนำปัญหาปลายเปิดมาใช้เป็นสถานการณ์ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้วิธีการแบบเปิดเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนทุกคนสามารถเข้าถึงปัญหาได้ตามความสามารถของตนเองทำให้เกิดความหลากหลายของกลุ่มพฤติกรรมแก้ปัญหา รวมถึงการปรับปรุงและพัฒนาชั้นเรียนด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน ทำให้พบแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนได้ถึง 15 แบบ

คำสำคัญ: การแก้ปัญหาของนักเรียน, การศึกษาชั้นเรียน, วิธีการแบบเปิด

Abstract

This study used a qualitative research method. The aim of this study was to explore 1st grade students' problem solving types in their mathematics classroom using lesson study and an open approach. A targeted group included 10 (divided into three groups) 1st grade students studying at Chumchon Kuddon Wittayakom school, Kalasin Province, in the first semester of the 2015 school year. This school has been participating in the Students' Mathematical Higher Thinking Development Project in the Northeast of Thailand, and is one of the leading schools teaching mathematics with innovative lesson study and open approach since 2009 which is supervised by the Center for Research in Mathematics Education (CRME), Khon Kaen University. For conducting the study, a researcher, a teacher and co-researchers collaboratively participated in the process of lesson study that comprises three steps: collaboratively plan, collaboratively do and collaboratively reflect, every plan respectively, to collect data by using video and audio tape recording and taking field notes throughout 9 lesson plans. In addition, photographs of all students' works were made after class. Data were analyzed by using protocol analysis of Schoenfeld (1985 cited in Inprasitha et al., 2003) and was used as a framework of the study.

This research results revealed 1st grade students' problem solving types in mathematics classroom using lesson study and open approach. The finding types of 15 types as follows; type 1 Exploration - Reading - Planning - Implementation - Verification - Analysis type 2 Exploration - Planning - Implementation - Analysis - Verification - Reading type 3 Reading - Planning - Implementation - Exploration - Verification - Analysis type 4 Reading - Planning - Implementation - Exploration - Verification type 5 Exploration - Analysis - Verification - Planning - Implementation type 6 Exploration - Analysis - Planning - Implementation - Verification type 7 Exploration - Planning - Implementation - Analysis - Verification type 8 Exploration - Planning - Implementation - Verification - Analysis type 9 Exploration - Planning - Implementation - Verification - Reading type 10 Exploration - Planning - Implementation - Reading - Verification type

11 Exploration - Planning - Implementation - Verification type 12 Exploration - Planning - Implementation - Analysis type 13 Exploration - Verification - Planning - Implementation type 14 Exploration - Planning - Implementation - Reading type 15 Exploration - Planning - Implementation.

Keywords: Students' Problem Solving, Lesson Study, Open Approach

บทนำ

การสอนคณิตศาสตร์ คือ การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่มีความซับซ้อนหลากหลาย (Wilson, Fernandez, & Hada-way, 1993) มาตรฐานทางการแก้ปัญหาที่ควรส่งเสริมให้นักเรียนที่เรียนในระดับโรงเรียนได้เรียนรู้ฝึกฝนและพัฒนาให้เกิดขึ้น ได้แก่ นักเรียนสามารถสร้างความรู้ใหม่ ๆ ผ่านการแก้ปัญหาได้ นักเรียนสามารถแก้ปัญหาทั้งในคณิตศาสตร์และในบริบทอื่น ๆ ได้ นักเรียนสามารถเลือกใช้และปรับยุทธวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสมได้หลากหลาย นักเรียนสามารถตรวจตราและสะท้อนกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้ (NCTM, 2000)

แม้ประเทศไทยจะเข้าสู่ความเคลื่อนไหวในการปฏิรูปการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิรูปการเรียนรู้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2542 แต่ชั้นเรียนคณิตศาสตร์โดยส่วนใหญ่ก็ยังมีลักษณะการสอนแบบเดิม กล่าวคือ ยังเป็นการสอนโดยการบรรยายเน้นให้นักเรียนท่องจำและทำแบบฝึกหัด ลักษณะการสอนแบบนี้ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คณิตศาสตร์อย่างมีความหมาย นักเรียนไม่มีโอกาสอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนแนวคิดทางคณิตศาสตร์และสร้างความรู้ทางคณิตศาสตร์ด้วยตนเอง ครูไม่ได้เน้นกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นเรียนมีรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนในแบบที่ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ และไม่ตอบสนองต่อการปฏิรูปการเรียนรู้ (สัมพันธ์ ถิ่นเวียงทอง, 2555)

เพราะฉะนั้นในการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ ผู้สอนต้องสอดแทรกทักษะและ

กระบวนการทางคณิตศาสตร์เข้ากับการเรียนการสอนด้านเนื้อหาด้วยการให้นักเรียนทำกิจกรรมหรือตั้งคำถามที่กระตุ้นให้นักเรียนคิด อธิบาย และให้เหตุผล กระตุ้นให้นักเรียนใช้ความรู้ทางคณิตศาสตร์ในการสร้างสรรค์ผลงานที่หลากหลายและแตกต่างจากคนอื่น รวมทั้งการแก้ปัญหาที่แตกต่างจากคนอื่นด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ซึ่งเป็นลักษณะของชั้นเรียนที่เน้นกระบวนการแก้ปัญหาตามแนวคิดของ Shimizu (1999 อ้างถึงในพิมพ์ผกา อินทระส, 2555) ที่ว่า ลักษณะอย่างหนึ่งของชั้นเรียนคณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษาของประเทศญี่ปุ่น คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างวิธีการหาคำตอบที่หลากหลายสำหรับปัญหาหนึ่ง ๆ ที่ถูกนำเสนอต่อนักเรียนในชั้นเรียนนั้น

การออกแบบกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่ใช้ปัญหาปลายเปิดเพื่อให้สถานการณ์ปัญหาสามารถรองรับแนวคิดของนักเรียนได้อย่างกว้างขวาง การคาดการณ์แนวคิดของนักเรียนที่จะมีต่อสถานการณ์ปัญหาที่สร้าง การสังเกตแนวคิดของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริง และการสะท้อนผลเกี่ยวกับแนวคิดของนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก ซึ่งครูคนเดียวไม่สามารถทำได้ จึงจำเป็นที่ครูจะต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยกัน (ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์, 2557) สอดคล้องกับแนวทางของการศึกษาชั้นเรียน (Lesson Study) เป็นการทำงานร่วมกันของกลุ่มครูเพื่อออกแบบทดสอบ และทำให้ลำดับการสอนในบทเรียนพัฒนาขึ้น (Tall, 2008 อ้างถึงใน วีระศักดิ์ แก่นอ้วน, 2556) การศึกษาชั้นเรียน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนที่สำคัญ คือ 1) การร่วมสร้างแผนจัดการเรียนรู้ 2) การร่วมสังเกตชั้นเรียน 3) การร่วมสะท้อนผลชั้นเรียน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ในห้องเรียนใหม่อีกครั้ง (Inprasitha, 2011)

วิธีการแบบเปิด (Open Approach) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักเรียนดำเนินการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้และยังทำให้นักเรียนมีโอกาสในการสืบเสาะหาวิธีต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่นักเรียนรู้สึกมั่นใจ และยอมรับความเป็นไปได้ในการปฏิบัติอย่างรอบคอบซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และใช้การเชื่อมโยงเพื่อสรุปแนวคิดต่าง ๆ มีขั้นตอนการสอนอยู่ 4 ขั้นตอน คือ 1) การนำเสนอสถานการณ์ปัญหาปลายเปิด 2) การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน 3) การอภิปรายและเปรียบเทียบร่วมกันทั้งชั้นเรียน และ 4) การสรุปโดยเชื่อมโยงแนวคิดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เกิดขึ้น (Inprasitha, 2011) สำหรับประเทศไทยได้นำการศึกษาชั้นเรียนและการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเปิด มาใช้ในโรงเรียนครั้งแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 โดยศุภณีย์วิจัยคณิตศาสตร์ศึกษา เพื่อเป็นการพัฒนาวิชาชีพครูระยะยาว (ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ เอื้อจิตร พัฒนจักร และประกายคำ เทศารินทร์, 2550)

การเรียนรู้จากการแก้ปัญหาจะช่วยให้ผู้เรียนมีแนวทางในการคิดที่หลากหลาย มีความมั่นใจในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน แต่การจัดการเรียนรู้ของครูยังไม่ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากชั้นเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่เป็นชั้นเรียนที่เน้นกระบวนการแก้ปัญหา (ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ และคณะ, 2546) ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ในการแก้ปัญหา และการให้เหตุผล ด้วยวิธีการแบบเปิดในฐานะแนวทางการสอนเข้ากับบริบทการศึกษาชั้นเรียน และนำปัญหาปลายเปิดมาใช้ในการเรียนการสอน จะทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น และนำเสนอแนวคิดของตนเองบ่อยขึ้น นักเรียนทุกคนสามารถตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นในวิธีการ

บางอย่างซึ่งมีความหมายของเขาเอง (Sawada, 1997 cited in Takahashi, 2000) ในขณะที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีอายุประมาณ 7 ปี จะอยู่ในขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาที่สามารถเข้าใจความหมายของตัวเลข รู้จักนำความรู้ในสิ่งหนึ่งไปอธิบายหรือแก้ปัญหาอื่นที่เป็นรูปธรรมได้ รวมทั้งสามารถสนทนากับบุคคลอื่น และเข้าใจความคิดของผู้อื่นได้ดี (Piaget, 2001) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสำรวจแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด

วัตถุประสงค์

เพื่อสำรวจแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 มีนักเรียนทั้งหมด 11 คน จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในชั้นเรียนคณิตศาสตร์เป็นเวลา 1 เดือน นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน พูดในระหว่างแก้ปัญหาคณิตศาสตร์สามารถทำงานร่วมกันได้ กล้าแสดงความคิดเห็น รวมถึงการให้เหตุผลโต้แย้งได้ และมีความสนใจในการเข้าร่วมในงานวิจัยนี้ จำนวน 10 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม โรงเรียนชุมชนกุดโดนวิทยาคม จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นโรงเรียนในโครงการพัฒนาการคิดขั้นสูงทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นโรงเรียนแกนนำการสอนคณิตศาสตร์ด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 มาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ภายใต้การดูแลของศุภณีย์วิจัยคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 9 แผน ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นในชั้นที่ 1 การร่วมสร้างแผนจัดการเรียนรู้ในกระบวนการศึกษาชั้นเรียน

2) แบบบันทึกภาคสนาม ใช้เพื่อให้ผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 3 จัดบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่นักเรียนแก้ปัญหา คำพูดและบทสนทนา รวมถึงวิธีคิดของนักเรียนในระหว่างการแก้ปัญหา แบบบันทึกภาคสนามนี้ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้นมาโดยอาศัยกรอบแนวคิดของ ซอเอ็นเฟลด์ (1985 อ้างถึงใน ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์, 2546)

3) เครื่องบันทึกเสียง กล้องวีดิทัศน์และกล้องบันทึกภาพนิ่ง เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บภาพและเสียงที่แสดงพฤติกรรมและการแก้ปัญหา จากการสนทนา การใช้สื่อ อุปกรณ์ของนักเรียน ที่เกิดขึ้นในชั้นที่ 2 ของวิธีการแบบเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

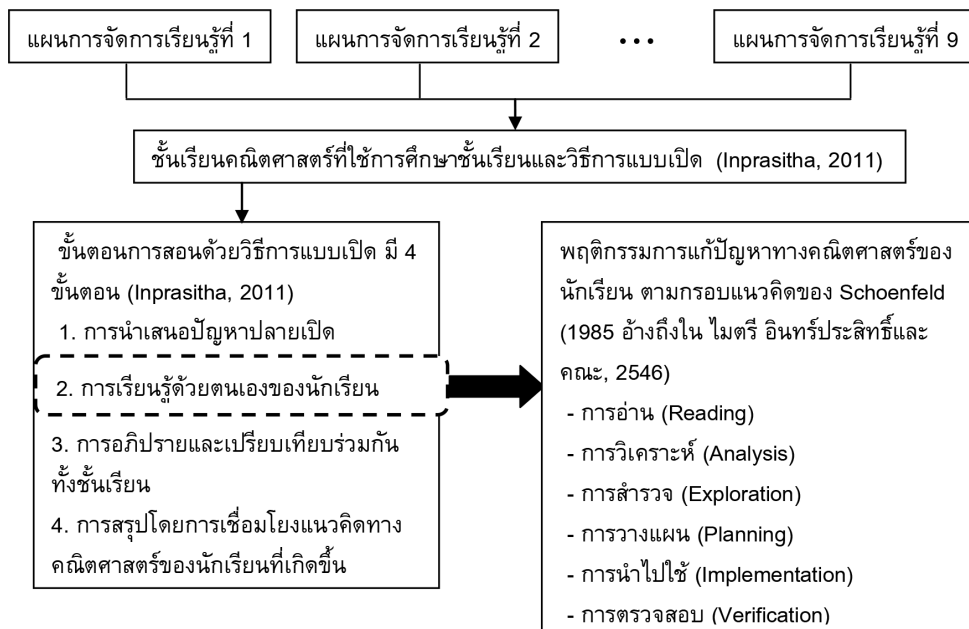
1) ร่วมกระบวนการศึกษาชั้นเรียน ที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนที่สำคัญ คือ ชั้นที่ 1 การร่วมสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ระหว่างครูผู้สอน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ซึ่งอาศัยสถานการณ์จากหนังสือเรียนคณิตศาสตร์สำหรับระดับประถมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของ อีโตะทสึมะทสึ, ซิน. (2553) การวางแผนการจัดการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่ทำทุกวันจันทร์ ตั้งแต่เวลา 14.30 - 17.30 น. ชั้นที่ 2 การร่วมสังเกตชั้นเรียน เป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้จริงในชั้นเรียนโดยครูประจำการเป็นผู้สอน ผู้สังเกตชั้นเรียนมีเป้าหมายของการสังเกต คือ การสังเกตกระบวนการคิดของนักเรียน อารมณ์ สีหน้า ท่าทางที่แสดงออก และเน้นไปในช่วงการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน และชั้นที่ 3 การร่วมสะท้อนผลชั้นเรียน จะสะท้อนผลบทเรียน

จากผลที่ได้จากการสังเกตชั้นเรียนเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ในทุกวันพฤหัสบดี ตั้งแต่เวลา 14.30 - 17.30 น.

2) สร้างเงื่อนไขให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เลื่อนชั้นจากอนุบาลมาอยู่ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด โดยในแต่ละคาบเรียนจะมี 4 ขั้นตอนที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ คือ ชั้นที่ 1 การนำเสนอปัญหาปลายเปิด ชั้นที่ 2 การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน ชั้นที่ 3 การอภิปรายและเปรียบเทียบร่วมกันทั้งชั้นเรียน และชั้นที่ 4 การสรุปโดยการเชื่อมโยงแนวคิดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เกิดขึ้นจนนักเรียนมีความคุ้นเคยกับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด รวมถึงการทำงานกันเป็นกลุ่ม ฝึกให้นักเรียนพูดแสดงความคิดของตนเองออกมา ตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนช่วยกันอภิปราย สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้นักเรียนกล้าคิด กล้าทำ กล้าพูดโต้แย้ง พร้อมทั้งแสดงเหตุผล ซึ่งใช้เวลา 1 เดือนในการเตรียมความพร้อม หลังจากนั้นจึงเริ่มนำข้อมูลที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์

3) ในระหว่างดำเนินการเก็บข้อมูลนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ทำการจดบันทึกภาคสนาม พร้อมบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงและสังเกตชั้นเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยนำข้อมูลที่ได้จากผลงานของนักเรียนแบบบันทึกภาคสนาม และโพรโทคอลที่ได้จากเครื่องบันทึกเสียงและเครื่องบันทึกวีดิทัศน์ มาวิเคราะห์พฤติกรรมและการแก้ปัญหาของนักเรียนที่เกิดขึ้นในช่วงการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน (ชั้นที่ 2 ของวิธีการแบบเปิด) ตามกรอบแนวคิดของซอเอ็นเฟลด์ (1985 อ้างถึงใน ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์, 2546) โดยมีโครงสร้างการวิเคราะห์ข้อมูลดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 โครงสร้างการวิเคราะห์ข้อมูล

โดยแต่ละกลุ่มพฤติกรรมจะถูกนิยามดังต่อไปนี้

- กลุ่มพฤติกรรมกรอ่าน (Reading) หมายถึง การอ่านออกเสียงปัญหาที่กำหนดให้ ร่วมกันอ่านโจทย์ หรือการพูดถึงบางส่วนของปัญหา
- กลุ่มพฤติกรรมกรวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง การเลือกแนวทางในการแก้ปัญหา การหาแนวทางในการแก้ปัญหอย่างสมเหตุสมผล การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของปัญหาใหม่ให้ง่ายขึ้น การพยายามหาคำอธิบายเกี่ยวกับลักษณะที่กำหนดให้อย่างเหมาะสม
- กลุ่มพฤติกรรมกรสำรวจ (Exploration) หมายถึง การค้นหาคำตอบหรือแนวทางในการแก้ปัญหอย่างคร่าว ๆ โดยทั่วไปการวิเคราะห์จะมีโครงสร้างดีกว่าและค่อนข้างจะเข้าใจเงื่อนไขของปัญหามากกว่าการสำรวจ ทำให้การสำรวจมีลักษณะเป็นการค้นหาอย่างกว้าง ๆ
- กลุ่มพฤติกรรมกรวางแผน
- กลุ่มพฤติกรรมกรนำไปใช้ (Planning-Implementation) หมายถึง การวางแผนในการหาคำตอบของปัญหา วางแผนเพื่อหาแนวทางในการ

แก้ปัญหา และนำแผนที่วางไว้มาดำเนินการอย่างเป็นระบบ

- กลุ่มพฤติกรรมกรตรวจสอบ (Verification) หมายถึง การตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบหรือแนวทางการแก้ปัญหา ทบทวนคำตอบของปัญหา หรือทบทวนแนวทางที่เลือกในการแก้ปัญหา

ผลการวิจัย

ชั้นเรียนที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมกำกับการแก้ปัญหาทั้ง 6 กลุ่มพฤติกรรม คือ

1) การอ่าน (Reading) นักเรียนแสดงให้เห็นโดย นักเรียนอ่านสถานการณ์ปัญหา และพูดบางส่วนของสถานการณ์ปัญหา ดังตัวอย่างโพรโตคอลต่อไปนี้

- ซี : แก่กับสิบ แก่กับสิบ
- ฐ : ให้หาจำนวน
- ชัน : จำนวนเก่า

โปรโตคอลนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการพูดบางส่วนของคำสั่ง เมื่อคุณครูนำเสนอสถานการณ์ปัญหาหน้าชั้นเรียนเสร็จแล้วก็ให้นักเรียนกลับไปที่นั่งของตนเอง พร้อมทั้งแจกใบกิจกรรมและรูปภาพให้กับนักเรียนแต่ละกลุ่ม เด็กชายซีได้พูดทวนคำสั่งของครูคือเก้าอี้กับสิบ เด็กหญิงซุจะพูดเช่นเดียวคือให้หาจำนวน แล้วทั้งไว้นานทำให้เด็กชายซันพูดต่อขึ้นมาว่าจำนวนเก้า

2) การวิเคราะห์ (Analysis) นักเรียนแสดงให้เห็นโดย นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ลักษณะสิ่งที่กำหนดให้ อย่างมีเหตุผล และร่วมกันหาคำอธิบายเกี่ยวกับลักษณะที่กำหนดให้อย่างเหมาะสม ดังตัวอย่างโปรโตคอลต่อไปนี้

โซ่ : วาดบอลกลอง

ซี : เหยยโตะมีเก้าแล้ว ทำไม่ตรงนี้
ไม่วาดบอลกลอง

ครู : โตะหรือเก้าอี้ที่เธอว่ามีเก้า

ซี : เก้าอี้ เก้าอี้กับโตะเหมือนกัน

ครู : เหมือนกันได้ไง เอาโตะที่เธอนั่ง
เป็นอะไร

ซี : โตะ อันนี้ก็เก้าอี้

ครู : นั่นแหละเหมือนกันไหม

ซี : แต่ขามันมีเท้ากัน

ครู : อ้อ ขามันมีเท้ากัน

โปรโตคอลนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการวิเคราะห์ลักษณะสิ่งที่กำหนดให้ อย่างมีเหตุผลและเหมาะสม เด็กชายซิววาดเก้าอี้เสร็จแล้ว จึงพูดออกมาว่า โตะมีเก้า ทำไม่ตรงนี้ไม่วาดบอลกลอง เมื่อครูได้ยินดังนั้นจึงถามเด็กชายซีว่า โตะหรือเก้าอี้ที่เธอว่ามีเก้า เด็กชายซีจึงตอบว่าเก้าอี้ เก้าอี้กับโตะเหมือนกันเพราะว่ามันมีขาเหมือนกัน

3) การสำรวจ (Exploration) นักเรียนแสดงให้เห็นโดย นักเรียนจะทำการสำรวจภาพและเครื่องหมายต่างๆ ที่อยู่ในใบกิจกรรมทันทีเมื่อได้รับและสำรวจหาคำตอบอย่างคร่าวๆ ดังตัวอย่างโปรโตคอลต่อไปนี้

ซัน : ครูครับ บอลไม่ให้เพื่อนยืมครับ

บอล : ยืมอะไร

ซัน : ยืมบอล

ครู : บอล ทำด้วยกันลูก

บอล : อะ เอาไปสองอัน

ครู : ช่วยกันๆ ทำไปถึงจะรู้ว่าภาพไหน
เป็นจำนวนเก้า จำนวนสิบ

บุท : หนึ่ง สอง สาม สี่ห้า หก เจ็ด แปด
เก้า (นับเก้าสามเหลี่ยมที่ตนวาด)

บี : วาดอะไรนะ บุท

บุท : ห๊ะ

บี : วาดอะไรนั้น

บุท : เก้าๆ ขนมหัก

บอล : ขนมหักนะ

โปรโตคอลนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนสำรวจหาแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างคร่าวๆ ไม่มีโครงสร้างที่ชัดเจน ในเอปีโสดนี้เด็กชายซันเดินมายืมบอลจากเด็กชายบอล เด็กชายบุททำการนับทวนจำนวนเก้าสามเหลี่ยมที่ตนวาด ส่วนเด็กชายบีเมื่อวาดเก้าอี้ของตนเสร็จจึงมองสำรวจใบกิจกรรมของเด็กชายบุท ว่าเด็กชายบุทวาดอะไร เด็กชายบุทจึงบอกไปว่าตนวาดขนมหัก

4) การวางแผนและการนำไปใช้ (Planning-Implementation) นักเรียนแสดงให้เห็นโดย นักเรียนวางแผนในการหาคำตอบอย่างเป็นระบบ และมีการนำแผนที่กำหนดไว้ไปใช้ ดังตัวอย่างโปรโตคอลต่อไปนี้

โซ่ : เก้าอี้ๆ

ซี : เก้าอี้ เก้าอี้ จำนวนเก้า จำนวนเก้า

: :

ซี : ตรงนี้ให้วาดบอล

โซ่ : (หันมองใบกิจกรรมของเพื่อน)

อะไรทำไมไม่วาดเก้าอี้ข้างในกัน

ลบให้หน่อยซี

: :

โซ่ : หนึ่ง สอง สาม สี่ห้า หก เจ็ด แปด
(นับส้ม) หนึ่ง สอง สาม สี่ห้า หก
เจ็ด แปด เก้า สิบ (นับช้อน)

ซี : วาดโต๊ะก่อนนะ

โพรโทคอลนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนใช้วิธีการนับในการหาสิ่งของที่เป็นจำนวนเท่ากับจำนวนสิบ และวาดรูป เด็กชายโซ่ออกไปนับจำนวนเก้าอี้หน้าชั้นเรียนในช่วงนำเสนอทำให้เด็กชายโซ่จำได้ว่าเก้าอี้มีจำนวนเก้าจึงรีบลงมือวาดรูป เพื่อนอีกสามคนก็เช่นกันทำการวาดเก้าอี้ เมื่อเด็กชายโซ่วาดเก้าอี้ได้หนึ่งอันจึงยกขึ้นมาโชว์ให้เพื่อนดู เด็กชายซีเห็นว่าเด็กชายโซ่วาดคนละช่องกับตนเองเลยพูดไปว่าช่องนี้เขาให้วาดบล็อกนะ ทำให้เด็กชายโซ่หันไปมองเก้าอี้ของเพื่อนแต่ละคนปรากฏว่าเห็นเพื่อนทุกคนวาดเก้าอี้ลงในช่องสีแดง แต่ตัวเองกลับวาดเก้าอี้ในช่องสีม่วงเด็กชายโซ่จึงรีบให้เด็กชายซีช่วยลบเก้าอี้ที่ตนวาดออกให้ แล้วจึงวาดเก้าอี้ลงในช่องสีแดง เมื่อวาดเก้าอี้เสร็จเด็กชายโซ่ก็ไปนับเก้าอี้สีชมพูได้จำนวนเจ็ด นับสีส้มได้จำนวนแปด และนับช้อนได้จำนวนสิบ จึงเริ่มลงมือวาดช้อน เด็กหญิงซุก็หันไปถามว่าเด็กชายชันกำลังวาดรูปอะไรอยู่ เด็กชายชันจึงตอบว่าโต๊ะที่เธอนั่งอยู่

5) การตรวจสอบ (Verification) นักเรียนแสดงให้เห็นโดย นักเรียนตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบด้วยการทำซ้ำอีกครั้ง และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบของเพื่อนในกลุ่ม ดังตัวอย่างโพรโทคอลต่อไปนี้

ครู : เอาอะไรที่มีมันแน่นอน

ซุ : เอ่อใช่ ต้องเอาบล็อกมา

: :

ชัน : โซ่ เอาบล็อกมา

(หยิบบล็อกมาวางทับดาว)

: :

ซุ : มีช้อนสิบอัน

ชัน : ช้อนสิบ

ครู : เอาลองนับสิ ทำไมถึงจะแน่นอนว่า

เป็นสิบเหมือนเพื่อนว่า ลองทำ

ซิชนสิบเพื่อนบอกว่า เป็นสิบ

ชัน : (เอาบล็อกมาวางทับบนช้อน) มีสิบ

โซ่ : อันไหน

ครู : อะไรมีสิบ

ชัน : ช้อน

: :

โซ่ : ช้อนสิบนะ (ชี้ไปที่ใบกิจกรรมของชัน)

ชัน : เอ่อ โซ่

โพรโทคอลนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนทบทวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบที่เลือกโดยการใช้บล็อกไม้ นักเรียนในกลุ่มได้รับการเตือนจากครูว่าให้เลือกสิ่งของที่แน่นอน ทำให้เด็กหญิงซุคิดได้ว่า ควรใช้บล็อกไม้ในการตรวจสอบว่า สิ่งที่เราเถียงกันอยู่นั้นจริงๆ แล้วมีจำนวนเท่าไรกันแน่ เด็กชายชันจึงเรียกหาบล็อกจากเพื่อนๆ แล้วเอามาวางทับบนดาวได้จำนวนแปด แต่เด็กหญิงซุเห็นว่าจำนวนแปดไม่ใช่จำนวนที่ต้องการจึงพูดว่าเก้า เพื่อเตือนเด็กชายชันทำให้เด็กชายชันเห็นว่า ดาวมีแค่แปดไม่ครบเก้า เด็กหญิงซุจึงบอกว่า ช้อนมีจำนวนสิบ เด็กชายชันจึงตรวจสอบด้วยการวางบล็อกไม้ทับช้อนแล้ว นับได้จำนวนสิบ เด็กหญิงซุและเด็กชายชันจึงลงมือวาดช้อน แต่เด็กชายชันจะวาดช้อนลงในช่องจำนวนเก้า เด็กชายโซ่จึงทักท้วงว่า ช้อนมีสิบนะแล้วชี้ไปที่ใบกิจกรรมของเด็กชายชัน

จากการที่ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลในชั้นการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน (ขั้นที่ 2 ของวิธีการแบบเปิด) ทั้ง 3 กลุ่ม ตลอดจนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 9 แผน จะพบแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ ที่

ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด ที่เกิดขึ้น แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียน คณิตศาสตร์ ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียน และวิธีการแบบเปิด ที่เกิดขึ้นแต่ละ แผนการจัดการเรียนรู้

แผนที่	กลุ่มที่	แบบการแก้ปัญหา					
1	1	E	A	V	P	I	
	2	E	V	P	I		
	3	E	V	P	I		
2	1	E	R	P	I	V	A
	2	R	P	I	E	V	
	3	R	P	I	E	V	A
3	1	E	P	I	A	V	
	2	E	P	I			
	3	E	P	I	A		
4	1	E	P	I	V		
	2	E	P	I	A		
	3	E	P	I	A		
5	1	E	A	P	I	V	
	2	E	V	P	I		
	3	E	P	I	V	A	
6	1	E	P	I	A	V	R
	2	E	P	I	R	V	
	3	E	P	I	R		
7	1	E	P	I	V	R	
	2	E	P	I	V	R	
	3	E	P	I	V	R	
8	1	E	P	I	A		
	2	E	P	I	A	V	
	3	E	P	I	A		
9	1	E	P	I	V		
	2	E	P	I	V		
	3	E	P	I	A		

หมายเหตุ :

R หมายถึง การอ่าน (Reading)

A หมายถึง การวิเคราะห์ (Analysis)

E หมายถึง การสำรวจ (Exploration)

P หมายถึง การวางแผน (Planning)

I หมายถึง การนำไปใช้ (Implementation)

V หมายถึง การตรวจสอบ (Verification)

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่าในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนทุกกลุ่มจะแสดงแบบการแก้ปัญหาออกมา ซึ่งเราจะได้แบบการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมด 27 แบบ แต่จะสังเกตว่าแบบการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีแบบที่ซ้ำกันทำให้ผู้วิจัยนำแบบการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นมาสังเคราะห์อีกครั้ง ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียน คณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดที่เกิดขึ้นทั้งหมด

แบบ	แบบการแก้ปัญหา						จำนวนครั้งที่เกิดขึ้น
1	E	R	P	I	V	A	1
2	E	P	I	A	V	R	1
3	R	P	I	E	V	A	1
4	R	P	I	E	V		1
5	E	A	V	P	I		1
6	E	A	P	I	V		1
7	E	P	I	A	V		2
8	E	P	I	V	A		1
9	E	P	I	V	R		3
10	E	P	I	R	V		1
11	E	P	I	V			3
12	E	P	I	A			6
13	E	V	P	I			3
14	E	P	I	R			1
15	E	P	I				1

หมายเหตุ :

- R หมายถึง การอ่าน (Reading)
- A หมายถึง การวิเคราะห์ (Analysis)
- E หมายถึง การสำรวจ (Exploration)
- P หมายถึง การวางแผน (Planning)
- I หมายถึง การนำไปใช้ (Implementation)
- V หมายถึง การตรวจสอบ (Verification)

จากตารางที่ 2 การพบแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดทำให้มองเห็นแบบการแก้ปัญหาที่หลากหลาย รวมทั้งมองเห็นพฤติกรรมการแก้ปัญหาของนักเรียนอย่างละเอียด แบบการแก้ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ หลังจากที่คุณครูและนักเรียนได้อ่านคำสั่งไปที่ลืวารวดแล้ว นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมด้านการสำรวจเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหอย่างคร่าว ๆ และคาดเดาคำตอบที่จะเป็นไปได้อย่างไร โดยไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน นักเรียนก็จะวางแผนและลงมือปฏิบัติ แต่เมื่อดำเนินการตามแนวคิดที่วางไว้ในตอนแรก เมื่อทำงานเสร็จจะมีการตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบที่ได้จากการทำงานของตนเอง และเพื่อนภายในกลุ่ม หากผลที่ได้ออกมาไม่ตอบสนองความต้องการ นักเรียนจะช่วยกันวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาใหม่ หรือวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดของคำตอบที่ได้

อภิปรายผลการวิจัย

การนำปัญหาปลายเปิดมาใช้ในการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น นักเรียนทุกคนสามารถตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการบางอย่างซึ่งมีความหมายของเขาเอง และเมื่อนำปัญหาปลายเปิดมาใช้เป็นสถานการณ์ปัญหาในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้วิธีการแบบเปิด (Open Approach) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนทุก

คนสามารถเข้าถึงปัญหาได้ตามความสามารถของตนเองทำให้เกิดความหลากหลายของกลุ่มพฤติกรรมการแก้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับที่ ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ (2547) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการแก้ปัญหาที่หลากหลายเพราะแนวคิดของวิธีการสอนด้วยวิธีการแบบเปิดเน้นการเปิดใจต่อคณิตศาสตร์ ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนในปัจจุบันสามารถเปิดทางไปสู่การเรียนรู้ในอนาคตได้ รวมถึงการปรับปรุงและพัฒนาชั้นเรียนด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน (Lesson Study) ทำให้พบแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนได้ถึง 15 แบบ โดยแบบการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจะพบกลุ่มพฤติกรรมที่มีความหลากหลายอย่างน้อย 4 กลุ่ม พฤติกรรมแสดงให้เห็นว่ากระบวนการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความตระหนักในการคิด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ และคณะ (2546) ที่ทำวิจัยโดยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 24 คน (12 คู่) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 24 คน (12 คู่) ทำกิจกรรมแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ซึ่งเป็นปัญหาปลายเปิด 3 ปัญหา ในบริบทนอกชั้นเรียน พบ 9 แบบการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ประกอบด้วย แบบการแก้ปัญหาที่มีความตระหนักในการคิด จำนวน 6 แบบ และแบบการแก้ปัญหาที่ไม่มีความตระหนักในการคิด จำนวน 3 แบบ เช่นเดียวกับงานวิจัยของเครือวัลย์ ไวลแสง (2549) ที่ทำวิจัยโดยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 9 คน (3 กลุ่ม) ทำกิจกรรมแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ซึ่งเป็นปัญหาปลายเปิด 3 ปัญหา ในบริบทนอกชั้นเรียน พบ 5 แบบการแก้ปัญหาที่มีความตระหนักในการคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะเห็นว่าการนำปัญหาปลายเปิดมาเป็นสถานการณ์ปัญหาทำให้นักเรียนสามารถอยู่กับปัญหาได้เป็นเวลานานและเข้าสู่ปัญหาตามความสามารถของนักเรียน และในงานวิจัยฉบับนี้ได้นำปัญหาปลายเปิดมาใช้เป็น

สถานการณ์ปัญหาในชั้นเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการแบบเปิด และปรับปรุงชั้นเรียนด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (3 กลุ่ม) แสดงพฤติกรรม การแก้ปัญหาที่มีความตระหนักคิดออกมาในชั้น การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน สะท้อนให้เห็นว่าชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการแก้ปัญหาของนักเรียนด้วยตัวของนักเรียนเอง

ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การสำรวจแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนเป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาการสอนและทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนไปพร้อม ๆ กัน ครูที่ต้องการจะพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบถึงศักยภาพของนักเรียนที่มีมาก่อนจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงในขณะที่มีการจัดการเรียนการสอน ครูจะต้องเข้าใจแบบการแก้ปัญหาของนักเรียนและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงวิธีการคิดแก้ปัญหาออกมาอย่างอิสระ ดังนั้น ครูที่ต้องการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียน จำเป็น

อย่างยิ่งที่จะต้องออกแบบกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนสามารถเข้าถึงปัญหา เพื่อที่นักเรียนทุกคนจะสามารถมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหานั้นได้ตามความสามารถของตนเอง

2) ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1) ควรมีการศึกษาการเปลี่ยนโลกเชิงกายภาพเป็นโลกเชิงสัญลักษณ์ของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดเพื่อพัฒนาระบบการแก้ปัญหาของนักเรียน และเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน

2.2) ควรมีการศึกษากระบวนการแก้ปัญหาของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เนื่องจากวัยที่ต่างกัน อาจทำให้เห็นกระบวนการแก้ปัญหาในแบบที่แตกต่างกันออกไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) และศูนย์วิจัยคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เครีวัลย์ ไวแสง. (2549). *บทบาทของการสร้างปัญหาที่มีต่อกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิมพ์ผกา อินทะรส. (2555). *เทคโนโลยีเชิงสัญลักษณ์ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการแก้ปัญหา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์. (2547). *การพัฒนาผู้เรียนโดยการประเมินการคิดทางคณิตศาสตร์*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 28(1), 10-16.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์. (2557). *กระบวนการแก้ปัญหาในคณิตศาสตร์ระดับโรงเรียน* *Process of Problem Solving in School Mathematics*. ขอนแก่น: ศูนย์วิจัยคณิตศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ และคณะ. (2546). *รายงานวิจัยเรื่องการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนโดยเน้นกระบวนการทางคณิตศาสตร์*. ขอนแก่น: ขอนแก่นการพิมพ์.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์ เอื้อจิตร พัฒนจักร และประกายคำ เทศารินทร์. (2550). *การเตรียมบริบทสำหรับการนำการพัฒนาวิชาชีพครูแบบญี่ปุ่นที่เรียกว่า “การศึกษาชั้นเรียน” (Lesson Study) มาใช้ในประเทศไทย*. *เอกสารหลังการประชุมวิชาการระดับชาติเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย ครั้งที่ 1 (สังคมศาสตร์)*. กรุงเทพฯ: สร้างสื่อ
- วีระศักดิ์ แก่นอ้วน. (2556). *การทำงานร่วมกันระหว่างครูกับนักศึกษาปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาที่ใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดในมุมมองของนักศึกษาปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สัมพันธ์ ถิ่นเวียงทอง. (2555). *การสื่อสารกลุ่มย่อยทางคณิตศาสตร์ในชั้นเรียนภายใต้บริบทการศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิด*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อิโตะทสึมะทสึ, ชิน. (2553). *คณิตศาสตร์สำหรับระดับประถมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์, ผู้แปล). พิมพ์ครั้งที่ 1. ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.
- Inprasitha, M. (2011). One Feature of Adaptive Lesson Study in Thailand Designing Learning Unit. *Journal of Science and Mathematics Education in Southeast Asia* 2011, 34(1), 47-66.
- National Council of Teachers Mathematics [NCTM]. (2000). *Principles and Standards for School Mathematics*. Virginia: NCTM Inc.
- Piaget, J. (2001). *The psychology of intelligence*. 2nd ed. London: Routledge.

- Takahashi, A. (2000). *What is the Open-Ended Problem Solving?* Retrieved March 22, 2014, from http://mste.illinois.edu/users/aki/open_ended/WhatIsOpen-ended.html
- Wilson, J. W., Fernandez, M. L., & Hadaway, N. (1993). Mathematical Problem Solving. In Wilson, P. S. (Ed.). *Research Ideas for the Classroom: High School Mathematics*. (pp. 57-78). New York: Macmillan.

การดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำเกษตรประณีต Lifestyle Following the Sufficiency Economy Philosophy with Delicate Farming (Kasetpranit)

วิไลลักษณ์ รัตนเพียรธัมมะ¹

Wilailak Ratanapeantamma¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและแนวคิดหลักการและวิธีปฏิบัติในการทำเกษตรประณีต เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการคัดเลือกพื้นที่แบบเจาะจง (Purposive Sampling) เฉพาะพื้นที่ที่ปราชญ์ชาวบ้านและผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำเกษตรประณีต กระบวนการในการศึกษาเน้นการศึกษาจากเอกสาร การสังเกต การสำรวจสภาพพื้นที่ การศึกษาดูงาน การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรม การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการและการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำเกษตรประณีตให้ยึดหลักการทำจากพื้นที่ เล็กๆไปหาใหญ่ตามกำลังความสามารถของตนเองและครอบครัว ปลูกพืช 3 อย่างประโยชน์ 4 อย่าง คือ ไม้ใช้สอย ไม้กินได้ ไม้เศรษฐกิจและได้ประโยชน์อย่างอื่น 4 คือสามารถช่วยอนุรักษ์ดินและน้ำ พืช ผัก ผลไม้ ส่วนที่เหลือนำไปแจกและจำหน่าย ลดการใช้ปุ๋ยและสารเคมี ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มุ่งสู่การพึ่งตนเอง ลดการพึ่งพาจากภายนอก ประยุกต์ใช้เกษตรทฤษฎีใหม่เพื่อการพึ่งตนเอง โดยมีองค์ประกอบในด้านทุน สุขภาพ ความรู้ด้านการเกษตร ด้านการจัดการ การออมและการจัดบันทึก

คำสำคัญ : เกษตรประณีต, ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

Abstract

This research aimed to study the lifestyle following the Sufficiency Economy Philosophy with Delicate Farming (Kasetpranit). It was the qualitative research. The areas of research were selected using purposive sampling. Research was conducted only the areas where the local intellectuals and the elderly succeeded in doing Delicate Farming (Kasetpranit). The research methodology included a review of documents, observation, surveying, study visits, participation in activities, conducting workshops and in-depth interviews. The results were that the lifestyles of the

¹ อาจารย์ประจำคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรีก โทร. 089-9222786 E-mail: toytatoo@hotmail.com

¹ Lecturer, Faculty of Business Administration, Krirk University

local intellectuals had followed the sufficiency economy philosophy. They started doing Delicate Farming (Kasetpranit) on a small plot of land and moved to a larger one depending on their and their family's capabilities. They grew three kinds of trees for four beneficial results: lumber, edible products, and commercial timber. The fourth advantage was that it could help to conserve soil and water. The surplus was distributed or sold. They also decreased the use of chemical fertilizers, and used the resources available in the area, conducted knowledge exchange, moved toward self-sufficiency, decreased the dependency on outside sources. They applied the New Agricultural Theory for self-sufficiency. The major elements included capital, health, knowledge of agriculture, management, money saving and note-taking.

Keywords : the Delicate Farming (Kasetpranit), Sufficiency Economy Philosophy

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเนื่องจากพัฒนาการด้านสาธารณสุขทำให้ค่าอายุเฉลี่ยของประชากรยืนยาวขึ้นทำให้สังคมไทยกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญคือการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสัดส่วนประชากรในวัยเด็กและวัยทำงานลดลง จากนโยบายการวางแผนครอบครัวควบคู่กับการสาธารณสุขและการแพทย์ที่เจริญขึ้นทำให้ประชากรมีอายุเฉลี่ยยืนยาว จากข้อมูลของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ปี 2559 พบว่า จำนวนประชากรไทย ณ เดือนมกราคม พ.ศ.2559 มีจำนวน 65.3 ล้านคน และมีผู้สูงอายุ 10.8 ล้านคน (มิเตอร์ประเทศไทย. www.thailandometers.mahidol.ac.th) คิดเป็นร้อยละ 16.5 ของประชากรทั้งหมด ซึ่งถือว่าประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุตามเกณฑ์สหประชาชาติ คือมีประชากรผู้สูงอายุ 60 ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 10ของประชากรทั้งหมด (ประชากรสูงอายุไทย : ปัจจุบันและอนาคต. https://www.m-society.go.th/article_attach/13225/17347.pdf.) จึงเป็นที่คาดการณ์ได้ว่าในปี พ.ศ. 2564 ประเทศไทยจะกลายเป็น “สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ (completed aged society)” ดังนั้นการเปลี่ยนแปลง

โครงสร้างของประชากรจึงเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจทั้งในระดับชาติและระดับสากลเนื่องจากมีผลกระทบอย่างกว้างขวาง ทั้งผลผลิตโดยรวมรายได้ของประเทศ ปัญหาเศรษฐกิจ การไม่มีรายได้ เงินออมไม่เพียงพอ ปัญหาการดำรงชีพ ภาระของสังคม การจัดสวัสดิการที่ไม่เพียงพอ ปัญหาด้านสุขภาพกาย สุขภาพใจ ล้วนแต่เป็นปัญหาที่ทุกภาคส่วนต้องมีการเตรียมพร้อมเพื่อรองรับจำนวนผู้สูงอายุที่จะเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อบุคคลเมื่อก้าวสู่วัยสูงอายุซึ่งเป็นวัยท้ายของชีวิต เป็นช่วงที่ควรได้รับการช่วยเหลือประคับประคองจากสังคม ในสังคมไทยมีวัฒนธรรมในการดูแลพ่อแม่ ญาติ ผู้สูงอายุ แต่ปัจจุบันจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนไปทำให้มีผลกระทบต่อวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนไทยและส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้สูงอายุอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ด้วยเหตุนี้สังคมไทยจึงได้มีการเตรียมการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่นการฝึกอาชีพสำหรับคนสูงอายุหรือคนหลังเกษียณ เพราะยังได้ใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่เพื่อการยังชีพ เพื่อสุขภาพทั้งทางกายทางใจ มีเพื่อน มีสังคม ได้อยู่กับครอบครัวแล้วยังทำให้ผู้สูงอายุรู้สึกว่าคุณค่า มีรายได้ พอเลี้ยงชีพ และไม่เป็นที่ภาระแก่ลูกหลานและสังคมมากเกินไป

ในสังคมเกษตรกรรมผู้สูงอายุจะทำงานโดยไม่มีภาระเกษียณอายุยังสามารถประกอบกิจกรรม

ทางเศรษฐกิจ จึงยังคงเอื้อประโยชน์ให้แก่ครอบครัว และชุมชน ส่วนในสังคมสมัยใหม่และในสังคมเมือง ผู้สูงอายุมีโอกาสในการรับบริการต่างๆมากกว่าผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในชนบท รัฐบาลจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญแก่กลุ่มผู้สูงอายุซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มผู้สูงอายุในชุมชนยากจนซึ่งมีปัญหาต่างๆ มากมาย เช่นปัญหาในด้านมาตรฐานการครองชีพ ปัญหาสุขภาพ ปัญหารายได้ ปัญหาที่อยู่อาศัย และปัญหาสภาพแวดล้อม ดังนั้นการที่จะใช้ชีวิตหลังเกษียณอย่างมีความสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้นั้น จึงจำเป็นที่จะต้องขจัดและลดปัญหาดังกล่าวให้หมดไปหรือมีให้น้อยที่สุด กรณีตัวอย่าง ธเนศ ขำเกิด อดีตหัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เกษียณราชการก่อนกำหนด 3 ปี ได้ซื้อที่ดินบริเวณอำเภอลำไทรน้อย เพียง 75 ตารางวา เพราะประหยัดงบประมาณและคำนึงถึงความพอเพียงของแรงที่จะดูแลพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับเงื่อนไขความพอประมาณและการมีเหตุผลตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ธเนศและภรรยามีความสุขและเพลิดเพลินที่ได้ใช้เวลาว่างหรือในวันหยุดปลูกต้นไม้ พรวนดิน รดน้ำ กำจัดวัชพืช เพียงไม่นานผลผลิตที่สร้างขึ้นปรากฏดอกผลให้ความภูมิใจ ครอบครัวมีความสุขมากกับการเก็บพืชผักที่ปลูกออกไปแจกเพื่อนบ้านในแต่ละวัน เก็บผักสดๆ มาปรุงอาหารทุกมื้อ ตามที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ดำรัสไว้ว่า “เกษตรทำไว้ไม่อดตาย” เพียงพื้นที่ 75 ตารางวาที่เหลือจากปลูกบ้านและ ศาลาไปแล้ว 1 หลัง ยังสามารถทำการเกษตรเลี้ยงชีวิตครอบครัว และสามารถแบ่งปันให้แก่เพื่อนบ้านได้อีก (<https://www.gotoknow.org/user/tanes009/profile> สืบค้นวันที่ 22 มิถุนายน 2558) ไพฑูล พันธชาติ อดีตข้าราชการทหารเกษียณอายุราชการวัย 64 เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างเกษตรกรที่พึ่งตนเองได้ ภายหลังจากผันตนเองมาประกอบอาชีพเกษตรกรรมหลังเกษียณอายุราชการจนถึงปัจจุบันโดยน้อมนำความคิดจากโครงการพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงและนำความรู้ความชำนาญที่ได้ศึกษามาจากหน่วยงานพัฒนาเคลื่อนที่ มาพัฒนาพื้นที่ 9 ไร่ 2 งาน จนประสบความสำเร็จ นอกจากนั้นสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (2553) ได้ทำการศึกษาผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบทกับการมีงานทำพบว่าผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบทส่วนใหญ่ยังคง “ต้องการ” ที่จะทำงานหรือมีงานทำ การได้ทำงานตอบโจทย์ในความ ต้องการทั้งในเมืองต้นและเมืองลึกของผู้สูงอายุในหลายเหตุผล ทั้งเพื่อให้มีรายได้ พึ่งตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่ลูกหลาน หรือ ยิ่งไปกว่านั้น คือสามารถช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหลานได้ นอกจากนี้ ยังช่วยลดความเครียด ได้เข้าสังคมกับเพื่อนและคลายเหงา

นอกจากผู้สูงอายุแล้ว ยังมีกลุ่มที่เกษียณจากงานประจำหรือกลุ่มที่ต้องการหนีภาวะผู้สูงอายุในสังคมเมือง หรือผู้ที่มีเวลาว่างหลังเลิกงาน หรือในวันหยุดที่มีสุขภาพแข็งแรง อยากมีความสุขในการดำเนินชีวิตกับครอบครัว ลูกหลานโดยมีรายได้มีงานทำพอเลี้ยงชีพ ไม่สร้างภาระให้กับครอบครัว ลูกหลานหรือสังคม การดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำเกษตรประณีตจะเป็นทางออกที่ดีที่เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทในสังคมไทยเพราะประเทศไทยมีสภาพที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูก มีสังคมและวัฒนธรรมที่เอื้ออาหารช่วยเหลือแบ่งปัน อย่างไรก็ตามการที่จะเริ่มต้นในดำเนินชีวิตตามแนวทางดังกล่าวอาจเป็นเรื่องใหม่เรื่องยากหรือผู้ที่ได้ลองทำโดยขาดความเข้าใจที่แท้จริงเมื่อดำเนินการไปได้เพียงระยะแรกจะเกิดความท้อแท้ ความรู้สึกเหนื่อยยาก ลำบากจนนำไปสู่การล้มเลิกทำให้ต้องสูญเสียทรัพยากรหรือทุนอื่นๆ ที่ไม่ควร ซึ่งผู้ที่จะทำเกษตรประณีตให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่อย่างมีความสุขต้องมีความเข้าใจไม่เพียงแต่ความรู้พื้นฐานด้านการเกษตรแต่ควรเข้าใจในหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างถูกต้องและควรมีการปรับตัว การเรียนรู้ การศึกษา การลงมือทดลองเพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ให้เหมาะสม

นอกจากผู้สูงอายุแล้ว ยังมีกลุ่มที่เกษียณจากงานประจำหรือกลุ่มที่ต้องการหนีภาวะผู้สูงอายุในสังคมเมือง หรือผู้ที่มีเวลาว่างหลังเลิกงาน หรือในวันหยุดที่มีสุขภาพแข็งแรง อยากมีความสุขในการดำเนินชีวิตกับครอบครัว ลูกหลานโดยมีรายได้มีงานทำพอเลี้ยงชีพ ไม่สร้างภาระให้กับครอบครัว ลูกหลานหรือสังคม การดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำเกษตรประณีตจะเป็นทางออกที่ดีที่เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทในสังคมไทยเพราะประเทศไทยมีสภาพที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูก มีสังคมและวัฒนธรรมที่เอื้ออาหารช่วยเหลือแบ่งปัน อย่างไรก็ตามการที่จะเริ่มต้นในดำเนินชีวิตตามแนวทางดังกล่าวอาจเป็นเรื่องใหม่เรื่องยากหรือผู้ที่ได้ลองทำโดยขาดความเข้าใจที่แท้จริงเมื่อดำเนินการไปได้เพียงระยะแรกจะเกิดความท้อแท้ ความรู้สึกเหนื่อยยาก ลำบากจนนำไปสู่การล้มเลิกทำให้ต้องสูญเสียทรัพยากรหรือทุนอื่นๆ ที่ไม่ควร ซึ่งผู้ที่จะทำเกษตรประณีตให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่อย่างมีความสุขต้องมีความเข้าใจไม่เพียงแต่ความรู้พื้นฐานด้านการเกษตรแต่ควรเข้าใจในหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างถูกต้องและควรมีการปรับตัว การเรียนรู้ การศึกษา การลงมือทดลองเพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ให้เหมาะสม

กับบริบท ทุนและปัจจัยของแต่ละคน

ด้วยเหตุนี้การศึกษาการดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำเกษตรประณีตจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจ ผู้สูงอายุหรือผู้ที่มีเวลาว่างรวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความมั่นคงในชีวิต มีความรู้ ความพร้อมที่เท่าทันกับสภาวการณ์ปัจจุบันและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มุ่งสู่การพึ่งตนเองด้วยความสมดุล มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีคุณค่าและสามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
2. เพื่อศึกษาแนวคิด หลักการและวิธีปฏิบัติในการทำเกษตรประณีต

นิยามศัพท์

เกษตรประณีต หมายถึง การทำเกษตรในพื้นที่เล็กตามกำลังความสามารถให้เกิดความคุ้มค่าและใช้ประโยชน์สูงสุดโดยออกแบบปลูกพืชให้หลากหลาย เพื่อการบริโภคเน้นการพึ่งตนเอง ลดรายจ่าย เหลือจากนั้นสามารถนำไปขายเพิ่มรายได้ และสามารถขยายสู่พื้นที่ใหม่

เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิต และการปฏิบัติแก่ประชาชน โดยยึดหลัก “ทางสายกลาง” โดยมีองค์ประกอบ คือ 1. ความมีเหตุผล คือ ตัดสินใจกระทำการต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความพอเพียงต้องใช้เหตุผล และพิจารณาด้วยความรอบคอบ 2. ความพอเพียง คือ รู้จักพอประมาณ พออยู่ พอมี พอกิน พอใช้ ประหยัด และไม่เบียดเบียนตนเอง และผู้อื่น 3. การมีภูมิคุ้มกันที่ดี คือ เตรียมใจให้พร้อมรับผลกระทบและความ

เปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต 4.การมีความรู้ คือ นำความรู้มาใช้ในการวางแผนและดำเนินชีวิต และ 5. การมีคุณธรรม คือ มีความซื่อสัตย์สุจริต สามัคคี และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพตามกระบวนการ RLDP Model (Research and Learning for Development to Public) โดยการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีในด้านการทำเกษตรผสมผสาน เกษตรทฤษฎีใหม่และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงจากเอกสารทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลภาคสนามหลายวิธี ทั้งการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การศึกษาดูงานที่ศูนย์เรียนรู้พ่อค้าต้องภาษี จังหวัดบุรีรัมย์และศูนย์กิจกรรมธรรมชาติสองสลึง จังหวัดระยอง การเข้าร่วมกิจกรรมการสัมมนา การเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการที่ศูนย์กิจกรรมธรรมชาติสองสลึง จังหวัดระยอง และจากหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งการสัมภาษณ์เชิงลึกปราชญ์ชาวบ้านที่ได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติด้านเกษตรกรรมและเศรษฐกิจพอเพียงจำนวน 6 ท่าน ได้แก่ 1.พ่อค้าต้อง ภาษี 2.พ่อผาย สร้อยสระกลาง 3.ครูบาสุทธินันท์ ปรัชญ์พุทธ 4.พ่อจันทร์ที่ ประทุมภา 5.ผู้ใหญ่สมศักดิ์ เครือวัลย์ และ 6.ลุงจำลอง ฉิมมา

ในการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการเพื่อให้ได้ข้อมูล ขั้นตอนที่ 2 ดำเนินการถอดบทเรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการต่างๆ ขั้นตอนที่ 3 ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวทางการดำเนินชีวิตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแนวคิด หลักการและวิธีปฏิบัติในการทำเกษตรประณีต ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำเกษตรประณีต ปัญหาและอุปสรรคในการทำเกษตรประณีต ขั้นตอนที่ 4 พัฒนาร่างแนวทางการทำเกษตรประณีตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงฯ ขั้น

ตอนที่ 5 ตรวจสอบแนวทางการท่าเกษตรประณีตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงฯ โดยตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ได้จริง โดยการตรวจสอบโดยวิธีอ้างอิงผู้ทรงคุณวุฒิ (Connoisseurship) ซึ่งในงานวิจัยนี้คือปราชญ์ชาวบ้านที่ได้รับรางวัลเกษตรเศรษฐกิจพอเพียง และเกษตรกรรมธรรมชาติจำนวน 3 คน

ผลการวิจัย

จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การศึกษาดูงาน การเข้าร่วมกิจกรรมการสัมมนา การเข้ารับการอบรม จากผู้รู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และจากหน่วยงานต่าง ๆ การสัมภาษณ์เชิงลึกปราชญ์ชาวบ้าน ผู้วิจัยได้ทำการถอดบทเรียนการดำเนินชีวิตและการท่าเกษตรจากปราชญ์ชาวบ้านและทำการวิเคราะห์สังเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งข้อมูลปฐมภูมิและทุติยภูมิเพื่อนำเสนอผลการศึกษามีประเด็นสำคัญได้ดังนี้

แนวทางการดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตตามทางสายกลางมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพึ่งตนเองเป็นหลัก เป็นการดำเนินชีวิตอย่างสมดุลและยั่งยืน มีความพอเพียง และมีความพร้อมที่จะจัดการต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง โดยคำนึงถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัวตลอดจนการใช้ความรู้ ความรอบคอบและคุณธรรมประกอบ การวางแผน การตัดสินใจและการกระทำต่าง ๆ ปราชญ์ชาวบ้านได้น้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพโดยประยุกต์ใช้เกษตรทฤษฎีใหม่ในการวางแผนการจัดหาแหล่งน้ำเพื่อให้เป็นหลักประกันในการผลิตอาหารเพื่อการยังชีพเบื้องต้น เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันในระดับครอบครัวจากผลการวิจัยพบว่าหลักการสำคัญในการท่าเกษตร

ประณีตคือต้องมีจิตที่มุ่งมั่น ตั้งใจ ไม่ท้อถอย มีความเพียรพยายาม พร้อมทั้งจะเรียนรู้อยู่เสมอ มีความประณีตเอาใจใส่ รักในงานที่ทำ รู้จักตัวเอง ประเมินตนเอง ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง เรียบง่าย ประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย ไม่เป็นทาสของวัตถุนิยมและบริโภคนิยม อดออม อดทน เน้นความสุข ให้ความสำคัญกับการพึ่งตนเอง ปรับวิถีชีวิตให้กินอยู่อย่างพอเพียง พอดี พอประมาณ พอใจในสิ่งที่มี ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น สร้างภูมิคุ้มกันให้ตัวเองและครอบครัว สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขทั้งทางกายและทางใจ(เศรษฐกิจพอเพียงกับทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริ. <https://sites.google.com/site/mindmoy12090/>) ซึ่งสอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งเป็นปรัชญาซึ่งถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ตลอดเวลา โดยยึดหลักการที่ว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” มุ่งเน้นการผลิตพืชผลให้พอเพียงกับความต้องการบริโภคในครัวเรือนเป็นอันดับแรกเมื่อเหลือพอจากการบริโภคพืชผลให้เพียงพอแล้ว จึงคำนึงถึงการผลิตเพื่อการค้าเป็นอันดับรองลงมา(เศรษฐกิจพอเพียงกับทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริ ของ นิรุติ ถึงนาคและ ชมพูนุช เมฆเมืองทอง (2550)

อย่างไรก็ตามผู้ท่าเกษตรประณีตต้องรู้จักตนเอง ทำอะไรให้เหมาะสมตามกำลังของตนเอง รู้จักความพอดี พอประมาณ สร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจ ดำรงตนอย่างสมถะ ไม่โลภมาก ไม่สร้างภาระหนี้สิน สร้างอาหารไว้กินเองในครอบครัวให้มีพอกิน เหลือกินแจก เหลือแจกขาย ใช้ของที่ผลิตได้ในครัวเรือนในชุมชน เป็นการลดค่าใช้จ่ายส่วนเกิน ใช้แรงงานภายในครอบครัว ไม่มีการจ้างแรงงานภายนอก ด้านความมีเหตุผล มีการใช้ประโยชน์พื้นที่อย่างหลากหลาย ใช้องค์ความรู้ปลูกพืชหลายชนิดร่วมกันอย่างเรียบง่าย ผสมผสานทุกส่วนให้เกิดความเกื้อกูลกัน ทั้งไม่ย่นต้น ไม่ผล ไม่ใช้สอย พืชผัก พืชสมุนไพร ด้านการมีภูมิคุ้มกันที่

ดี สร้างความมั่นคงด้านอาหารด้วยการสะสม บำนาถชีวิตที่มีทั้งพืชผักสมุนไพร ไม้ผล ไม้ยืนต้น ผักตบชวยและสารกำจัดศัตรูพืชใช้เองทั้งหมด ไม่ใช่ สารเคมี ไม่มีภาระหนี้สิน มีเงินออม ปลูกพืช สมุนไพรนำมาใช้รักษาโรคในครอบครัวและเผยแพร่ต่อผู้อื่นในชุมชน นอกจากนั้นปราชญ์ชาวบ้าน ยังได้มีการเรียนรู้ แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ตามศูนย์เรียนรู้ต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับเงื่อนไขตาม หลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียงด้านความรู้โดย ต้องเป็นผู้เรียนรู้ พัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาจน สามารถแก้วิกฤตตนเองและถ่ายทอดสู่ผู้อื่นได้รวมทั้งเงื่อนไขคุณธรรม นำหลักธรรมมาใช้กับตนเอง และครอบครัวด้วยการยึดหลักคุณธรรม ซื่อสัตย์ สุจริต มีสติปัญญาและอดทน ครอบครัวไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขทั้งปวง ครอบครัวอยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นมีความสุข (เศรษฐกิจพอเพียงกับทฤษฎีใหม่ ตามแนวพระราชดำริ <http://www.haii.or.th/wiki84/index.php/%E0%B8%87>) สอดคล้องกับผลการวิจัยของรัชชชัย เฟิงพินิจ และ แสงอรุณ สุนทรีย์ (2552) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบเศรษฐกิจพอเพียงของปราชญ์ชาวบ้านด้านเกษตรกรรมที่พบว่า ได้มีการน้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำรงชีวิตและการทำเกษตรกรรมด้วยการประยุกต์เกษตรทฤษฎีใหม่ตามศักยภาพ ทุน ทรัพยากรและบริบทพื้นที่โดยปรับพื้นที่ทำเกษตรกรรมให้มีแหล่งน้ำปลูกพืช เลี้ยงสัตว์และสิ่งปลูกสร้าง ใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างคุ้มค่า เน้นความหลากหลายทางชีวภาพและไม่ใช้สารเคมีทุกชนิด พิจารณาด้วยสติปัญญาและมองตัวเองอย่างเข้าใจในทุนทรัพยากรและพลังศักยภาพของตัวเอง

พ่อดำเตือน ภาชีเห็นว่าเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึงการดำเนินชีวิตอย่างพอดีและคิดค้นหาวิธีการที่จะคืนความสมดุลให้กับโลกโดยเฉพาะเรื่องสิ่งแวดล้อมที่จะต้องรักษาไว้ให้ลูกหลาน พ่อดำเตือน ดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยทำเกษตรแบบดั้งเดิมคือ ทำทุกอย่างเพื่อให้พึ่งตนเองได้ก่อนและเร่งหาทางให้ธรรมชาติกลับมา

สมบูรณ์ พ่อดำเตือนเชื่อว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่ ผลักดันให้นำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้และประสบความสำเร็จคือการเข้าใจตนเอง รู้จักตนเอง รู้จักคนอื่น รู้จักโลก รู้จักโลกภายนอก โลกภายใน และธรรมชาติแท้จริงของพระพุทธรเจ้า

ส่วนพ่อดำเตือน สร้อยสระกลาง ได้ปฏิบัติตาม หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้วยการหันมา คิดทบทวนตนเอง รู้จักความพอดี พอประมาณ สร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจด้วยการออมเงิน ออมดิน ออมสัตว์ ออมต้นไม้ หลีกเลี่ยงการใช้สารเคมี ปลูกทุกอย่างที่กินและกินทุกอย่างที่ปลูก ลดการใช้ จ่าย เพิ่มการแบ่งปัน จนกลายเป็นคนมีอยู่มีกิน มีเพื่อน มีเงิน มีสุขภาพที่ดีทั้งทางกาย ทางใจ ทางสังคมและทางปัญญาหาความรู้ที่ได้ไปบอกต่อในชุมชน ทำให้คนในชุมชนได้รู้จักการอุดหนุนของ ตนเอง ค่อยเป็นค่อยไปจากเล็กไปหาใหญ่ มีขันติ วิริยะ สัจจะ ทำให้งานทุกอย่างสำเร็จ แนวทางการ ดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ของพ่อดำเตือน คือการทำเกษตรธรรมชาติ ที่เป็นการ เกษตรแบบผสมผสานตามใจตัวเอง ไม่ทำเกษตรเชิงเดี่ยว พึ่งพาตนเอง ทำนาปลูกข้าว เลี้ยงไก่ เลี้ยง หมู เลี้ยงปลา ปลูกพืชผักสมุนไพร ทำให้ลด รายจ่าย มีรายได้จนเจือครอบครัวมากขึ้น ส่วน ครอบาสุทธิพันธ์ ปรัชญ์พฤษ์น้อมนำแนวปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในชีวิต การงานและการช่วยเหลือผู้อื่นโดยการหาวิธีที่จะให้คน อีสานสามารถพึ่งตนเองได้ ลดความเสี่ยง ลดราย จ่าย ลดหนี้สิน เพิ่มการออมในหลายรูปแบบ เช่น ออมความอุดมสมบูรณ์ของดิน ออมน้ำ ออมต้นไม้ ใหญ่ เป็นการเพิ่มรายได้ เกิดบ้านาถชีวิตจากไม่ ยืนต้นทั้งผัก ผลไม้และไม่ใช้ของที่หลากหลายนับ หมื่นนับแสนต้น มีสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่ดี เป็นการ ทำเกษตรกรรมพึ่งตนเอง ทำให้ระบบนิเวศดีขึ้น

พ่อดำเตือนที่ ประทุมมาเป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้ นำ เศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิตจน ประสบผลสำเร็จ สามารถพึ่งตนเองได้โดยยึดหลัก ความพอประมาณ ดำรงตนอย่างสมถะ ไม่โลภมาก

มีที่ดินผืนเดียว สร้างอาหารไว้กินเองในครอบครัว มีพอกิน เหลือกินแจก เหลือแจกขาย ใช้แรงงานภายในครอบครัว ไม่มีการจ้างแรงงานภายนอก สร้างความมั่นคงด้านอาหารด้วยการสะสมบ้านาญชีวิตที่มีทั้งพืชผักสมุนไพร ไม้ผล ไม้ยืนต้น ผัก ปลูกและสารกำจัดศัตรูพืชใช้เองทั้งหมด ไม่ใช้สารเคมี ไม่มีภาระหนี้สิน มีเงินออม ปลูกพืชสมุนไพร นำมาใช้รักษาโรคในครอบครัว และยังเป็นผู้เรียนรู้พัฒนาตนเองตลอดเวลา รวมทั้งยึดหลักคุณธรรม ชื่อสัตย์สุจริต มีสติปัญญาและอดทน ครอบครัวไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุข อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นมีความสุข สำหรับผู้ใหญ่สมศักดิ์ เครือวัลย์ ผู้อำนวยการศูนย์กิจกรรมธรรมชาติสองสลึง จังหวัดระยอง ที่ผู้วิจัยได้เข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการนั้นได้หันมาดำรงชีวิตแบบพอเพียงจากการเรียนรู้และลองถูกลองผิดจนจนสามารถเข้าใจแนวทางแบบเศรษฐกิจพอเพียงเป็นอย่างดี โดยยึดหลักง่ายๆ ว่า “จะทำอะไรก็ตาม ให้เหมาะสมตามกำลังของตนเอง” ทำเกษตรเพื่อกินเอง ปลูกทุกอย่างที่กิน กินทุกอย่างที่ปลูก เหลือกินก็แจกให้คนอื่นหรือแลกเปลี่ยนกัน เหลือจากนั้นก็ขาย ทำให้ลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ เมื่อประสบความสำเร็จได้เผยแพร่และถ่ายทอดความรู้ให้แก่ประชาชน ลุงจำลอง ฉิมมา เป็นผู้ประสบความสำเร็จผู้หนึ่งที่เคยเข้าร่วมการอบรมกับปราชญ์ชาวบ้านและนำมาศึกษา เข้าใจ เห็นผลเป็นรูปธรรมในการลดรายจ่าย จึงนำไปปฏิบัติโดยปลูกพืชผักหลายชนิด หลากหลาย ไม่ใช้สารเคมี เพื่อนำมาบริโภค เพราะกล้าไม่ขาย และกลิ่นตะไคร้หอมขายได้ มีเงินเก็บผักขายได้ รายได้เพิ่ม ไม่มีหนี้สินจนประสบความสำเร็จและจัดตั้งกองทุนทำโรงปุ๋ยอินทรีย์ใช้เองในชุมชนโดยการระดมทุน ถือหุ้นทำเองใช้เองลดการใช้สารเคมีในการผลิต นำผลิตผลในชุมชนมาขาย แลกเปลี่ยน แปรรูปจนเป็นที่ต้องการของภายนอก

แนวคิด หลักการและวิธีปฏิบัติในการทำเกษตรประณีต

จากการค้นคว้าเอกสารและการศึกษาดูงาน

ในพื้นที่พบว่าการทำเกษตรประณีตของปราชญ์ชาวบ้านเป็นการทำเกษตรแบบค่อยเป็นค่อยไปในพื้นที่ขนาดเล็กตามกำลัง ปลูกพืชผักไว้บริโภคในครัวเรือน โดยไม่ใช้สารเคมีใดๆ เมื่อเหลือกินนำมาแลกเปลี่ยน ซื้อขายเป็นการลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ ไม่พึ่งพาปัจจัยการผลิตจากภายนอก สร้างรายรับรายวัน รายเดือน รายปีและมีบ้านาญชีวิต อาจกล่าวได้ว่าเป็นการทำเกษตรที่นำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพพร้อมประยุกต์เกษตรทฤษฎีใหม่ในการทำเกษตรกรรมโดยมีเป้าหมายเพื่อการพึ่งตนเองและพึ่งพากันในชุมชน ปราชญ์ชาวบ้านด้านเกษตรกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ร่วมกันศึกษาวิจัยและนำเสนอแนวคิดเกษตรประณีตเพื่อเป็นทางรอดให้กับเกษตรกรที่ยากจน มีภาระหนี้สิน หรือมีที่ทำกินน้อยให้สามารถอยู่รอดเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้

ผลจากการสัมภาษณ์พ่อค้าต๋อง ภาษี ปราชญ์ชาวบ้านนักคิด นักพูด นักปฏิบัติแห่งยุคสมัย จากจังหวัดบุรีรัมย์ ได้กล่าวว่า ผู้ที่จะทำเกษตรประณีต ควรเริ่มจากเล็กๆ เพียง 1 งาน หรือ 1ไร่ ตามทุนที่มีอยู่ทั้งพื้นที่ แรงงาน ศักยภาพของตนและคนในครอบครัว ต้องวางแผนในการจัดการดิน จัดการน้ำ จัดการเวลา เกษตรประณีตไม่ใช่สิ่งที่ยาก มีหลากหลายหลาย ประยุกต์ได้หลายรูปแบบ แต่ทำทุกอย่างให้เป็นไปอย่างเกื้อกูลและสมดุล ใช้ที่ดินให้เต็มประสิทธิภาพ ปรับความคิดให้พึ่งพาตนเองและพึ่งพาธรรมชาติ ส่วนพ่อผายสร้อย สระกลาง ปราชญ์เกษตรของแผ่นดิน สาขาปราชญ์เกษตรเศรษฐกิจพอเพียง ประจำปี พ.ศ.2553 จากจังหวัดบุรีรัมย์ กล่าวว่าการทำเกษตรประณีตต้องเป็นไปตามขั้นตอน โดยขั้นตอนแรกต้องกำหนดเป้าหมายว่าจะทำการเกษตรในพื้นที่เท่าไร ปลูกพืชอะไรบ้าง ขั้นตอนที่สองเป็นการรวมพลังคนในครอบครัว คนในชุมชนมาช่วยกัน ขั้นตอนที่สามเป็นการตั้งมั่นที่จะทำให้ถึงเป้าหมายคือ ต้องรู้จักตนเอง รู้จักผู้อื่นและรู้จักสิ่งแวดล้อมและขั้นตอนที่สี่เป็นการตั้งเป้าหมาย ซึ่งต้องอาศัยการคิดการ

คำนวณ จากขนาดพื้นที่ ประเภทต้นไม้ ที่จะปลูก สัตว์ที่จะเลี้ยง ระยะเวลาในการเก็บเกี่ยว /บริโภค ฯลฯ โดยเริ่มจากพื้นที่เล็กๆก่อนเมื่อมั่นใจแล้วจึง ขยายผล ไม่มีรูปแบบจำกัด สิ่งสำคัญคือ ต้องมี แหล่งน้ำ มาใช้ในการทำเกษตร มีการวางแผนในการจัดการพื้นที่ มีแนวคิดในการทำการเกษตร แนวคิดในการใช้ชีวิตที่สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจพอเพียง

จากการสัมภาษณ์ครูบาสุทธินันท์ ปรัชญาพทุทธิ ปราชญ์ชาวบ้านผู้ไม่ยอมหยุดเรียนรู้จาก จังหวัดบุรีรัมย์ อีกท่านหนึ่งกล่าวว่าเกษตรประณีต เป็นกระบวนการ วิธีเรียน วิธีทำ คือจะต้องทำอะไร ให้มันประณีตขึ้น ดูแลเอาใจใส่ หมั่นศึกษา หมั่น ทดลองลงทำในรูปแบบเล็กๆเพื่อดูว่าจะสามารถ เลี้ยงตัวเองได้หรือไม่ ครูบาสุทธินันท์ ให้ความสำคัญเรื่องการเรียนรู้ ยิ่งเรียนรู้ยิ่งทดลองก็จะยิ่งมี การพัฒนามากขึ้น ทั้งนี้ให้คำนึงถึงข้อสำคัญคือ การ จัดวางระบบน้ำและอนุรักษ์น้ำให้เหมาะสม การ ฟื้นฟูและเสริมธาตุอาหารให้กับดินและการจัดวาง และคัดเลือกพืชผักให้เหมาะสมกับพื้นที่ ทั้งนี้ผู้ใหญ่ สมศักดิ์ เครือวัลย์ เจ้าของวลี “1 ไร่ 1 ไร่ปริญา-3 ไร่ ไกลเกษียณ-5 ไร่ปลดหนี้ ได้ออกแบบพื้นที่ 1 ไร่ ปลูกทุกอย่างใช้ความรู้เรื่องป่า 3 อย่าง ประโยชน์ 4 อย่าง มาใช้ในพื้นที่ 1 ไร่ เพื่อสร้างพื้นฐานเรื่อง ความมั่นคงทางอาหาร ลดรายจ่ายเรื่องค่าอาหาร ปลูกต้นไม้ ปลูกผักกินเองในบ้าน และแจกจ่ายให้ เพื่อนบ้าน เน้นการปลูกต้นไม้ เจ้าของวลี คิดอะไร ไม่ออก ปลูกต้นไม้ไว้ก่อน การทำเกษตรประณีตจะ เป็นรูปแบบใดให้ดูความเหมาะสมของพื้นที่ยึดหลัก อยากกินอะไรให้ปลูกอย่างนั้นเป็นพื้นฐานความ มั่นคงทางอาหาร จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าศึกษาใน พื้นที่และสัมภาษณ์คุณสุพล สุขเกษม ประธานศูนย์ เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านสารภี จังหวัด สมุทรสงครามได้ให้ความเห็นว่าผู้ที่จะทำเกษตร ประณีตต้องตั้งอยู่บนฐานความคิดของการประหยัด ต้องใช้ทุกอย่างในพื้นที่ให้เกิดประโยชน์โดยไม่มี การทิ้ง ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นการ

ใช้ชีวิตแบบพอเพียง ตั้งแต่คน พืช และสัตว์ ทำ กิจกรรมต่างๆหลายอย่าง แต่กิจกรรมต้องมีการ เชื่อมโยงเกี่ยวกัน มีการเพิ่มมูลค่าสินค้า ผลิตภัณฑ์ ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ การลง ผลิตลงปลูกและทำการ ศึกษาวิจัยอยู่ตลอดเวลา

การทำเกษตรประณีตตามปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง

ผลการศึกษาแนวทางการดำเนินชีวิตตาม ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและแนวคิด หลักการและ วิธีปฏิบัติในการทำเกษตรประณีตจากปราชญ์ชาว บ้าน ทั้ง 6 ท่าน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และ สังเคราะห์ข้อมูลสรุปเป็นแนวทางการดำเนินชีวิต ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการทำการเกษตร ประณีตดังนี้

จากความล้มเหลวของการปลูกพืชเชิงเดี่ยว เพื่อสนองความต้องการตลาดและง่ายต่อการ จัดการเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้นจากระบบคิดที่ว่า ทำ มาก ได้มากนำไปสู่การผลิตที่มากเกินไปส่งผลต่อ ราคา การขาดทุน การสูญเสียที่ดินที่ทำกิน ปัญหา สภาพดินเสื่อม ปัญหามลพิษที่เกิดจากการทำ เกษตรทั้งจากการใช้สารเคมีในการปราบศัตรูพืช การใช้ปุ๋ยเคมี การเป็นหนี้ ความยากจนโดยเฉพาะ เกษตรกรในภาคอีสานรุนแรงขึ้น ปัญหาเหล่านี้แม้ จะเกิดจากความคิดที่ผิดพลาดของเกษตรกรเองแต่ บางส่วนเกิดจากแนวทางการส่งเสริมสนับสนุนของ องค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเช่นกัน แนวคิด ที่จะแก้ปัญหาเพื่อให้เกษตรกรสามารถดำรงชีพอยู่ รอดพึ่งตนเองได้และมีคุณภาพชีวิตที่ดีจึงเกิดขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาสำหรับคนที่ทำกินน้อยที่จะ พึ่งพาตนเอง การทำเกษตรประณีตจึงเป็นที่สนใจ ของเกษตรกรที่มีที่ดินน้อยหรือคนที่เริ่มสนใจใน การทำเกษตร ผู้สูงอายุหรือคนที่กำลังเข้าสู่วัย เกษียณ คนว่างงานเพราะเป็นการทำจากเล็กๆก่อน เริ่มจากง่ายไปยาก ทำได้จริงและทำได้กับทุกคนที่ มีความตั้งใจ สนใจอย่างจริงจังโดยอาจเริ่มจาก ความพยายามที่จะลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ ประหยัด อดทน และเรียนรู้ เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นเศรษฐกิจพอ

เพียง มีการวางแผนทำเกษตรในพื้นที่เล็กๆ ปลูกพืชที่เป็นอาหารประจำวัน พืชผักสวนครัวทุกชนิดที่กินได้ ปลูกผลไม้หมุนเวียนไปตามฤดูกาลอย่างต่อเนื่อง ปลูกพืชผักสวนครัว ผักปลอดสารพิษ ปลูกพืชทุกอย่างที่กินเพื่อลดรายจ่ายด้านอาหารในครอบครัวเหลือจากการบริโภคก็แบ่งปันให้เพื่อนบ้านและจำหน่าย ใช้ปุ๋ยคอกและทำปุ๋ยหมักเพื่อลดรายจ่ายและช่วย ปรับปรุงบำรุงดิน ทำก๊าซชีวภาพจากมูลสุกร หรือวัว เพื่อใช้เป็นพลังงานในครัวเรือน ทำสารสกัดชีวภาพจากเศษพืชผักผลไม้ และพืชสมุนไพรที่ใช้ในไร่นา ทำจุลินทรีย์จากหมักกล้วย ไข่ เป็นปุ๋ยสำหรับใช้ในการเกษตรปลูกผลไม้ในสวนหลังบ้านและปลูกไม้ใช้สอย ไม้ยืนต้นเพื่อใช้ในอาคาร ปลูกพืชสมุนไพรช่วยรักษาโรคและดูแลสุขภาพ เลี้ยงปลาในร่องสวนในนาข้าวและสระน้ำ เพื่อเป็นอาหารและรายได้เสริม เลี้ยงไก่พื้นเมืองและไก่ไข่โดยใช้ข้าวเปลือกรำปลายข้าวจากการทำนา ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์จากการปลูกพืชไร่ พืชผักจากการปลูกในสวนเพื่อเป็นอาหารและรายได้เสริม พื้นที่เหลือเพาะปลูกเห็ดฟางจากฟางข้าวและเศษวัสดุเหลือใช้ในไร่นา

หลักการในการทำเกษตรประณีตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

หลักการในการทำเกษตรประณีตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงประกอบด้วย

1. ต้องมีจิตที่มุ่งมั่น ตั้งใจ ไม่ท้อถอย มีความเพียรพยายาม ใฝ่เรียนรู้อยู่เสมอ มีความประณีตเอาใจใส่ รักในงานที่ทำ รู้จักตัวเองประเมินตนเอง
2. การยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจในการดำเนินชีวิต ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย ไม่เป็นทาสของวัตถุนิยมและบริโภคนิยม อดออม อดทน เน้นความสุข และการมีคุณภาพชีวิตที่ดีโดยให้ความสำคัญกับการพึ่งตนเอง ปรับวิถีชีวิตให้กินอยู่อย่างพอเพียง พอดี พอประมาณ พอใจในสิ่งที่มี ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น เพิ่มรายได้ ไม่ฟุ้งพาดลาด พึ่ง

ตนเองได้ สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขทั้งทางกายและทางใจ

3. การประยุกต์ใช้เกษตรทฤษฎีใหม่ในการทำเกษตรประณีต โดยนำมาปรับให้เข้ากับบริบทและความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่ซึ่งมีปัจจัยที่แตกต่างกันไปโดยอาจเน้นไปที่ความหลากหลายทางชีวภาพ มีการปลูกพืชผักอาหาร สมุนไพร ไม้ผล ไม้ใช้สอย ไม้บ้านนาญ ปลูกให้หลากหลาย

4. แนวคิดการพึ่งตนเอง พึ่งพากันเองและพึ่งพาธรรมชาติ ทำตามศักยภาพ ความสามารถที่มีอยู่ โดยเริ่มจากการปลูกทุกอย่างที่กิน กินทุกอย่างที่ปลูก เพื่อสร้างอาหารให้ตนเอง ครอบครัเมื่อเหลือกินแจกจ่าย แลกเปลี่ยนกับคนอื่น ๆ ทำให้ลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นได้ ในการออกแบบพื้นที่ในการทำเกษตรต้องทำให้ คน สัตว์ พืช สามารถอยู่ร่วมกัน เกื้อกูลกัน พึ่งพากันเองตามระบบนิเวศธรรมชาติของพื้นที่และได้ประโยชน์มากที่สุด

5. ด้านการจัดการซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเกษตรประณีตประกอบด้วย การวางแผนที่ดีสอดคล้องกับเป้าหมาย พื้นที่ กำลังความสามารถ ศักยภาพ ความพร้อม สภาพแวดล้อม โดยเน้นความพอเพียง ความสมดุลและเกื้อกูลกันของระบบนิเวศ เริ่มจากมีการจัดการความรู้ที่ดีในพื้นที่เล็กๆ แล้วสามารถอยู่ได้ ไม่ต้องลงทุนมากสามารถพัฒนาไปสู่ความรู้อื่นๆได้อีกมาก ในการทำเกษตรประณีตปัญหาไม่ได้อยู่ทรัพยากรธรรมชาติหรือปัจจัยอื่น ๆ มากนัก แต่ปัญหาอยู่ที่คนที่พร้อมที่จะเรียนรู้หรือลงมือทำด้วยความตั้งใจ ความรัก ความสนใจที่จะทำ ดังนั้นผู้สูงอายุสามารถบริหารจัดการในพื้นที่ได้ไม่ยากนักเพราะเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ที่สั่งสมมายาวนาน

องค์ประกอบในการทำเกษตรประณีต

1. ทู่นที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำเกษตรประณีต คือ ทู่นทางสุขภาพ ทู่นทางสังคม ทู่นทางปัญญา ทู่นทางเศรษฐกิจและทู่นทางสิ่งแวดล้อม มีที่ดินเป็นของตนเองหรือครอบครัว เพื่อเป็นพื้นที่สำหรับเพาะปลูก ขนาดเล็กตามกำลัง

ความสามารถ มีที่อยู่อาศัย มีแหล่งน้ำที่เพียงพอต่อการปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ มีเงินทุนบางส่วนไว้ซื้อพืชพันธุ์ต่างๆ มีปัจจัยการผลิต มีสภาพแวดล้อม ลมฟ้าอากาศที่เอื้ออำนวย

2. มีสุขภาพแข็งแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความตั้งใจ ความรัก ความสุข ความสนใจ มีใจรักที่จะทำ มีเป้าหมาย มีความรู้ทางการเกษตร พอสมควรที่จะนำมาทำให้ประสบผลสำเร็จ มีครอบครัวที่มีส่วนร่วมหรือญาติพี่น้องเป็นแรงงานเสริมหนุน

3. มีความรู้ด้านการเกษตรในด้านการจัดการพื้นที่ การออกแบบแบ่งพื้นที่ การจัดการดิน การบำรุงดิน การจัดการน้ำ แสงแดด การเพาะปลูก การทำปุ๋ยหมัก การเลี้ยงสัตว์ การไล่แมลง และมีการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆอย่างต่อเนื่อง

4. มีการออม การออมแบบเกษตรประณีต เป็นการออมทรัพยากรธรรมชาติคือ ออมน้ำเพราะน้ำเป็นปัจจัยสำคัญในการปลูกพืชต้องมีน้ำใช้ให้เพียงพอกับความต้องการตลอดช่วงการเพาะปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ ออมดิน ดินเป็นปัจจัยหลักที่จะช่วยให้พืชเจริญเติบโตได้ดี การออมดินเป็นการออมความสมบูรณ์ของดินใช้ปุ๋ยคอกปุ๋ยพืชสดและปุ๋ยหมักชีวภาพ ปรับปรุงและบำรุงรักษาดินให้มีสมบูรณ์อยู่เสมอ ออมต้นไม้เพื่อเป็นอาหารและใช้สอย ให้ผลผลิตไว้บริโภค เป็นพืชที่เลี้ยงที่ให้ร่มเงา สร้างอินทรีย์วัตถุแก่ดิน ปลูกทั้งข้าว พืชกินรากกินหัว ผัก ไม้เลื้อย ไม้เศรษฐกิจไม้ผล ไม้สมุนไพร ไม้พุ่ม ไม้ยืนต้น ไม้ใช้สอย ไม้ประดับไว้ไล่แมลง ออมสัตว์ เลี้ยงสัตว์ที่เป็นทั้งอาหาร และแรงงาน มูลของสัตว์นำมาใช้พื้นฟูบำรุงดินและสัตว์ที่เลี้ยงไว้สามารถนำไปจำหน่ายเพื่อเป็นแหล่งรายได้

5. การจดบันทึกและการจัดทำบัญชีครัวเรือน ควรมีการจดบันทึกทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อใช้ในการเรียนรู้และวางแผนพร้อมทั้งจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย บันทึกการลงทุน รายรับที่ได้จากผลผลิต รายจ่ายทั้งรายจ่ายในครัวเรือนและรายจ่ายในการทำการเกษตรประณีต

แรงงานที่ใช้ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าพันธุ์พืช ค่าเครื่องจักร ปริมาณผลผลิต ฯลฯ จัดทำบัญชีครัวเรือนเพื่อให้ได้รู้ถึงสถานะของตน อุดรรัฐสร้าง ความมั่นคงให้ชีวิต

ขั้นตอนในการทำเกษตรประณีต

ขั้นตอนที่ 1 ค้นหาตัวเองและสมาชิกในครอบครัว ทำความเข้าใจกับตัวเองถึงเป้าหมายในการดำรงชีวิตในวัยสูงอายุดต้องการอะไร พิจารณาถึงความชอบ ความสนใจ ความตั้งใจในการที่จะทำหรือไม่แล้วจึงพิจารณาถึงศักยภาพของตนเอง ความรู้ในการทำเกษตร ความจำเป็นในการที่จะทำเกษตรประณีต รวมทั้งคำนึงถึงสุขภาพ ร่างกาย ความแข็งแรง ความอดทน ความขยัน ความสามัคคี ความร่วมมือร่วมใจ แล้วจึงกำหนดเป้าหมายวางแผน

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูล ทรัพยากรที่มีอยู่ พิจารณาพื้นที่ แหล่งน้ำ สภาพแวดล้อม ปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

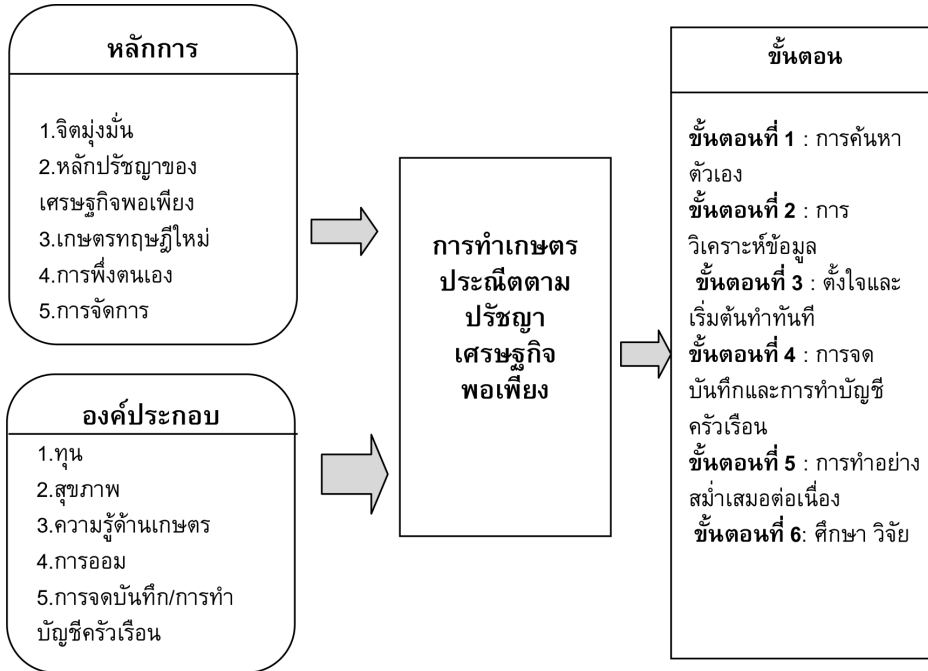
ขั้นตอนที่ 3 เริ่มต้นด้วยการปลูกพืชอาหารทุกอย่างที่กินได้ภายในครอบครัว เน้นการใช้แรงงานตนเองและภายในครัวเรือน แล้วจึงค่อยขยายปลูกพืชอื่นๆเช่น สมุนไพร ไม้ผล ไม้ยืนต้น ไม้โตเร็วและไม่ใช้สอยเพื่อที่จะได้เก็บผลขายได้ในระยะยาว ควรปลูกพืชทุกชนิดควรปลูกแบบผสมผสาน ไม่ต้องเป็นแถวเหมือนพืชสวน พืชไร่ ปลูกลักษณะป่าธรรมชาติ พืชที่เป็นไม้สูง ไม้ระดับกลาง ไม้พุ่ม และพืชคลุมดินจะอยู่ปะปนกัน เพื่อให้มีการเกื้อกูลกันตามธรรมชาติ

ขั้นตอนที่ 4 จัดทำบัญชีครัวเรือน รายรับ รายจ่าย รายละเอียดของการปลูกต้นไม้ ดูช่วงเวลาปลูก การให้ผลผลิตและรายละเอียดอื่นๆ

ขั้นตอนที่ 5 ต้องทำอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องในการทำการเกษตรประณีตใช้เวลาไม่มากเป็นนายตนเอง มีความเป็นอิสระ ทำตามกำลัง ความสามารถ ศักยภาพของตนเอง ทำด้วยความสุข

ขั้นตอนที่ 6 ศึกษา วิจัย ให้มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ผู้สูงอายุสามารถหาความรู้เพิ่มเติมได้ทั้งจากการไปอบรมตามศูนย์เรียนรู้ต่างๆ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากเครือข่าย เพื่อนบ้าน คนในชุมชน

หรือจากสื่อต่างๆ นอกจากนั้นการทำในพื้นที่ขนาดเล็กๆทำให้สามารถสังเกต ดูแล เอาใจใส่อย่างทั่วถึง หมั่นศึกษา ทดลองจะยิ่งพัฒนามากขึ้นได้ ประโยชน์มากกว่าการทำในพื้นที่ขนาดใหญ่

แผนภาพที่ 1 การทำเกษตรประณีตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

อภิปรายผล

การทำเกษตรประณีตนั้นปราศผู้ชาวบ้านได้ประยุกต์ใช้เกษตรทฤษฎีใหม่โดยปรับให้เข้ากับบริบทและความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่ เน้นที่ความหลากหลายทางชีวภาพ ปลูกพืชผักอาหารสมุนไพรไม่ผล ไม่ใช้สอยไม้บ้านาญ ปลูกพืชหลากหลาย ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันทำให้มีอาหารและรายได้ตลอดทั้งปีสามารถพึ่งตนเองพึ่งพากันเอง และพึ่งพาธรรมชาติ สอดคล้องกับหลักการของเกษตรทฤษฎีใหม่ คือ การทำไร่นาสวนผสมและการเกษตรผสมผสาน มีการปลูกพืชผักสวนครัวการทำปุ๋ยหมักปุ๋ยคอกและใช้วัสดุเหลือใช้มาเป็นปัจจัยการผลิตปุ๋ย เพื่อลดค่าใช้จ่ายและบำรุงดิน เช่น การเพาะเห็ดฟางจากวัสดุเหลือใช้ในไร่นา

การปลูกไม้ผลสวนหลังบ้านและไม่ใช้สอยในครัวเรือน การปลูกพืชสมุนไพร ช่วยส่งเสริมสุขภาพอนามัย การเลี้ยงปลาในร่องสวน ในนาข้าวและแหล่งน้ำ เพื่อเป็นอาหารโปรตีนและรายได้เสริม การเลี้ยงไก่พื้นเมืองและไก่ไข่เพื่อเป็นอาหารในครัวเรือนโดยใช้เศษอาหาร รำ และปลายข้าวจากผลผลิตการทำนา ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์จากการปลูกพืชไร่และการทำก๊าซชีวภาพจากมูลสัตว์ ที่เลี้ยงไว้รวมทั้งการประกอบอาชีพเสริม เช่น การจักสาน ถักทอ แปรรูปอาหาร เป็นต้น โดยการท่าเกษตรทฤษฎีใหม่นั้น กิจกรรมทุกอย่างจะพึ่งกันและกัน เช่น การเลี้ยงปลาในนาข้าว ผลผลิตจากข้าวเป็นอาหารปลา ในขณะที่ปลาจะกินแมลงศัตรูข้าวและมูลปลาเป็นปุ๋ยต้นข้าว การปลูกผักกับการเลี้ยงไก่ ไก่กินเศษพืชผัก มูลไก่เป็นปุ๋ยสำหรับผัก การใช้

ทรัพยากรในไร่นา มูลสัตว์ทำเป็นปุ๋ยคอก เศษหญ้า ใบไม้ทำปุ๋ยหมัก เศษพืชผักเป็นอาหารปลา ฟางข้าว ใช้เพาะเห็ด

นอกจากเกษตรกร ผู้สนใจแล้วผู้สูงอายุก็สามารถทำเกษตรประณีตโดยเริ่มจากพื้นที่เล็กๆ ใช้แรงงานต่อวัน1-2 ชั่วโมง ลงทุนน้อยแต่ได้ผลคุ้มค่า เป็นการออกกำลังกายทำให้ร่างกายมีสุขภาพดี ได้บริโภคอาหารที่ปลอดภัย จิตใจเบิกบานแจ่มใสสามารถพึ่งตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่ลูกหลานซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของผู้สูงอายุที่มีความต้องการด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสังคมด้านเศรษฐกิจ การได้รับการตอบสนองทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความรู้สึกถึงการมีคุณค่าสามารถช่วยเหลือครอบครัวหรือสมาชิกในครอบครัวได้เพราะการทำเกษตรประณีตทำให้ได้อยู่กับบ้านมืงานทำ ช่วยลดรายจ่ายในด้านพืชผักที่เป็นอาหารผ่อนคลายและยังได้เพื่อน ได้ผลผลิตหรือมีรายได้เพิ่มสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุชาติ เกตยา (2542) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องการพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจของชุมชน : ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนในเขตอำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร ผลการศึกษาพบว่าสิ่งที่มีผลต่อการพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจของชุมชน คือการทำเกษตรผสมผสาน การมีความขยัน ประหยัด การมีที่ทำกิน มีน้ำเพื่อการเกษตรและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (2553) ที่ทำการศึกษาผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบทกับการมีงานทำ พบว่าผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบทส่วนใหญ่ ยังคง “ต้องการ” ที่จะทำงานหรือมีงานทำ เพื่อให้มีรายได้ พึ่งตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่ลูกหลานหรือสามารถช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหลานได้ นอกจากนี้ ยังเพื่อลดความเครียด ได้เข้าสังคมกับเพื่อนและคลายเหงา ได้พบปะพูดคุยกับเพื่อนในวัยเดียวกันให้จิตใจแจ่มใส

จากผลสำเร็จในการทำเกษตรประณีตของปราชญ์ชาวบ้านซึ่งถือเป็นการทำเกษตรแนวใหม่ที่ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้พื้นที่ที่จำกัดอย่างคุ้มค่าสามารถพึ่งตนเอง เริ่มทำจากเล็กไปหาใหญ่ นำองค์

ความรู้ต่างๆมาจัดการพืช สัตว์ ดิน น้ำ เพื่อให้มีกิน มีใช้และสามารถลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ ลดหนี้สินพึ่งตนเองและพึ่งพากันเอง ทำให้มีการขยายผลออกไปในพื้นที่ต่างๆ และมีการถ่ายทอดให้เกษตรกรและผู้ที่เกี่ยวข้องตามศูนย์เรียนรู้ของปราชญ์ชาวบ้านหลายแห่ง มีเกษตรกรและผู้สูงอายุ คนหลังเกษียณและผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมอบรม คุณาน แลกเปลี่ยนและออกไปทำการเกษตรประณีตมากขึ้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิรุต ถึงนาค และ ชมพูนุช เมฆเมืองทอง (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาเกษตรกรที่ดำเนินชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดมหาสารคาม ที่พบว่าการสร้างตัวอย่างของความสำเร็จเป็นหัวใจสำคัญของการขยายแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิตของเกษตรกรได้อย่างสำเร็จ เพราะสังคมเกษตรกรยังต้องการความเชื่อมั่นและหากมีตัวอย่างในชุมชนของตน มีเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มที่เข้มแข็งแล้วจะเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มั่นใจและผลักดันให้เกิดแนวทางการดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่ประสบผลสำเร็จของเกษตรกรต่อไป แม้ปัจจุบันหลายแห่งของประเทศประสบปัญหาภัยแล้งแต่ผู้ที่ทำเกษตรประณีตยังสามารถทำเกษตรเป็นอาชีพอยู่ได้เพราะเกษตรประณีตให้ความสำคัญกับแหล่งน้ำ ระบบนิเวศ และการเกื้อกูลกันของระบบธรรมชาติ ความหลากหลายของพืชและสัตว์ทำให้อยู่ร่วมกันได้อย่างยั่งยืน

สรุปและข้อเสนอแนะ

เกษตรประณีตจึงเป็นกระบวนการ วิธีเรียนรู้วิธีการทำเกษตรในพื้นที่เล็กๆตามความสามารถและศักยภาพของผู้ที่ยังมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสามารถพึ่งตนเองได้ โดยต้องยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและนำทฤษฎีใหม่มาประยุกต์ใช้ทั้งในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพทำอยู่ทำกินสามารถพึ่งพาตนเองและพึ่งพากันได้โดยปรับ

ให้เหมาะสมกับบริบทและสภาพแวดล้อมของพื้นที่ เน้นความหลากหลายชีวภาพทำหลายอย่างในพื้นที่ ไม่ใช่สารเคมี ผสมผสานความรู้ในการทำเกษตรกรรม อย่างเกื้อกูลกันให้เกิดความสมดุลของระบบนิเวศ มีความรู้พื้นฐานด้านการทำเกษตรและสนใจเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง ทำตามกำลังจากน้อยไปสู่มากหรือ จากเล็กไปใหญ่ ขยายตามกำลังของตนเอง ไม่เอา เงินเป็นตัวตั้ง เน้นความสุข เพื่อให้สามารถพึ่ง ตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่ลูกหลาน สังคมและยัง ช่วยให้มีสุขภาพแข็งแรงได้ออกกำลังกาย อยู่กับ ครอบครัวยุคใหม่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีพืชผักผลไม้ปลอด สารพิษไว้บริโภค มีเพื่อน มีเครือข่าย มีความภูมิใจ นอกจากนี้ยังช่วยลดค่าใช้จ่าย มีรายได้เพิ่ม มี หลักประกันชีวิตที่มั่นคงและยั่งยืน

อย่างไรก็ตามในการทำเกษตรประณีตต้องมีทุนทั้งทุนทางสังคม ทุนทรัพย์ ทุนทางปัญญา และ ทุนทางสิ่งแวดล้อม มีการบริหารจัดการในการใช้ พื้นที่ให้เป็นประโยชน์และคุ้มค่ามากที่สุด ปลูกพืช ทุกอย่างที่กินสนองความต้องการด้านอาหารแก่ ตนเองและครอบครัวเมื่อเหลือสามารถแจกจ่ายแลกเปลี่ยน ซื้ขายลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ในครัวเรือน สร้างเครือข่าย สร้างความสัมพันธ์ที่ดีในชุมชน ใช้ ทรัพยากรที่ผลิตได้ ไม่สร้างมลพิษ ลดปัจจัยเสี่ยง ด้านสุขภาพ ลดการพึ่งพิงจากภายนอกให้น้อยที่สุด โดยควรจัดทำบัญชีครัวเรือน เพื่อให้รู้ทั้งรายรับที่ ได้จากผลผลิตและรายจ่ายทั้งรายจ่ายในครัวเรือน และรายจ่ายในการทำการเกษตรประณีตเพื่อให้ได้ รู้ถึงสถานะและสร้างความมั่นคงให้ชีวิต ดังนั้นจาก ผลการวิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวง พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรมีนโยบายสนับสนุนส่งเสริมการดำเนินงานของปราชญ์ ชาวบ้านให้มากขึ้น ทั้งในด้านการอบรม การจัดตั้ง ศูนย์เรียนรู้หรือเครือข่ายด้านการเกษตรประณีตใน วงกว้างทุกจังหวัด

2. สถาบันการศึกษาในท้องถิ่นหรือสถาบัน การศึกษาที่มีสาขาวิชาด้านการเกษตรควรมีการ

พัฒนาหลักสูตรโดยทำการศึกษารูปแบบการทำ เกษตรประณีต การถอดบทเรียนเพื่อให้มีการนำไป พัฒนาต่อยอด เรียนรู้อย่างต่อเนื่องโดยอาจจัดทำ เป็นหลักสูตรหรือการอบรมเชิงปฏิบัติการระยะสั้น ให้ผู้สนใจเข้าอบรมเพื่อนำไปสู่การพึ่งตนเองและ พึ่งพากันเองในชุมชน

3. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรมีนโย บายประสานงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐด้วยกัน หรือภาคเอกชนที่มีที่ดินที่ถูกทิ้งให้รกร้างว่าง เปล่าโดยบริหารจัดการที่ดินทิ้งให้เป็นพื้นที่ทดลอง ให้เช่าระยะยาวเพื่อให้เกษตรกรที่ไม่มีที่ทำกินได้ ทำการเกษตรประณีตเป็นการเพิ่มมูลค่าพื้นที่ มากกว่าทิ้งร้างโดยเปล่าประโยชน์

4. ควรมีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ให้ ข้อมูลในการทำเกษตรประณีตในสื่อต่าง ๆ อย่างต่อ เนื่องเพราะการทำเกษตรประณีตทุกคนสามารถ ทำได้และใช้พื้นที่ไม่มากนักตั้งแต่ 1 ตารางเมตรขึ้นไป เพื่อเป็นการลดรายจ่ายในครัวเรือนโดยการปลูก พืชสวนครัว พืชผักพื้นเมืองเป็นต้น

5. หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน บริษัท หรือสถานประกอบการใด ๆ ควรจัดให้มีโครงการฝึก อบรมประจำปีในการเพิ่มประสิทธิภาพพัฒนา บุคลากรในการนำไปสู่การลดรายจ่ายเพื่อการพึ่ง ตนเองเพราะเกษตรประณีตเป็นการปลูกพืชทุก อย่างที่กิน โดยอาจเป็นการจัดอบรม วิทยุวิทยากร ปราชญ์ชาวบ้านหรือการไปศึกษาดูงานในพื้นที่จริง เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้เกิดความ ตระหนักในด้านความพอเพียง

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยองค์ประกอบ หลายด้านและความช่วยเหลือจากหลายฝ่ายทั้งใน ด้านความรู้ กำลังกาย กำลังใจ และงบประมาณ ขอ ขอบพระคุณมหาวิทยาลัยที่ได้สนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสทำการวิจัยในครั้งนี้ และ งานวิจัยชิ้นนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ หากไม่

ได้รับการสนับสนุนและอนุเคราะห์ข้อมูล เอกสาร
ต่างๆ และความร่วมมือจากปราชญ์ชาวบ้านทุก
ท่านผู้มีน้ำใจอันงดงามทุกครั้งทีลงพื้นที่ การให้
สัมภาษณ์ทุกเวลา ทั้งที่บ้าน ที่สวน ที่อบรมสัมมนา

โดยไม่จำกัดเวลา สถานที่ ผู้วิจัยสามารถรับรู้ได้ถึง
ความรัก ความอบอุ่น ความมีน้ำใจ ความเป็นกันเอง
ความช่วยเหลือและความมีไมตรีของทุกท่าน

เอกสารอ้างอิง

- การแปลงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่กิจกรรมการปฏิบัติ. (2558). http://www.rta.mi.th/21610u/Data/Data_pro/Popeaing/1.htm. สืบค้นวันที่ 17 มิถุนายน.
- ฉลอง พันธุ์จันทร์. (2556). กระบวนการเรียนรู้และการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในบริบทของ
ปราชญ์ชาวบ้าน. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.
- ชเนศ ขำเกิด. (2558). <https://www.gotoknow.org/user/tanes009/profile>. สืบค้นวันที่ 22 มิถุนายน 2558.
- ธวัชชัย เฟ็งพิณิจและแสงอรุณ สุนทรีย์. (2552). *รูปแบบเศรษฐกิจพอเพียงของปราชญ์ชาวบ้านด้าน
เกษตรกรรม*. กรุงเทพฯ. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- นิรุต ถึงนาค และ ชมพูนุช เมฆเมืองทอง. (2550) การวิจัยและพัฒนากรณีศึกษาเกษตรกรที่ดำเนินชีวิต
ตามปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดมหาสารคาม. (2559). *วารสาร
พัฒนบริหารศาสตร์*. 47:1. ประชากรสูงอายุไทย : ปัจจุบันและอนาคต.[https://www.m-society.
go.th/article_attach/13225/17347.pdf](https://www.m-society.go.th/article_attach/13225/17347.pdf). สืบค้นวันที่ 8 มีนาคม 2559.
- มิเตอร์ประเทศไทย. (2559). www.thailandometers.mahidol.ac.th สืบค้นวันที่ 18 มกราคม 2559.
- เศรษฐกิจพอเพียงกับทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริ. (2558). [https://sites.google.com/site/mind-
moy12090/](https://sites.google.com/site/mind-moy12090/) สืบค้นวันที่ 8 สิงหาคม 2558.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. (2553). ผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบท” กับ “การมีงานทำ. *ประชากรและการ
พัฒนา*. 30:6.
- สุชาติ เกตยา. (2542). *การพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจของชุมชน : ศึกษาเฉพาะกรณี ชุมชนในเขตอำเภอ
โพทะเล จังหวัดพิจิตร*. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- <http://www.haii.or.th/wiki/84/index.php/%E0%B8%8>. สืบค้นวันที่ 8 สิงหาคม 2558.
- http://rungpet-1234.blogspot.com/2012/10/blog-post_6153.html. สืบค้นวันที่ 9 มิถุนายน 2558.

การสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ

Income Security for the Elderly

สถิตพงศ์ ธนวิริยะกุล¹

Sathitpong Thanaviriyakul¹

บทคัดย่อ

การก้าวขึ้นสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็วของสังคมไทยย่อมส่งผลกระทบต่อกำลังการผลิต วิถีชีวิตและพฤติกรรมของผู้คนในสังคม จึงเป็นประเด็นที่สังคมไทยควรต้องตระหนักและร่วมกันเตรียมความพร้อมโดยเฉพาะในเรื่องของการสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ เนื่องจากระบบบำนาญของประเทศไทยยังไม่มีประสิทธิภาพและเพียงพอ คนไทยส่วนใหญ่ยังขาดวินัยในการออม และการพึ่งพิงบุตรหลานในสังคมยุคใหม่เริ่มลดน้อยลง การศึกษาที่ผ่านมาระบุชัดเจนว่าการสร้างเสริมโอกาสและการทำงานให้กับผู้สูงอายุ การขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณ จะเป็นนโยบายที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในอนาคต จึงควรที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะได้ร่วมกันกำหนดทิศทางนโยบาย โดยมีเป้าหมายที่สำคัญคือ การขยายอายุการทำงานของแรงงานในระบบภาคเอกชนให้ยาวนานขึ้น การปรับปรุงหรือปฏิรูประบบบำนาญ/สวัสดิการสังคมต่างๆ ให้ครอบคลุมและเพียงพอสำหรับการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพในช่วงวัยสูงอายุ การสร้างความรู้ความเข้าใจ การสร้างการยอมรับ และการเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณเพื่อช่วยลดความสับสนและกระแสด้านการสื่อสารสังคมเพื่อสร้างภาพลักษณ์เชิงบวกของความเป็นผู้สูงอายุที่จะช่วยสร้างคุณค่าและการยอมรับในการทำงานที่ยาวนานขึ้น

คำสำคัญ : ผู้สูงอายุ, หลักประกันรายได้, การขยายอายุการทำงาน

Abstract

Approaching old age in Thai society affects the workforce, lifestyle, and social behavior. It is an important issue that Thai society should be aware of and prepare for. The pension system, savings, and children's dependence are gradually increasing in today's society. Literature tells us that employment, retirement, and social security coverage should be important topics when setting future policy. Policy makers and stakeholders should clearly identify policy's direction and goals. These include private retirement extension, pension/social security reform, and escalation of quality of life of the elderly at all ages. Development of knowledge and understanding regarding

¹ อาจารย์ประจำ, ภาควิชาเภสัชศาสตร์สังคมและบริหาร คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Lecture, Social and Administrative Pharmacy, Faculty of Pharmaceutical Sciences, Chulalongkorn University

the elderly, social perception and participation from all stakeholders, and public communication are also needed to positively enhance elderly value and longer workforce in Thai social system.

Keywords : elderly, income security, retirement enlargement

บทนำ

ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่การเป็นสังคมสูงอายุแล้วนับแต่ปี 2552 - 2553 เป็นต้นมา โดยมีอัตราการเพิ่มประชากรผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว ซึ่งคาดว่าประเทศไทยจะเป็นสังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ในปี 2567 และเป็น "สังคมสูงวัยระดับสุดยอด" ในปี พ.ศ. 2573 สถานการณ์ดังกล่าวนำมาซึ่งความเสี่ยงของผู้สูงอายุที่จะตกอยู่ในความยากจนหากไม่มีการเตรียมความพร้อมรองรับ

จากการศึกษาที่ผ่านมาด้านเศรษฐกิจของผู้สูงอายุของสถาบันประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2553) พบว่า

ด้านรายได้ : ผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีรายได้จากหลายแหล่งโดยรายได้เฉลี่ยของผู้สูงอายุต่อคนเท่ากับ 3,013 บาทต่อเดือน เป็นรายได้หลักจากการประกอบอาชีพเฉลี่ย 2,548 บาท ส่วนรายได้อื่นๆ ได้แก่ รายได้จากบำนาญเฉลี่ย 1,781 บาท จากคู่สมรสเฉลี่ย 44 บาท และจากบุตรหลานเฉลี่ย 1,702 บาท

ด้านรายจ่าย : ผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับรายได้ โดยค่าใช้จ่ายส่วนตัวเพื่อการอุปโภคบริโภคเฉลี่ย 2,751 บาท เฉพาะค่าอาหารและเครื่องดื่มเฉลี่ย 2,381 บาท นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายเพื่อกิจกรรมทางสังคม เช่น ทำบุญ ค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายรายปีที่มีจำนวนมากที่สุดเฉลี่ยประมาณ 8,862 บาท/ปี และค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพเฉลี่ย 1,785 บาท/ปี

ด้านการทำงานและการประกอบอาชีพ : มากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 58) ยังทำงาน/ประกอบอาชีพ โดยเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ต้องทำงานคือ เพื่อเลี้ยง

ชีพหรือหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว หรือต้องการพึ่งตนเอง รองลงมาคือต้องการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และร่างกายยังแข็งแรงพอทำงานไหว ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ทำงาน ให้เหตุผลว่าสุขภาพไม่แข็งแรง เจ็บป่วย ทำให้ไม่ไหว มีโรคประจำตัว ต้องเลี้ยงหลาน/เฝ้าบ้าน ซราสภาพ ลูกไม่ให้ทำ และต้องการพักผ่อน ตามลำดับ

อาชีพหลักที่สำคัญคือ ทำการเกษตร ค้าขาย ให้บริการ ผลิตของใช้ โดยส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นเจ้าของกิจการเอง

การศึกษาวิจัยเรื่อง "โครงการนำร่องศึกษาความเหมาะสมในการทำงานของแรงงานหลังเกษียณอายุ" โดย สมรักษ์ รักษาทรัพย์ (2551) พบว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุระหว่าง 50-60 ปีที่ยังทำงานอยู่ต้องการทำงานหลังเกษียณ มากกว่าไม่ต้องการทำงานหลังเกษียณ (ร้อยละ 52.86) โดยเหตุผลที่ต้องการทำงานหลังเกษียณคือ ยังสามารถทำงานได้ ต้องการหารายได้ (รายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ) ไม่ต้องการเป็นภาระของบุคคลอื่นๆ

ด้านอุปสงค์ต่อการจ้างงานผู้สูงอายุพบว่า เหตุผลสำคัญที่หน่วยงานไม่จ้างผู้สูงอายุเรียงตามลำดับคือ ผู้สูงอายุทำงานช้า (ร้อยละ 34.4) ผู้สูงอายุไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ (ร้อยละ 31.6) สถานประกอบการต้องรับผิดชอบปัญหาสุขภาพของผู้สูงอายุ (ร้อยละ 15.1) และผู้สูงอายุดี (ร้อยละ 3.3) ขณะที่ผู้ต้องการรับผู้สูงอายุเข้าทำงานได้ให้เหตุผลสำคัญว่า ผู้สูงอายุมีประสบการณ์สูง (ร้อยละ 60.8) ผู้สูงอายุมีความรับผิดชอบสูง (ร้อยละ 30.1) ผู้สูงอายุเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี (ร้อยละ 4.0) กรณีที่ต้องรับผู้สูงอายุเข้าทำงานหน่วยงาน หน่วยงานยินดีรับโดยไม่มีเงื่อนไขร้อยละ 22.0 และร้อยละมีเงื่อนไขร้อยละ

ละ 78.0 เดือนไขการรับผู้สูงอายุที่หน่วยงานเสนอ มี 3 ด้าน คือ เดือนไขด้านเวลา เดือนไขเรื่องค่าจ้าง เดือนไขเรื่องสุขภาพ และเดือนไขเรื่องความรับผิดชอบ

ส่วนความต้องการของสถานประกอบการต่อความช่วยเหลือของรัฐบาลในเรื่องการรับผู้สูงอายุ เข้าทำงานเรียงตามลำดับความสำคัญ คือให้เงินอุดหนุนกับหน่วยงานที่จ้างผู้สูงอายุทำงาน (ร้อยละ 38.1) ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลให้กับสถานประกอบการที่จ้างผู้สูงอายุทำงาน (ร้อยละ 31.9) โรงพยาบาลของรัฐอำนวยความสะดวกในเรื่องการเข้าถึงบริการสาธารณสุขสำหรับผู้สูงอายุเป็นกรณีพิเศษ (ร้อยละ 29.4)

งานศึกษาวิจัยของ วรเวศม์ สุวรรณระดา และคณะ (2556) พบว่าการขยายอายุเกษียณการทำงานจะสามารถช่วยบรรเทาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างประชากรที่มีต่อการชะลอตัวลงของระบบเศรษฐกิจไทยได้ แต่ไม่มากเพียงพอกับระดับความรุนแรงของภาวะการณืขาดแคลนแรงงานที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งทำให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจจะชะลอตัวลงถึงร้อยละ 1 ในอีก 20 ปีข้างหน้า สำหรับมาตรการที่จะส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาวคือการส่งเสริมการออมและการพัฒนาเทคโนโลยีในกระบวนการผลิต (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 สรุปผลกระทบจากกรณีศึกษาต่างๆ ต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

กรณีศึกษา ผลกระทบ	ขยายอายุ เกษียณ	ทำงานต่อจาก อายุ 50 ขึ้นไป	ส่งเสริมการออม	พัฒนาเทคโนโลยี
มหภาค	0.16 – 0.23	0.00 – 0.02	0.44	1.94
ภาคเกษตร	0.11 – 0.25	-	-	-
ภาคอุตสาหกรรม	0.25 – 0.44	0.01 – 0.03	-	-
ภาคบริการ	0.69 – 0.79	0.01 – 0.03	-	-

ที่มา : วรเวศม์ สุวรรณระดา และคณะ (2556)

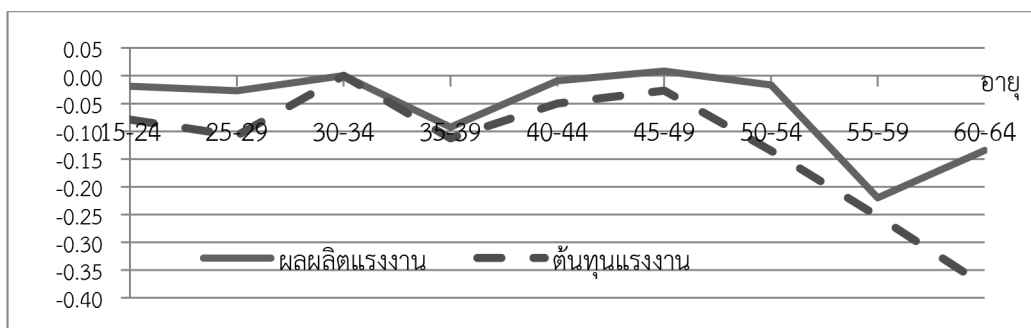
การศึกษาของ ดร.นงนุช สุนทรชวากานต์ และคณะ (2556) ได้ศึกษาผลิตภาพตามอายุของแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิต ภาคการค้าและบริการ และภาคการขายส่ง-ขายปลีกและโรงแรม-ภัตตาคาร ผลการประมาณการจากแบบจำลองพบว่า โครงสร้างผลิตภาพแรงงานในแต่ละภาคเศรษฐกิจมีความแตกต่างกัน อีกทั้งโครงสร้างของผลิตภาพตามอายุของแรงงานอาชีพต่างๆ นั้นขึ้นอยู่กับลักษณะงานของแรงงานที่แตกต่างกันไปในแต่ละภาคเศรษฐกิจ ผลิตภาพของแรงงานสูงอายุในภาคอุตสาหกรรมการผลิตนั้นลดลงต่ำกว่าวัยหนุ่มสาวอย่างมีนัยสำคัญเมื่อแรงงานมีอายุระหว่าง

55-59 ปี แต่ผลิตภาพแรงงานในภาคการค้าขายส่ง-ขายปลีกและโรงแรม-ภัตตาคาร ยังคงอยู่ในระดับสูงได้นานและขึ้นสูงสุดก่อนที่จะลดลงต่ำกว่าวัยหนุ่มสาวค่อนข้างมากในช่วงอายุ 60-64 ปี สำหรับภาคการค้าและบริการ ผลิตภาพของแรงงานเพิ่มได้สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญช่วงอายุ 50-54 ปี ผลจากการประมาณการไม่ได้แสดงให้เห็นว่าแรงงานสูงอายุที่ทำงานในภาคนี้มีผลิตภาพน้อยไปกว่าแรงงานหนุ่มสาว (ดังแสดงในภาพที่ 1-3)

ผลการศึกษภาคสนามระบุว่า การตัดสินใจจ้างแรงงานผู้สูงอายุต่อไปนั้นควรเป็นการตกลงร่วมกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง เพราะการตัดสินใจ

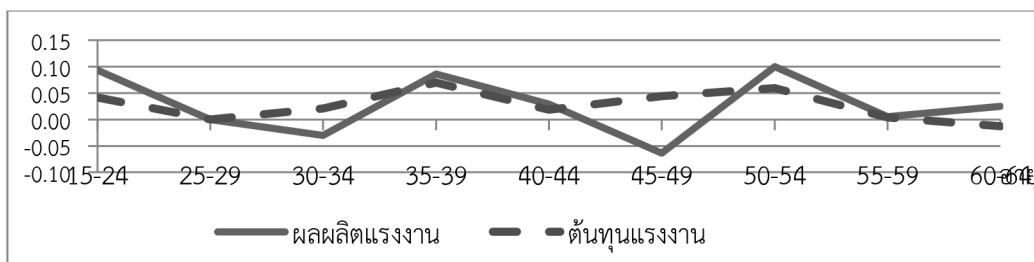
จ้างแรงงานต่อของนายจ้างนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับประโยชน์ที่วัดได้จากการทำงานของลูกจ้างเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติที่สำคัญด้านอื่นที่วัดไม่ได้ของลูกจ้างด้วย และลูกจ้างบางคนต้องการหยุดทำงานในตำแหน่งงานปัจจุบันเมื่ออายุ 55 ปี ซึ่งเป็นอายุก่อนเกษียณที่ 60 ปี ผลจากการศึกษาจึงชี้ว่าการที่จะสนับสนุนให้ผู้สูงอายุมีโอกาสทำงานต่อไปได้นั้น สิ่งที่สำคัญคือภาครัฐควรสร้างแรงจูงใจแก่นายจ้างเพื่อจ้างแรงงานสูงอายุ และแรงจูงใจให้

แรงงานสูงอายุยังคงทำงานต่อหลังเกษียณอายุ ยิ่งไปกว่านั้นเพื่อให้แรงงานสามารถทำงานอยู่ได้ยาวนานขึ้น ภาครัฐควรมีมาตรการช่วยเหลือแรงงานให้สามารถสร้างเสริมสุขภาพที่ดีตั้งแต่อายุยังน้อย อีกทั้งเพื่อจะทำให้ผู้สูงอายุในอนาคตมีผลิตภาพตามอายุเพิ่มสูงขึ้น ภาครัฐควรพัฒนาระบบการศึกษาที่มุ่งให้แรงงานได้รับการศึกษาที่เหมาะสมกับงานอาชีพ

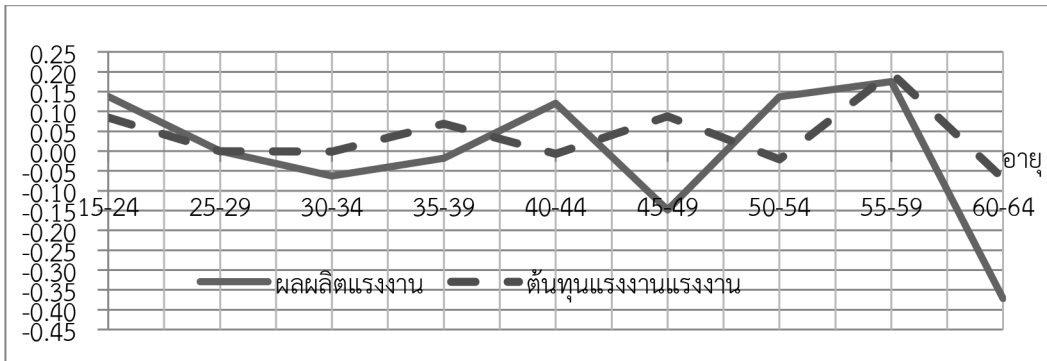
ภาพประกอบ 1 ผลิตภาพและต้นทุนแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิต

หมายเหตุ : ค่าบนแกนตั้งเป็นค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรส่วนแบ่งกลุ่มอายุแรงงานที่ได้จากการประมาณการโดยใช้ แบบจำลองที่ตัวแปรตามอยู่ในรูปของลอค เป็นค่าลอคผลผลิตส่วนเพิ่มต่อแรงงาน ลอคค่าตอบแทนต่อแรงงาน

ภาพประกอบ 2 ผลิตภาพและต้นทุนแรงงานตามอายุในภาคการค้าและบริการ

หมายเหตุ : ค่าบนแกนตั้งเป็นค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรส่วนแบ่งกลุ่มอายุแรงงานที่ได้จากการประมาณการโดยใช้ แบบจำลองที่ตัวแปรตามอยู่ในรูปของลอค เป็นค่าลอคผลผลิตส่วนเพิ่มต่อแรงงาน ลอคค่าตอบแทนต่อแรงงาน

ภาพประกอบ 3 ผลผลิตภาพและต้นทุนแรงงานในภาคการชายส่ง-ชายปลีกยและ โรงแรม-ภัตตาคาร

หมายเหตุ : ค่าบนแกนตั้งเป็นค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรส่วนแบ่งกลุ่มอายุแรงงานที่ได้จากการประมาณการโดยใช้ แบบจำลองที่ตัวแปรตามอยู่ในรูปของลือค เป็นค่าลือคผลผลิตส่วนเพิ่มต่อแรงงาน ลือคค่าตอบแทนต่อแรงงาน

จากการทบทวนบทเรียนและประสบการณ์จากต่างประเทศใน 5 ประเทศ โดย อรพินท์ สพอชคชัย (2556) ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และสิงคโปร์ พบว่าในช่วงสองสามทศวรรษที่ผ่านมาประเทศต่างๆ เหล่านี้ ได้ประสบปัญหาที่สืบเนื่องจากการเป็นสังคมสูงอายุ ส่งผลให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เช่น ปัญหาการขาดแคลนแรงงานเนื่องจากอัตราการเกิดลดลงทำให้จำนวนแรงงานวัยหนุ่มสาวลดน้อยลง ซึ่งเป็นตัวแปรที่จะส่งผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ ประเทศที่พัฒนาแล้วเหล่านี้ เริ่มมีปัญหาค่าใช้จ่ายด้านบริการทางสังคมเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากมีจำนวนผู้สูงอายุที่มีสิทธิในการรับบริการสาธารณะเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่การจ่ายเงินบำนาญและค่าใช้จ่ายของระบบสวัสดิการมีสัดส่วนที่สูงขึ้น ผู้ที่จะเข้ากองทุนประกันสังคมกลับมีจำนวนลดน้อยลงรัฐบาลในบางประเทศไม่สามารถปรับระบบสวัสดิการสังคมให้สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายได้ ส่งผลให้ผู้สูงอายุที่ได้รับเงินบำนาญไม่มีเงินเพียงพอที่จะดำรงชีพอย่างมีคุณภาพมาตรฐานได้ยาวนาน ก่อให้เกิดปัญหาสังคมอื่นๆ เช่น ความยากจน ปัญหาสุขภาพจิต ดั้งตัวอย่างของประเทศเกาหลีและญี่ปุ่น

ที่มีสถิติการฆ่าตัวตายในกลุ่มประชากรสูงอายุเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะผู้สูงอายุชาย

ประเทศเหล่านี้มีการดำเนินการเชิงนโยบายและมาตรการที่หลากหลายเพื่อรองรับปัญหาและความท้าทายที่เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น กำหนดนโยบายเชิงเศรษฐกิจเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงาน โดยการขยายอายุการทำงาน การพัฒนาเทคโนโลยี การพัฒนาศักยภาพให้แก่แรงงานสูงอายุ การแสวงหางานใหม่ มาตรการจูงใจให้สถานประกอบการจ้างผู้สูงอายุต่อเนื่องหรือจ้างเพิ่มขึ้น และการปรับเปลี่ยนระบบบำเหน็จบำนาญ การกำหนดนโยบายเชิงสังคมโดยการสร้างหลักประกันทางสังคม และคุณภาพชีวิต การสร้างความตระหนักในการดูแลรักษาสุขภาพ การพัฒนาบริการสาธารณะต่างๆ สำหรับผู้สูงอายุ และความพยายามในการแก้ไขปัญหาความยากจนของกลุ่มผู้สูงอายุ

ประเทศต่างๆ เลือกใช้นโยบายการขยายอายุเกษียณอย่างเป็นทางการออกไปสูงกว่า 60 ปี คือ ระหว่าง 65 – 68 ปี โดยแต่ละประเทศมักเลือกที่จะกำหนดให้มีผลบังคับใช้ในอนาคต และให้บังคับอายุเกษียณของแรงงานเป็นไปอย่างเป็นขั้นเป็น

ตอน เพื่อลดกระแสการต่อต้าน และเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนสามารถเตรียมความพร้อม

ความสำเร็จในการขยายอายุเกษียณ มิใช่อยู่ที่การบังคับใช้กฎหมายเพียงอย่างเดียว แต่บทเรียนสำคัญจากประเทศที่ศึกษาพบว่า การใช้ข้อมูลเชิงสถิติ การกำหนดแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ และการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องโดยการอธิบายถึงหลักการที่มีเหตุผล มีผล การรับฟังความคิดเห็นโดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วม เป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินงาน และช่วยลดกระแสการต่อต้าน

ข้อเสนอนโยบายการสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ

1. เป้าหมายสำคัญของการสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ

การขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณเพื่อรองรับปัญหาของสังคมผู้สูงอายุในอนาคตเป็นประเด็นสำคัญของการสร้างหลักประกันรายได้เพื่อความมั่นคงของผู้สูงอายุ เนื่องจากระบบบำนาญบำนาญยังไม่มีประสิทธิภาพและเพียงพอ คนไทยส่วนใหญ่ยังขาดวินัยในการออม และการพึ่งพิงบุตรหลานในสังคมยุคใหม่เริ่มลดน้อยลง ดังนั้นการขับเคลื่อนนโยบายนี้ จึงต้องสร้างความรับรู้และความตระหนักในการเตรียมความพร้อมเชิงนโยบายใน โดยมีเป้าหมายที่สำคัญดังนี้

(1) ผลักดันให้มีการกำหนดอายุการทำงานหรืออายุเกษียณของแรงงานเป็นกฎหมาย โดยมีการบังคับใช้อย่างเป็นขั้นตอนและมีระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความพร้อมในการดำเนินการ

(2) การขยายอายุการทำงานของแรงงานในระบบภาคเอกชนให้ยาวนานขึ้น โดยกำหนดเป้าหมายไว้ที่ 60 ปี ยกเว้นบางสาขาอาชีพที่ต้องใช้แรงงานหนักและความเสี่ยงสูง เช่น ภาคการผลิตอุตสาหกรรม

(3) ส่งเสริมและสนับสนุนในการหาข้อสรุปที่ชัดเจนในการขยายอายุเกษียณการทำงานภาครัฐการให้ยาวนานขึ้นเป็น 65 ปี

(4) ปรับปรุงหรือปฏิรูประบบบำนาญ/สวัสดิการสังคมต่างๆ เนื่องจากภายใต้ระบบที่ใช้ในปัจจุบันยังเป็นระบบที่ไม่ค่อยมีความสมบูรณ์ ไม่ครอบคลุม และเพียงพอสำหรับการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพในช่วงวัยสูงอายุ

(5) การสร้างความรู้ความเข้าใจ การสร้างการยอมรับ และการเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของการขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณ เพื่อช่วยลดความสับสนและกระแสต่อต้าน

(6) การสื่อสารสังคมเพื่อสร้างภาพลักษณ์เชิงบวกของความเป็นผู้สูงอายุ ที่จะช่วยสร้างคุณค่าและการยอมรับในการทำงานที่ยาวนานขึ้น

2. ทิศทางนโยบายการสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุ

นโยบายการขยายอายุการทำงานและอายุเกษียณ เป็นนโยบายทางเลือกสำคัญที่ประเทศไทยจะหลีกเลี่ยงต่อไปอีกไม่ได้ เป็นนโยบายเพื่อเตรียมความพร้อมในการที่จะเป็นสังคมสูงอายุที่แท้จริงหรือถาวรในช่วงประมาณ 20 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2573) เรื่องนี้ต้องใช้เวลานานและค่อยเป็นค่อยไปอย่างมีขั้นตอน ต้องสร้างความรับรู้และการยอมรับจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

ทิศทางการดำเนินนโยบายในระยะต่อไป จึงอยู่ในขั้นตอนของการผลักดันให้เกิดนโยบายและนำไปใช้ในการปฏิบัติที่เป็นจริง แผนการดำเนินงานในระยะนี้จึงประกอบด้วย การสร้างความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในการผลักดันให้เกิดวาระของนโยบายแห่งชาติ พร้อมๆ กับการศึกษาวิจัยในบางเรื่องที่เกี่ยวข้องและจำเป็น ดังนี้

(1) การกำหนดกลไกระดับชาติในการขับเคลื่อนนโยบาย การขยายอายุเกษียณเป็นเรื่องระยะยาว และเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงานทั้งทางด้าน

เศรษฐกิจ ด้านสังคม ที่มีความสำคัญในระดับ “วาระแห่งชาติ” ที่สังคมหรือภาครัฐต้องมีเจตจำนงค์ทางการเมือง (political view) ต่อการผลักดันนโยบายในเรื่องนี้อย่างจริงจัง จึงต้องกำหนดให้มีองค์กรหรือคณะกรรมการ หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ทั้งในรูปของคณะกรรมการ จากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง หรือการจัดตั้งองค์กรใหม่ขึ้นมาดูแลตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี

(2) การสร้างฐานความรู้ ความเข้าใจ และมีส่วนร่วมของสังคม การขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณ เป็นประเด็นที่มีผลกระทบต่อทุกภาคส่วนของสังคม ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดแรงต่อต้านการสร้างความรู้ และการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในสังคม จะเป็นปัจจัยสู่ความสำเร็จที่สำคัญในการขับเคลื่อนนโยบาย ดังนี้

- สร้างความรู้ ความเข้าใจ การยอมรับ และทัศนคติที่ดี ของกลุ่มต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการขยายอายุการทำงานในระบบให้ยาวนานขึ้นกว่าเดิม (อย่างน้อย 60 ปี) เพื่อให้เห็นถึงความจำเป็นและความสมัครใจ

- การกำหนดมาตรการเพื่อส่งเสริม จูงใจ และกระตุ้นให้นายจ้างทั้งในภาครัฐและเอกชน พิจารณาการขยายอายุการทำงานในระบบยาวนานขึ้นกว่าเดิม เช่น นโยบายลดหย่อนภาษีแก่นายจ้างที่จ้างแรงงานสูงอายุหรือผู้สูงอายุ รวมทั้งภาครัฐอาจยอมให้นายจ้างที่มีค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ (เช่น ค่าประกันสุขภาพ ค่าตรวจสุขภาพประจำปี ค่าใช้จ่ายอุปกรณ์เพื่ออาชีวอนามัยที่เอื้อการทำงานของสูงอายุ เป็นต้น) สามารถนำไปหักภาษีได้

- สร้างแรงจูงใจและเปิดโอกาสให้กลุ่มผู้สูงอายุสามารถทำงานได้ ทั้งในส่วนที่เป็นงานเพื่อแสวงหารายได้ เพื่อลดปัญหาความยากจน และในการทำงานเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิตหรืองานเพื่อสังคม งานจิตอาสา เพื่อผู้สูงอายุได้มีโอกาสได้เข้าสังคม พบปะผู้คน ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สร้างความภาคภูมิใจและคุณค่าของชีวิต

- การสร้างฐานความรู้ข้อมูลด้านแรงงาน

ผู้สูงอายุเพื่อใช้ในการวางแผน ติดตาม และประเมินผลทางนโยบาย เช่น ฐานข้อมูลโรงงานที่มีการจ้างงานผู้สูงอายุ ข้อมูลแรงงานอายุ 50-55 ที่ออกจากงานและยังคงทำงานในสาขาอาชีพต่างๆ อัตราการออกจากงานก่อนอายุเกษียณและการประกอบอาชีพหลังออกจากงาน ความมั่นคงทางรายได้และรายจ่ายของผู้สูงอายุภายหลังเกษียณ เป็นต้น

(3) การส่งเสริมแรงงานผู้สูงอายุในสถานประกอบการ เพื่อให้เกิดการนำนโยบายไปสู่ภาคการปฏิบัติจริงในสถานประกอบการภาคเอกชน จึงควรที่จะได้มีการนำแนวนโยบายต่างๆ ที่จะส่งเสริมโอกาสด้านอาชีพและการทำงานของผู้สูงอายุ อาทิเช่น

- การออกแบบการจ้างงานหรือต่ออายุแรงงานที่เกษียณอายุอย่างเหมาะสม

- ความร่วมมือในการจัดฝึกอบรมพัฒนาทักษะผู้สูงอายุ เปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุได้เพิ่มพูนความรู้ และเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ที่จำเป็นต่อการทำงาน

- การปรับปรุงและจัดสภาพแวดล้อมการทำงาน ให้เหมาะสมกับการทำงานของผู้สูงอายุ

- การจัดสวัสดิการด้านสุขภาพ

- มาตรการสร้างแรงจูงใจด้านภาษีหรือสิทธิประโยชน์อื่นๆ

(4) การส่งเสริมการมีงานทำของผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบท

- การดำเนินการควรต่อยอดจากชมรมผู้สูงอายุ หรือต่อยอดจากกลุ่มอาชีพที่มีอยู่เดิม เช่น กลุ่ม OTOP และวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งชมรมผู้สูงอายุซึ่งมีจำนวนสมาชิกผู้สูงอายุที่แน่นอนและมีการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมอยู่แล้ว โดยการเสริมทักษะด้านอาชีพที่ผู้สูงอายุต้องการ หรือพาไปศึกษาดูงานในชุมชนที่ประสบความสำเร็จ

- ส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชน จัดแนะแนวอาชีพตามภารกิจของหน่วยงาน เพื่อให้เกิดการศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิต ทั้งผู้ที่อยู่ในวัยก่อนเกษียณและวัยเกษียณอายุ เช่น จัดอบรมเชิงปฏิบัติ

การเพื่อเพิ่มพูนทักษะความรู้และวิทยาการใหม่ที่ตรงกับความต้องการของผู้สูงอายุ หรือต่อยอดจากภูมิปัญญาที่มีอยู่เดิม หรือเสริมงานอนุรักษ์ที่มีอยู่แล้ว เพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีความรู้ความชำนาญในวิชาชีพ สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ลูกหลานต่อไปได้

- ขยายภาคีเครือข่ายการทำงานสู่สาขาสภาผู้สูงอายุจังหวัด องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) โดยการจัดอบรมและเป็นพี่เลี้ยงในการทำการส่งเสริมการทำงานของผู้สูงอายุทั้งแผนระยะสั้นและระยะยาว

- บูรณาการการทำงานของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ในการสร้างงาน สร้างอาชีพแก่ผู้สูงอายุ ที่เชื่อมโยงกับตลาดในพื้นที่และสนับสนุนให้ผู้สูงอายุอยู่ในวงจรการผลิตสินค้าและบริการให้ผู้ประกอบการ/ร้านค้าในพื้นที่/ชุมชน

- ให้มีการสร้างงานในจังหวัดแก่ผู้สูงอายุร่วมกับภาคเอกชน หน่วยงานภาครัฐควรสนับสนุนให้ภาคเอกชนคัดสรรงานที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุ เพื่อให้ผู้สูงอายุมีโอกาสทำงานในสถานประกอบการต่อไป หรือให้รับงานไปทำที่บ้าน

- การส่งเสริมผู้สูงอายุที่ประกอบอาชีพอิสระ ปัจจุบันมีหน่วยงานให้ความสนใจแก่ผู้สูงอายุที่ประกอบอาชีพอิสระค่อนข้างน้อย หน่วยงานภาครัฐและภาคีเครือข่ายต่างๆควรส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมทักษะของการเป็นผู้ประกอบการ การใช้เทคโนโลยีเพื่อการทำธุรกิจ การบริหารจัดการ การตลาดและสนับสนุนข้อมูลข่าวสารเพื่อการประกอบอาชีพอิสระ รวมทั้งการสนับสนุนให้ผู้สูงอายุสามารถเข้าถึงแหล่งทุนเพื่อสร้างแรงจูงใจแก่ธุรกิจใหม่ของผู้สูงอายุ

- จัดทำทำเนียบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการส่งเสริมการทำงานของผู้สูงอายุ โดยการเก็บข้อมูลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จ ไว้เป็นต้นแบบในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

(5) การปฏิรูประบบบำนาญแห่งชาติ เงินบำนาญเป็นหลักประกันรายได้ที่สำคัญยิ่งสำหรับผู้สูงอายุที่จะต้องมีการออกแบบให้เหมาะสมประกอบด้วยหลักการความมั่นคงที่ต้องมีการผสมผสานระหว่างการกำหนดสิทธิประโยชน์ (Defined Benefit, DB) กับระบบร่วมจ่ายหรือการออม (Defined Contribution, DC) และการกำหนดขอบข่ายความคุ้มครองที่ครอบคลุม โดยการจะปฏิรูประบบนั้น ชั้นแรกคือ ต้องทำให้ชัดเจนว่าอะไรคือบำนาญขั้นพื้นฐานที่ทุกคนทุกกลุ่มควรได้รับสิทธิ ชั้นที่สองคือสร้างความเพียงพอ เมื่อรู้ว่าไม่เพียงพอจะต้องมีการกระตุ้นหรือเสริมให้สามารถออมเพิ่มขึ้นได้ ชั้นที่สามคือการสร้างความมั่นคง เป็นการออมเพิ่มเติมโดยสมัครใจตามเศรษฐฐานะของแต่ละคน

แนวทางการดำเนินการที่สำคัญประกอบด้วย

- การปรับเปลี่ยน “เบี้ยยังชีพ” ให้เป็น “บำนาญพื้นฐาน” ที่ครอบคลุมประชาชนทุกคน เป็นหลักประกันรายได้ขั้นพื้นฐานให้กับผู้สูงอายุ โดยต้องมีการระบุเป็นข้อกฎหมายและการบริหารจัดการที่ชัดเจน

- กระบวนการจัดการทางนโยบายบำนาญทั้งระบบ ที่จำเป็นต้องมีคณะกรรมการนโยบายบำนาญ/บำนาญแห่งชาติ ขึ้นมาพิจารณาพิจารณาในภาพรวมของประเทศ เพื่อเสนอแนะนโยบายและแผนงานเกี่ยวกับการจัดทำและการบริหารจัดการระบบการออมทุกระดับ และระบบบำนาญและสวัสดิการที่สมควรจัดให้แก่ประชาชนอย่างครอบคลุมและเพียงพอ

(6) ทบทวน แก้ไข และปฏิรูปกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องต่อการกำหนดนโยบาย และเพื่อกำหนดแนวทางในการจัดทำกฎหมายการขยายอายุเกษียณสำหรับสังคมไทยในอนาคต

(7) การสร้างมโนทัศน์ใหม่ (perspective) และปรับกระบวนทัศน์ใหม่ (paradigm) จากผลการศึกษาของ รศรินทร์ เกรย์ และคณะ (2556) พบว่าคนส่วนใหญ่มีมโนทัศน์เกี่ยวกับภาพลักษณ์และมุมมอง

มองผู้สูงอายุในสังคมไทยในเชิงลบ ตั้งแต่การมองถึงสุขภาพ ความแข็งแรง ความเสื่อมโทรมของสังขารภายนอก สมรรถนะและผลิตภาพที่ลดลงในการทำงาน ด้วยคุณค่า และขีดความสามารถต่ำในการพัฒนาเศรษฐกิจ จูจี้ซึ่ป็น อ่อนแอ เป็นกลุ่มประชากรที่ต้องได้รับการดูแล สนับสนุน ต้องพึ่งพิงและเป็นภาระของสังคมและรัฐบาล ยิ่งความคุ้นเคยและแนวทางที่ถือปฏิบัติกันมา ยิ่งทำให้คนในสังคมไทยมีกระบวนทัศน์ที่ยึดติดกับความเชื่อเก่าๆ การที่สังคมมีมุมมองในเชิงลบจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินนโยบายด้านผู้สูงอายุ ในทางตรงข้าม หากคนในสังคมมองภาพผู้สูงอายุในเชิงบวก ก็จะเห็นถึงมิติของคุณค่าและศักยภาพทั้งในทางเศรษฐกิจสังคม โดยความรู้ประสบการณ์ของผู้สูงอายุที่ยังคง

สามารถทำประโยชน์และส่งเสริมการพัฒนาประเทศได้อย่างต่อเนื่อง

เป้าหมายคือการสื่อสารสังคมเพื่อเปลี่ยนนิยามของผู้สูงอายุที่แต่เดิมกำหนดโดยใช้อายุ 60 ปีเป็นเกณฑ์เพียงอย่างเดียว มาเป็นการขยายอายุที่ใช้เป็นเกณฑ์มากกว่า 60 ปี (ในเบื้องต้น 65 ปี) และให้เน้นถึงคุณค่าของความรู้วัย (ตารางที่ 3) การมองนิยามเชิงบวก เพื่อลบล้างหรือลดระดับมโนทัศน์ที่เป็นมายาคติเชิงลบลงบ้าง เมื่อสามารถปรับเปลี่ยนนิยามก็จะนำไปสู่การขยายอายุการทำงานและการสร้างการยอมรับของคนในสังคมและผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะยอมรับสภาพของแรงงานสูงอายุได้มากขึ้น

ตารางที่ 3 การสร้างมโนทัศน์ใหม่ในเรื่องผู้สูงอายุ

ผู้สูงอายุ	วัยอื่น ๆ ในสังคม
<ul style="list-style-type: none"> เตรียมความพร้อมผู้สูงอายุให้สามารถเข้าถึงสื่อสมัยใหม่ในสังคม เตรียมความพร้อมให้ผู้สูงอายุมีความมั่นใจและเห็นคุณค่าในตนเอง โดยอาจมีเวทีสัญจรชื่นชมคุณค่าและความดีของผู้สูงอายุในระดับตำบลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้สูงอายุเห็นคุณค่าตนเองและสร้างความเข้าใจสู่สังคม 	<ul style="list-style-type: none"> เปลี่ยนทัศนคติและกรอบคิดใหม่ต่อผู้สูงอายุ เน้นประชากรรุ่นใหม่ ให้เข้าใจกระบวนกรสูงวัย เห็นคุณค่าของผู้สูงอายุ และเตรียมพร้อมเข้าสู่วัยสูงอายุ

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาที่ผ่านมาระบุชัดเจนว่าการสร้างเสริมโอกาสและการทำงานให้กับผู้สูงอายุ การขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณ จะเป็นนโยบายที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในอนาคต จึงควรที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะได้ร่วมกันกำหนดทิศทางนโยบาย โดยมีเป้าหมายที่สำคัญคือ การขยายอายุการทำงานของแรงงานในระบบภาคเอกชนให้ยาวนานขึ้น การปรับปรุงหรือปฏิรูประบบบำนาญ/สวัสดิการสังคมต่างๆ ให้ครอบคลุมและ

เพียงพอสำหรับการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพในช่วงวัยสูงอายุ การสื่อสารสังคมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ โดยมีทิศทางนโยบายที่สำคัญ ดังนี้

- (1) การกำหนดกลไกระดับชาติในการการขับเคลื่อนนโยบาย
- (2) การสร้างฐานความรู้ความเข้าใจและมีส่วนร่วมของสังคม ต่อการขยายอายุการทำงานหรืออายุเกษียณ
- (3) การส่งเสริมโอกาสด้านอาชีพและการทำงานของผู้สูงอายุในสถานประกอบการ
- (4) การส่งเสริมการมีงานทำของผู้สูงอายุ

ในพื้นที่ชนบท

(5) การปฏิรูประบบบำนาญแห่งชาติให้ครอบคลุมและเพียงพอ โดยปรับเปลี่ยน “เบี้ยยังชีพ” ให้เป็น “บำนาญพื้นฐาน” และมีกระบวนการจัดการทางนโยบายบำนาญทั้งระบบ

(6) การทบทวนและแก้ไขกฎหมายต่างๆ

ที่เกี่ยวข้อง

(7) การสื่อสารสังคมเพื่อสร้างภาพลักษณ์

เชิงบวกของความเป็นผู้สูงอายุ

เอกสารอ้างอิง

- งนุช และ สายพิณ. (2556). รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการการศึกษาผลิตภาพแรงงานตามอายุของแรงงานและการทำงานของแรงงานสูงอายุในภาคอุตสาหกรรมการขนส่งและขายปลีก ภาคอุตสาหกรรมโรงแรมและภัตตาคาร และภาคอุตสาหกรรมการผลิต. มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย (มส.ผส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
- ศรีรินทร์ เกรัมย์ และคณะ. (2556). รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการ “มโนทัศน์ใหม่ของนิยามผู้สูงอายุ: มุมมองเชิงจิตวิทยาสังคม”. มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย (มส.ผส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
- วราเวศม์ สุวรรณระดา และคณะ. (2556). รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการวิจัยผลกระทบด้านมหภาคและจุลภาคของการขยายอายุเกษียณ. มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย (มส.ผส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
- สมรักษ์ รักษาทรัพย์, ถวิล นิลใบ, และงนุช อิทธิวิเศษ. (2551). โครงการนำร่องศึกษาความเหมาะสมในการทำงานของแรงงานหลังเกษียณอายุ. รายงานการศึกษาฉบับสมบูรณ์ เสนอต่อสำนักปลัดกระทรวงแรงงาน.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2553). “โครงการศึกษาเพื่อหารูปแบบการส่งเสริมการมีงานทำแก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ชนบท” .
- อรพินท์ สพิชโคชัย และนพวรรณ ศรีเกตุ. (2556). รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการการจัดทำภาพรวมผลการศึกษาและกำหนดกรอบนโยบาย. มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย (มส.ผส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

Green Supply Chain Management and Effectiveness of Small and Medium Enterprises in the Agro-Industry

นลินรัตน์ จันท์น้อย¹, นาถรพี ชัยมงคล²

Nalinrat Jannoy¹, Nartraphee Chaimongkol²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลของการดำเนินงาน และความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปโดยมีขอบเขตด้านประชากรได้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

กลุ่มตัวอย่างคือผู้ประกอบการจำนวน 200 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Panel data ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

ผลการศึกษาพบว่า ผลประกอบการมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับประสิทธิผลในการดำเนินงานทั้งการลดต้นทุนและการเพิ่มผลผลิต บุคลากรหรือจำนวนการจ้างงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับประสิทธิผลการดำเนินงานในการเพิ่มผลผลิต การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (green logistics) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับประสิทธิผลการดำเนินงานในการลดต้นทุน และเงินลงทุนมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับประสิทธิผลการดำเนินงานในการเพิ่มผลผลิต นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่า ผู้ประกอบการที่ใช้การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อมสามารถลดต้นทุนการดำเนินงานลงได้ 161,164 บาท

คำสำคัญ : การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อม, ประสิทธิผลของการดำเนินงาน, ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

¹ นิสิตระดับปริญญาโท, สาขาการจัดการวิศวกรรมธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
E-mail : nalinrat_j@mail.rmutt.ac.th

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

¹ Graduate student, Master of Business Engineer Management, Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Thanyaburi. E-mail : nalinrat_j@mail.rmutt.ac.th

² Assistant Professor, Rajamangala University of Technology Thanyaburi.

Abstract

This research aimed to study the green supply chain management, the operating effectiveness, and the relationship between the green supply chain management and the operating effectiveness of small and medium enterprises in Agro-Industry. The populations were small and medium enterprises in Agro-Industry.

The samples were 200 entrepreneurs of small and medium enterprises in the Agro-Industry. The instrument used in the study was a questionnaire. The statistics used for data analysis were mean, percentage, standard deviation and panel data analysis at the statistical significant level of 0.05.

The findings were as follows: turnover had a positive relationship with the operating effectiveness of the cost reduction and productivity, personnel or the number of employments had a positive relationship with the operating effectiveness of the productivity, green logistic management had a negative relationship with the operating effectiveness of the cost reduction, and investment had a negative relationship with the operating effectiveness of the productivity. Moreover, the results showed that entrepreneurs using the green logistic management could reduce the operating cost by 161,164 Baht.

Keywords : Green supply chain management, Operating effectiveness, Small and medium enterprise, Agro-Industry

บทนำ

ในปี 2015 ประเทศไทยกำลังจะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ซึ่งประเทศในกลุ่มอาเซียนจะกลายเป็นเขตการผลิตเดี่ยว ตลาดเดี่ยว สามารถเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรี สามารถดำเนินกระบวนการผลิตใช้ทรัพยากร ทั้ง วัตถุดิบ แรงงานมาตรฐาน และกฎระเบียบเดียวกัน ส่งผลให้แต่ละประเทศพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพในการดำเนินธุรกิจ โดยปัจจัยหลักที่มุ่งเน้นพัฒนาเพื่อสร้างศักยภาพในการแข่งขันคือการจัดการโลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทาน เนื่องจากเป็นต้นทุนหลักในการพัฒนาและผลิตสินค้า โดยในปี พ.ศ. 2556 ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยมีมูลค่ารวม 1,835.2 พันล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วน

เท่ากับร้อยละ 14.2 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาประจำปี (GDP at Current Prices) ซึ่งมีมูลค่า 12,910 พันล้านบาท โดยมีสัดส่วนลดลงจากร้อยละ 14.4 ในปี 2555 ดังนั้น ประเทศไทยจึงเร่งส่งเสริมการลดต้นทุนโลจิสติกส์และการปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคการผลิตรวมถึงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (รายงานต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทย ประจำปี 2557: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain) เป็นการจัดการในทุกฝ่าย โดยมุ่งเน้นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นการจัดการทางด้านของการวางแผน และการจัดการในทุกๆ กิจกรรม

ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดซื้อจัดหา กระบวนการเปลี่ยนแปลงต่างๆ การจัดการโลจิสติกส์ และยังรวมถึงการประสาน และร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในห่วงโซ่อุปทานหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกันธุรกิจ ในด้านต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้ขายปัจจัยการผลิตลูกค้า หรือผู้ให้บริการลำดับต่างๆ โดยนอกจากจะให้ความสำคัญกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางธุรกิจแล้ว การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมนั้น ยังมุ่งเน้นไปที่ประสิทธิผลของการลดผลกระทบในด้านต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็น มลพิษ ของเสีย เพื่อเป็นการสร้างมาตรการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมร่วมกันต่อผู้เกี่ยวข้องในทุกส่วน โดยเฉพาะประเทศไทยที่เริ่มหันมาให้ความสนใจการจัดการโลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมมากขึ้น หลังจากที่เกิดปัญหาทางด้านมลพิษและสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของรัฐบาล หรือผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรมเกษตร เป็นอุตสาหกรรมไทยที่มีความเข้มแข็งมาก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตภาคการเกษตร รวมไปถึงการส่งออกได้เป็นอย่างดี รัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ จึงให้การสนับสนุนโดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งในการเข้าสู่ตลาดอาเซียน ดังนั้นผู้ประกอบการไทยจึงมีความจำเป็นต้องเข้าใจ วัฒนธรรม ประเพณี ธรรมเนียม ของกลุ่มประเทศต่างๆ ในภูมิภาค เพื่อที่จะสามารถขยายตลาดและสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย อีกทั้งต้องสามารถบริหารจัดการในเรื่องของการจัดการห่วงโซ่อุปทานที่ดี ให้สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการของชาวต่างชาติ โดยในปีพ.ศ. 2560 มีการคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่ามูลค่าส่งออกอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ประเภทอาหารไทย มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นถึง 2 ล้านล้านบาท อาหารไทยส่งออกไปยัง 6 ทวีป รวม 222 ประเทศทั่วโลก ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศผู้ส่งออกอาหารติดอันดับหนึ่งของโลกหลายรายการ นอกจากนี้

ภาครัฐได้มีนโยบายผลักดันอาหารไทยสู่ครัวโลก ทำให้สินค้าอาหารไทยได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับตลาดในยุคปัจจุบัน (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม : 2558)

นอกจากนี้แล้วผู้ประกอบการไทยต้องมีการพัฒนาระบบการจัดการห่วงโซ่อุปทานที่มีศักยภาพและมุ่งเน้นสิ่งแวดล้อมมากขึ้น นั่นคือการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมในธุรกิจ จากการแข่งขันที่รุนแรงทางธุรกิจในปัจจุบันได้ส่งผลให้บริษัทต่างๆ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต้องปรับตัวเพื่อความอยู่รอดและเติบโตได้อย่างมั่นคงด้วยกลยุทธ์ต่างๆ เช่น การลดต้นทุนในการประกอบการ การผลิตสินค้าตัวใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาด อีกแนวทางหนึ่งคือการเสริมสร้างความร่วมมือและการเชื่อมโยงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เข้าสู่ห่วงโซ่อุปทาน โดยพัฒนาระบบการทางธุรกิจและการผลิตในห่วงโซ่อุปทานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น สร้างคุณค่า และยกระดับมาตรฐานกระบวนการและผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในห่วงโซ่อุปทาน ตั้งแต่วัตถุดิบต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำที่เป็นผู้ผลิตขั้นสุดท้ายหรือสินค้าสำเร็จรูป เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันสู่ระดับห่วงโซ่อุปทาน

จากแนวคิดและข้อมูลดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อม ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด

ย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป **ขอบเขตการศึกษา**

ตัวแปรที่ใช้ในการทำการศึกษประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ คือปัจจัยพื้นฐานการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตัวแปรตาม คือประสิทธิผลของการดำเนินงาน ส่วนตัวแปรหุ่นได้แก่ การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมโดยจะใช้ข้อมูลจากการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณในแต่ละปี เป็นระยะเวลา 5 ปี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป มีจำนวนทั้งสิ้น 321 ราย (ส่วนส่งเสริมและพัฒนาการจัดการเกษตรแปรรูป สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม)

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป จำนวน 200 คน /ผู้ประกอบการโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมกับประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

$$\text{Effects}_{it} = \beta_0 + \beta_1 \text{TURN}_{it} + \beta_2 \text{PLACE}_{it} + \beta_3 \text{MAN}_{it} + \beta_4 \text{CAP}_{it} + \beta_5 \text{GL}_{it} + \beta_6 \text{GD}_{it} + \beta_7 \text{GM}_{it} + \beta_8 \text{GC}_{it} + \beta_9 \text{GR}_{it} + \varepsilon_{it}$$

โดยที่

Effects_{it} = ประสิทธิภาพการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ของผู้ประกอบการ i ในช่วงเวลา t

TURN_{it} = ผลประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ของผู้ประกอบการ i ในช่วงเวลา t

PLACE_{it} = ทำเลที่ตั้ง ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ของผู้ประกอบการ i ในช่วงเวลา t

MAN_{it} = จำนวนบุคลากรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ของผู้ประกอบการ i ในช่วงเวลา t

CAP_{it} = เงินลงทุน ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ของผู้ประกอบการ i ในช่วงเวลา t

GL_{it} = ตัวแปรหุ่นกรณีที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มาปฏิบัติ ในช่วงเวลา t โดย

$\text{GL}_{it} = 1$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำมาปฏิบัติ

$\text{GL}_{it} = 0$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการนำมาปฏิบัติ

GD_{it} = ตัวแปรหุ่นกรณีที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำการออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) มาปฏิบัติในช่วงเวลา t โดย

$\text{GD}_{it} = 1$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำมาปฏิบัติ

$\text{GD}_{it} = 0$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการนำมาปฏิบัติ

GM_{it} = ตัวแปรหุ่นกรณีที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำการผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) มาปฏิบัติในช่วงเวลา t โดย

$\text{GM}_{it} = 1$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำมาปฏิบัติ

$\text{GM}_{it} = 0$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการนำมาปฏิบัติ

GC_{it} = ตัวแปรหุ่นกรณีที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำการบริโภคเชิงสิ่งแวดล้อม

แวดล้อม (Green Consumption) มาปฏิบัติในช่วงเวลา t โดย

$GC_{it} = 1$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำมาปฏิบัติ

$GC_{it} = 0$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการนำมาปฏิบัติ

$GR_{it} =$ ตัวแปรหุ่นกรณีที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำการกลับมาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) มาปฏิบัติในช่วงเวลา t โดย

$GR_{it} = 1$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการนำมาปฏิบัติ

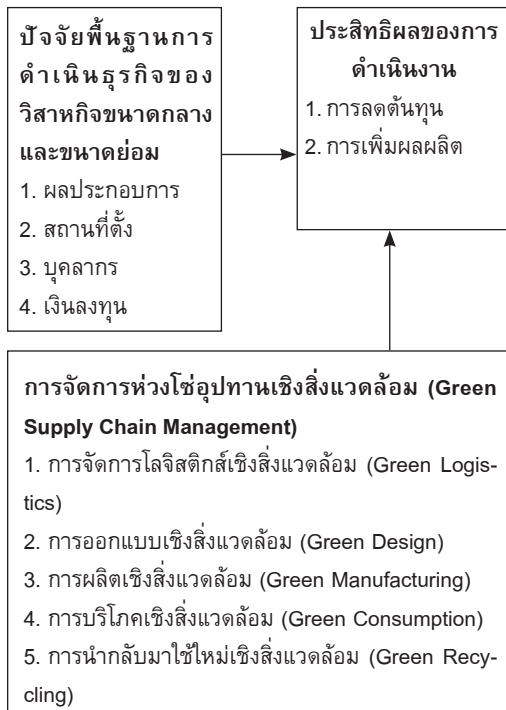
$GR_{it} = 0$ ถ้าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการนำมาปฏิบัติ

ε_{it} = ค่าความคลาดเคลื่อน (Error Term)

β_n = ค่าสัมประสิทธิ์ ($n = 0, 1, 2, 3, \dots, 8$)

t = ช่วงเวลา (ปี)

กรอบแนวคิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เลือกนำสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสมกับการวัดข้อมูลและประเภทของตัวแปรในการวิเคราะห์ ซึ่งมีสถิติที่ใช้ในการทดสอบดังนี้

1. สถิติที่ใช้อธิบายรายละเอียดของข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Panel data ตรวจสอบข้อมูลของตัวแปรต่างๆที่จะนำมาศึกษาว่ามีลักษณะเป็น Non-stationaryหรือไม่ ด้วยวิธี Panel Unit Root Test ดังในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การตั้งสมมติฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบแพแนลยูนิทรูท

วิธีการทดสอบ	สมมติฐานหลัก H_0	สมมติฐานรอง H_1	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ
LLC	มียูนิทรูท	ไม่มียูนิทรูท	t-Statistic
Breitung	มียูนิทรูท	ไม่มียูนิทรูท	Breitung t-Statistic
Hadri	ไม่มียูนิทรูท	มียูนิทรูท	Z-Statistic
IPS	มียูนิทรูท	ไม่มียูนิทรูท	W-Statistic
Fisher-ADF Fisher-PP	มียูนิทรูท	ไม่มียูนิทรูท	Fisher Chi-Square

ที่มา : ฅัญญา ทองนวล (2556)

การทดสอบความนิ่งของข้อมูลหรือทดสอบยูนิทรูทนั้น เป็นการตรวจสอบว่าตัวแปรที่จะนำมาศึกษา มีความนิ่ง (Stationary) หรือความไม่นิ่ง (Non-Stationary) เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงข้อมูลที่มีค่าเฉลี่ย (Mean) และความแปรปรวน (Variable) ที่ไม่คงที่ในแต่ละช่วงเวลาที่แตกต่างกัน โดยหากมียูนิทรูทแสดงว่าข้อมูลมีลักษณะที่ไม่นิ่ง จะต้องทำการทดสอบในระดับผลต่างที่สูงขึ้น เมื่อทำการทดสอบแพแนลยูนิทรูทของตัวแปรแต่ละตัว

เรียบร้อยแล้ว จากนั้น จะทำการพิจารณา เปรียบเทียบ ผลการทดสอบ โดยในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาจะเลือกผลการทดสอบจากวิธีที่ให้ผลการทดสอบที่ดีที่สุด ได้แก่ วิธีที่ให้ผลการทดสอบของทุกๆ ตัวแปร มีอันดับความสำคัญของข้อมูล อันดับเดียวกัน คือ ที่อันดับ 0 หรือ I(0)

3. การทดสอบแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

การประมาณค่าแบบจำลองที่มีข้อสมมติของค่าคงที่และสัมประสิทธิ์ที่มีความแตกต่างกันสามารถแบ่งออกเป็น การประมาณค่าแบบ Fixed-Effects Model (วิธีนี้สันนิษฐานว่า ผลของการทดลอง หรือ Treatment Effects ที่ได้จากงานวิจัยต่างๆ ที่นำมาศึกษามีค่าไม่ต่างกันหรือมีค่าคงที่) และการประมาณค่าแบบ Random Effects Model (วิธีนี้สันนิษฐานว่า ผลของการทดลองที่ได้จากงานวิจัยแต่ละเรื่องมีค่าต่างกันแต่กระจายอยู่รอบๆ ค่าเฉลี่ยของผลของการทดลอง) โดยทั่วไปถ้าค่า I^2 น้อยกว่าร้อยละ 40 ให้ใช้วิธี Fixed Effects model ถ้า I^2 อยู่ระหว่างร้อยละ 40 - 84 ให้ใช้วิธี Random Effects model แทน แต่ถ้า I^2 มีค่าตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไปแสดงว่ามีความไม่เป็นเอกพันธ์สูงมาก ผลของการทดลองมีความแตกต่างกันมากจนไม่สามารถนำมารวมกันได้และไม่ควรนำมาทำการวิเคราะห์ (มนตรี พิริยะกุล: 2556)

วิธี Hausman Test

โดยวิธีการทดสอบสมมติฐานของHausman (1978) จะทำการทดสอบสมมติฐานโดย การประมาณค่าความแปรปรวนร่วมของ Fixed Effects และ Random Effects มีค่าเท่ากัน คือ $(\beta_{RE} - \beta_{FE} = 0)$ สมมติฐานที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่

$$H_0 = \text{Random Effects}$$

$$H_1 = \text{Fixed-Effects}$$

ถ้าผลการทดสอบยอมรับสมมติฐานหลัก ควรทำการประมาณค่าแบบจำลองในรูปแบบของRandom Effects แต่ถ้าผลการทดสอบปฏิเสธสมมติฐานหลักควรทำการประมาณแบบจำลองใน

รูปแบบของ Fixed Effects

ผลการวิจัย

พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีปริมาณการผลิตสูงสุด 17.92 ล้านชิ้น และมีปริมาณการผลิตน้อยที่สุด 211.25 ชิ้น โดยเฉลี่ยแล้วผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีปริมาณการผลิตเฉลี่ย 0.26 ล้านชิ้น มีผลประกอบการสูงสุด 178.12 ล้านบาท และมีผลประกอบการน้อยที่สุด 0.012ล้านบาท โดยเฉลี่ยแล้วผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีผลประกอบการเฉลี่ย 6.2 ล้านบาท มีต้นทุนการผลิตสูงสุด 150.40 ล้านบาท และมีต้นทุนการผลิตน้อยที่สุด 0.0358 ล้านบาทโดยเฉลี่ยแล้วผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีต้นทุนการผลิต เฉลี่ย 7.03 ล้านบาท มีทำเล/สถานที่ตั้งในเขตชุมชน จำนวน 153 คน/สถานประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 76.50 และอยู่ติดบริเวณถนนใหญ่ จำนวน 139 คน/สถานประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 69.50

การทดสอบพาแนลยูนิทรูท

ผลการทดสอบพาแนลยูนิทรูทของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อม กับประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป โดยกำหนดให้มีค่าคงที่ (Individual Intercept) พบว่าผลการทดสอบของแต่ละวิธีมีดังนี้

ผลการทดสอบด้วยวิธี Levin, Lin and Chu (LLC) Test ที่ระดับ Level พบว่า ค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรด้านบุคลากร เงินลงทุน การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) การผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) การบริโภคเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Consumption) การนำกลับ

มาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) ยอมรับสมมติฐานหลักที่ 0.01 นั่นคือ ข้อมูลมียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรมีความไม่หนึ่งที่ระดับ Level หรือไม่มีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$ และค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน และการเพิ่มผลผลิต ผลประกอบการ การออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวได้ว่า ข้อมูลไม่มียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวมีความหนึ่งที่ระดับ Level หรือมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$

ผลการทดสอบด้วยวิธี Breitung Test ที่ระดับ Level พบว่า ค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรบุคลากร เงินลงทุน ยอมรับสมมติฐานหลักที่ 0.01 นั่นคือ ข้อมูลมียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรมีความไม่หนึ่งที่ระดับ Level หรือไม่มีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$ และค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน และการเพิ่มผลผลิต ผลประกอบการ การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) การออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) การผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) การบริโภคเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Consumption) การนำกลับมาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวได้ว่า ข้อมูลไม่มียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวมีความหนึ่งที่ระดับ Level หรือมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$

ผลการทดสอบด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test ที่ระดับ Level พบว่า ค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรบุคลากร เงินลงทุน และการนำกลับมาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) ยอมรับสมมติฐานหลักที่ 0.01 นั่นคือข้อมูลมียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรมีความไม่หนึ่งที่ระดับ Level หรือไม่มี

อันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$ และค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน และการเพิ่มผลผลิต ผลประกอบการ การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) การออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) การผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) การบริโภคเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Consumption) ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวได้ว่า ข้อมูลไม่มียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวมีความหนึ่งที่ระดับ Level หรือมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$

ผลการทดสอบด้วยวิธี Fisher-Type Test โดยใช้ Fisher-ADF ที่ระดับ Level พบว่า ค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรบุคลากร เงินลงทุน การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) การออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) การนำกลับมาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) ยอมรับสมมติฐานหลักที่ 0.01 นั่นคือข้อมูลมียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรมีความไม่หนึ่งที่ระดับ Level หรือไม่มีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$ และค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน และการเพิ่มผลผลิต ผลประกอบการ การผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) การบริโภคเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Consumption) ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวได้ว่า ข้อมูลไม่มียูนิทริกซ์ ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวมีความหนึ่งที่ระดับ Level หรือมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$

ผลการทดสอบด้วยวิธี Fisher-Type Test โดยใช้ Fisher-PP ที่ระดับ Level พบว่า ค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิภาพของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต บุคลากร เงินลงทุน การผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) การบริโภคเชิง

สิ่งแวดล้อม (Green Consumption) ยอมรับสมมติฐานหลักที่ 0.01 นั่นคือข้อมูลมียูนิทรูท ดังนั้นตัวแปรมีความไม่นิ่งที่ระดับ Level หรือไม่มีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ I(0) และค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุน ผลประกอบการ การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) การออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) การนำกลับมาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวได้ว่า ข้อมูลไม่มียูนิทรูทดังนั้นตัวแปรดังกล่าวมีความนิ่งที่ระดับ Level หรือมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ I(0)

ผลการทดสอบด้วยวิธี Hadri Test ที่ระดับ Level พบว่า ค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรผลประกอบการ เงินลงทุน การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) การออกแบบเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Design) การผลิตเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Manufacturing) การบริโภคเชิงสิ่งแวดล้อม (Green Consumption) การนำกลับมาใช้ใหม่เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Recycling) ยอมรับสมมติฐานหลักที่ 0.01 นั่นคือข้อมูลมียูนิทรูท ดังนั้นตัวแปรมีความไม่นิ่งที่ระดับ Level หรือไม่มีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ I(0) และค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุน และการเพิ่มผลผลิต สถานที่ตั้งในชุมชน/เมือง สถานที่ตั้งติดถนนใหญ่ บุคลากร เงิน ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวได้ว่า ข้อมูลไม่มียูนิทรูท ดังนั้น ตัวแปรดังกล่าวมีความนิ่งที่ระดับ Level หรือมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Order of Integration) เท่ากับ 0 หรือ I(0)

การประมาณค่าแบบจำลอง

การประมาณค่าแบบจำลองด้วยวิธี

Fixed Effects

แบบจำลองที่ 1 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน

ผลการประมาณค่าด้วยวิธี Fixed Effects Model ของแบบจำลองที่ 1 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน พบว่า ตัวแปรผลประกอบการ และการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, 0.05 และ 0.10 ดังนั้น จึงมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป กล่าวคือ ผลประกอบการ มีการเปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปเปลี่ยนแปลงไป 0.202 บาท ในทิศทางเดียวกัน และการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มีการใช้เพิ่มขึ้น จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปเปลี่ยนแปลงไป 152,463.20 บาท ในทิศทางตรงกันข้าม

แบบจำลองที่ 2 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต

ผลการประมาณค่าด้วยวิธี Fixed Effects Model ของแบบจำลองที่ 2 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต พบว่า ตัวแปรผลประกอบการ บุคลากร และเงินลงทุนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, 0.05 และ 0.10 ดังนั้น จึงมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป กล่าวคือ ผลประกอบการ มีการเปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะมีผลทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 0.013 ขึ้น ในทิศทางเดียวกัน และบุคลากร มีการเปลี่ยนแปลงไป 1 คน จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 3,507.35 ขึ้น ในทิศทางเดียวกัน และเงินลงทุนมีการเปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 0.001 ขึ้น ในทิศทางตรงกันข้าม

จากแบบจำลองทั้งสองแบบ จะเห็นได้ว่าแบบจำลองที่ 1 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุนมีความน่าสนใจมากกว่าเนื่องจาก ผลของการประมาณค่าพบว่าเมื่อผลประกอบการเพิ่มขึ้น 1 บาทส่งผลให้ต้นทุนเพิ่มขึ้น 0.220 บาท และเมื่อมีการนำการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มาใช้เพิ่มขึ้น 1 หน่วย สามารถลดต้นทุนได้ถึง 152,463.20 บาท

การประมาณค่าแบบจำลองด้วยวิธี Random Effects

แบบจำลองที่ 1 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน

ผลการประมาณค่าด้วยวิธี Random Effects ของแบบจำลองที่ 1 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุน พบว่า ตัวแปรผลประกอบการและการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, 0.05 และ 0.10 ดังนั้น จึงมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป กล่าวคือ ผลประกอบการ มีการเปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 0.344 บาท ในทิศทางเดียวกัน และการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มีการใช้เพิ่มขึ้น

จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการลดต้นทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 161,164 บาท ในทิศทางตรงกันข้าม

แบบจำลองที่ 2 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต

ผลการประมาณค่าด้วยวิธี Random Effects ของแบบจำลองที่ 2 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต พบว่า ตัวแปรผลประกอบการบุคลากร และเงินลงทุนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, 0.05 และ 0.10 ดังนั้น จึงมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป กล่าวคือ ผลประกอบการ มีการเปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 0.016 ขึ้น ในทิศทางเดียวกัน และบุคลากร มีการเปลี่ยนแปลงไป 1 คน จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 3,713.004 ขึ้น ในทิศทางเดียวกัน และ เงินลงทุนมีการเปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ประสิทธิผลของการดำเนินงานการเพิ่มผลผลิต ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป เปลี่ยนแปลงไป 0.001 ขึ้น ในทิศทางตรงกันข้าม

จากแบบจำลองทั้งสองแบบ จะเห็นได้ว่าแบบจำลองที่ 1 ประสิทธิภาพของการดำเนินงานการลดต้นทุนมีความน่าสนใจมากกว่าเนื่องจาก ผลของการประมาณค่าพบว่าเมื่อผลประกอบการเพิ่มขึ้น 1 บาท ส่งผลให้ต้นทุนเพิ่มขึ้น 0.344 บาท และเมื่อมีการนำการจัดการโลจิสติกส์ เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มาใช้เพิ่มขึ้น 1 หน่วย สามารถลดต้นทุนได้ถึง 161,164 บาท

จากแบบจำลองทั้ง 2 Model แสดงให้เห็นว่าถึงแม้จะมีสมมุติฐานที่แตกต่างกัน แต่จากผลที่ได้

แสดงให้เห็นว่าเครื่องหมาย β ที่ Significant ไม่ต่างกัน หรือแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยที่ตัวเลข นั้น แสดงให้เห็นว่าผลที่ได้จากการศึกษามีความน่าเชื่อถือได้พอสมควร

การประมาณค่าแบบจำลองเพื่อทำการทดสอบหารูปแบบจำลองระหว่าง Fixed Effects หรือ Random Effects

พบว่า การประมาณค่าแบบจำลองในรูปแบบ Random Effects มีความเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งผลการทดสอบ พบว่า แบบจำลองที่ 1 ค่า Prob. มีค่าเท่ากับ 0.8169 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.01 แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานหลัก หมายความว่า แบบจำลองที่ 1 การประมาณค่าแบบจำลองในรูปแบบ Random Effects มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ส่วนแบบจำลองที่ 2 ค่า Prob. มีค่าเท่ากับ 0.0000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.01 แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อม กับประสิทธิผลของการดำเนินงานผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป พบว่า ผลประกอบการ และการจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงาน โดยผลประกอบการมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน และมีค่าระดับนัยสำคัญ 0.01 กับประสิทธิผลการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ทั้งการลดต้นทุนและการเพิ่มผลผลิต ซึ่งแสดงว่าผลประกอบการเพิ่มขึ้นส่งผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปเพิ่มขึ้น การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม และมีค่าระดับนัยสำคัญ 0.10 กับประสิทธิผลการดำเนินงานของ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ในการลดต้นทุน ซึ่งแสดงว่าหากมีการใช้การจัดการ โลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) เพิ่มมากขึ้นส่งผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปในการลดต้นทุนลดลงซึ่งแสดงว่าการใช้การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้ประสิทธิผลในการลดต้นทุนการดำเนินงานลงได้ 161,164 บาท

เมื่อพิจารณาผลการศึกษาก็จะเห็นว่ากลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปที่มีการนำการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมเข้ามาใช้นั้นช่วยให้สามารถลดต้นทุนและเพิ่มปริมาณการผลิต โดยเฉพาะการใช้การจัดการโลจิสติกส์เชิงสิ่งแวดล้อมซึ่งมีส่วนช่วยลดต้นทุนการผลิตได้สูงถึง 161,164 บาท อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย โดยมูลค่าการผลิตอาหารของไทยมีสัดส่วนสูงสุดในภาคการผลิตซึ่งสถานประกอบการอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปส่วนใหญ่จะเป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยปัญหาที่พบส่วนใหญ่เป็นเรื่องของต้นทุนของวัตถุดิบและแรงงาน ดังนั้นหากอุตสาหกรรมนี้มีการใช้การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมที่สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงาน โดยสามารถลดต้นทุนและเพิ่มปริมาณการผลิตได้อย่างมีศักยภาพ ย่อมส่งผลต่อภาวะเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมโดยการเพิ่มสัดส่วนมูลค่าการผลิตและส่งออกสินค้า ตลอดจนลดปริมาณการนำเข้าสินค้าหรือวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานเพื่อลดต้นทุน และสามารถเพิ่มผลผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนส่งผลให้ผู้ประกอบการมีประสิทธิผลในการดำเนินงานเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

2. การศึกษารังนี้ ผลการศึกษาเป็นลักษณะของภาพรวมของการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงาน ดังนั้นการศึกษาเชิงลึกของการใช้แนวคิดการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมแต่ละตัวแปรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานโดยตรง เพื่อสามารถทราบและนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานได้มีประสิทธิภาพของผู้ประกอบการ ตลอดจนส่งผลกระทบต่อถึงสัดส่วนการลดต้นทุนและเพิ่มผลผลิตในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปของประเทศไทย

3. การศึกษาในอนาคตสามารถทำ การศึกษาเกี่ยวกับการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมอื่น หรือกับผู้ประกอบการอื่นๆ นอกจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพในการใช้การจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อม ตลอดจนผลกระทบที่ได้รับจากการนำการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมไปใช้

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2558). *รายงานประจำปี 2558*. กรุงเทพฯ : กระทรวงอุตสาหกรรม.
- ณัญญา ทองนวล. (2556). *การวิเคราะห์ศักยภาพการค้าระหว่างประเทศของไทยกับอาเซียน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธนพล วิเชียรปัญญาและนิลวรรณ ชุ่มฤทธิ์. (2552). *การศึกษาการจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงสิ่งแวดล้อมของอุตสาหกรรมเหล็กท่อ*. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- นพรุจ ธรรมจิโรจ และคณะ. (2555). *องค์กรที่ยั่งยืนด้วยการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานสีเขียว*. *เอกสารการประชุมวิชาการชาวนานวัตกรรมอุตสาหกรรม* ; 17-19 ตุลาคม 2555. เพชรบุรี. 1878-1886.
- มนตรี พิริยะกุล. (2556). *Panel Data Analysis*. *วารสารรวมคำแห่ง สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*. 30 (2) : 41-54
- สำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2557). *ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทย*. *รายงานต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยประจำปี 2557*. กรุงเทพฯ : กระทรวงอุตสาหกรรม. 1-3.

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

หลักเกณฑ์และคำแนะนำสำหรับผู้พิมพ์ บทความ หรือ บทความวิจัย

(Instructions for the Authors)

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีนโยบายในการส่งเสริมเผยแพร่งานวิชาการและงานวิจัยที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาองค์ความรู้ทางวิชาการ และเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงวิชาการ โดยครอบคลุมวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษาศิลปกรรม ดนตรี สถาปัตยกรรม ภาษา วรรณกรรม กำหนดการตีพิมพ์ปีละ 6 ฉบับ ออกราย 2 เดือน คือ เล่ม 1 มกราคม – กุมภาพันธ์ / เล่ม 2 มีนาคม – เมษายน/เล่ม 3 พฤษภาคม – มิถุนายน/เล่ม 4 กรกฎาคม – สิงหาคม /เล่ม 5 กันยายน – ตุลาคม และ เล่ม 6 พฤศจิกายน – ธันวาคม โดยรูปแบบผลงานที่วารสารจะรับพิจารณา มี 3 ประเภท คือ บทความทั่วไป บทความวิจัย และบทวิจารณ์หนังสือ บทความวิชาการ และบทความวิจัยที่จะนำมาตีพิมพ์ในวารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคามนี้จะต้องได้รับการตรวจสอบทางวิชาการ (Peer review) ซึ่งปกติจะมี Double Blind (ผู้พิจารณา 2 คน) หรือ Triple Blind (ผู้พิจารณา 3 คน) ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย เพื่อให้วารสารมีคุณภาพในระดับมาตรฐานสากล และนำไปอ้างอิงได้ ผลงานที่ส่งมาตีพิมพ์ จะต้องมีการ งานทบทวนความรู้เดิมและเสนอความรู้ใหม่ที่ทันสมัยรวมทั้งข้อคิดเห็นที่เกิดประโยชน์ต่อผู้อ่าน ผลงานไม่เคยถูกนำไปตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารอื่นใดมาก่อน และไม่ได้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของวารสารใดๆการเตรียมต้นฉบับที่จะมาลงตีพิมพ์ ควรปฏิบัติตามคำแนะนำ ดังนี้

การเตรียมต้นฉบับสำหรับบทความและบทความวิจัย

1. **ภาษา** เป็นภาษาไทยหรืออังกฤษก็ได้ ถ้าเป็นภาษาไทย ให้ยึดหลักการใช้คำศัพท์หรือการเขียนทับศัพท์ให้ยึดหลักของราชบัณฑิตยสถาน พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในข้อความ ยกเว้นกรณีจำเป็น ศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปนไทย ให้ใช้ตัวเล็กทั้งหมด ยกเว้นชื่อเฉพาะซึ่งต้องขึ้นต้นด้วยตัวอักษรใหญ่ ถ้าเป็นภาษาอังกฤษ ควรให้ผู้เชี่ยวชาญในภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะส่งต้นฉบับ
2. **ขนาดของต้นฉบับ** พิมพ์หน้าเดียวบนกระดาษสัน ขนาด เอ 4 (216 x 279 มม.) ควรเว้นระยะห่างจากขอบกระดาษด้านบนและซ้ายมืออย่างน้อย 40 มม. (1.5 นิ้ว) ด้านล่างและขวามืออย่างน้อย 25 มม. (1 นิ้ว) พิมพ์ด้วยโปรแกรมไมโครซอฟท์เวิร์ด ด้วยรูปแบบอักษร browallia New
3. **จำนวนหน้า** บทความและบทความวิจัย **ไม่ควรเกิน 12 หน้า**
4. **การส่งผลงาน online** สามารถเข้าไปดูรายละเอียดที่ www.journal.msu.ac.th

การเรียงลำดับเนื้อหา

1. **บทความวิจัย**
 - 1.1 **ชื่อเรื่อง (title)** ควรสั้น กระชับรัด และสื่อเป้าหมายหลักของการศึกษาวิจัย ไม่ใช้คำย่อ ความยาวไม่ควร เกิน 100 ตัวอักษร ชื่อเรื่องต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยให้นำชื่อเรื่องภาษาไทยขึ้นก่อน

1.2 ชื่อผู้พิมพ์และที่อยู่ ให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และระบุตำแหน่งทางวิชาการ หน่วยงานหรือสถาบัน ที่อยู่ และ E-mail ของผู้พิมพ์ เพื่อใช้ติดต่อเกี่ยวกับต้นฉบับและบทความที่ตีพิมพ์แล้ว

1.3 บทคัดย่อ (abstract) ให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เป็นเนื้อความย่อที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย โดยเรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหา เช่น วัตถุประสงค์ วิธีการศึกษา ผลงานและการวิจารณ์อย่างต่อเนื่องกัน ไม่ควรเกิน 250 คำ หรือ 15 บรรทัด ไม่ควรมีคำย่อ ให้บทคัดย่อภาษาไทยขึ้นก่อนภาษาอังกฤษ

1.4 คำสำคัญหรือคำหลัก (keywords) ให้ระบุทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ใส่ไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา

1.5 บทนำ (introduction) เป็นส่วนของเนื้อหาที่บอกความเป็นมาและเหตุผลนำไปสู่การศึกษาวิจัย ให้ข้อมูลทางวิชาการพร้อมทั้งจุดมุ่งหมายที่เกี่ยวข้องอย่างคร่าว ๆ และมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาและการวิจัยนั้นด้วย

1.6 วิธีการศึกษา ให้ระบุรายละเอียดวัสดุ อุปกรณ์ สิ่งที่น่าสนใจ จำนวนลักษณะเฉพาะของตัวอย่างที่ศึกษา ตลอดจนเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษา อธิบายวิธีการศึกษา หรือแผนการทดลองทางสถิติ การสุ่มตัวอย่าง วิธีการเก็บข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1.7 ผลการศึกษา (results) แจ้งผลที่พบตามลำดับหัวข้อของการศึกษาวิจัยอย่างชัดเจน ได้ใจความ ถ้าผลไม่ซับซ้อนไม่มีตัวเลขมาก ควรใช้คำบรรยาย แต่ถ้ามีตัวเลขมาก ตัวแปรมาก ควรใช้ตาราง แผนภูมิแทน ไม่ควรมีเกิน 5 ตารางหรือแผนภูมิ ควรแปลความหมายและวิเคราะห์ผลที่ค้นพบ และสรุปเปรียบเทียบกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

1.8 วิจารณ์และสรุปผล (discussion and conclusion) ชี้แจงว่าผลการศึกษาตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย หรือแตกต่างไปจากผลงานที่มีผู้รายงานไว้ก่อนหรือไม่ อย่างไร เหตุผลใดจึงเป็นเช่นนั้น และมีพื้นฐานอ้างอิงที่เชื่อถือได้ และให้จบด้วยข้อเสนอแนะที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ หรือทิ้งประเด็นคำถามการวิจัย ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับการวิจัยต่อไป

1.9 ตาราง รูป รูปภาพ และแผนภูมิ ควรคัดเลือกเฉพาะที่จำเป็น และต้องมีคำอธิบายสั้นๆ แต่สื่อความหมาย ได้สาระครบถ้วน ในกรณีที่เป็นตาราง คำอธิบาย ต้องอยู่ด้านบน ในกรณีที่เป็นรูปภาพ หรือแผนภูมิ คำอธิบายอยู่ด้านล่าง

1.10 กิตติกรรมประกาศ ระบุสั้นๆ ว่าได้รับการสนับสนุนทุนวิจัย และความช่วยเหลือจากองค์กรใดหรือใครบ้าง

1.11 เอกสารอ้างอิง (references) สำหรับการพิมพ์เอกสารอ้างอิง ทั้งเอกสารอ้างอิงที่เป็นภาษาไทย และภาษาอังกฤษโดยมีหลักการทั่วไป คือ เอกสารอ้างอิงต้องเป็นที่ถูกตีพิมพ์และได้รับการยอมรับทางวิชาการ ไม่ควรเป็นบทคัดย่อ และไม่ใช้การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล ถ้ายังไม่ได้ถูกตีพิมพ์ต้องระบุว่า รอการตีพิมพ์ (in press)

2. บทความทั่วไป

2.1 ชื่อเรื่อง

2.2 ผู้แต่ง

2.3 บทคัดย่อ

- 2.4 คำสำคัญ
- 2.5 บทนำ
- 2.6 เนื้อหา
- 2.7 บทสรุป
- 2.8 เอกสารอ้างอิง
- 3. บทวิจารณ์หนังสือ
 - 3.1 ข้อมูลทางบรรณานุกรม
 - 3.2 ชื่อผู้วิจารณ์
 - 3.3 บทวิจารณ์

เอกสารอ้างอิง ใช้รูปแบบการอ้างอิง (APA Style)

การเขียนเอกสารอ้างอิง

ก. กรณีที่เป็นรายงานวิจัย มีรูปแบบและการเรียงลำดับดังนี้ : ชื่อผู้เขียน (ในกรณีภาษาไทย ใช้ชื่อและนามสกุล และในกรณีภาษาอังกฤษ ใช้นามสกุลและชื่อ). ปีที่พิมพ์. ชื่อเรื่อง. ชื่อย่อของวารสาร. เล่มที่พิมพ์ ฉบับที่พิมพ์: เลขหน้าแรกถึงหน้าสุดท้ายของเรื่อง. ในกรณีที่มีผู้เขียนมากกว่า 6 คน ให้ใส่รายชื่อผู้เขียนทั้ง 6 คนแรก แล้วตามด้วยคำว่า “ และคณะ” หรือ “et al”

ตัวอย่าง

อมรรัตน์ จงสวัสดิ์ตั้งสกุล, ลัดดา เหมาะสุวรรณ. (2002). Evidenced based maillard reeaction : focusing on parenteral nutrition. *วารสารโภชนบำบัด*. 13(1) : 3-11

Vega KJ, Pina I, Krevaky B. (1996). Heart transplantation is associated is with an increase risk for pancreatobiliary diseases. *Ann Intern Med*. 124(11) : 980-3

ข. กรณีที่เป็นหนังสือ มีรูปแบบและการเรียงลำดับ เหมือนเอกสารอ้างอิงที่เป็นรายงานวิจัย (ในข้อ ก.) ยกเว้น ใช้ ชื่อหนังสือ เมืองที่พิมพ์ : สำนักพิมพ์ แทน ชื่อย่อวารสาร

ตัวอย่าง

วิญญู มิตรานันท์. (2538). *พยาธิกายวิภาค*. กรุงเทพฯ : โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์ . 629-78.

Ringsven MK, Bond D.(1996). *Gerontology and leadership skills for nureses*. 2nd ed. Albany (NY) : Delmar Publishers. 100-25.

ค. กรณีที่เป็นรายงานการประชุมและสัมมนา มีรูปแบบการเรียงลำดับ คือ ชื่อผู้แต่ง. ปีที่พิมพ์. ชื่อเอกสารรวมเรื่องที่ได้จากรายงานการประชุม. วัน เดือน ปีที่จัด : สถานที่จัด : สำนักพิมพ์ หรือผู้จัดพิมพ์. เลขหน้า.

ตัวอย่าง

ณัฐนันท์ สินชัยพานิช, วราภรณ์ จรรยาประเสริฐ, ยุพิน รุ่งเวชวุฒิวินยา, มนต์ชูลี นิตินพ, สาธิต พุทธิพิพัฒน์ขจร. (2542). เกสัชกรพัฒนาเพื่อการพึ่งพาตนเอง. รายงานการประชุมวิชาการเภสัชกรรมประจำปี 2542 ของเภสัชกรรมสมาคมแห่งประเทศไทย ; 24-26 มีนาคม 2542. กรุงเทพมหานคร : เภสัชกรรมสมาคมแห่งประเทศไทย. 89-105.

Kimmura J. Shibasaki H, editors. (1996). *Proceeding of 10yh International Congress of EMGand/ Clinical Neurophysiology* ; 15-16 Oct 1995; Kyoto Japan. Amsterdam: Elsevier. 80-90.

ง. กรณีเป็นวิทยานิพนธ์ มีรูปแบบการเรียงลำดับ คือ ชื่อผู้แต่ง. ปีที่พิมพ์. ชื่อวิทยานิพนธ์. สถาบันที่พิมพ์ : ชื่อสถาบันการศึกษา

ตัวอย่าง

อัมพร ณรงค์สันติ.(2541). *การใช้ยาเจนตั้มยซินวันละครั้งเปรียบเทียบกับวันละสองครั้งในทารกแรกเกิดไทย.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาเภสัชศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Kaplan SJ. (1995).*Post-hospital home health care: the elderly's access and utilization* [dissertation]. St. Louis (MO):Washington Univ.

ตัวอย่าง

จ. กรณีที่เป็นบทความในหนังสือพิมพ์ มีรูปแบบและการเรียงลำดับเหมือนเอกสารอ้างอิงที่เป็นรายงานวิจัย (ในข้อ 11.1.1. ก)

ตัวอย่าง

Lee G. (1996). Hospitalization tied to ozone pollution: study estimates 50,000 admissions annually. *The Washington Post* Jun 21.5.

ฉ. กรณีที่เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ มีรูปแบบและการเรียงลำดับ คือ ชื่อผู้แต่ง. ปีที่พิมพ์ ชื่อเรื่อง. ชื่อวารสาร (ปี เดือน วันที่อ้างอิงถึง) เล่มที่ (ฉบับที่) : ได้มาจาก ชื่อ website

ตัวอย่าง

Morse SS. (1995). Factors in the emergence of infectious disease. *Emerg Infect Dis* [cited 1996 Jun 5] ; 1(1): Available from:URL// [www. Cdc.gov/ncidod/Eid.htm](http://www.Cdc.gov/ncidod/Eid.htm)

ใบสมัครสมาชิกวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

โปรดกรอรายละเอียดในใบสมัคร ดังต่อไปนี้

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อ – นามสกุล

ที่อยู่ บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนนแขวง/ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์

โทรสาร E – mail

หน่วยงานสถานที่ทำงาน

ถนนแขวง/ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์โทรสาร

มีประสงค์ให้ออกใบเสร็จในนาม (โปรดระบุ).....

- สมัครเป็นสมาชิกรายปี 6 ฉบับ ค่าสมาชิก 240 บาท
- สมัครเป็นสมาชิกสองปี 12 ฉบับ ค่าสมาชิก 480 บาท

ท่านสามารถส่งจ่ายชานาณัติหรือตัวแลกเงิน ส่งจ่าย ปณ. ทำxonนยาง 00033 ในนาม :

นางฉวีวรรณ อรรถะเศรษฐัง งานวารสาร กองส่งเสริมการวิจัยและบริการวิชาการ

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150